

Giới thiệu Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng

Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng nói về cô chilla một nhân viên công sở bình thường. Hằng ngày chỉ có đi làm, về nhà, ăn, đọc truyện rồi ngủ, đôi khi phải ra nước ngoài công tác. Cô vẫn luôn làm một công dân thiện lương, đến con kiến cũng không dám giẫm chết (mà chỉ dìm chết nó) mà sao ông trời nỡ đối xử với cô như vậy? Sao lại để cô xuyên đến cái thế giới trong truyện NP mà cô đang đọc hả? Mà số cô đen đến con rệp cũng không thèm nhận họ nữa kia! Huyền huyền kiêu gì mà xuyên vào ai không xuyên lại “tá thì hoàn hồn” lên người nữ phụ độc ác! Mà một nữ phụ liễu yếu đào tơ như cô thì làm sao chống lại được với nữ chính có bàn tay vàng của tác giả bảo hộ chứ. Hơn nữa còn có cả dàn nam sủng của cô ta nữa kia! Ô ô... Cô không muốn chết thảm như nữ phụ trong các truyện ngôn tình sắc đâu! Cô vẫn yêu đời lắm! Cô còn bao nhiêu bộ anime chưa xem, còn bao nhiêu cuốn truyện chưa đọc, còn nhiều loại đồ ăn chưa được nếm thử và trên hết là tiền lương cô để dành cực khổ mấy tháng nay vẫn chưa được tiêu mà! Nhưng mà, các nam chính thân mến! Sao các người không ở bên nữ chính thánh nữ của các người tranh sủng mà bám theo ta làm cái gì? Không phải định lập mưu tiêu diệt nữ phụ đáng thương là ta chứ? Nhưng ta nhớ là ta chưa có làm gì hại đến nữ chính mà? Huhu... Thật là không khoa học! Thật đáng sợ! Ta muốn về nhà a~

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cuộc Sống Mới

Chương mở đầu: Màn xuyên không cầu huyết!

Tác giả: Wind

Hiệu Linh đầu tóc ướt sũng bước từ trong nhà tắm ra, nhìn khắp người cô thì hẳn là vừa tắm xong. Đang định đi tới máy tính mở truyện cô đang đọc dở hôm qua ra đọc tiếp thì rất không may, cô lại giẫm lên vỏ bánh mì mới ăn hôm qua và bị trượt chân, ngã cái rầm ra đằng sau, cặp mông thân yêu được dịp tiếp xúc thân mật với mẹ đất thân yêu.

Được rồi! Coi như cô đen đủi đi.

Vừa đứng dậy, vừa xuyết xoa thương tiếc cái mông đáng thương, Hiệu Linh không chú ý đến phía trước nên, một tai nạn nữa lại chào đón cô. Do quá chăm chú vào cái mông đau mà Hiệu Linh không nhìn thấy cái bàn máy tính ở phía trước. Bởi vậy,...

- Rầm!

- Oái!- Hiệu Linh quơ quơ tay mong tìm được thứ gì đó để nắm lấy, giữ cho thân mình không bị ngã ngửa và cuối cùng, bạn nhỏ đáng thương nào đó cũng bắt được một thứ để giữ cân bằng. Nhưng cái miệng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì mặt cô lại tái đi nhìn sợi dây điện nối liền với máy tính mình đang nắm lôi luôn chiếc máy tính bàn của cô theo mà bay về phía cô theo quán tính.

Rồi! Đòi cô coi như xong rồi! Huhu... Tạm biệt cuộc đời! (Ặc...)

- Viuuu... Rầm... Á...Bịch... Hu... Máy tính chết tiệt! Cái bàn chết tiệt! Vỏ bánh chết tiệt! Tao mà còn sống thì tao sẽ phải thanh lý chúng mày!- Hằng loạt tiếng động vang lên cùng với tiếng mắng chửi của bạn nhỏ nào đó. Mà nói xong được mấy câu như vậy, một lúc sau, Hiệu Linh cũng rơi vào hôn mê luôn. Trước khi hoàn toàn chìm vào bóng tối, cô còn cố gắng lắm bần: “Nếu mình còn có thể thoát nạn, mình sẽ lần sau sẽ dọn dẹp nhà tử tế, ăn ở thật gọn gàng! Ông trời, con cầu xin ông a~ Con còn tiền tiết kiệm chưa tiêu mà! Ô tô con cũng mới chạy có vài lần đấy!”

(Ông trời: Con rất thành khẩn nhận lỗi nhưng ta rất tiếc, số con đã định rồi! * Cười nham hiểm*)

Vào 20 giờ 03 phút ngày X tháng Y năm ABXY, cô Lâm Hiệu Linh, 29 tuổi, nhân viên dịch thuật của tập đoàn quốc tế CJ qua đời. Theo như cảnh sát điều tra, nguyên nhân tử vong là do bị vật nặng va đập vào xương ức và một bộ phận ở cổ dẫn đến gãy xương và chấn thương nội tạng. Theo giám định và kiểm tra hiện trường một cách kỹ lưỡng, mọi người kết luận đó là một tai nạn. Một nhân viên cảnh sát cảm thán: “Cô gái này gặp tai nạn khác người thật đấy! Sống lâu mới biết nhiều chuyện lạ. A! Lỡ miệng! Cô gái, cho ta xin lỗi, ta không có ý nói xấu cô. Cô yên nghỉ đi”. Nói xong, ông cảnh sát cũng rời khỏi hiện trường. Thi thể Hiệu Linh cũng được đưa đi. Vì cô là cô nhi, lại chưa chưa kết hôn nên việc an táng cô sẽ giao cho cục cảnh sát bọn họ đi.

_____ Ta là phân cách tuyến _____

Trong một căn phòng ngủ xa hoa được sơn màu hồng, trên chiếc giường kingsize mềm mại, một cô gái xinh đẹp đang yên giấc. Cô sở hữu hai hàng lông mi dài, cong vút cùng với đôi lông mày lá liễu, sống mũi cao, hai cánh mũi nhỏ nhắn phụng phụng hít thở một cách yếu ớt, đôi môi tái nhợt. Làn da vốn trắng hồng của cô giờ lại xanh xao, nhợt nhạt. Mái tóc mà hạt dẻ xõa tung trên chiếc gối nhỏ màu trắng. Cô nằm một mình trên chiếc giường trắng, xung quanh không có đến một người, ngay cả một bóng ma cũng không có! Tình cảnh của cô, ai nhìn vào cũng sẽ cảm thấy thương tiếc nhưng điều kiện tiên quyết là họ không ngưỡng mộ chị gái thánh nữ của cô. Bởi, nếu họ biết Trịnh Thu Thủy xinh đẹp, tài năng, tốt bụng thì cũng sẽ biết đến một Trịnh Thái Thu đông đánh, kêu ngọt, hào sảng, khác hẳn với cái tên nhẹ nhàng, nên thơ và đáng vẻ thiên thần của cô. Và người con gái đáng thương đang nằm trên giường không phải ai khác ngoài cô nàng Trịnh Thái Thu đông đánh như đã nói.

Bỗng, hai hàng lông mi đang im lìm của Thái Thu khẽ động, đôi mắt cô dần mở ra. Có lẽ là do chưa quen với ánh sáng đèn điện nên cô khẽ nhắm mắt lại,

chóp chóp vài lần rồi mới hoàn toàn mở mắt.

Hiệu Linh nhăn nhó, cố gắng chống tay ngồi dậy rồi lại nhắm mắt nhìn xung quanh một lúc. Lại thật! Rõ ràng là cô bị cái máy tính chết tiệt của mình đập chết rồi mà sao giờ lại...? Chẳng lẽ ông trời nghe mình cầu xin nên cảm động quá mà nhốt về cho mình một cái mạng? Xùy xùy... Vớ vẩn! Người ta để cảm động như vậy thì sao lại có nhiều người tốt chết sớm như vậy chứ? Nhảm nhảm...

Hiệu Linh lắc lắc cái đầu, cố xua đi dòng suy nghĩ mà cô cho là vớ vẩn. Lúc bấy giờ, cô mới nhận ra điều khác thường.

- Ê? Đây là đâu vậy trời? Mình là bị máy đập ở trong phòng trọ mà?- Hiệu Linh thắc mắc ngó quanh quất.

Hiện giờ cô đang ở trong một căn phòng rất lớn. Tường nhà được sơn màu hồng nhạt. Trong phòng có mấy tủ đồ cỡ lớn được xếp ngăn nắp cạnh bức tường gần nhà tắm, một bàn trang điểm cao cấp làm bằng gỗ quý có vô số loại mỹ phẩm cao cấp để trên bàn. Ở một góc khác của phòng đặt một chiếc bàn học rộng rãi, bên cạnh là một giá sách chứa vài quyển sách lựa chọn, còn lại đều là tạp chí thời trang và làm đẹp. Ngoài ra, căn phòng còn có một chiếc giá lớn để đầy giày dép, phần lớn đều là giày cao gót, đôi nào cũng phải cao từ 7 phân trở lên, thậm chí còn có đôi cao đến 15 phân. Hiệu Linh thầm cảm thán: “Chủ nhân căn phòng này đúng thật là dân chơi mà, dùng toàn đồ cao cấp. Chắc chắn... Tiền ca a~”.

Ngắm căn phòng chán chê mê mòi, Hiệu Linh mới nhìn đến vị trí mình đang ngồi. Không nhìn thì thôi, mới nhìn cô đã suýt không kìm nén được mà hét lên.

- OMG! Sao mình lại mặc cái bộ đồ ngủ thế này hả trời? Còn nữa, da mình đẹp lên từ bao giờ vậy?- Hiệu Linh tròn tròn mắt lên khi nhìn đến bộ đồ ngủ màu đỏ chót, ngắn cùn cùn mà mình đang mặc rồi lại mắt tròn mắt dẹt ngắm nghía lần đã khôi phục lại màu trắng hồng hào, khỏe mạnh như thường ngày.

Một suy nghĩ khác lạ bỗng lóe lên trong đầu cô: “Chẳng lẽ... mình... xuyên không? Nếu thật vậy thì cũng quá may mắn đi! Không được! Phải kiểm cái gương kiểm chứng đã”.

Nghĩ vậy, Hiệu Linh liền đi tới chiếc gương lớn đặt gần tủ quần áo để chiêm ngưỡng nhan sắc của nguyên chủ mà cô nhập vào (từ “nhập” nghe ghê ghê nhưng mình không biết dùng từ nào khác cho nó phù hợp hơn :3).

- Oa! Đẹp thật nha!- Vừa nhìn rõ hình dáng của mình qua gương, Hiệu Linh đã thốt lên đầy bất ngờ. Cô còn không nghĩ đến nguyên chủ lại xinh đẹp đến vậy đâu. Khuôn mặt đẹp như thiên thần, đôi mắt màu tím biếc, đôi môi anh đào xinh đẹp, làn da trắng hồng, mềm mại như da em bé, mái tóc được uốn xoắn hơi rồi xõa ra. Mĩ nhân cô xuyên vào cao khoảng 1m65, thân hình muốn lồi có lồi, lõm có lõm. Quả thật là cực kì hoàn hảo!

- Chắc chắn... Mình cũng đủ may mắn. Bị máy tính đập không chết lại còn được xuyên vào một cô bé vừa xinh đẹp lại vừa giàu có như vậy- Hiệu Linh chắc lưỡi cảm thán. Nhưng, rất nhanh, cô lại cảm thấy có điều gì đó không được thích hợp: “Không đúng! Linh hồn của mình vào được thân thể này thì có nghĩa là nguyên chủ đã chết? Vậy sao lại không có ai biết vậy? Chắc không phải là sợ làm phiền hay sợ người thăm tranh hết không khí của cô ấy chứ? Căn phòng rộng lớn vậy cơ mà?”. Hiệu Linh khẽ nhíu mày, ngẫm nghĩ vấn đề chính. Vừa nghĩ, cô vừa đi lại chiếc giường. Có lẽ là linh hồn và thân thể vẫn có chút bài xích, với lại, thân thể này cũng mới ốm dậy nên cô cảm thấy hơi mệt. Bởi vậy, khi cô vừa nằm xuống giường thì liền chìm vào giấc ngủ.

“Hiệu Linh!”

Bỗng một giọng nói vang lên. Ai đang gọi tên cô vậy?

Hiệu Linh ngó quanh quất để tìm người mới lên tiếng. Không mất nhiều thời gian, cô đã tìm được thứ mình cần.

- Cô...- Hiệu Linh ngạc nhiên nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình. Đây chẳng phải là cô gái cô xuyên vào sao? Vậy sao giờ cô ấy lại ở đây? Chẳng lẽ là cô mơ?

Như đọc được suy nghĩ của cô, cô gái kia cười cười rồi nói tiếp:

- Cô không cần thắc mắc đâu. Tôi đúng là đã chết rồi. Việc linh hồn cô đang ở trong thân xác của tôi cũng là thật.

- Vậy tại sao cô lại nói chuyện được với tôi?- Hiệu Linh thắc mắc.

- Tôi đang ở trong giấc mơ của cô!- Cô gái khẽ nói- Ừm! Tôi xin giới thiệu trước. Tôi tên Trịnh Thái Thu, 20 tuổi, là nhị tiểu thư của Trịnh gia. Chị gái tôi tên Trịnh Thu Thủy. Cô còn nhớ tên của những nhân vật này trong tác phẩm cô đang đọc chứ?

- Chẳng lẽ...- cô là nữ phụ có cái chết bi thảm nhất trong lịch sử? Phần sau là Hiệu Linh hỏi trong lòng. Sóng lưng cô bỗng lạnh buốt.

Thái Thu hiểu ý cô nên gật đầu nói:

- Tôi là nữ phụ bị các nam chính hành hạ đến chết cũng không được yên đó!

Sét đánh giữa trời quang! Giờ cô hiểu thấu câu nói này rồi. Huhu... Mới vừa rồi cô còn kêu may mắn vì mình xuyên vào một thân thể vừa giàu vừa xinh đẹp đó! Hiệu Linh thật muốn đập đầu vào gối để tự tử quá =_||. Số cô thật thảm!

Hiệu Linh cô thật muốn bùng cháy!

Thái Thu im lặng một lúc rồi tiếp tục nói:

- Xin lỗi vì bắt cô về đây nhưng Thượng đế có nói số mệnh của cô ở thế giới kia đã hết và cô phải tới đây giúp tôi thay đổi số phận. Ngài nói chỉ có cô mới có thể giúp tôi. Thật xin lỗi! Tôi biết cô không muốn mình phải chịu cái chết bi thảm giống tôi nên tôi cũng không mong muốn cô giúp tôi trả thù chị gái của mình và những người đàn ông kia, chỉ cần cô tránh xa họ là được. Hơn nữa, cầu xin cô, giúp tôi bảo vệ Ruki, anh ấy đã hi sinh cho tôi quá nhiều. Một điều cuối cùng, giúp tôi tìm lại bố mẹ ruột của tôi. Trí nhớ của tôi sẽ được truyền lại cho cô sau khi tôi biến mất. Tuy nhiên, những thông tin về các nam chính thì đành phải nhờ vào phần cô nhớ được khi đọc truyện rồi! Còn về lý do thì xin lỗi, việc này tôi cũng không thể nói. Được rồi, cô giúp tôi nhé, Hiểu Linh!

Giọng nói của Thái Thu nhỏ dần, thân hình cô ấy từ từ trong suốt khiến khi Hiểu Linh lấy lại phản ứng đã chẳng còn thấy ai trong tầm mắt.

Mới sáng sớm, Hiểu Linh đã tỉnh dậy theo thói quen. Ở thế giới cũ, vì sống một mình từ khi mới vào cấp 3 nên cô đã rèn được thói quen dậy sớm. Nếu không chăm chỉ thì có lẽ cô đã không đủ tiền để học đến hết đại học.

Day day huyết thái dương vẫn còn đau nhức của mình, Hiểu Linh cũng dần chấp nhận sự thật. Dù gì cô cũng đã sống bằng thân thể của người ta rồi, không chấp nhận cũng chẳng thể giúp cô chuyển đổi thân thể. Nữ phụ thì sao chứ? Cùng lắm thì cô tránh xa nữ chính và đàn nam sủng của cô ta là được chứ gì!

Mà nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn thấy thắc mắc. Theo như trí nhớ được truyền thừa từ Thái Thu thì cô là một cô bé khá tốt bụng chứ đâu đến nỗi đánh đá như trong nguyên tác? Được rồi! Đời thực và trong truyện chênh lệch có một chút, không sao hết. Nhưng mà, trong trí nhớ của Thái Thu có một phần nói đến việc cô bé nghe được cuộc nói chuyện của ông bà Trịnh ở trong thư phòng. Việc cô không phải con gái ruột của hai người họ cũng đã bị Thái Thu phát hiện từ khi đó, lúc Thu mới 13 tuổi. Có lẽ đó là lý do khiến tính cách cô ấy thay đổi đi.

Suy nghĩ miên man một hồi, cuối cùng, Hiểu Linh cũng quyết định dừng lại dòng suy nghĩ của bản thân. Dù sao thì cô cũng đã quyết định rồi, cô sẽ tránh xa mấy nam nữ chính kia và sống một cuộc sống thật tự do cùng với hai nhiệm vụ mà Thái Thu nhờ cô trước khi tan biến dù cô chẳng tin tưởng một chút nào về việc tìm được bố mẹ ruột của cô ấy, cũng chính là bố mẹ của hiện giờ. Cô cũng nên tiếp nhận thân phận mới rồi. Tạm biệt, Lâm Hiểu Linh!

Nghĩ thông suốt, Thái Thu mới thấy bụng mình réo lên. Ừm, cũng đúng! Từ hôm qua tới giờ cô chưa có ăn gì hết, phải đi tìm đồ để ăn thôi.

Nghĩ vậy, Thái cũng rời giường, vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, thay bộ đồ ngủ có chút thiếu vải bằng một chiếc váy liền cổ chữ V có vẻ kín đáo rồi bước xuống nhà.

Dọc đường đi, cô có gặp mặt vài người giúp việc. Tuy họ cúi xuống chào hỏi cô rất đúng quy cách nhưng cô còn chưa có mù mà không thấy được mấy ánh mắt khinh bỉ, ghét bỏ của họ đâu! Tuy vậy, cô cũng không thèm so đo mà đi thẳng xuống nhà ăn, giờ này cũng sắp tới giờ dùng bữa sáng rồi.

Xuống đến phòng ăn đã thấy Trịnh lão gia và Trịnh phu nhân ngồi sẵn trên ghế, cô lạnh nhạt chào một tiếng rồi ngồi xuống ghế, họ cũng không có phản ứng gì mà vẫn bình thản nói chuyện với nhau. Thái Thu cũng không để ý, dù sao đó cũng chẳng phải bố mẹ cô, và lại, khi nguyên chủ bị đau ốm suốt chết thì họ cũng không có một chút quan tâm nào cho cô con gái trên danh nghĩa này! Cô không có một chút hảo cảm nào với cặp vợ chồng này cả. Họ nhận nuôi cô nhưng chưa bao giờ quan tâm đến cô mà chỉ đưa cô tiền tiêu vặt, mua cho chiếc xe rồi cho cô ở trong nhà, giống như họ đang bố thí cho cô vậy!

Cô bỗng nhận ra, hóa ra Thái Thu của lúc trước cũng có một cuộc sống chẳng dễ dàng gì. Tính tình của cô ấy không tốt cũng là điều dễ hiểu. Cô đồng đánh, kiêu ngạo, ồn ào cũng chỉ để mọi người chú ý đến mình. Cô ấy nghĩ rằng dù mình có ngoan hiền thì mọi người cũng sẽ cho đó là lẽ đương nhiên khi cô là tiểu thư cao quý của một tập đoàn lớn. Hơn nữa, cô còn biết bản thân không phải là nữ nhi ruột thịt của hai người kia, họ cũng không thèm quan tâm cô. Trong mắt bọn họ, từ đầu tới cuối chắc cũng chỉ dõi theo Trịnh Thu Thủy; còn cô, chẳng qua chỉ là người dung nước lã mà thôi!

Có lẽ, từ đầu đến cuối cũng chỉ có Ruki thật lòng đối xử tốt với cô ấy. Nhưng Ruki và Thái Thu lại sống ở hai nước khác nhau, cậu ấy cũng không thể thường xuyên ở bên an ủi động viên cô được. Theo như trong nguyên tác thì Ruki và Thái Thu quen nhau từ hồi cô mới có 4- 5 tuổi. Khi đó, cô cũng chưa biết mình là con nuôi của ông bà Trịnh, với lại cô còn khá nhỏ nên tính tình vẫn rất tốt, hồn nhiên, trong sáng lại rất nghịch ngợm, nhưng cũng rất yêu quý chị gái. Ruki cũng thích cô từ hồi đó. Nhưng khi cô được 11 tuổi, gia đình Ruki phải chuyển sang nước Z sinh sống để tiện cho công việc của bố anh nên hai người cũng chỉ có thể liên lạc qua điện thoại hoặc thư điện tử. Khi biết Thái Thu bị mấy tên nam chính hại chết, Ruki vì muốn trả thù cho Thái Thu nên đã bắt cóc nữ chính để hành hạ cô ta. Sau đó, các nam chính quyền lực đầy mình sẽ tìm được nữ chính có bàn tay vàng che chở, tên diễn viên quần chúng nào đó bị các nam chính hành hạ thảm thương rồi giết chết để trả thù cho nữ chính.

Khi Thái Thu đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình thì chị gái thánh nữ của cô, cũng là nữ chính cũng xuất hiện. Trịnh Thu Thủy nhẹ nhàng chào ông bà Trịnh, khi thấy hai người mỉm cười, gật đầu nhìn mình thì mới quay sang nói chuyện với cô:

“Hôm nay em dậy sớm thật đấy!”- Giọng nói trong veo của Trịnh Thu Thủy vang lên bên tai Thái Thu. Cô ngây người một lúc, ngắm nhìn cô chị gái bắt đầu của mình. Đẹp thật đấy! Giọng nói nghe êm tai như vậy, giống như tiếng hót của chim sơn ca vậy. Âm thanh tươi mát, dịu dàng như muốn làm người ta tan chảy vậy. Chắc! Đúng là nữ chính!

Tuy nghĩ vậy nhưng Thái Thu vẫn nhanh chóng đáp lại bằng một câu cộc lốc:

“Ừ!”

Dường như đã quen thuộc với cách trả lời của cô, những người khác cũng không có phản ứng gì. Chỉ là, tia chán ghét trong mắt họ lại tăng lên rồi!

Những người giúp việc tuy bất mãn với cô nhưng họ vẫn nhanh chóng bày biện đồ ăn lên bàn rồi lui xuống. Có người còn nói nhỏ: “Kiểu như vậy để làm gì chứ? Chẳng quan chi là một kẻ ngu ngốc, háo sắc thôi mà!”.

Tuy cô ta nói rất nhỏ nhưng do cách Thái Thu khá gần nên cô cũng nghe được thấp thoáng. Khẽ nhếch môi, cười nhạt, cô cũng không muốn để ý. Dù sao miệng cũng là của người ta, cô có quyền gì mà bắt người ta cầm miệng đây?

Bữa sáng trôi qua trong sự im lặng với sự lạnh nhạt của Thái Thu và cuộc trò chuyện rôm rả của 3 người còn lại. Cô khẽ cười châm chọc. Trịnh gia đối nhân xử thế cũng thật tốt. Trước mặt bao nhiêu người giúp việc mà trực tiếp xa lánh với đứa con gái trên danh nghĩa này. Mà nữ chính cũng đủ “tốt bụng” nha! Thái độ coi thường cũng giấu thật sâu! Nếu như vừa nãy cô không có chú tâm quan sát cô ta thì có lẽ không tài nào phát hiện ra! Đúng là tác giả gạt người. Cái gì Thánh nữ? Chỉ là phù vân!

Ăn sáng xong, ông Trịnh đến công ty, bà Trịnh có hẹn đi chơi với những quý phu nhân khác, Trịnh Thu Thủy phải đến trường giải quyết một số việc của hội sinh viên. Dù sao cô ta cũng là một thành viên cốt cán của hội, bận rộn là việc đương nhiên. Mà theo cô nhớ thì một nam chính làm chủ tịch Hội sinh viên thì phải. Nhưng dù gì cũng chẳng liên quan đến Thái Thu cô! Giờ cô muốn đi thăm quan thành phố này! Dù có được trí nhớ của “Thái Thu” nhưng cô vẫn muốn tự đi xem thử một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Vui Chơi

Sau khi tính toán kỹ lưỡng, Thu quyết định đi tới sở thú trước tiên. Trước kia, khi vẫn đang đi học, cô vẫn luôn ao ước được một lần tới vườn bách thú nhưng do bận học và phải làm thêm nên cô chưa có dịp để đi. Giờ vừa có thời gian lại vừa có tiền, tội gì mà không đi?

Nghĩ là làm, cô ra lấy chiếc Ferrari 458 của mình ra rồi phóng tới vườn bách thú. Được rồi! Cô thừa nhận là mình vô cùng, vô cùng sung sướng khi được sở hữu một chiếc ô tô hạng sang. Ai bảo kiếp trước cô không có tiền mua xe cao cấp chứ!

_____ Ta là phân cách tuyến _____

Đúng là tới sở thú thì có vài người cũng thành bán thú luôn :3. Giống như Thu vậy. Từ khi đặt chân vào sở thú đến giờ, cô cứ chạy lăng xăng hết chỗ này ra chỗ khác, hết cho nai, khi ăn đến treu chọc mấy con thú khiến nó nổi giận cười ha ha chạy đi. Khụ! Nghe kể thì cô có chút điên khùng rồi.

Chơi mệt, cô chạy đi mua nước khoáng và vài hộp kem sữa chua đem lại ghế đá. Đang đi thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô cũng không nghe ngay mà chạy nhanh đến để đồ lên ghế đá xong mới mở máy để nghe.

“Ruki? Sao giờ này anh lại rảnh rồi để gọi điện hỏi thăm đứa em gái dễ thương này vậy?”

Không cần nhìn tên hiển thị trên màn hình cô cũng biết là ai gọi. Không phải là không có ai biết số máy của cô mà là người nguyện ý gọi cho cô hiện giờ chỉ có một- Ruki Matsukari.

Vừa mở chế độ tiếp nhận cuộc gọi đến, cô đã nói đùa ngay một câu làm người ở đầu dây bên kia đang định lên tiếng lại phải dừng lại. Con bé này, lớn vậy rồi mà tính cách vẫn không thay đổi chút nào, lại thích chặn họng hẳn như vậy.

“Thu này, em không thể học cách lịch sự hơn một chút sao? Mà rõ ràng anh là người gọi mà, đáng ra phải là anh nói trước chứ!”- Ruki bắt đầu bộc lộ bản tính trẻ con của mình, đi so đo với cô từng chút một.

“Hừ? Em thích vậy đó? Anh muốn chê em bất lịch sự hả? Đã vậy khỏi nói chuyện nữa nhá! Hừ!”- Cô đáp lại bằng giọng giận dữ nhưng miệng vẫn cười tươi như hoa. Trước khi xuyên không, ngoài mấy nam chính ra thì nhân vật phụ mà cô thích nhất là nhân vật tên Ruki này. Người đầu mà chung tình dễ sợ. Trong nguyên tác, rõ ràng là Thu đã làm tổn thương hẳn vô cùng sâu nhưng cuối cùng hẳn vẫn vì cô mà trả thù để rồi rơi vào thế vạn kiếp bất phục. Bởi vậy, Thu cực kì có hảo cảm với người này.

“Này này! Anh đùa thôi mà. Hạ hỏa, hạ hỏa đi!”- Ruki nghe vậy liền vội lên tiếng, chỉ sợ nó sẽ lập tức ngắt điện thoại. Đùa sao? Anh bận bịu cả tuần mới có thể có một buổi rảnh để gọi điện nói chuyện với cô, chẳng lẽ lại để cô giận dữ vì một lí do lăng xẹt như vậy?

“Em đùa đấy! Vậy mà anh cũng tin!”- Rốt cuộc cô cũng không nhịn được mà bật cười. Anh chàng này sao có thể đáng yêu đến như vậy chứ!

Người ở đầu dây bên kia nghe cô nói vậy thì ngẩn ra một lúc. Khi đã hiểu ra thì lại dở khóc dở cười, im lặng mất một lúc.

Trong khi anh đang trầm mặc, cô tiện thể giải quyết mấy hộp kem của mình bằng tốc độ nhanh đến chóng mặt, mặc kệ ánh mắt kì lạ của mọi người đang bắn về phía mình.

“Này! Anh chết đứng luôn rồi hả?”- Cô cười sung sướng với hiệu quả câu nói của mình.”

“Haizz... Em đúng là... hết nói nổi. Anh đây gọi điện hỏi thăm em mà em chỉ biết trêu tức. Buồn quá đi thôi!”- Ruki ra vẻ đáng thương, nói bằng giọng điệu ai oán như người vợ nhỏ bị chồng mình khi dễ (Wind: Khụ! Viết đoạn này mới thấy Ruki rất đáng yêu, rất có tiềm năng làm thụ :))).”

Nếu có người bạn cùng trường nào mà nhìn thấy bộ dạng tiểu tức phụ của Ruki hiện giờ chắc chắn sẽ lăn quay ra đất mà ngất. Mọi người không cần thắc mắc lí do a~ Giả sử, bạn thấy một tảng băng ngàn năm lớn ời là lớn, cứng ời là cứng ở Bắc Cực mà một giây sau nhìn lại, nó đã tan thành nước và đang trong giai đoạn bốc hơi, bạn sẽ cảm thấy như thế nào? Được rồi, tôi cũng không thể chấp nhận được nên mọi người đừng xấu hổ, thoải mái thừa nhận đi.

Quay lại với Thu. Cô cũng vốn biết tính tình thường ngày ngày của Ruki không được tốt, nhưng chỉ với “Thái Thu”, anh mới có thể bộc lộ ra sự dịu dàng của bản thân. Cô biết việc này không phải vì trong nguyên tác có viết mà là nhờ vào trí nhớ truyền thừa của “Thái Thu”. Trong truyện làm gì chuyện miêu tả rõ nhân vật phụ như những nhân vật chính có bàn tay vàng kia! Ở đó cũng lắm chỉ viết được vài ba dòng về anh, rằng Ruki là 1 con người lạnh lùng, khó gần xong rồi cho các nam chính tổng tấn công tiêu diệt chứ còn cái quý gì nữa đâu!

Mà giờ này, cái con người “lạnh lùng, khó gần” ấy lại đang dùng bộ dạng tiểu tức phụ với cô, khiến cô không khỏi có chút... cảm giác quái dị. Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn thấy là mình không nên trêu đùa con nhà người ta nữa. Nếu không, người bị thiệt cũng chỉ có cô. Nghe xong câu nói của Ruki, giờ người cô da gà da vịt gì cũng đều nổi hết lên rồi đây!

Sau khi đã suy nghĩ kĩ càng, cô mới hít một hơi thật sâu rồi mới tiếp tục lên tiếng:

“Ruki này! Anh với em nói chuyện nghiêm túc đi. Nãy giờ toàn nói nhảm”

“Ok! Vậy giờ em muốn nói cái gì a~” Ruki bắt đầu tung ra giọng điệu trêu chọc con gái nhà lành.”

“Ô! Vậy anh không có gì muốn nói à? Vậy em cúp máy nhé?”- Cô cũng đâu chịu lép vế. Trời ạ! Chẳng lẽ chỉ có anh mới biết chọc người? Đừng quên kiếp trước cô đã được 29 tuổi! Và lại, cô còn làm biên dịch viên nha! Biên dịch viên thì phải giao tiếp nhiều đó. Với một đồng kinh nghiệm nói chuyện của một bà cô như cô bà không đâu lại được với một tên nhóc mới 23 chắc? Khinh thường cô quá rồi đó!”

“Ày! Thôi! Em khỏe không? Học tập thế nào? Có bị ai bắt nạt không? Mà em không còn thức khuya xem anime nữa chứ?...”- Ruki cũng đành phải ngừng lại mấy câu đùa giỡn với cô. Sau đó, anh quay sang đặt một đồng câu hỏi, cô nghe mà muốn choáng váng đầu óc. Một lúc sau, thấy Ruki vẫn đang liên tục thắc mắc, cô đành phải bắt đầu đi cắt lời anh.

“Stop stop! Anh hỏi nhiều vậy làm sao em trả lời. Đang khỏe mạnh mà phải nhớ xong đồng câu hỏi của anh thì em muốn không phát bệnh cũng không được! Còn về học tập á? Anh còn phải hỏi chắc? Em không đứng cuối thì cũng là gần cuối! Ài! Đi học mệt chết được! Đúng là cực hình mà! Còn nữa, em mà cũng bị người khác bắt nạt? Anh nhảm hả? Ngay đến anh hồi xưa cũng bị em chinh cho te tua nhé, đừng có khinh thường! Em đây không bắt nạt người khác thì cũng thôi đi! À! Còn anime, đạo này em xem hết mấy bộ hay hay rồi, giờ đang chán, chẳng biết làm gì để giải sầu cả...”

Sau một hồi trách cứ anh, cô lại quay sang than thở về việc học rồi trả lời từng câu hỏi của anh. Nói xong thì cổ họng cô cũng khát khô nên đành vừa nghe điện thoại, vừa chạy đi mua nước. Mấy hộp kem vừa nãy mua cô xử lí hết rồi còn đâu. Ài! Cô hối hận a~ Vừa nãy đã tốn công đi sao lại mua mỗi một chai nước để giờ lại phải chạy thêm lần nữa? Ài! Thất sách, thất sách a~ Lần sau cô phải rút kinh nghiệm mới được!

Vừa đi vừa suy nghĩ làm cô nhất thời không để ý phía trước nên...

“Rầm!”

Và rồi một thảm họa đã xảy ra =.=||.

Bị đâm vào người ta, cô đã lấy lại được ý thức. Dù vậy, cô cũng không thể ngăn được việc mấy hộp kem ăn xong của mình bị rơi ra. Và rất không may, con người đen đầu vừa bị cô đâm vào lại là đối tượng hứng mảy của nợ đó của cô rồi!

Ông trời ơi! Sao ông xử đối xử với tôi như vậy!?

Trên đây là tiếng lòng của một cô gái nào đó :3.

“Xin lỗi, xin lỗi, vô cùng xin lỗi! Tôi không cố ý!”- Chưa nhìn rõ người đối diện là ai, cô đã rối rít nói “xin lỗi”. Cô mặc kệ! Dù người kia là ai thì cô cũng là người đụng người, ta phải xin lỗi là điều đương nhiên. Mà theo như cô nhận thấy thì người cô đâm vào không phải là một đứa nhỏ vì người đó còn cao hơn cô (do cô bị đập vào ngực người ta :3. Đây có gọi là một cách ăn đậu hủ không vậy? :3)

Sau khi “hát” xong điệp khúc “xin lỗi”, cô mới ngẩng đầu lên nhìn người bị mình tông phải. Vừa nhìn thấy người đó, cô liền không kiềm chế được mà thầm nghĩ: “Đẹp quá!”

Đang chú tâm ngắm trai đẹp, bỗng tiếng Ruki từ trong điện thoại vang lên:

“Thu! Có chuyện gì vậy?”- Đang nói chuyện lại bị ngắt ngang, hơn nữa còn nghe thấy tiếng động khá lớn, anh lo lắng không biết cô đã xảy ra chuyện gì nên giọng nói liền có chút gấp gáp.

“Không có gì đâu. Chỉ là em không chú ý đường đi nên đâm vào người ta thôi”- Nghe giọng điệu lo lắng của Ruki, biết anh đang lo lắng cho mình, cô vội đáp lại. Sau đó, cô quay sang cúi người xin lỗi người đàn ông mình vừa đâm vào rồi ngồi xuống nhặt hết vỏ hộp kem của mình. Xong xuôi, cô vội rời đi, vừa đi vừa nói chuyện với Ruki.

Có lẽ tại cô đang vội nên cũng không có để ý tới ánh mắt của người đàn ông kia khi nhìn vào cô. Đôi mắt đó chứa đựng sự ngạc nhiên lẫn nghi ngờ. Hắn lẩm bẩm: “Trịnh Thái Thu? Sao cô ta thay đổi nhanh vậy?”

Lăng Chính Thiên nghi hoặc nhìn theo bóng dáng của cô đang dần khuất sau dòng người. Mới hai hôm trước, cô còn bám hắn dai như đĩa mà hôm nay lại nhìn hắn giống như là... cô chưa từng quen hắn. Đúng vậy! Là ánh mắt nhìn người xa lạ!

Hồi này, khi cô ngẩng đầu lên nhìn, hắn chỉ thấy trong mắt cô nét ngạc nhiên thoáng qua, cô nhìn hắn ngây ngẩn một lúc. Đang lúc đó, lại có tiếng gọi vang lên từ trong điện thoại nên cô mới bừng tỉnh rồi rời đi. Từ đầu đến cuối cũng không có để ý tới hắn thêm một lần nào nữa.

Lăng Chính Thiên cũng rất thắc mắc. Người đàn ông đang nói chuyện điện thoại với cô là ai mà cô ta lại có thể nói thoải mái như vậy. Hắn chưa bao giờ thấy cô cười vui vẻ như vậy từ khi hắn gặp cô cả.

Thực ra, Lăng Chính Thiên nhìn cô từ lúc cô đang nói chuyện với Ruki ở ghế đá nhưng sau đó, do có việc cần làm nên hắn đành phải rời đi. Ai ngờ lúc đó cô cũng chạy đi mua nước rồi không cần thận dụng vào hắn.

Trong khi người kia đang rối tung rối mù với dòng suy nghĩ của bản thân, cô vẫn hồn nhiên đi mua nước uống rồi tiếp tục tán gẫu với Ruki (Wind: Hình như hai anh chị này không sợ hết tiền điện thoại á :3). Nói chuyện xong cũng đã là chuyện của nửa tiếng sau, nhận thấy cũng chẳng có trò gì vui nữa nên cô đành lấy xe ra về.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Vị Hội Trưởng Lạnh Lùng

(Chú ý: Vì là đại học nên ta sẽ không dùng chức Hội trưởng hội học sinh mà thay vào đó là Chủ tịch Hội sinh viên nhưng vì khi viết không tiện dùng cụm từ “Chủ tịch Hội sinh viên” nhiều lần nên ta sẽ dùng từ “Hội trưởng” để thay thế trong một vài trường hợp)

Hôm sau đã là thứ Hai nên Thái Thu phải cố lết xác khỏi giường để làm vệ sinh cá nhân và chuẩn bị đồ dùng học tập. Dù ngàn lần không thích, vạn lần không muốn đến trường nhưng cô còn có thể làm gì đây? Ở nhà suốt cô cũng không chịu nổi, người cô sẽ mọc meo mắt!

Do hôm qua thức khuya để đọc manga mà tinh thần của cô hôm nay cực kì không tốt, trông uể oải muốn chết. Tuy đang đi về phía nhà tắm nhưng mắt cô vẫn nhắm tịt. Và kết quả của việc không quen phòng lại còn không chịu nhìn đường cho hắn hỏi nên kết quả là... đầu cô lại phải tiếp xúc thân mật với bức tường rồi!

“Cốp!”

Tiếng vang khá nhỏ nhưng mà hậu quả của nó lại khiến người nào đó nhăn nhó nhí nhí mà xoa trán.

“MK! Rốt cuộc lão nương đã đắc tội gì với lão thiên gia nhà người mà lúc nào cũng hành xác ta vậy!? Mới đây được 3 ngày mà đã bị hành hạ như vậy rồi thì sau này ta sống sao?”

Cô bất mãn gào thét trong lòng. Số cô quá nhỏ, nhỏ còn hơn cả con chó thui nữa! Cô muốn đánh người a~ Lão Thượng đế chết bầm! Ông nhớ cái mặt tôi đó! Đừng để tôi gặp được ông. Dám xui khiến con nhà người ta (ý chỉ Thái Thu trước đó) đi làm chuyện xấu! Sao tôi lại phải giúp người khác thay đổi số phận a~ Rõ ràng đây chỉ là một thế giới ảo thôi mà!

Được rồi! Coi như cô chịu thua đi. Người ta là Thượng đế cao cao tại thượng còn cô chỉ là một con người nhỏ bé, yếu đuối, đáng thương. Nói xấu đáng chí tôn sẽ bị trời phạt! Mà cô thì cũng không có muốn bị trời phạt nên là... vẫn nên thôi đi =.=. Hình phạt của Trời, cô đây không gánh nổi!

Sau một hồi than trời trách đất, cuối cùng, mỗi nữ vẫn phải ngâm ngùi đi làm vệ sinh cá nhân. Rút kinh nghiệm lần đụng đầu trước, cô mở banh hai con mắt của mình ra để nhìn cho rõ đường.

Hoàn tất việc chuẩn bị cũng đã mất đến 30' nhưng do cô dậy từ 7 giờ, trường 8h30 mới vào học nên cuối cùng, cô quyết định đi bộ. Làm vậy vừa rèn luyện sức khỏe, vừa để ngắm cảnh, thuận tiện còn có thể ngắm trai xinh gái đẹp a~ Đồi cô thích nhất là được ngắm nhìn nữ nam nữ nữ đó. Trông mới thích mắt làm sao!

Quyết định vậy đi!

Sau khoảng 15 phút đi bộ, giờ cô hối hận rồi! Cái gì rèn luyện sức khỏe? Cái gì ngắm cảnh? Còn nữa, ngắm trai xinh gái đẹp? Xin lỗi đi! Lúc cô ra đến đường thì trời đã nắng chói rồi! Nhưng mà, nắng cũng không sao, cô cảm thêm chiếc ô che là được. Đó không phải điều đáng nói, quan trọng là lúc cô đi trên đường, nào có được ngắm cái gì. Đường thì đầy xe đi lại, bụi muốn chết! Đen đui hơn là, cô còn chưa xem được cái gì thì đã gặp phải chú chó của một nhà nào đó, tính chơi đùa một chút ai dè gặp đúng con xấu tính, vậy là bị nó rượt cho xách giày mà chạy (Wind: Đáng đời người! Ai kêu đi trên chó.

Ta đây mới gặp phải chó là đã cách xa nó tối thiểu 2m rồi :3)! Đứng là bị ai mà! Hu hu... Sao số cô khổ vậy!?

Thôi! Cô không dám than nữa! Càng than càng khổ. Cứ sống thoải mái như lúc trước là được. Dù gì thì “Thái Thu” cũng nói là không cần trả thù hay tiếp cận các nam nữ chính. Đã vậy thì cô cũng không cần lo nhiều, sống tùy ý mình là được. À! Cô còn phải tìm bố mẹ giúp cô ấy nữa! Nhưng mà, vấn đề là cô phải tìm kiểu gì a~ Cô không quyền không thể lại chẳng có tiền, biết kêu ai giúp giờ??? Chẳng lẽ Ruki? Nhưng anh ở xa như vậy, sao giúp cô được chứ?!

A! Cô suýt nữa thì quên mất bản thân đang là tiểu thư thế gia a~ Tiền tiêu vặt mỗi tháng của cô cũng không ít đâu!

Nhưng mà, cô không muốn bản thân quá phụ thuộc vào số tiền đó. Dù gì, ông bà Trịnh cũng chẳng phải bố mẹ ruột của cô. Họ nuôi cô khôn lớn thì cũng coi như là đã tận trách nhiệm. Với lại, cô khỏe mạnh như vậy, lớn như vậy rồi mà còn dung tiền của họ thì chẳng phải mang danh ăn bám, vô dụng sao? Hay là cô tìm một công việc nhĩ? Vừa có thể giải quyết phần thời gian thừa thãi, đỡ nhàm chán lại có thể trau dồi kinh nghiệm và kiến thức.

Ừ! Quyết định vậy đi! Đi học về cô sẽ tìm một nơi để xin việc. Ngày mai học xong chương trình trên trường cô sẽ đi xin việc.

Quyết định xong, cô gạt gù hải lòng rồi tiếp tục đến trường. Rất may là trong quãng đường còn lại, cô không có gặp chuyện gì ngoài ý muốn nên rất nhanh đã tới được trường. Thật ra, ngôi trường cô đang học cũng không xa so với biệt thự của Trịnh gia, từ nhà đi tới trường cũng chỉ có gần 2 km nhưng có lẽ là do trời nắng lại phải dồn hết sức để chạy khi bị chó đuổi nên khi đến trường, mặt cô đã đỏ bừng lên vì nóng và mệt.

Chân trước chưa kịp bước vào cổng trường, cô đã nghe thấy lời bàn tán của mấy sinh viên cùng trường.

“Oh! Hôm nay Trịnh Thái Thu đi bộ tới trường kia tui mày? Tao không có bị hoa mắt đấy chứ?”- Một đứa con gái vừa nhìn thấy cô đi tới liền giả vờ dụi dụi hai con mắt sau đó quảng cho đứa bạn bên cạnh một ánh mắt “không thể tin được”. Hôn nữa, cô ta còn dùng âm lượng khá lớn để nói về sự kiện mà cô ta cho là vô cùng kinh động, vô cùng mới lạ.

“Ày! Hôm trước tở tình xong bị chủ tịch Hội sinh viên từ chối thẳng thừng, nghe cô ta nói là không thèm đến trường nữa mà? Sao hôm nay lại vác xác đến đây rồi?”- Một nữ sinh khác lại nhỏ giọng bàn luận.

“Lời của cô ta mà tin được thì chắc heo biết leo cây rồi! Có biết thế nào là da mặt mặt dày không hả? Nếu chưa được nhận thức thì mở banh con mắt ra mà nhìn cho rõ Trịnh Thái Thu kia đi! Thật là, rõ ràng là chị em với Thu Thủy học tỷ mà sao cách biệt một trời một vực vậy không biết!”- Một nữ sinh khác tiếp lời.

“Đúng đây, đúng đây! Thu Thủy học tỷ vừa xinh đẹp, dịu dàng, tốt bụng lại rất tài giỏi. Đúng là thiên thần trong lòng tôi mà!”- Một nam sinh khác chen giọng vào.

Tiếng bàn tán nổi lên ngày một nhiều mà nhân vật chính bị lũ sinh viên giễu cợt lại thản nhiên như không có chuyện gì, bình tĩnh đi về phía trước. Đúng là cô bị chọc giận bởi những lời nói vớ vẩn đó nhưng nhiều đó còn chưa đủ để cô mất bình tĩnh đâu. Nếu là trước đây thì “Thái Thu” còn có thể nổi điên mà quay ra gào thét, chửi rủa lũ kia một trận té tát. Nhưng mà, trên đời vẫn chưa tồn tại chữ “nếu” a~ Cô giờ đã khác xưa rồi! Một chút ảm ức như vậy mà còn không chịu nổi thì làm sao cô sống nổi đến lúc xuyên không chứ!

Cô cười nhạt rồi đi thẳng về phía trước, đến một cái liếc mắt cũng lườm ban cho mấy con người vô công rồi ghé kia. Họ chửi cứ chửi, cô sống thì vẫn sống thôi. Cô vẫn luôn ghi nhớ câu nói của cô giáo dạy văn của mình hồi cấp II: “Người nào chửi mình thì tương đương với việc nó đang chửi bố nó!” (Wind: Thực ra đây là câu nói của giáo viên dạy Văn lớp ta. Ta đã từng hỏi là vì sao cô nói vậy nhưng mà cô chỉ cười, không nói. Cho nên, nếu các nàng có ai thắc mắc về câu này thì xin miễn hỏi bởi căn bản ta cũng không biết vì sao lại nói như vậy :3).

Mấy nam sinh, nữ sinh đang tập trung nói xấu, khích bác cô, thấy cô không những không tức giận mà còn thản nhiên đi vào lớp nên cũng không thèm tốn nước bọt nữa mà dần tản ra làm việc của mình.

Từ đầu tới cuối, không ai để ý đến một bóng người đang đứng phía cuối hành lang của dãy nhà dành cho Hội sinh viên.

“Quả nhiên đã thay đổi!”- Lăng Chính Thiên tự lẩm bầm một mình. Mấy kiểm kê nhếch lên một góc khá nhỏ rồi lại trở về như vị trí ban đầu, giống như biểu cảm trên mặt hần chưa có một lần thay đổi. Tuy nhiên, nếu nhìn vào đôi mắt thường ngày luôn lạnh băng của hần, người nhìn sẽ biết là họ không có gặp ảo giác. Bởi vì, mới vừa rồi, mắt hần có chứa ý cười cùng với tia thú vị nồng đậm. Nhưng rất tiếc, lại chẳng có ai đứng bên cạnh hần lúc này, bởi, trong trường ai cũng biết Chủ tịch Hội sinh viên không thích có người tùy tiện đi vào văn phòng hần. Và Lăng Ngạo Thiên, chính là vị chủ tịch hội trường đó. Mà cho dù có người đứng bên cạnh hần lúc này thì cũng ít có người đủ can đảm để nhìn thẳng vào mắt hần. Vị Hội trưởng này, mặt lúc nào cũng lạnh tanh, tính cách thì như tảng băng, lại nghiêm túc muốn chết, gia thế của hần cũng không thể coi thường. Cho nên, người dám đối đầu với hần trong trường, gần như là không có. Mà ngược lại, số lượng nữ sinh muốn theo đuổi hần đã đủ để xếp thành một hàng dài từ đầu đến cuối Vạn Lý Trường Thành rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thái Thu Nổi Giận!

Khi cô mới bước chân vào lớp, hàng loạt ánh mắt khinh thường, ghét bỏ liến nhăm ngay cô mà phi tới. Hàng chục đôi mắt sắc lẹm như dao găm cứ lấy cô làm đích mà lao.

Nhìn thấy thái độ của lũ người trong lớp, cô lạnh sống lưng. Này! Cô có giết cha giết mẹ hay phá sập công ty nhà họ sao? Dù rằng “Thái Thu” là một cao thủ hacker nhưng mà, theo trí nhớ được truyền thừa thì cô ấy chưa từng làm gì hại đến nhà họ nha! Cô rất thiện lương a~

À đúng rồi! Có lẽ là do trước kia cô hay đi gây chuyện và coi thường họ nên mấy người này mới ghi thù cô chứ gì! Thật là, “Thái Thu”, việc này rõ ràng là do cô gây ra mà sao tôi lại là người gánh chịu vậy? Cô dám bỏ của chạy lấy người! Đồ vô lương tâm!

A! Người ta đáng nào cũng mất rồi, cô cũng không chấp nhất nữa. Nếu còn có chấp thì cô lại trở thành người nhỏ mọn rồi!

Nghĩ như vậy, cô liền lắc lắc đầu mà hồi thần. Dù gì cũng đã tìm được lí do, cô liền không thêm để ý đến mấy vị đồng học nhàn rồi nhìn mình một cách “yêu thương” kia mà đi thẳng xuống chỗ ngồi của bản thân.

Nhưng, cô nào ngờ, vừa xuống đến chỗ đã gặp ngay cảnh chiếc bàn sạch sẽ, đẹp đẽ thường ngày lúc này lại biến thành một mớ hỗn độn. Mặt bàn, mặt ghế bị phủ kín bởi những dòng chữ mang nội dung không hay về mình. Ngăn bàn lúc này chứa một đồng rác rưởi cùng những tờ giấy bị xé nhỏ hoặc bị vo tròn lại. Nhìn tổng thể, bàn cô giờ này chẳng khác gì một bãi rác công cộng!

Những thứ này bỗng gọi lại cho cô những kí ức không hay về hồi vẫn còn đi học ở thế giới trước. Gương mặt của cô bỗng đánh lại. Cô ghét nhất là những kẻ tự cho mình là đúng, hơn nữa lại còn luôn đi phá hoại của công. Cô không nói gì thì liền cho là cô sợ chúng? Lão hồ không phát uy, chúng cho cô là mèo bệnh sao?

“Ai làm?”- Chất giọng lạnh lùng của cô đột ngột vang lên trong không khí ồn ào và vẻ mặt vui sướng khi người gặp học của lũ bạn trong lớp. Mấy người vốn đang xem trò vui, khi nghe thấy giọng điệu của cô đều không tự chủ được mà cảm thấy sống lưng của bản thân cứng lại, lạnh buốt, cả người như bị nhốt trong hầm băng.

Một lúc sau, mọi người mới dần dần trở lại bình thường. Tuy nhiên, khi nhìn đến đôi mắt tím đang tràn ngập lửa giận của cô, một vài người không chịu được, bị dọa sợ mà lùi về phía sau vài bước, không dám nhìn thẳng vào mắt cô thêm một lần nữa.

Tuy vậy, vẫn có nhưng người thấy chết không sờn. Dù bị thái độ của cô dọa cho chết khiếp nhưng vẫn muốn ra về ta đây không sợ, cố chấp diễn vai thanh niên cứng...

“Là tao làm đấy. Sao? Tức giận cái gì? Chẳng qua cũng chỉ là đại tiểu thư hư hỏng, ngu ngốc, không được dạy dỗ tử tế mà thôi! Chẳng lẽ bố mẹ mày không biết dạy bảo con cái sao? Ấy chết! Thất lễ quá! Sao bố mẹ của Thu Thủy học tỷ lại có thể không biết dạy dỗ con cái đây!?”

Một nữ sinh ông ẹo tiến lên phía trước, đứng cách cô một khoảng không xa, lên tiếng mỉa mai. Sau đó, giống như phát hiện điều mình nói có vẻ không hợp lí nên yểu điệu lấy tay che miệng lại. Tất cả hành động của cô ta, khi thu vào trong mắt cô thì đều biến thành điệu chảy nước, khiến cô muốn nổi da gà.

Tuy nhiên, cô vẫn không quên một câu: “Chẳng lẽ bố mẹ mày không biết dạy bảo con cái sao?”. Ha! Nực cười thật đấy! Từ trước đến nay, cô đã có bố mẹ sao? Họ không ở bên cạnh cô thì làm sao dạy bảo cô được đây?

Thái Thu cười châm chọc nhưng ánh mắt lại như có lửa mà bắn về phía nữ sinh ẻo là kia.

“Cô, thử nhắc lại lần nữa. Dám nói thêm một câu, tôi sẽ cho cô biết thế nào mới là hư hỏng chân chính!”- Cô gằn giọng. Nhục nhã cô? Không sao! Động chạm đến bố mẹ cô? Không- thể - tha- thứ! Dù không rõ lí do họ bỏ rơi cô nhưng cô sẽ không oán hận họ. Cô nghĩ, bố mẹ mang cô đến cô nhi viện là do họ có nỗi khổ riêng. Cô đã từng chứng kiến cảnh một người mẹ bất chấp nguy hiểm mà lao ra đường cứu con mình. Cho dù bố mẹ cô không được như người phụ nữ nọ, chí ít, họ sẽ không vô lí mà bỏ rơi cô. Bởi vậy, cô không cho phép bất cứ ai nói xấu về họ, dù chỉ là một chút!

Nữ sinh “tắc kè” kia dường như vẫn chưa ý thức được bản thân đã chọc giận ác ma nên vẫn thản nhiên lặp lại lời nói ban nãy. Hơn nữa còn bồi thêm một câu chọc tức.

“Tôi thật sợ hãi a~ Đe dọa cái gì chứ! Tưởng tôi sợ cô sao. Tôi nói cô là đồ lẳng lơ, hư hỏng, ngu ngốc, có cha sinh khô... Á!

Cô ta chưa kịp nói xong, Thu đã không kiềm chế được bản thân mà tung một cước vào bụng cô ta. Hiện giờ, lửa giận trong con người cô đã hoàn toàn bùng phát. Một cước này tích tụ tất cả những uất ức mà Hiểu Linh đã chịu ở thế giới trước cùng với nỗi khổ sở của “Thái Thu” vẫn còn lưu lại trong thâm tâm cô. Cô ấy vẫn còn chấp niệm!

Đã vậy, hôm nay cứ đánh thoải mái để xả giận cho cả hai đi!

Trong lòng vừa hạ quyết tâm, Thu liền thi hành ngay. Cô bước từng bước đến trước mặt nữ sinh vừa bị mình đá khiến trống ngực cô ta đập thình thịch vì lo sợ, khuôn mặt cũng đang vằn vẹo vì đau đớn. Đứng trông đáng người cô mảnh khảnh, yếu đuối mà tưởng cô là người dễ bắt nạt. Trong nguyên tắc, nếu không phải tại nhân lực của các nam chính quá cường thì có khi “Thái Thu” cũng sẽ không bị bắt rồi chết thảm vậy đâu! Cô ấy rất giỏi võ đó!

Nghĩ lại, cô thấy tác giả viết truyện này cũng không có thiên vị nữ chính nhiều lắm. Ngoài việc cho nữ chính xuất chúng một chút, xinh đẹp một chút, tài giỏi một chút, cuộc sống tốt một chút, thu hút người khác phái một chút, nói chung là có nhiều thứ tốt một chút nữa (Wind: Nhưng những cái một chút đó hợp lại cũng đủ để bẹp nữ phụ là chị rồi đấy _._)) nhưng mà tác giả cũng không đim hàng nữ phụ quá thâm. Ít ra nữ phụ có người yêu, có khuôn mặt đẹp, gia thế có thể nói là tốt, giỏi âm nhạc, là cao thủ hacker lại còn giỏi võ. Nhưng mà tác giả chỉ cho nữ phụ của cô ấy lụy tình, ngu ngụ với mù

quáng một xú, độc ác một chút thôi mà :3.

Lại nói đến nữ sinh vừa bị cô đá. Dù gì cô ta cũng là tiểu thư nhà giàu được yêu thương, chiều chuộng từ nhỏ, com cũng được người khác dâng tận miệng thì làm sao mà chịu được con đau do bị đá chứ. Chưa nói đến việc cô có võ hay không, chỉ cần một cú đá của người bình thường vào bụng của cô cũng đủ khiến cô nằng tiểu thư đó đau muốn chết rồi! Giờ cô lại dùng sức thật lớn của người tập võ mà sút vào bụng cô ta, cô ta chưa ngất là đã tốt lắm rồi.

“Sao? Rất đau à, Dương đồng học?”- Cô cười nhạt, giọng điệu vẫn thanh lãnh như trước. Đôi chân thon dài cũng không có dừng bước, vẫn sai từng bước nhỏ tới gần người bạn học.

Dương Lan không kìm hãm nổi sự sợ hãi đang tràn ngập trong lòng, bộ dạng chật vật khác hẳn với tư thế oai phong lúc đầu. Tuy nhiên, cô ta vẫn cứng miệng đe dọa:

“Mày thử động vào tao xem? Tao mà có mệnh hệ gì mày cũng không thoát được đâu! Còn nữa, đánh nhau trong trường là vi phạm nội quy đó!”

“A! Nội quy? Đó là cái gì? Sao tôi lại không biết nhỉ?”- Cô giả nai, đôi mắt thiên chân vô tà chớp chớp nhìn thẳng vào Dương Lan. Nhìn ánh mắt vô tội và nghe xong câu hỏi của cô, Dương Lan tức đến suýt thổ huyết.

Thấy cô ta tức mà không làm gì được mình, cô cảm thấy rất thoải mái a~ Thì ra cảm giác nhìn người ta bị mình ép đến chân tường cũng là một điều vô cùng thú vị!

Khi đã tiến đến gần người Dương Lan, cô bỗng ngồi xuống.

“Giờ thì tôi sẽ cho cô biết, thế nào mới là hư hỏng!”- Trong giây lát, sắc mặt cô đã chuyển sang trạng thái lạnh băng, đôi mắt cũng thu lại ý cười cợt nhả hời hợt, thay vào đó là một đôi con ngươi màu tím sẫm. Đôi mắt đỏ giống như một lỗ đen đang hút hết sinh khí của Dương Lan, khiến cô ta sợ hãi ngồi giật lùi lại phía sau.

“Bốp”- Một tiếng va chạm giòn giã vang lên “Cái tát thứ nhất, tội bình phẩm người khác một cách vớ vẩn”

“Bốp, bốp”- “Tội tùy ý nhục mạ người khác bằng văn bản và phá hoại của công”

“Bốp, bốp, bốp”- “Nhục mạ bố mẹ tôi, không để tha thứ như vậy”

Nói xong, cô di bàn tay nhỏ nhắn của mình tới gần bàn tay của Dương Lan, tìm khớp ngón tay của cô ta, dùng lực bẻ ra khiến chúng bị trật khớp.

“AAAAA...”- Tiếng hét tê tâm liệt phế của Dương Lan vang vọng trong không gian yên lặng như tờ của phòng học rộng lớn. Cô khẽ nhăn mày. Ôn ào quá!

Thái Thu từ từ đứng dậy, đảo mắt nhìn xung quanh, giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

“Còn những bạn học nào ‘chung tay góp sức’ trong việc phá hoại bàn của tớ vậy nhỉ?”

Lũ sinh viên đứng xem lạnh người đợt hai. Sau khi chứng kiến cảnh cô trừng phạt Dương Lan kia đã khiến không ít người nhìn cô bằng ánh mắt khác. Nhiều người dùng dùng ánh mắt kiêng dè, sợ hãi nhìn cô, cũng không dám làm càn như trước kia. Trước đây, có lẽ là không muốn để ai biết bản thân có võ nên dù có bị đám người này miệt thị, chửi rủa, nói xấu, “Thái Thu” cũng chỉ lớn tiếng tiếng chửi lại nên họ mới dám tiếp tục nhục mạ cô. Nay, cô đã nói sẽ sống tùy ý mình nên đương nhiên sẽ đánh người không nương tay nếu họ đắc tội với mình. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là cô phải xét xem bản thân có khả năng toàn thân trở ra không rồi mới hành động. Mà hình như là từ đầu đến giờ, cô cũng chưa từng vận dụng một chút kiến thức võ học nào của mình ra thì phải.

Một lúc sau vẫn chưa thấy ai đứng ra nhận, cô quét mắt nhìn xung quanh, tia mị mai trong mắt ngày càng nồng đậm. Vì học lực của nguyên chủ không được tốt nên cô đương nhiên học lớp cuối của khối. Trong lớp này, đều là con ông cháu cha cả. Bởi vậy nên họ mới dám chọc giận đến cô dù đã biết cô là nữ tiểu thư của Trịnh gia.

Mặt cô vẫn lạnh như cũ nhưng trong mắt đã nhiều thêm một tia khinh thường. Đúng là một lũ công tử tiểu thư nhát gan, mới bị dọa có một chút mà đã sợ đến mất mặt rồi!

“Sao? Dám làm mà không dám nhận? Mấy vị đồng học có phải quá nhát gan rồi không?”- Cô lên tiếng khích bác. Dù gì đám người này trong quá khứ cũng đã khi dễ nguyên chủ rất nhiều lần nên giờ cô cũng muốn cho chúng một chút giáo huấn để sau này họ bớt làm càn. Với lại, những dòng chữ viết trên bàn ghế này tuy chửi cô hư hỏng, lăng loàn, ngu ngốc, vô giáo dục... nhưng không phải gián tiếp đã nhục nhã bố mẹ cô sao? Họ đã muốn nói xấu người khác như vậy, cô nên thành toàn nhỉ? Ngu ngốc, vô giáo dục? Tốt thôi! Cô cứ làm người như vậy đi!

Câu nói của cô vừa vang lên, không khí trong phòng học đã biến đổi. Một vài người vốn ngao mạn, tự cho mình là nhất nghe cô nói vậy sắc mặt liền biến đổi. Lòng tự cao của bọn họ bị đụng chạm a~

“Hừ! Chẳng qua chỉ là một con nhỏ tự cho mình là đúng thôi, mọi người cần gì phải sợ nó! Chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại sợ đánh không nổi một con bé!”

Một nam sinh rất cuộc không chịu được ánh mắt khinh thường của cô mà lên tiếng. Những người khác sau khi nghe cậu ta nói cũng cảm thấy khá đúng

nên dần dần cũng chẳng còn kiêng dè khí thế ngấp trời của cô mà bình tĩnh lại. Cả một đám khoảng hơn chục người vây lại xung quanh cô. Trong phút chốc, lớp học lại trở nên ồn ào, náo nhiệt hơn hẳn.

“Trịnh Thái Thu, mày vênh cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là một con bé chỉ biết dựa hơi gia đình! Có cái gì hay mà lên mặt với người khác! Phá hoại của công? Việc này có ai mượn mày luận sao?”- Do có nhiều người muốn vây đánh cô nên những sinh viên xung quanh cũng trở nên bạo dạn hơn hẳn, không chút kiêng dè mà mĩa mai cô.

“Đánh cho cô ta một trận để cô ta nhớ rõ rằng lớp chúng ta cũng không phải nơi để cô ta giương oai!”- Nam sinh vừa mĩa mai cô lại tiếp tục nói. Tự tôn luôn là thứ quan trọng nhất của nam nhân mà lần này, cô đã động chạm đến giới hạn của chúng, làm sao chúng có thể tha cho cô đây?

Lời nam sinh vừa dứt, cả một đám người cùng hướng phía cô mà đánh. Một đám tiểu thư công tử nhà giàu chỉ biết ăn chơi trác táng, tuy không biết võ nhưng số lượng lại đông nên khiến cho Thái Thu khá khó khăn trong việc đánh lại. Tuy nhiên, cô cũng không hối hận vì hành động của mình. Nếu lần này cô không chống lại thì đám người này vẫn sẽ tiếp tục ức hiếp mình, cô không chắc bản thân có thể chịu đựng được lâu. Việc gì đến cũng sẽ đến, cô phải đánh nhau với bọn họ cũng chỉ là việc sớm muộn. Chỉ bằng, nhân lúc này bản thân vẫn chưa tiêu tan hết sự bức bối vì bỗng nhiên bị xuyên không về đây nên cô cũng muốn xả stress. Đánh đấm xem ra là một phương pháp giải tỏa không tệ.

Đánh một lúc, rốt cuộc cô cũng dần kiệt sức. Trong khi đó, lũ sinh viên cùng lớp vẫn còn đến 5, 6 người. Thấy cô đã không còn khả năng chống cự, chúng liếc mắt ra hiệu cho nhau. Ba người tiến lên giữ lấy người Thu, những người còn lại cứ nhắm người cô mà đánh. Họ đánh rất mạnh, giống như muốn trút hết sự tức giận lên người cô vậy.

Tuy nhiên, Thu vẫn cắn chặt răng, miệng không phát ra bất cứ âm thanh nào. Đôi môi anh đào của cô bị cắn đến bật máu, trở nên tái nhợt. Rốt cuộc, khi cô đã sắp không chịu nổi nữa mà gục xuống, bỗng có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Tất cả dừng tay lại cho tôi!”

Lời tác giả: Nói một chút. Người nói là nam chính nhưng anh này tuyệt đối không phải là vô tình đi ngang qua khi chị nữ chính nhà mình sắp ngã. À! Chương sau có hai nam chính xuất hiện :)) :))

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cô Ta Là Quái Vật Sao!?

Giọng nói vừa vang lên liền thu hút ánh nhìn của mấy sinh viên trong lớp. Dù người xem trò vui hay là những người tham gia đánh hội đồng cô cũng đều đưa mắt ra cửa, ngay cả Dương Lan trước bị cô hành cho đau đến suýt ngã cũng không nén được tò mò mà quay ra nhìn. Không biết là người nào mà thích lo chuyện bao đồng vậy?

Sau khi nhận ra người vừa xuất hiện, lũ sinh viên tái mặt.

“Hội... hội trưởng?”

Không hẹn trước mà cả một đám người vẫn có thể ăn nói lấp bắp giống nhau như vậy, quả thật là thần kì a~

Tuy đã gần như lâm vào hôn mê nhưng khi nghe giọng điệu của mấy sinh viên cùng lớp, cô vẫn không nhận được mà cảm thán. Nhưng nghĩ lại, họ vừa gọi cái gì ấy nhỉ? Hội trưởng? Một trong bốn nam chính trong hậu cung của chị gái nữ chứ?

Oa! Lần này cô chết chắc rồi! Mới lần đầu đánh nhau mà vừa lúc lại bị nam chính đại thần bắt gặp! Huhu... Cô không chịu được nữa rồi! Cái gì mà càng than càng khổ chứ? Số cô khổ sẵn rồi! Đúng là mệnh nữ phụ mà!

Có ai lại không gấp khi phải gặp mặt người có thể sẽ giết mình chứ! Giờ cô đang gấp muốn chết rồi! Ông trời a~ Thượng đế à! Thái Thu ơi! Mau mau cứu người a~ Truyền thêm sức mạnh cho tôi đi! Tôi muốn chạy!

Lòng cô thì gào thét, muốn đứng dậy để chạy trốn. Tuy nhiên, hiện thực tàn khốc, cô bị đánh cho mờ mắt cũng không nổi chứ nói gì đến việc đứng dậy mà chạy trốn người ta đây!

Cuối cùng, Thái Thu nhà mình đã oanh oanh liệt liệt mà ngã đi.

Lăng Chính Thiên lạnh mắt liếc nhìn đám người trong lớp, miệng lại tiếp tục nhả lời vàng ngọc:

“Những người tham gia phạm lỗi hôm nay, toàn bộ lên phòng kỷ luật cho tôi!”

Nói xong, hắn đi lại cho cô đang nằm, cúi người xuống, bế cô lên theo kiểu công chúa. Sau đó, mặc kệ ánh mắt ghen ghét và ngạc nhiên muốn lòi luôn con ngươi của lũ học viên, hắn đưa cô xuống phòng y tế.

“Này! Cứu người!”- Xuống đến phòng y tế, Lăng Chính Thiên quăng luôn một câu cộc lốc với người đàn ông mặc áo blouse trắng đang nhón nhờ ngồi cạnh cửa sổ thường trà, ngắm cảnh.

“Tôi nói này, Hội trưởng đáng kính. Sao hôm nay cậu thiện tâm vậy? Mọi hôm cậu thấy Trịnh Thái Thu là tránh xa cơ mà?”- Tên kia hồi thần lại, liếc mắt qua người con gái vừa được Lăng Chính Thiên đặt lên giường bệnh rồi lên tiếng cọt nhả, bộ mặt rất là thiếu đứng đắn.

“Lắm chuyện”- Lăng Chính Thiên đến liếc cũng chẳng thêm liếc tên kia lấy một cái, đưa cô đặt lên giường bệnh trong phòng rồi thản nhiên đi lại chiếc ghế cạnh bàn làm việc của người đàn ông rồi ngồi xuống.

Người kia lắc đầu, cười cười rồi đi lại chỗ cô. Nhìn nhìn ngấm ngấm rồi kiểm tra được vài phút, hần mới nói:

“Ày! Đánh nhau à?”- Liếc mắt sang chỗ Lăng Chính Thiên đang ngồi.

“Trần Cảnh Hạo, cậu lắm mồm thật đấy”- Lăng Chính Thiên nhú mày liếc hần một cái sắc lẹm. Tuy vậy, Trần Cảnh Hạo cũng chẳng có vẻ gì đã sợ hãi, miệng vẫn cười tươi rói.

“Tốt xấu gì tôi cũng hơn cậu 4 tuổi đấy”- Hần vẫn không ngấm miệng mà tiếp tục trêu ghẹo. Tuy nhiên, khi nhìn thấy vẻ mặt đã sắp đóng băng của Lăng Chính Thiên, hần liền không nói thêm một câu nói đùa nào nữa. Đùa sao? Tầng băng này không chỉ có tính cách đáng sợ mà hần nổi giận cũng sẽ vô cùng ghê gớm đấy! Câu hỏi vừa rồi chẳng qua là tại hần vô tình thốt ra thôi mà! Ai bảo ngày thường Trịnh Thái Thu kia toàn bày ra vẻ yếu đuối đến dọa người để quyến rũ hần chứ! Hần không ngờ là nữ nhân này lại to gan đến nổi đánh nhau trong trường thôi! Mà nhìn tình trạng của cô ta, chắc là bị nhiều người đánh. Aizzzz... Dù gì cũng chỉ là một nữ sinh, sao lại đi lấy nhiều bất nạt ít vậy? Sinh viên trường này đúng là không an phận chút nào!

Cảm khái một hồi, Trần Cảnh Hạo mới tiếp tục lên tiếng. Tuy nhiên, lần này hần không dùng giọng điệu cọt nhả mà nói với Lăng Chính Thiên nữa.

“Cô ta chỉ vì hoạt động quá sức với bị thương nặng một chút nên mới ngất đi thôi, chẳng có gì nghiêm trọng cả. Chắc đến cuối giờ có thể tỉnh lại.”- Trần Cảnh Hạo thông báo tình trạng của Thái Thu cho Lăng Chính Thiên nghe. Làm bạn với nhau mấy năm nay, hần còn không hiểu tên này muốn gì sao? Nếu không phải là ở lại chờ nghe kết quả về tình hình của Trịnh Thái Thu thì cái tầng băng này còn ở yên đây cho hần cọt nhả chặc!?

Đến đây, Trần Cảnh Hạo lại nhăn mày mà suy nghĩ. Hần tưởng Chính Thiên ghét nhỏ nữ sinh này lắm mà? Mới hôm trước còn không lưu tình mà cự tuyệt lời tỏ tình, giẫm nát mặt mũi của người ta (“ Mặt mũi” ở đây mọi người hiểu theo nghĩa “ thể diện” nha :3), hôm nay đã lo lắng cho sức khỏe của người kia rồi! Lại!

Nghĩ đi nghĩ lại, hần cũng không thể nào hiểu nổi tên này! Rõ ràng biết Trịnh Thái Thu là một nữ sinh chẳng ra gì, lúc nào cũng chỉ biết làm đẹp, gây sự với người khác, lúc đến trường trang điểm cũng chẳng ra sao, chính là hần nhìn cũng không vừa mắt. Đã thế, nữ nhân đáng chết này lúc nào cũng bám theo hần, lấy cớ bệnh này bệnh nọ mà mò xuống phòng y tế bắt hần kiểm tra cho rồi nhân cơ hội đùa bỡn hần.

Vậy rốt cuộc Thiên thích cô ta ở chỗ nào vậy? Chẳng lẽ tên này có sở thích đặc biệt mà mình không biết?

Hần vừa nghĩ, vừa đưa ánh mắt mình về phía người nằm trên giường bệnh trong phòng. Vừa nhìn đến những vết thương của cô, hần giật mình.

“Sao... sao có thể?”

Trần Cảnh Hạo tròn tròn mắt ngạc nhiên. Lăng Chính Thiên đang định rời đi, nghe thấy giọng điệu hoảng hốt của hần liền quay đầu lại nhìn.

“Gi vậy?”- Hần nhướn mày thắc mắc. Điều có thể làm tên này hoảng sợ, chắc chắn không phải kì lạ ở mức bình thường đâu! Trịnh Thái Thu có chuyện gì nghiêm trọng sao?

Nghĩ vậy, hần vội vàng quay lại bên giường bệnh của cô xem xét. Vừa nhìn thấy tình trạng của cô, hần cũng suýt chút nữa không kiềm chế được mà bật thốt lên.

“Sao có thể? Vết thương trên người cô ta...”- Trần Cảnh Hạo gần như không tin vào mắt mình. Hần đang nhìn thấy cái quái gì vậy?

“Hồi phục... thật nhanh”- Lăng Chính Thiên cũng có lúc lơ ngơ như bò đeo nơ. Hần có nhìn nhầm không vậy? Mới vừa lúc này, khi hần bế cô xuống dưới này, chân tay cô vẫn còn bầm tím, một vài chỗ còn rách da, chảy máu mà giờ hần nhìn thấy cái gì? Vết thương của cô lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà dần lành lại đó!

Này! Rõ ràng tên bác sĩ vô trách nhiệm kia còn chưa có sơ cứu cho cô mà!

Hai người đàn ông nhিম chăm chăm vào người Thái Thu, cả hai đều bày ra vẻ mặt nghi hoặc: “Cô ấy là con người sao?”

Một lúc sau, hai người mới dần bình tĩnh lại. Trần Cảnh Hạo lập tức phát lệnh đuổi người.

“Này này, cậu lên xử lý đám sinh viên phạm lỗi đi, ở đây cũng chẳng giải quyết được gì. Mà nhớ là không được cho ai biết chuyện này đấy. Nếu có người khác biết không khéo lại đi báo cho viện nghiên cứu dị năng là Trịnh Thái Thu coi như xong đời. Tuy tôi ghét cô ta thật nhưng mà chưa đến nỗi đẩy người ta vào chỗ chết đâu”- Trần Cảnh Hạo tìm lí do đuổi Lăng Chính Thiên đi nhưng cũng không quên dặn dò hần không được tiết lộ việc vừa mới

nhìn thấy. Sau đó, lại như sợ bị hấn hiều lắm nên Trần Cảnh Hạo lại bồi thêm hai câu giải thích.

“Tôi không giống cậu”- Lãng Chính Thiên lạnh nhạt phun ra một câu làm Trần Cảnh Hạo đơ ra.

Ý của hấn là mình (Trần Cảnh Hạo) lắm chuyện?

Tên mất nết! Dám nói ông đây như vậy!

Trần Cảnh Hạo suýt không duy trì được hình tượng nho nhã, dịu dàng thường ngày mà hét lên chửi cho Lãng Chính Thiên một trận nên thân. Mk! Dám nói mình lắm chuyện! Thật đúng là càng ngày càng lão mà!

Trần Cảnh Hạo cố gắng hít thở thật sâu để bình ổn tâm trạng sau đó lại quay sang nhìn người con gái vẫn đang nằm bất tỉnh trên giường. Hấn lại cảm thán.

“Ài! Tốc độ hồi phục nhanh như vậy! Cô ta là quái vật sao!? Mà thôi, sơ cứu trước đã. Để nguyên vết thương này dù có lành cũng sẽ bị nhiễm trùng mất”

Hấn lắc đầu, bắt đầu dĩ mớ tủ thuốc, lấy ra vài dụng cụ để sát trùng.

* Phòng kỷ luật đại học A:

Lãng Chính Thiên vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cảm thường ngày mà bước vào phòng, quanh thân tỏa ra một luồng lạnh khí không giận mà uy, khiến những sinh viên trong phòng thâm lạnh người.

“Các cô cậu, phá hoại của công, si nhục đồng học, tổ chức đánh nhau làm bạn bị thương. Từ những tội đó, phạt các cô cậu chạy quanh sân bóng 20 vòng, dọn dẹp sân trường trong nửa tháng, hạ hai bậc thi đua cá nhân của tháng, thông báo về gia đình. Hình phạt bắt đầu từ bây giờ, thi hành ngay cho tôi!”

Không cho đám sinh viên có dịp dị nghị, hấn đã đưa mắt sang chỗ Dương Lan đang ngồi:

“Riêng cô, Dương Lan. Cô là người khoi mào xích mích nhưng lại bị thương nên hình phạt của cô, giống bọn họ và thêm một việc nữa, lấy tư cách là Chủ tịch Hội sinh viên, tôi đình chỉ một tuần học của cô, yêu cầu cô đứng ra xin lỗi học viên Trịnh Thái Thu trước toàn trường. Việc này tôi sẽ báo cáo lên ban giám hiệu cùng các thầy cô thuộc hội đồng kỷ luật của nhà trường. Giải tán”

Cả một lũ nhăn nhăn nhỏ nhỏ, bày ra bộ dạng đau khổ, lấy ánh mắt cún con đáng thương nhìn nhìn mong hấn thương tình mà nương tay. Đùa sao? Sân bóng đại học A của bọn họ không phải lớn bình thường đâu! Khi học thể dục, họ cũng chỉ phải chạy 10 vòng mà đã mệt chết mà hôm nay phạt chạy tận 20 vòng, muốn lấy mạng họ sao! Còn nữa, dọn dẹp sân trường trong nửa tháng? MK! Giữa cái nắng nóng như thiêu của mùa hè sao? Công từ tiểu thư như bọn họ sao chịu nổi đây!

Dương Lan một bộ dáng không cam lòng, lên tiếng phản đối:

“Hội trường, chúng tôi chỉ phạm một vài lỗi nhỏ, không đến nỗi bị phạt nặng như vậy chứ! Còn nữa, không phải Trịnh Thái Thu cũng vi phạm nội quy sao? Sao anh không phạt cô ta?”

Càng nghĩ Dương Lan càng không cam lòng. Cô ta đâu có làm sai điều gì? Đều tại tiện nhân Trịnh Thái Thu kia hại cô ta mà!

“Lỗi nhỏ? Nếu ai cũng phạm ‘lỗi nhỏ’ như cô thì cái trường này đã loạn hết rồi! Phạt nặng sao? Nếu không chịu được thì mời cô rút hồ sơ mà chuyển sang trường khác học đi! Còn nữa, lỗi tai nào của cô nghe thấy rằng tôi không phạt Trịnh Thái Thu vậy? ”- Về mặt Lãng Chính Thiên trầm xuống, nhiệt độ trong phòng cũng giảm đi đáng kể. Hấn rất ghét có người nghi ngờ và làm trái lệnh của mình.

Dương Lan khẽ rùng mình. Hội trường quả nhiên rất đáng sợ! Quả là danh xứng với thực!

“Xin lỗi hội trường! Nhưng còn tay của tôi...”- Cô ta mím môi, giờ ngón tay bị Thái Thu bẻ trật khớp lên trước mặt Lãng Chính Thiên. Đến giờ tay cô ta còn đau đây!

"Tự xuống phòng y tế đi. Nếu không còn việc gì nữa, tất cả bắt đầu thi hành hình phạt!"- Hấn không mẫn không nhạt quăng ra vài câu, vân đạm phong khinh liếc đám người đang giả vờ đáng thương ở trong phòng. Lũ sinh viên biết không thể làm cho vị hội trường lãnh tình này thay đổi quyết định nên đành rầu rĩ rời khỏi phòng. Dương Lan cũng không dám ý kiến thêm một tiếng nào nữa, liền ngoan ngoãn rời đi. Chỉ có cô ta mới biết, bản thân không phục cùng tức giận đến nhường nào.

Lãng Chính Thiên cũng không thềm nói thêm một từ nào nữa. Hôm nay hấn đã phải nói rất nhiều rồi. Thật đúng là phiền phức mà!

Tuy nhiên, khi chỉ còn lại một mình, hấn lại nhớ đến bộ dạng lạnh băng của cô khi ở trong lớp. Thật ra, hấn đã quan sát sự việc từ đầu đến cuối, từ khi cô mới bước vào lớp cho đến khi hấn kêu lũ sinh viên dừng tay. Ban đầu hấn định sẽ ngăn cản ngay nhưng lại muốn xem trò vui lại tò mò với sự thay đổi của cô nên mới đứng im một chỗ. Hấn cũng không ngờ Trịnh Thái Thu lại có một mặt như vậy, lạnh lùng đến đáng sợ. Chính bản thân hấn cũng đã không kiềm chế được mà lạnh người khi nhìn thấy cô tức giận lúc Dương Lan kia nhắc đến bố mẹ cô. Hấn cũng không ngờ, một con người có bề ngoài mạnh

khánh, yếu ớt như cô lại biết võ, hơn nữa còn rất giỏi! Và điều làm hấn ngạc nhiên nhất là khả năng hồi phục của cô, nhanh đến quỷ dị!

Hắn luôn không tin thế giới này còn tồn tại những sinh vật có dị năng. Nhưng hôm nay, sau khi chứng kiến vết thương hồi phục nhanh như vậy, hấn lại nghi ngờ.

Chẳng lẽ, thế giới thực sự tồn tại những sinh vật như vậy? Chẳng lẽ, Trịnh Thái Thu, thực sự không phải người?

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chấn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gặp Gỡ Nam Chính

Sau khi báo cáo sự việc với ban giám hiệu và các thầy cô trong hội đồng kỷ luật nhà trường, Lăng Chính Thiên liền đi xuống phòng y tế. Không hiểu sao hấn lại để tâm tới tình trạng sức khỏe hiện giờ của Trịnh Thái Thu nữa. Hấn nghĩ, có lẽ là do hiện giờ cô khá thú vị. Hơn nữa, giờ hấn cũng không muốn lên lớp chút nào. Mỗi lần bước chân vào lớp là y như rằng, một loạt ánh mắt ghê tởm của lũ nữ sinh liền bám trên người hấn. Thật đúng là quá sức chịu đựng của hấn!

Tuy vẫn chìm trong dòng suy nghĩ nhưng đôi chân hấn vẫn đi đến cửa phòng y tế. Tiếng nói chuyện phát ra từ bên trong đánh thức hấn khỏi dòng suy tư. Azzzzzz... Đạo này phải suy nghĩ nhiều quá! Toàn những chuyện không đầu. Mình cũng rồi hơi thật!

Lăng Chính Thiên lắc lắc đầu, trong lòng thầm chán nản. Từ hôm gặp cô ở công viên, não hấn lại phải chứa thêm một cái suy nghĩ vớ vẩn, thật là đau đầu mà!

Vội nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo lại, sau đó, hấn liền mở cửa phòng, hướng trong phòng mà đi tới. Vừa vào đến cửa, hấn đã nghe thấy tiếng nói chuyện phát ra. Thật đúng là không có kỷ luật mà! Trong phòng vẫn có người bệnh mà lại có người thân nhiên nói chuyện. Có phải hấn đã quá dung túng cho tên kia rồi không?

Tuy nhiên, ý nghĩ của hấn lập tức bị đập cho nát bét khi nhìn thấy được người đang nói.

Sao cô ta đã tỉnh lại rồi? Trần Cảnh Hạo nói là phải đến hết giờ cơ mà? Hấn mới rời đi có hơn một tiếng thôi. Điều đó đồng nghĩa với việc gần hai tiếng nữa mới kết thúc giờ học buổi sáng. Tuy hấn đã nhìn thấy tốc độ hồi phục của cô ta nhưng cũng không cần phải tỉnh nhanh như vậy chứ?

Lăng Chính Thiên ngạc nhiên nhìn nữ sinh đang ngồi trên giường bệnh thân nhiên nói chuyện cùng tên bác sĩ vô trách nhiệm nào đó.

Nghe thấy có tiếng mở cửa, cô tò mò đưa mắt nhìn ra ngoài. Oa! Người này suýt thật nha! Nhưng mà sao trông quen vậy? Thu sáng mắt lên khi nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa. Cô trực tiếp không thèm để ý tới bộ mặt than của tên kia mà thân nhiên ngắm nhìn người ta một cách trực tiếp.

Trần Cảnh Hạo thấy cô đang nói chuyện với mình lại nhìn về phía cửa thì cũng nhìn theo. Thấy người kia xuất hiện, hấn cũng không có bày ra vẻ ngạc nhiên, vẫn giữ vẻ mặt ôn nhu, nhã nhặn như khi nói chuyện với cô mà tiếp chuyện người đến:

“Hội trưởng đại nhân, xử lý xong rồi à?”

Cô đang mãi mê ngắm nhìn soái ca, nghe đến từ “Hội trưởng” liền giật mình. Bác sĩ soái ca vừa nói cái gì cơ? Hội trưởng? Ý là người vừa vào phòng là hội trưởng sao? Chẳng lẽ, đây chính là nam chính đại thần- Lăng Chính Thiên, người ra lệnh bắt cóc và hành hạ nữ phụ nguyên tác? Cô hoảng hốt cầu trời khấn phật, hi vọng là bản thân đang hiểu lầm.

Lăng Chính Thiên đang tập trung nhìn vào cô nên tất niên đã dễ dàng nhận ra sự hoảng hốt của cô. Hấn lại nhú mày. Trông hấn rất đáng sợ sao? (Wind: Anh dám nói anh không đáng sợ -_- ?) Tuy nghĩ vậy nhưng hấn cũng nghe thấy câu hỏi của Trần Cảnh Hạo nên đáp lại.

“Một chút trừng phạt nho nhỏ cho một đám không biết trời cao đất dày”

Giọng nói băng lãnh của hấn vang lên như một chiếc búa giáng xuống đầu cô. Người này vừa trả lời? Vậy có nghĩa là, hấn thực sự là nam chủ đại nhân? Hu hu... Tại sao? Tại sao số cô không thoát khỏi một từ “đen” vậy hả? Mới ngày đầu đến trường đã bị đánh cho thâm thương, phải xuống phòng y tế, sau đó lại gặp tên nam chính ác ma này? Có nhầm không vậy!?

Trong lòng cô thầm kêu gào. Cô không cam tâm a~ Vì cái gì số mình luôn nhọ như vậy! Cô phải mang 18 đời của tên Thượng đế chết tiệt nào đó đi lãng phí mới được! Tên mất nết! Cái gì mà chỉ có tôi mới có thể giúp Thái Thu thay đổi số phận! Lừa gạt! Tôi đây thà làm nhân viên nghèo còn hơn về đây làm nữ phụ như cá nằm trên thớt chờ người chém! Tôi muốn về nhà!

Khi cô đang thầm kêu rên vô cùng thảm thiết, vẫn luôn có một đôi mắt dõi theo từng hành động cũng như nét mặt của cô. Lăng Chính Thiên nghi hoặc quan sát biểu cảm phong phú của cô. Cô gái này, nghe Cảnh Hạo gọi hấn là hội trưởng thì hoảng hốt sau đó lại bình tĩnh. Lúc hấn trả lời câu hỏi của tên kia thì lại bày ra vẻ mặt bình tĩnh, hoảng sợ, rầu rĩ sau đó là hung dữ. Này! Rốt cuộc trong đầu cô đang chứa cái gì vậy?

Trần Cảnh Hạo nhận thấy không khí có vẻ kỳ lạ nên hiếu kỳ nhìn hai người còn lại trong phòng và bắt gặp ngay biểu cảm muôn màu muôn vẻ của cô. Hắn ngo ngắc. Cô gái này, ngay từ lúc tỉnh dậy, cách nói chuyện của cô đã khiến hắn thấy bất ngờ. Nếu là trước kia, khi nhìn thấy hắn, cô sẽ lập tức giả vờ thẹn thùng gì đó để thu hút sự chú ý của hắn hoặc là dùng cái giọng nhào nhột để quyến rũ hắn. Còn riêng lần này, khi thấy hắn ở trong phòng cô cũng không có đề ý tới mà ngo ngoe lui trong phòng sau đó lại thản nhiên hỏi hắn là ai, ánh mắt nhìn hắn vô cùng xa lạ. Ban đầu, hắn cho là cô giả vờ nhưng sau một lúc nói chuyện cũng không tìm thấy được điểm gì lạ, hắn cũng phải thừa nhận: Cô gái này không nhớ ra hắn là ai! Hơn nữa, cô tỉnh dậy so với dự liệu của hắn là nhanh hơn rất nhiều!

Ban này, khi kiểm tra cho cô, hắn chắc chắn rằng bản thân không có chẩn đoán nhầm! Và theo tình trạng của cô thì ít nhất cũng phải hôn mê 3 tiếng đồng hồ vậy mà không những tốc độ hồi phục vết thương của cô nhanh mà ngay cả tinh thần cũng rất tốt. Suốt hai mươi tám năm của cuộc đời, đây là lần đầu tiên hắn thấy có một người kỳ dị như vậy.

Cả ba người trong phòng đều chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân nên căn phòng y tế rộng lớn cũng chìm vào yên tĩnh. Thu cũng đã dần bình tĩnh lại, cố nhớ xem thân phận của Lăng Chính Thiên để tiện đối phó. Nếu hắn có bối cảnh quá lớn, cô không đối phó nổi, vậy thì, chạy thôi! Ừm! Để cô nhớ lại xem nào!

Dù gì, truyện này cô cũng mới đọc qua. Bộ truyện này mới nhìn qua cô thấy toàn H nên cũng không có hứng thú cho lắm. Cô xin thề, cô tuyệt đối không phải sắc nữ. Cho nên, đối với bộ truyện NP sắc mà cô đang đọc dở, cô chưa có ý nghĩ nghiên cứu kĩ. Cũng chính bởi vậy mà giờ cô mới phải cố gắng đi nhớ thân phận của nhân vật đây. Cô hồi hận đến xanh ruột rồi! Biết trước sẽ xảy ra chuyện hoang đường như kiểu xuyên không vào nhân vật nữ phụ của truyện này thì cô đã đọc nhanh một chút, nghiên cứu kĩ một chút để tiện cho việc tránh nam chính rồi! Thất sách quá!

Nhưng mà... logic H thần thánh của truyện làm cô không đỡ nổi! Được rồi! Tập trung nhớ lại bối cảnh của nam chính Lăng Chính Thiên nào!

Thứ đầu tiên cô nhớ là chức vụ Chủ tịch Hội sinh viên của tên này. Vốn là nguyên tác cũng nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần về chức vụ này của hắn vì đây cũng là điểm quan trọng để Lăng Chính Thiên và nữ chủ đến với nhau. Sau đó, suy nghĩ xa một chút. Lăng Chính Thiên là người thừa kế của tập đoàn tài chính quốc tế DL. Ngoài ra, hắn còn có một thân phận nữa mà ít ai biết, đó chính là thiếu chủ của tổ chức Huyết Long- nơi đào tạo sát thủ nổi tiếng trên thế giới. Với hai thân phận này, con người đứng trước mặt cô hoàn toàn có thể dễ dàng giết chết cô như dĩ chết một con kiến. Vậy nên, cô vẫn là nên tránh xa hắn thì tốt hơn.

Sau khi tổng kết thân phận của Lăng Chính Thiên, cô liền đưa ra quyết định. Người này không thể động, cô nên tránh xa! Nếu có tới gần thì cũng nên làm quen với soái ca mặc áo blouse trắng kia. Thu gạt gù hải lòng với suy nghĩ sáng suốt của bản thân. Nhưng, cô bỗng nhớ ra rằng, cô chưa hề hỏi tên của người ta :3. Được rồi! Là do cô quá thất sách! Nói chuyện với hắn đã được một lúc mà lại quên chưa hỏi tên.

“Này!”

Cô bỗng mở miệng phá vỡ bầu không khí quá mức tĩnh lặng của căn phòng. Ban này cô cũng không đề ý nhiều vì vẫn đang bận suy nghĩ nhưng lúc này, khi đã tỉnh táo trở lại, cô mới nhận ra được sự quý giá đang tồn tại trong phòng nên liền không nhịn được mà lên tiếng phá vỡ nó.

“Em gọi tôi à?”- Trần Cảnh Hạo tự chỉ vào mặt mình rồi đặt câu hỏi.

“Ừ! Nói chuyện này giờ anh vẫn chưa nói tên của anh ra đâu”- Cô gạt đầu thừa nhận rồi trực tiếp lên tiếng nhắc nhở việc giới thiệu tên của hắn. Tuy nhiên, cô lại quên rằng bản thân cũng chưa có nói tên mình cho hắn.

“A!”- Trần Cảnh Hạo bày ra vẻ mặt bưng bình rồi lại cười cười, nói: “Tôi tên Trần Cảnh Hạo, là bác sĩ y tế của trường em”

Trần Cảnh Hạo thản nhiên giới thiệu về bản thân với cô mà không chút nào cảm thấy kì quái. Tuy nhiên, người bạn của hắn- Lăng Chính Thiên lại không nghĩ vậy. Hắn lại ngạc nhiên thêm một lần nữa.

Không phải chứ? Sao cô ta lại không biết Hạo? Chẳng phải trước đây hay bám dính lấy anh ta sao? Cô ta lại giả vờ?

Lăng Chính Thiên nhíu mày một chút rồi bình thường trở lại.

“Trần Cảnh Hạo?”- Mặt cô lại nhăn nhó. Đùa cô sao? Lại gặp nam chính nữa à?

Nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của cô, không hiểu sao Trần Cảnh Hạo lại thấy cô rất... đáng yêu. Hắn cười tươi đáp lại:

“Ừ”

Không xong rồi! Cô sắp bị dọa chết rồi! Sao số cô khổ vậy? Ngày thứ hai đến thế giới này đã gặp phải hai “ông” nam chính. Hai ngày với hai người? Thật đúng là đủ tương xứng!

Mà nếu hắn không giới thiệu tên cô còn không liên tưởng hắn với tên đàn ông lóc da của nữ phụ trong nguyên tác đấy! Thật ghê rợn!

Trong truyện, tác giả miêu tả hắn như thế này đây: Một người đàn ông mang vẻ đẹp dịu dàng, nho nhã. Bề ngoài mang vẻ thân sĩ, có tấm lòng từ bi, lương thiện nhưng thực chất lại vô cùng máu lạnh! Hắn chính là điển hình của câu: “ngoài nóng trong lạnh”, “sói đội lốt cừu”, “hồ ly giả dạng nai con”! Còn nữa, thân phận của hắn cũng không đơn giản. Bề ngoài, hắn là một bác sĩ tốt nghiệp Harvard với bằng thạc sĩ nhưng vô cùng hiếm người biết rằng, hắn là Chủ tịch của chuỗi bệnh viện quốc tế Kaindonesu! Hơn nữa, hắn còn là sát thủ đặc công của tổ chức sát thủ nhà Lăng Chính Thiên!

Trong truyện, trừ khi đối mặt với chị gái nữ chính của cô, cả đời hắn, chưa từng biết đến hai tiếng “dịu dàng” thực sự!

Ặc... Đều tại bà tác giả nguyên tác kia! Dân nam chính cường đại như vậy để làm gì chứ!? Định hù chết cô sao? May mắn đây mới là đầu câu chuyện chứ không... cô chết chắc! Ô ô... May là ông trời còn biết thương xót cho cô gái đáng thương này.

Từ giờ cô phải cách hai nam chính ôn thần này càng xa càng tốt. Nếu còn ở gần họ, cô sợ mình sẽ lên cơn đau tim mà già từ trần thế quá!

Cô gái nhỏ nào đó lại không biết, từng biểu cảm trên khuôn mặt của cô đã bị thu vào trong mắt của hai người đàn ông được cho là ôn thần trong mắt cô. Lăng Chính Thiên và Trần Cảnh Hạo trao đổi ánh mắt với nhau. Trịnh Thái Thu bây giờ rất lạ.

Trần Cảnh Hạo thấy rất rõ ràng. Từ khi nghe đến tên của hắn, mặt cô gái này liền xanh mét, đôi mắt còn chứa đầy tia sợ hãi, thân thể còn cổ lù ra xa khỏi chỗ hắn đứng. Hắn rất thắc mắc, sao cô sợ hắn vậy? Hắn nhớ là mình vẫn luôn duy trì hình tượng dịu dàng, tốt bụng trước mặt mọi người trong trường mà? Hơn nữa, hắn cũng chưa từng làm gì quá đáng với nữ sinh này.

Lăng Chính Thiên cũng khó hiểu nhìn biểu cảm của cô sau đó đưa mắt sang nhìn Trần Cảnh Hạo, ý nói: “Anh rốt cuộc đã làm gì mà lại khiến cô ta sợ hãi đến như vậy?”. Tuy nhiên, hắn lại nhận được cái lắc đầu đầy vô tội của tên kia.

Không làm gì? Vậy sao Trịnh Thái Thu có vẻ sợ hãi anh ta vậy? Còn nữa, ban nãy, khi biết hắn là Chủ tịch Hội sinh viên, cô ta cũng có biểu cảm như vậy. Rốt cuộc là cô ta đang nghĩ cái gì vậy? Từ hôm gặp nhau ở sở thú cho tới giờ, cô ta vẫn rất khác. Không bám lấy hắn thì không nói nhưng lại nhìn hắn giống như không biết hắn là ai vậy. Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?

“Trịnh Thái Thu”- Lăng Chính Thiên lần đầu tiên lên tiếng kể từ khi bước vào phòng. Vốn hắn định hỏi rốt cuộc là cô đang làm sao thì lại thấy không phù hợp nên đành chuyển sang việc khác: “Hôm nay cô bị thương nên có thể về nhà nghỉ. Ngày mai lên phòng Hội trưởng gặp tôi”

Vốn đang suy nghĩ xem phải làm thế nào để tránh xa hai nam chính đại nhân lại bị tiếng nói của Lăng Chính Thiên làm cho tỉnh lại, cô ngơ ra mắt vài phút. Một lúc sau, khi đã tiêu hóa được hết toàn bộ những từ hắn nói, cô mới ngáy ngốc gật đầu.

“Dạ. Vậy giờ tôi xin phép về trước”

Nói xong cô định ngồi dậy để ra về thì lại thấy đầu choáng váng, cả người cô lao đảo sực ngã. May mắn là Trần Cảnh Hạo kịp thời đỡ lấy, nếu không cô đã ôm ấp đất mẹ để tỏ lòng thành kính rồi.

“Tuy em hồi phục rất nhanh nhưng giờ vẫn chưa đi được đâu. Ở lại đây đi, cuối giờ rồi về”- Trần Cảnh Hạo nhô nhả nói, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười.

“A! Tôi... tôi biết rồi!”- Cô hơi xấu hổ cúi đầu một chút, cả người khẽ vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay của hắn. Trần Cảnh Hạo cũng thức thời mà buông cô ra. Hắn thoáng ngáy người. Không ngờ, mới có chưa đầy một tuần, cô gái này đã không thêm đề ý tới hắn nữa? Thay đổi cũng thật nhanh! Đúng là nữ nhân! Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng không hiểu sao hắn lại có chút trống trải cùng khó chịu. Không phải trước kia hắn rất mong cô nhanh chóng biến khỏi tầm mắt mình sao? Đáng ra bây giờ hắn phải rất vui chứ? Có lẽ là vì đây là lần đầu tiên có người dám chơi đùa với hắn như vậy.

Lại nói về Lăng Chính Thiên, không hiểu sao, hắn cảm thấy rằng cảnh Trần Cảnh Hạo đỡ cô rất chói mắt, khiến hắn có chút khó chịu, cảm giác giống như bị người khác lừa gạt vậy. Ngày hôm qua, lúc ở sở thú, hắn nghe cô nói chuyện với một tên đàn ông khác, cười đùa vô cùng vui vẻ. Nụ cười tự nhiên, rạng rỡ như vậy, cô chưa từng thể hiện khi ở cạnh hắn. Còn bây giờ, cô lại đỏ mặt khi được Hạo đỡ lấy. Thật sự, hắn không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa!

Lăng Chính Thiên khó chịu rời khỏi phòng y tế. Trong khi đó, Trần Cảnh Hạo cũng quay lại bàn làm việc của mình mà xử lý công việc. Cô cũng chán nản vì không có gì làm nên liền lôi điện thoại ra, lên mạng đọc truyện. Vốn cô định gọi điện tán gẫu với Ruki nhưng lại quyết định không gọi nữa. Hiện giờ đang có người làm việc trong phòng, cô nói chuyện sẽ làm phiền tới người ta, có thể sẽ làm người ta khó chịu. Mà quan trọng là, “người ta” đó chính là nam chính đại nhân tàn ác Trần Cảnh Hạo, cho nên, dù cho tiền hay đưa một loạt mĩ nam mĩ nữ cho cô ngắm thì cô cũng sẽ không dám làm phiền đến hắn. Hơn nữa, có thể Ruki cũng đang bận, cô không nên gọi thì hơn.

Nghĩ xong, cô liền không do dự mà lấy điện thoại ra đọc truyện. May mắn là gần đây có wifi không có mật khẩu, cô có thể thoải mái vào mạng rồi!

Cả căn phòng lại yên tĩnh trở lại, thỉnh thoảng mới có vài tiếng cười khe khẽ phát ra từ miệng cô. Thật ra cũng không thể trách cô, đọc truyện hài thì phải cười, cố gắng kìm nén sẽ bị nội thương a~

Trần Cảnh Hạo nghe tiếng cười của cô, ban đầu cũng không thêm đề ý nhưng sau một vài lần, hắn lại như không chịu được nữa mà định quay ra nhắc cô giữ yên lặng. Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt của cô lại không kìm chế được mà hơi ngần ra. Giờ hắn mới nhận ra vì sao trong cô hôm nay khác mọi ngày. Hôm nay, cô không có trang điểm cũng chẳng làm tóc cầu kì, mái tóc dài màu hạt dẻ được buộc cao lên, trông rất gọn gàng. Cô như vậy lại khiến người ta có cảm giác đây là một cô gái năng động, có vẻ phù hợp với một sinh viên hơn là kiểu trang điểm lòe loẹt thường ngày của cô. Hơn nữa, đôi mắt tím long lanh của cô giờ lại mang theo ý cười khiến người nhìn như chìm đắm trong thế giới của cô, làm họ muốn tìm hiểu chủ nhân của đôi con ngươi huyền diệu này. Đôi môi anh đào hơi hé ra, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười rong tréo khiến người nhìn nhìn vào lại muốn nếm thử tư vị của nó, muốn biết đôi môi đó có ngọt như trong tưởng tượng hay không.

Trần Cảnh Hạo bị suy nghĩ của bản thân dọa sợ. Hắn đây là, muốn hôn Trịnh Thái Thu? Hắn là đang làm sao vậy chứ? Rõ ràng là không ưa Trịnh Thái Thu mà giờ lại đi đề ý đến cô ta, đúng là khó hiểu.

Hắn lắc đầu, cố xua đi những suy nghĩ của bản thân để tập trung giải quyết công việc. Hắn còn một đồng tài liệu chưa xử lý nữa đó.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Thì Ra Cô Có Tài Năng Đến Vậy!

Đọc truyện được một lúc, cô mới nhớ ra là mình có ý định tìm nơi để xin việc nên đành nhịn đau mà thoát khỏi trang đọc truyện mà đi tìm thông báo tuyển dụng nhân viên của một công ti nào đó. Cô hiện giờ có 3 sở trường: ngoại ngữ, âm nhạc và máy tính. Sở trường về ngoại ngữ là do cô mang từ thế giới trước tới, hai cái còn lại là của chủ nhân thân thể này. Cô ấy có giọng hát rất hay a~ Chơi piano, violin cũng giỏi nữa, rất có tiềm năng làm nghệ sĩ đó! Nhưng mà, việc này cũng không có ai biết, trừ Ruki, cho nên, cô vẫn là nên loại bỏ suy nghĩ này đi. Về việc cô là một hacker, cô cũng không muốn để người khác biết nên là, vẫn nên loại công việc này ra khỏi não thì hơn. Thôi thì, cô quay lại với công việc đời trước thôi. Đi làm dịch thuật viên vậy. Tuy công việc này rất chán nhưng cô còn có lựa chọn nào khác đâu!

Cô thờ dài thườn thượt, về mặt cam chịu dán mắt vào màn hình điện thoại. Nhưng mà, nhìn nó mà cô lại nhớ tới chiếc laptop để trong cặp của mình. Nghĩ vậy, cô ngó quanh phòng. Cặp của cô đâu?

Vốn đang thăm quan sát cô, Trần Cảnh Hạo bỗng thấy cô ngó quanh ngó quất như muốn tìm thứ gì đó nên liền không nhịn được mà hỏi:

“Này! Em đang tìm cái gì vậy?”

Đang tập trung tinh thần để tìm đồ lại nghe thấy giọng nói của hắn đột ngột vang lên cộng thêm với sự ám ảnh về thân phận của hắn nên cô giật nảy mình. Vốn định là sẽ lắc đầu xua tay bảo không có việc gì nhưng nghĩ lại, cô lại thấy mình cũng nên hỏi một chút. Việc này chắc cũng sẽ không ảnh hưởng tới ước mơ làm nhân vật quần chúng của cô đâu nhỉ?

“À, anh có thấy cặp sách của tôi đâu không?”

Cô dè dặt hỏi. Dù gì thì hắn cũng ghét nữ phụ, thế quái nào lại quan tâm đến đồ của cô ở đâu. Vốn có sẵn suy nghĩ ấy trong đầu nên cô cũng không trông mong bản thân nhận được một câu trả lời tử tế từ hắn.

“Lúc Lăng Chính Thiên bế em xuống đây tôi cũng không thấy em hay cậu ta mang theo thứ gì. Có lẽ là cặp của em vẫn để ở phòng học đấy. Mà có việc gì à?”

Trái với ý nghĩ của cô, Trần Cảnh Hạo lại trả lời hết sức cặn kẽ, chi tiết, cuối cùng còn bồi thêm một câu hỏi.

“Ồ. Tôi định lấy laptop để làm một chút việc”- Cô khá ngạc nhiên về thái độ của hắn nhưng lại nghĩ về hình tượng hắn dựng lên trước giảng viên và sinh viên trong trường thì lại thấy khá bình thường. Hắn là đang giả dạng người tốt đó!

Trần Cảnh Hạo nghe xong câu trả lời của cô liền im lặng suy nghĩ một chút. Hình như hắn còn một chiếc laptop để trong phòng này thì phải. Hay là cho cô ta mượn nhỉ?

Hắn nghĩ ngợi mất một lúc, cũng không nhìn tới vẻ mặt lúng túng của cô gái trong phòng.

Nhìn vẻ mặt của hắn, cô hoang mang. Tên này khó chịu rồi hả? Có phải mình nhiều chuyện quá rồi không? Nhưng mà cô cũng chưa có nói hay làm gì quá đáng mà? Cô lại chìm vào những suy nghĩ phức tạp của bản thân. Cô sợ mình đã chọc đến tên nam chính đã man này, làm hắn phật ý rồi đi hành hạ cô a~ Có khi nào hắn đưa cô tới một nơi hoang vắng nào đó rồi đánh đập, sau đó bỏ mặc cô chết đói ở đó không? Hay là hắn lại cô ra làm chuột bạch thí nghiệm cho một loại thuốc nào đó hắn mới nghĩ ra? Tên này rất đáng sợ a~ Hắn là một người cuồng nghiên cứu về các loại thuốc, nhất là thuốc độc đó!

Trong đầu cô liên tục nảy ra những suy nghĩ ghê rợn về những cách thức Trần Cảnh Hạo sẽ dùng để hành hạ mình. Cô khẽ rùng mình, nhiệt độ xung quanh thân thể giảm xuống đáng kể. Nếu Trần Cảnh Hạo mà biết được những suy nghĩ của cô, chắc chắn hắn sẽ không nhịn được mà bật cười. Cô gái này thật có trí tưởng tượng phong phú mà.

Trong lúc cô ngồi liên tưởng vớ vẩn, Trần Cảnh Hạo đã rời khỏi bàn làm việc, đi tới mở cửa tủ đồ. Dù sao chiếc này cũng không lưu bất cứ tài liệu, thông tin gì quan trọng hay bí mật cả, cứ cho cô mượn vậy. Nghĩ xong, hắn lấy chiếc máy tính xách tay đang để ngay gần trong tủ ra, đi tới trước mặt cô:

“Chiếc này tôi cũng không dùng đến, cho cô mượn đấy. Lát nữa tan học thì trả lại cho tôi.”- Hắn cười ôn hòa, trông rất là tốt bụng, cực kì hợp tiêu chuẩn của một người đàn ông dịu dàng, hay giúp đỡ người khác.

Ày! Bề ngoài thì như vậy nhưng ai biết được trong lòng hắn nghĩ gì? Nhưng thôi, thứ cô cần đã được người ta đưa đến trước mặt. Nếu không nhận, chẳng phải là rất bất lịch sự hay sao?

Cô gật gù hài lòng với quyết định của bản thân sau đó lại nhanh chóng đưa tay ra cầm chiếc laptop trên tay Trần Cảnh Hạo, nở một nụ cười vô cùng mẫu mực:

“Vậy thì cảm ơn anh nha”

Thấy nụ cười tỏa nắng của cô, chính Trần Cảnh Hạo cũng không nhận ra, lòng hắn đang có một sự rung động nho nhỏ. Thực ra, từ lúc cô bắt đầu lấy điện thoại ra, hắn đã thầm quan sát cô. Hắn muốn tìm ra một điểm bất thường từ trên người cô, muốn nhìn kĩ xem có phải cô đang giả vờ hay không. Tuy nhiên, sau một hồi quan sát, thứ duy nhất hắn thấy là ánh mắt chăm chú của cô khi nhìn vào màn hình điện thoại cùng với những biểu cảm phong phú trên mặt cô. Trước đây hắn chưa từng nhìn thấy một Trịnh Thái Thu có nhiều cảm xúc đến như vậy. Chỉ trong gần một tiếng đồng hồ, cô gần như đã thể hiện ra tất cả những cảm xúc vốn có của một con người: buồn có, vui có, sợ hãi có, hoang mang có, trầm tư có, ... Hắn rất thắc mắc, rốt cuộc cô đang nghĩ gì mà lại có sắc thái biểu cảm đa dạng đến vậy?

Thấy hắn không có đáp lại nên cô cũng không nói thêm điều gì nữa mà mở máy ra, lên mạng tìm những thông báo tuyển nhân viên của các công ty.

_____ Ta là phân cách tuyển _____

“Oa!”- Cô ra về mệt mỏi, vờn vai một cái. Cảm thấy sức khỏe của mình đã trở lại bình thường, cô cũng đã tìm được một công việc ưng ý nên cô liền tạm biệt Trần Cảnh Hạo để ra về. Dù gì nam chính Hội trường đại thần cũng cho cô nghỉ học hôm nay rồi, cô cũng không muốn ở lại trường thêm nữa. Mấy kiến thức này cô đã phải nhai đi nhai lại suốt mấy năm đại học ở thế giới kia, giờ học nữa chắc cô sẽ chán chết. Mà cô cũng không thích học viên ở lớp “Thái Thu” chút nào. Cô quyết định rồi, kì thi tới cô sẽ cố gắng lấy kết quả thật cao và cải thiện đôi chút về hạnh kiểm của bản thân. Như vậy là cô có thể chuyển lớp rồi. Dù không biết sang lớp khác có khá hơn lớp cũ không nhưng cô vẫn muốn chuyển. Cô biết, phần lớn sinh viên trong trường đều nói cô là đại tiểu thư ngu ngốc, vô dụng, chỉ biết dựa hơi gia đình nên mới có thể học tới đại học. Lòng tự trọng của cô rất cao a~ Làm sao cô có thể để người khác nói mình như vậy được. Cho nên, việc đầu tiên cô phải làm là cải thiện hình tượng của bản thân a~ Cô hi vọng mình trở nên mờ nhạt một chút với những người xung quanh. Cô chỉ muốn làm một nhân vật quần chúng thôi. Cô muốn có cuộc sống bình thường như những người khác. Giờ cô chỉ mong bản thân có thể tìm được bố mẹ ruột là tốt rồi!

Ừm! Vậy sắp tới cô lại phải đi thuê người tìm giúp rồi, Nhưng mà, chỉ có mình cô tìm thì chắc chắn sẽ rất khó, hay là nhờ Ruki nhỉ? Dù gì anh cũng có ý muốn giúp đỡ cô trong việc tìm bố mẹ. Cứ vậy đi. Buổi tối gọi điện nhờ anh ấy cũng được. Giờ cô phải lên lấy cặp rồi ra về thôi. Cô phải thanh lí đồng trang phục thiếu vải trong tủ quần áo của mình a~

Hồi sáng, lúc mờ tỏ ra để lấy đồng phục, cô suýt bị dọa sợ mà ngất đi. Ặc! Sao cô lại quên rằng, trong nguyên tác, tác giả có tả rằng nữ phụ Trịnh Thái Thu ăn mặc rất là... không đứng đắn a! Đúng là tạo nghiệt mà! Cô phải đổi lại hết chỗ váy áo đó thôi.

Lắc đầu, thờ dãi một cách ngao ngán, cô nhanh chân đi tới phòng học của lớp mình để lấy cặp. Dù khi vào lớp, cô nhận được rất nhiều ánh mắt “yêu thương, triu mến” của các vị đồng học nhưng thật xin lỗi, cô còn không muốn cho họ nửa cái liếc mắt đâu!

Bởi vậy, phòng học diễn ra một cảnh tượng vô cùng kì lạ: một lũ sinh viên phóng đôi mắt căm ghét, khinh thường tới một người nào đó còn nhân vật chính hứng chịu những ánh mắt đó lại thản nhiên cảm cặp lên bục giảng thông báo nghỉ với giảng viên rồi bước ra khỏi lớp. Tư thái bình thản của cô làm khỏi người tức giận đến suýt thổ huyết. Hắc hắc... Thật ra cô cũng rất đặc ý a~ Thì ra là mình còn có năng lực làm người ta tức giận. Thật tốt a~

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Lại Gặp Nam Chính Rồi!

Nhìn đồng hồ trong tủ quần áo. Cô lại cảm thấy ảo não. Trời ơi, sao lại nhiều đồ như vậy chứ? Nguyên chủ ơi nguyên chủ, cô muốn hù chết tôi sao? Thái Thu nước mắt lưng tròng ngắm nghía những vật thể được gọi là quần áo đang hiện hữu trong tủ đồ của cô. Cho cô xin đi! Váy ngắn thế này sao cô dám mặc ra đường đây!? Tuy cô rất thích mấy bộ váy ngắn của các nữ sinh Nhật Bản ở trong mấy bộ anime đã xem nhưng mà... cô còn chưa có ý định mặc những chiếc váy siêu ngắn như vậy đâu! Mấy chiếc váy trong tủ đồ của cô chiếc nào cũng ngắn cùn cùn. Cô tưởng tượng ra cảnh mình mặc chiếc váy đó rồi ớn lạnh. Thật khủng khiếp! Nếu cô mặc vào thì có khi nó chỉ có thể che nổi cặp mông của cô thôi! Còn chiếc áo màu đỏ thắm kia nữa. Huhu... Sao phần ngực nó trễ ác vậy? Mặc vào thì chẳng phải ngực cô gần lộ hết sao? Thiên! Sao toàn váy áo tình thú vậy trời??

Cô bị ai gào thét trong lòng, mắt giật giật, khỏe miệng co rúm lại, cười như mếu. Tuy nhiên, khi nhìn lại bộ đồng phục học sinh mình đang mặc trên người mà thờ phào. Thật là may mắn khi trường cô đang học không cho phép học sinh cắt sửa váy chứ nếu không thì sáng nay cô cũng không dám đến trường mất!

À! Cô lại quên mất tủ giày của mình rồi!

Thái Thu liếc mắt qua kệ giày lớn tại góc tường. Haizzzz... Vụ quần áo đã đủ mệt, giờ còn phải sắm lại giày dép rồi. Giày cao như vậy sao cô dám đi chứ? Quê giò như chơi đó! Sáng nay cô đã phải chọn đi chọn lại đôi giày thấp nhất trong đồng này để đi mà cũng vô cùng khó khăn a~ Giờ chân cô còn đau đây này!

Lại nhìn sang tủ sách ít đến thăm thương, cô tiếp tục đau đầu. Ngoài chiếc siêu xe, chiếc thẻ ATM có một số tiền có đến bảy con số 0 cùng thân phận nhị tiểu thư của một tập đoàn lớn. Người ta hay gọi là đại tiểu thư vì tính cách kiêu căng, ngạo mạn trước đây của “Thái Thu”, vì cô luôn cho mình là người duy nhất xứng đáng với thân phận tiểu thư của một tập đoàn lớn, chứ không phải Trịnh Thu Thủy. Nhưng, đó chỉ là những suy nghĩ của người khác... Cô chỉ muốn để những người khác nhớ đến trên đời này có một người con gái tên là Trịnh Thái Thu, dù họ có căm ghét cô...

Nghĩ lại, cô lại thấy đau lòng cho “Thái Thu”, cô ấy rất đáng thương. Từ nhỏ đến lớn, dù Ruki có quan tâm chăm sóc “Thái Thu” đến đâu, cô ấy vẫn chỉ coi anh là là một người anh trai hiền từ. Người cô ấy yêu cũng chỉ có Quân Lâm Ngao- người vốn là vị hôn phu của “Thái Thu” nhưng lại yêu nữ chính, sau đó hẳn lại bắt chấp tất cả để hủy hôn với cô ấy mà đến với Trịnh Thu Thủy. Đó cũng là lí do mà “Thái Thu” luôn tìm cách gây chuyện với Trịnh Thu Thủy, và cũng rất nhiều lần hãm hại cô ta. Để rồi, kết cục của cô ấy cũng chỉ là một cái chết đau đớn, cho đến chết, cô ấy vẫn nhìn Quân Lâm Ngao với ánh mắt yêu thương cùng đau đớn nhưng cuối cùng, hẳn cũng không thêm để ý!

Cô nhớ lại diễn biến truyện theo nguyên tác, lại cảm thấy cay đắng, đau đớn thay “Thái Thu”. Lúc đọc truyện, cô cũng cảm thấy bị ai thay nữ phụ. Hồi học cấp 2, một đứa bạn của cô, cũng đọc truyện, vô cùng bất mãn mà cầu nhau với cô rằng: “Sao tao thấy nữ phụ lúc nào cũng phải chịu đau khổ còn bà nữ chính thì hào quang vây quanh suốt vậy? Nhiều truyện tao thấy ghét nữ chính chết đi được, chỉ muốn đập cho nó một trận thôi!”. Nghe nó nói vậy, cô cũng cười mà hưởng ứng nhưng vẫn chưa đến nỗi muốn đập nữ chính nhưng mà, giờ cô muốn hành hung cô ta rồi >_

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Dọn Ra Ở Riêng- Tìm Được Công Việc

Về tới nhà, cô gọi người làm giúp mình xách đồ lên phòng. Ngay sau khi họ vừa bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại, cô không đợi thêm một phút giây nào nữa, ngay lập tức quăng giày rồi nhảy lên giường nằm.

Thật là mệt mỏi! Mua sắm một chút đồ mà cũng có thể tốn nhiều sức như vậy. Thật không hiểu nổi tại sao người ta lại có thể thích đi shopping nữa. Cô thật là phục bọn họ sát đất mà!

Thái Thu than thở một hồi, nằm nghỉ thêm một lúc nữa mới đứng dậy, mang quần áo vào phòng tắm. Dù gì cũng đã mua quần áo mới rồi, cô cũng không muốn phải đóng trên người nguyên bộ đồng phục trường đâu. Mà dù gì cũng đang ở nhà, ăn mặc thoải mái một chút cũng là điều đương nhiên.

Cô lấy một bộ quần áo mặc màu xanh mặc ở nhà ra rồi nhanh chân đi vào nhà tắm. Cô còn khá nhiều việc phải làm trong ngày hôm nay nên phải hoạt động nhanh nhẹn một chút.

Hơn nữa tiếng sau, cô đã tắm xong và mặc quần áo chỉnh tề bước ra. Tay cô không người dùng chiếc khăn sợi bông lau đi những giọt nước trên tóc. Tuy nhiên, nước trên tóc cô vẫn không người đi chuyển xuống dưới tạo thành những giọt nước nhỏ long lanh khi ánh sáng chiếu vào. Sau đó, những hạt nước nhỏ li ti lại theo trọng lực mà rơi xuống đất nhưng cũng có những giọt chảy dọc xuống áo cô, khiến một khoảng áo bị ướt, dính sát vào thân người cô. Những đường cong mê người cứ như vậy bị lộ ra theo thân áo, bất kì người đàn ông bình thường nào khi nhìn vào cũng sẽ dễ dàng bị thu hút. Cô quyết định hôm nay sẽ mặc một bộ váy áo rồi. Dù gì cũng là ở nhà, mặc quần jeans không thích hợp cho lắm, hôm nay cô cũng không muốn mặc váy liền nên bộ váy rời này mới có dịp trưng bày trên người cô. Chiếc áo được làm từ lụa màu trắng, mặc rất mát. Nó được may khá vừa vặn so với thân người của cô. Đây là loại áo có cúc nên khá tiện lợi cho việc thay đồ, vào lúc mệt mỏi, lười biếng như lúc này, chọn chiếc áo này là thích hợp nhất với cô. Đi cùng với áo là chiếc váy màu đen cũng làm bằng lụa của hãng thời trang Christian Dior. Chiếc váy được thiết kế khá đơn giản, chỉ có một màu đen trên thân váy. Phần chân váy hơi xòe ra, độ dài cũng khiến cô khá vừa lòng, vừa đủ đến đầu gối.

Sau khi sấy tóc xong, cô cũng không có chậm chạp ngồi lại trên giường mà bắt tay luôn vào việc sắp xếp đồ đạc. Dù thấy mấy bộ quần áo mình mới mua có vẻ không thích hợp lắm với độ lớn của tủ đồ nhưng cô cũng đành chịu, cô không muốn một lần mua quá nhiều đồ. Sắp xếp quần áo, giày dép xong, cô bắt đầu thanh lọc lại tủ sách. Những cuốn tạp chí thời trang và làm đẹp bị cô để hết vào thùng giấy rồi cho vào phòng chứa đồ, dự định là sẽ để đó, đợi đến khi có dịp sẽ mang đi bán giấy vụn. Cô lôi tất cả các sách tham khảo và sách hướng dẫn có liên quan đến ngoại ngữ ra để lên giá sách, dù ở thế giới kia, cô đã có mấy bằng ngoại ngữ nhưng tri thức là vô tận, cô học thêm cũng không phải là thừa. Ngoài việc mua mấy quyển sách, cô còn mua thêm mấy tập truyện tranh cùng vài cuốn tiểu thuyết. Cô cũng cần phải giải trí chứ.

Sắp xếp xong đồ đạc, cô thở phào một hơi, nhìn vào chiếc đồng hồ Gucci trên tay trái, thấy đã gần bảy giờ tối. Bảy giờ rưỡi là trường cô tan học rồi, Trịnh Thu Thủy có lẽ cũng sắp về, cô quyết định chuẩn bị hồ sơ xin việc sau nên lại đi tới giường, lấy chiếc điện thoại trên chiếc tủ đồ nhỏ đặt cạnh giường. Cô vào mạng tải về mấy bài hát. “Thái Thu” lúc trước cũng rất thích nghe nhạc nhưng cô ấy lại chỉ thích nghe độc tấu violin, piano hoặc một vài bài hát thuộc dòng pop ballad. Tuy cô cũng có chút sở thích đó nhưng nghe nhiều cũng sẽ nhanh chán nên cô mới quyết định tải thêm vài chục bài hát với nhiều thứ tiếng khác nhau, vừa để nghe cho đỡ chán nhưng đồng thời cũng có thể rèn luyện vốn ngoại ngữ của bản thân.

Tải xong, cô đeo tai nghe vào nghe nhạc rồi thiếp đi lúc nào không hay. Mãi đến khi người giúp việc lên gọi cô xuống dùng bữa tối, cô mới tỉnh dậy. Chỉnh lại quần áo, đầu tóc cho thật ngay ngắn xong cô mới đi xuống nhà. Thời gian trôi qua cũng thật nhanh. Cô chỉ ngủ có một chút mà đã đến tám giờ. Lại phải đối mặt với những người thân bất đắc dĩ rồi. Thực ra cô cũng không muốn ở cùng bọn họ, một phần là vì không chịu nổi sự cô đơn trong khi lại phải chứng kiến gia đình người khác vui vẻ, hạnh phúc trước mặt mình. Cô luôn cho rằng bản thân rất kiên cường nhưng sáng hôm nay, cô nhận ra mình sai rồi. Khi nhìn thấy ông bà Trịnh quan tâm, yêu thương Trịnh Thu Thủy mà lại lạnh nhạt đối với mình, cô cũng rất tủi thân, cũng rất buồn khổ. Cô luôn ao ước mình sẽ được yêu thương như Trịnh Thu Thủy nhưng cô vẫn không thể hiện ra, vẫn luôn giữ kín mơ ước đó ở trong lòng. Điều đó được cất giữ lâu đến nỗi, ngay chính cô cũng suýt chút nữa quên đi nó. Nhưng, buổi sáng hôm nay, khi thấy cảnh gia đình hạnh phúc, cô mới nhận ra, cô chưa từng lãng quên điều ước đó. Một lí do khác khiến cô muốn ở riêng chính là, cô muốn tránh xa nữ chính. Dù chỉ tiếp xúc với cô ta một lần, nhưng cô vẫn biết, cô gái này không phải người hiền lành gì cho cam. Nếu không, trong nguyên tác, cô ta sẽ không lên giường với Quân Lâm Ngao dù biết rõ đó là vị hôn phu của em gái mình. Khi Quân Lâm Ngao muốn hủy hôn, cô ta cũng cố tình cầu xin ông bà Trịnh để được lấy Quân Lâm Ngao đồng thời lại ra vẻ đáng thương, đau đớn cầu xin “Thái Thu” nhường Quân Lâm Ngao cho cô ta. Và lí do cuối cùng, cô cũng cần một không gian riêng. Trước kia cô đã quen

với việc sống một mình, giờ bỗng nhiên lại phải sống chung với một đám người chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng với mình, cô cảm thấy rất không thoải mái. Từ ba lý do trên, cô đưa ra một quyết định: Cô sẽ dọn ra ngoài ở riêng. Khi ăn cơm, cô cũng đã ngó ý kiến với ông bà Trịnh và họ đã lập tức đồng ý. Trịnh Thu Thủy cũng nói mấy lời nỉu kéo, ra vẻ không muốn cô dọn ra ở riêng nhưng cuối cùng, cô cũng vẫn kiên quyết giữ vững ý định của mình. Trịnh gia sắp xếp cho cô ở trong một khu trung cư cao cấp ở gần trường, vẫn cho cô tùy ý sử dụng xe. Họ còn định sẽ tiếp tục chu cấp tiền sinh hoạt hàng tháng cho cô nhưng lại bị cô từ chối.

Thu cười nhạt khi nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm của Trịnh Thu Thủy. Dù cô ta đã cúi xuống, dung mạo tóc che mắt hơn nửa khuôn mặt nhưng cô không khó để nhìn ra tâm trạng của cô ta. Chỉ là tâm tư của một thiếu nữ 23 tuổi đầu, Trịnh Thái Thu cô còn không nhận ra thì 29 năm sống vất vả của cô coi như bỏ đi rồi!

Thu trở về phòng mình sau nửa tiếng ăn tối. Thực sự, cô cảm thấy, nửa tiếng này dài như nửa thế kỷ vậy. Đúng là khi ở cùng những người mà mình không thích, dù thời gian có ngắn đến đâu cũng khiến người không chịu nổi. Giống như cô vậy, lúc ngồi ăn, cô thật sự rất muốn đập vỡ luôn chiếc bát.

Haizzz... Thật may là cô sắp được dọn ra ngoài rồi. Mới ở đây một ngày mà cô đã sắp hết kiên nhẫn thì thật không dám nghĩ sẽ có những chuyện gì xảy ra nếu cô còn tiếp tục phải ở trong căn nhà này nữa.

Mà cô suýt quên một việc. Ở giai đoạn này, đáng ra Quân Lâm Ngao và Trịnh Thu Thủy phải quen nhau rồi chứ? Sao cả ngày nay vẫn chưa thấy tên Quân Lâm Ngao đâu vậy? Hẳn hay lấy cớ để sang Trịnh gia gặp nữ chính lắm cơ mà?

“Kính coong”- Tiếng chuông cửa bỗng vang lên. Một nữ giúp việc nhanh nhẹn chạy ra mở cửa. Vừa thấy người tới, mặt cô nàng giúp việc khẽ biến, trở nên thật ngoan ngoãn, nhu thuận và dịu dàng.

- Quân thiếu gia- Giọng nói thật nhỏ nhẹ, mềm mại, yếu điệu đến chảy nước mắt ra, đồng thời, nàng giúp việc nào đó lễ phép cúi người chào người được gọi là Quân thiếu gia mà người đó, không ai khác, chính là nam chính Quân Lâm Ngao đại danh鼎鼎 của chúng ta.

- Ủ. Nhị tiểu thư có ở nhà không?- Lý do mà hần hay lấy ra làm bia đỡ đạn nhất, chính là đến tìm Trịnh Thái Thu cô. Dù sao thì việc vị hôn phu muốn gặp hôn thê của mình thường xuyên cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ hai người họ thật ngọt ngào, hạnh phúc. Điều này làm rất nhiều nữ giúp việc trong Trịnh gia bất bình. Ngoài hoàn cảnh xuất thân, họ cảm thấy mình chẳng có gì không bằng cô cả. Trong suy nghĩ của họ, Thái Thu chẳng qua cũng chỉ là một vị tiểu thư bất tài, vô dụng, chỉ biết ăn chơi trác táng. Không phải chiều nay cô còn đi mua cả đồng hồ sao? Đó chính là biểu hiện của những kẻ chỉ biết tiêu tiền của bố mẹ, là phá gia chi tử! Một kẻ như vậy làm sao có thể hợp với Quân thiếu gia đây? Người ta vừa đẹp trai, vừa giàu có, cũng rất tài giỏi, tính tình cũng rất tốt, nhìn đâu cũng chỉ thấy ưu điểm. Một người như vậy lại phải làm hôn phu của một nữ nhân chẳng ra gì, đúng thật là bông hoa lại cắm bãi phân trâu mà!

Người giúp việc tuy rất bất mãn với nhị tiểu thư nhà mình nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài mặt, vẫn cố gắng tươi cười mà trả lời.

- Tiểu thư vừa mới lên trên phòng ạ.

- Được rồi, cô đi làm việc đi. Tôi tự lên phòng cô ấy- Quân Lâm Ngao cười.

Người giúp việc cũng không nói thêm gì nữa, đi luôn vào trong nhà. Tuy nhiên, khi nhìn vào bước chân chậm rãi vài đáng đi uốn ẹo của cô ta, người ta có thể nhận ra, cô ta không muốn rời đi. Đáy mắt Quân Lâm Ngao vụt qua một tia sáng lạnh. Người của Trịnh gia đúng là to gan lớn mật, cả chủ và tớ. Đã có một nhị tiểu thư ngu ngốc, háo sắc không ai chịu nổi, thế nào người làm cũng vậy. Thủy nhi của hần ở đây thật đúng là quá ủy khuất rồi. Nếu không phải còn ông bà Trịnh hết mực thương yêu Thủy nhi, chắc hẳn hần đã tìm cách đưa nàng ra ngoài ở một cách quang minh chính đại rồi! (Wind: Gì? Thủy nhi? Gọi gì nghe phát ón! Tốt thôi! Ông cứ việc đi theo Thủy nhi của ông, sau này cũng đừng tơ tưởng đến Thu tỷ của tôi!)

Quân Lâm Ngao cũng không có ý định đứng ngắm đáng đi “yếu điệu” của cô hầu mà đi thẳng vào nhà. Lúc hần vào, thấy Trịnh lão gia đang ngồi xem TV trên sofa còn Trịnh phu nhân thì ngồi bên cạnh vừa nói chuyện cùng ông, vừa gọt trái cây. Nhìn thấy Quân Lâm Ngao đi vào, hai người niềm nở chào đón. Dù gì hần cũng là con trai của đối tác quan trọng của công ty Trịnh gia, họ không thể cư xử sơ suất được.

- Ô! Ngao nhi, sao con lại ở đây?- Bà Trịnh thân mật gọi tên Quân Lâm Ngao, ra vẻ quan tâm, động tác trên tay cũng ngừng lại, đứng dậy khỏi ghế ngồi. Ông Trịnh đang ngồi bên cạnh cũng đứng lên, mỉm cười nhìn hần, ngụ ý thay cho câu chào hỏi.

- Cháu chào hai bác. Hai người vẫn tốt chứ ạ? Cháu đến gặp Thu nói chuyện, không biết có được không?- Quân Lâm Ngao cười đến tao nhã, lịch sự chào ông bà Trịnh rồi nói thẳng ý định của bản thân.

- Sao lại không được chứ! Nó đang ở trên phòng đấy, cháu lên đi- Bà Trịnh niềm nở, vui vẻ đáp lời. Tuy nhiên, đó chỉ là bên ngoài, bà ta thực sự nghĩ gì, có trời mới biết!

- Vậy cháu xin phép- Quân Lâm Ngao hơi cúi người chào ông bà Trịnh. Sau đó, hần liền hướng cầu thang mà đi tới, mục tiêu chính là phòng cô.

Những lần trước, khi hần tới, Trịnh Thái Thu cũng đều dính chặt lấy hần để ngăn hần không đi gặp Trịnh Thu Thủy. Nhưng hôm nay hần đã tới được một lúc mà vẫn chưa thấy cô làm Quân Lâm Ngao có một chút không quen. Nếu là trước kia, hần sẽ không ngần ngại chủ động đi gặp cô nhưng hôm nay là một ngoại lệ, hần thực sự có việc muốn nói với cô.

Quân Lâm Ngao đi tới trước cửa phòng Thái Thu. Hần cũng không có ý định gõ cửa nên liền đưa tay ra mà tự mở cửa. Đang định bước vào, hần bỗng nghe tiếng nói chuyện phát ra từ bên trong.

- Anh giúp em tìm đi mà. Em hứa là nếu khi nào anh về nước thì sẽ tự mình ra đón luôn, bất kể có việc gì đi nữa. Còn nữa, em cam đoan, nếu anh giúp

em, em sẽ tự tay nấu tặng anh một bữa ăn thật ngon. Hơn nữa, em hứa sau này sẽ không trêu đùa anh nữa, sẽ thật nghe lời anh.- Cô cầm điện thoại nói chuyện, chăm chú đến nỗi có người bước vào phòng mình cũng không biết gì.

“...”- Đầu dây bên kia nói gì đó khiến cô nghe xong suy tư trong giây lát liền trả lời.

- Được rồi. Miễn là yêu cầu không quá đáng quá. Lần này thật là lợi cho anh mà. Giúp người ta có chút xui.- Cô bĩu môi bất mãn, giọng nói cũng mang theo một chút hờn dỗi. Tuy nhiên, một lúc sau cô lại cười tươi.- Hehe... Ruki, em có hai tin muốn nói cho anh biết này.

Thì ra cô đang nói chuyện điện thoại với Ruki. Vậy cô cũng không có làm sai lịch mà cô đã tự sắp xếp trong đầu: buổi tối, trước khi chuẩn bị tài liệu để xin việc, cô sẽ gọi điện nhờ Ruki điều tra giúp cô một chút thông tin về bố mẹ mình. Cô biết, anh rất giỏi trong việc truy tìm thông tin bởi nếu không có bản lĩnh, anh đã không truy ra được người làm hại Thái Thu trong nguyên tác, các nam chính cũng không phải đèn cạn đâu. Cho nên, từ việc này, cô có thể kết luận, gia thế của Ruki cũng không tầm thường. Nhưng mà, cô cũng không để ý nhiều đến việc này. Điều cô muốn chính là anh giúp cô tìm được bố mẹ ruột, hoàn thành tâm nguyện của “Thái Thu” và trên hết, cô cũng đã và đang cố gắng tránh xa các nam chính nên có lẽ Ruki cũng sẽ không phải chết sớm như trong nguyên tác.

“Hả? Chuyện gì mà khiến em vui vẻ vậy?”- Anh cũng phối hợp mà hỏi cô một câu, vừa để cô không nghĩ rằng anh không muốn nghe chuyện của cô, mặt khác, cũng xuất phát từ chính sự quan tâm của anh với cô, anh muốn biết tất cả những chuyện có liên quan đến cô.

- Hắc! Anh nghĩ sao nếu em chuyển ra khỏi Trịnh gia?- Cô cười một tiếng, không nói thẳng mà lại đưa ra câu hỏi. Câu nói của cô khiến cả hai người đàn ông nghe thấy phải ngạc nhiên.

“Em muốn rời khỏi Trịnh gia?”- Ruki ngờ vực hỏi.

- Ủ! Họ cũng đáp ứng rồi.- Cô gật đầu. Nhất thời cô cũng không biết gọi ông bà Trịnh thế nào nên đành gọi bằng “họ”.

“Anh biết rồi. Vậy bao giờ em chuyển khỏi đó?”- Anh cũng không hỏi cô vì sao muốn rời khỏi Trịnh gia mà chỉ quan tâm đến thời gian cô chuyển. Theo như anh thấy, cô chuyển ra ngoài cũng tốt. Dù cô và anh ở hai đất nước khác nhau nhưng anh vẫn thường xuyên cho người tìm hiểu về cuộc sống của cô. Nếu Trịnh gia đã không muốn quan tâm cô, vậy cho cô ra ngoài sống cũng không sao, anh sẽ cho người âm thầm bảo vệ cô.

- Mai em sẽ ra ở riêng rồi!- Cô cười tươi, đáp- Mà này, anh khỏi cần cho người sang đây. Em lớn rồi, có thể tự bảo vệ mình.

Cô còn không biết tên này nghĩ gì sao? Từ nhỏ đến lớn đều quan tâm cô như vậy, giờ cô chuyển ra ở một mình sao anh có thể không để tâm đến chứ. Anh không hỏi là do đã có quyết định rồi. Mà quyết định kia, cô nghĩ một chút cũng có thể đoán ra.

“Sao em biết hay vậy?”- Ruki lại ngạc nhiên thêm lần nữa. Anh cũng không có nói gì, sao cô biết anh sẽ cho người sang đó để bảo vệ cô?

- Ày! Không nên coi thường trí thông minh của em nha, dù sao em cũng quen anh từ nhỏ đấy! Mà anh muốn nghe tin thứ hai không đây?- Cô nói đùa một câu sau đó lại nhướn mày, đưa ra một câu hỏi.

“Đương nhiên”

- Hờ! Báo cho anh một tin: Mai em đi xin việc!- Cô cười nhợt nhạt, nói thật ngắn gọn.

“Hả? Xin việc? Thu này, em không khỏe hả?” (Ý của anh là chị Thu bị ám đầu nên nói lung tung đấy :3)- Ruki bật thốt lên, liền tiếp đặt câu hỏi.

Quân Lâm Ngao đứng ở cửa cũng đưa ánh mắt khó tin gửi trên người cô. Đùa sao? Trịnh Thái Thu đi xin việc? Có phải ngày mai bão Haiyan sẽ đổ bộ vào nước C của bọn họ không? Mà hần mới nghe nói hôm nay cô bị mấy sinh viên cùng lớp đánh hội đồng, chẳng lẽ cô ta bị đánh cho... chập mạch rồi?

Trong đầu Quân Lâm Ngao đầy rẫy những câu hỏi. Đầu tiên là, cô biết nấu ăn sao? Thứ hai, cô là đang nhờ người kia tìm cái gì? Điều thứ ba, Người mà cô gọi là Ruki, rốt cuộc là ai, sao hần chưa bao giờ nghe ai nhắc tới? Và cuối cùng, Trịnh Thái Thu muốn rời khỏi Trịnh gia và muốn đi xin việc? Cô ta bị rảnh rồi sinh nông nổi à? Hơn nữa, sao khi nói chuyện với người tên Ruki kia, cô lại cười tự nhiên đến vậy? Lại còn nói là, quen nhau từ nhỏ? Họ là thanh mai trúc mã sao?

Một đồng câu hỏi cứ xoay vòng vòng trong đầu Quân Lâm Ngao khiến suy nghĩ của hần có chút rối ren. Mày kiểm kê nhủ lại, hần cảm thấy khó chịu. Vị hôn thê của mình lại có thanh mai trúc mã mà vẫn luôn giữ liên lạc với nhau dù hai người có ở hai đất nước khác nhau, tình cảm thật tốt a!

Trong khi Quân Lâm Ngao đang nổi lên một tảng khó chịu mà chính hần cũng không rõ lý do, cô vẫn tiếp tục hồn nhiên trao đổi với Ruki.

- Ý anh là... đầu óc em có vấn đề? Tốt! Ruki Matsukari, anh giỏi lắm! Đầu óc em có vấn đề mới đi nói mấy chuyện này cho anh biết! Tên hâm kia!- Cô gằn giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra mấy lời nói như châu như ngọc, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại khiến Ruki sồn tóc gáy.

“Ahaha... Anh không có ý đó. Là anh quan tâm tới sức khỏe của em thôi, quan tâm sức khỏe của em thôi mà. Ha ha...”- Anh vội cười giãi hòa. Khiến cho Thái Thu giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Anh còn nhớ lần trước mình có nói với cô rằng cô không nên đặt quá nhiều tình cảm vào Quân Lâm Ngao, anh ta không xứng. Cô nghe xong liền nổi giận, cắt đứt liên lạc với anh gần tháng trời làm anh cuống cả lên. Lần đó thực sự khiến anh sợ mất vía.

- À! Vậy cảm ơn ý tốt của anh nhá. Giờ em phải chuẩn bị hồ sơ xin việc, lần sau sẽ nói chuyện tiếp. Em cúp máy đây. Mà nhớ giúp em tìm “họ” nhé!- Cô cũng không muốn tiếp tục trêu đùa nữa. Nếu còn tiếp tục, không chừng cô sẽ không chuẩn bị xong hồ sơ xin việc mất.

Vừa xoay người, định đi tới bàn học, cô bỗng thấy một người đàn ông xa lạ đang đứng ở cửa, khoanh tay trước ngực nhìn mình chằm chằm. Anh ta rất đẹp trai. Thân hình cao ráo, rắn chắc, khuôn mặt đẹp như một bức tượng hoàn mỹ được nghệ nhân gieo cho hạt giống cảm xúc. Hiện giờ, đôi mắt anh ta nhìn cô lại mang theo ý cười. Đuôi mắt hơi nhếch lên, mày kiếm bị nâng cao lên một chút, sống mũi cao, thẳng, đôi con ngươi đen thẳm như muốn nhìn thấu nội tâm người nhìn khiến họ không kìm chế được cảm giác hoang mang. Bạc môi mỏng hơi nhếch lên, tạo nên một độ cong hoàn mỹ khiến bất kỳ người con gái nào nhìn vào cũng sẽ bị mê hoặc. Tuy nhiên, cô cũng sẽ không vì mãi ngắm trai đẹp mà quên đi an toàn của bản thân. Hiện giờ cô đang ở trong vai phụ của một bộ truyện sắc, là người phụ nữ có nguy cơ bị đe dọa đến tính mạng rất cao, cô không thể không nâng cao sự cảnh giác. Người đàn ông này, thoạt nhìn cũng không đơn giản. Những người quen của cô thường nói cô rất nhạy bén trong việc cảm nhận sự nguy hiểm và giờ, cô thấy rõ điều đó trên người đàn ông này!

Hắn là ai vậy?

Thu cố gắng vận động những tế bào não của mình để suy đoán thân phận người đàn ông đang đứng ở cửa phòng. Vừa nãy hình như cô có thắc mắc là sao hôm nay không thấy nam chính Quân Lâm Ngao đến thăm nữ chính đại nhân thì phải? Chẳng lẽ tên này lại là... Quân Lâm Ngao!? Nghĩ đến khả năng này, mặt cô suýt nữa thì méo lại. Định đùa cô à? Nguyên tác có viết Quân Lâm Ngao sẽ không chủ động đến phòng “Thái Thu” mà? Cô vẫn nhớ rằng cô có đóng cửa phòng, hơn nữa, phòng cô cách âm rất tốt, nhất định sẽ không có chuyện tên đàn ông này tò mò muốn nghe lỏm cô nói chuyện, mà nhìn mặt hắn cũng không giống loại người đó.

Ách! Vẫn là cô nên hỏi thẳng người này đi. Chết sớm đầu thai sớm. Cô đã chết một lần rồi, chết thêm lần nữa tuy rất đáng sợ nhưng cô rất gan dạ, sẽ chịu được mà =.=||.

Thu cố gắng an ủi bản thân, hít thở thật sâu, lấy hết can đảm.

“Anh là ai? Sao lại vào phòng tôi?”

“Tôi là ai? Trịnh Thái Thu, cô không cần giả vờ. Hôm nay tôi tới đây là có chuyện muốn nói với cô. Tôi muốn hủy hôn với cô và sẽ đính hôn với Thủy nhi. Nhớ kĩ, những lời này tôi nói với cô cũng chỉ là để thông báo, cô không có quyền phản đối.”- Quân Lâm Ngao thu hết vẻ mặt căng thẳng của cô vào mắt, lại nghe mấy câu nói của cô, trong mắt lại hiện tia khinh thường cùng chán ghét. Hắn là hắn đã cho rằng cô đang chơi trò “lạt mềm buộc chặt” với hắn.

Hờ, thật sự là Quân Lâm Ngao? Nghe lời nói của người đàn ông này, cô cũng có thể chắc chắn được thân phận của hắn. Khuôn mặt cô thoáng hiện lên vẻ đau khổ, không phải là vì Quân Lâm Ngao muốn từ hôn với cô để đính hôn với Trịnh Thu Thủy mà là, sao số cô lại đen đui như vậy chứ!? Một ngày gặp luôn bốn nam chính. Thượng đế, ông định đùa tôi phải không? Tôi mới nói xấu ông có vài lần mà lại trả thù tôi nặng như vậy, đồ quý hạp hời! Cô nghiêng răng ken két, đã sớm lòi cả 18 đời nhà tên Thượng đế nào đó ra chửi. Được lắm! Dám đùa cô như vậy!

Nhìn dáng vẻ đau khổ cùng bộ dạng cố gắng bình tĩnh của cô, Quân Lâm Ngao hiển nhiên hiểu lầm rằng cô đang đau khổ vì hắn (Wind: Hờ, đừng tưởng bở. Mơ cũng không đẹp được như vậy đâu!). Khóe miệng khẽ nhếch lên, một nụ cười lạnh liên xuất hiện trên gương mặt anh tuấn. Mới nói vậy đã liên lộ mặt, còn muốn giả vờ không biết hắn?

Nhìn ánh mắt chứa đầy sự khinh thường của Quân Lâm Ngao đang chiếu về phía mình, cô cố gắng bình ổn tâm trạng. Một lúc sau cô cũng đã bình tĩnh lại, liền lên tiếng:

“Cũng tốt. Anh cũng không yêu tôi, chúng ta cũng chẳng có ràng buộc gì, vậy kết thúc luôn đi. Dù sao cũng chỉ là hủy hôn, tôi vốn tiếng xấu lan xa rồi, tệ hơn chút nữa cũng không sao.”- Cô thần nhiên nói. Từ hôn cũng tốt, ban đầu cô còn sợ không có cách để tránh xa nam chính này, giờ hắn tự đưa ra đề nghị, cô không đồng ý thì chẳng phải là rất ngốc sao? Cô cũng không muốn phải lấy một người có khả năng sẽ là người kết liễu mình trong tương lai làm chồng. Hơn nữa, người này cùng chị gái nữ chủ đáng kính của cô cũng đã sớm lên giường rồi, khẩu vị của cô cũng không có vấn đề đến nỗi đi thích một tên đàn ông như vậy. Cô thật không hiểu là tại sao “Thái Thu” lại yêu anh ta đến chết đi sống lại nữa. Được rồi. Mỗi người có một cách nghĩ riêng, cô sẽ không phê phán mắt nhìn người của cô ấy, cô là một công dân tốt bụng, lương thiện mà.

Về mặt vân đạm phong khinh của cô đã chọc giận tới Quân Lâm Ngao. Hắn không chấp nhận việc người phụ nữ lúc nào cũng bám lấy hắn, tìm trăm phương ngàn kế để leo lên giường hắn giữ lại thần nhiên chấp nhận việc hắn đính hôn với một cô gái khác. Trịnh Thái Thu cần bản là đang trêu đùa hắn mà!

“Tốt! Trông cô có vẻ rất vui vẻ khi tôi hủy hôn nhỉ? Muốn đến với Ruki của cô sao? Không hiểu sao tôi lại không muốn từ hôn nữa, chúng ta vẫn là nên tiếp tục giữ hôn ước nhỉ?”- Giọng nói buốt giá của hắn vang lên bên tai cô, ngữ điệu đầy châm chọc, còn có một chút trêu tức.

“Anh... anh nói gì?”- Cô không kìm nổi ngạc nhiên mà lắp bắp hỏi lại. Tên này bị ám đầu à? Chính hắn là người muốn hủy hôn, cô chỉ là đồng ý yêu cầu của hắn vậy sao hắn lại tức giận với cô? Đáng ra hắn còn phải cảm ơn cô vì đã thành toàn cho hắn với Thủy nhi của hắn đấy. Mà thôi. Cô cũng không nhận nổi lời cảm ơn của hắn, vẫn là thôi đi. Nhưng mà, hắn không cảm ơn thì chí ít cũng không cần lạnh giá mà nhìn cô như vậy chứ!

“Không phải cô luôn nói cô yêu tôi, không muốn xa tôi sao? Vậy thì chúng ta cứ tiếp tục giữ hôn ước đi, đợi sau này chúng ta có thể cưới nhau.”- Quân Lâm Ngao lạnh nhạt phun ra hai câu làm thân thể cô thoáng cứng ngắc lại. Hắn nói gì? Cưới? Đừng đùa! Cô sẽ không mạo hiểm ở gần người có thể giết mình bất cứ lúc nào!

“Tôi biết anh và chị tôi có tình cảm với nhau từ lâu nhưng lại không dám quang minh chính đại mà bày tỏ trước mọi người. Tôi cũng đã sai khi cố chấp bám theo anh, mong anh thứ lỗi. Giờ chúng ta giải trừ hôn ước, hai người có thể tự do đến với nhau rồi. Anh không cần để ý tới cảm nhận của tôi, tôi sẽ không sao. Tôi mới nhận ra rằng, từ trước đến giờ chỉ là tôi ngộ nhận rằng mình yêu anh mà thôi. Giờ tôi đã rõ ràng tình cảm của mình, tôi tình nguyện hủy hôn để anh và chị gái tôi đến với nhau.”- Nước mắt cô rơi là cả trên khuôn mặt thiên thần chọc người khác thương xót. Đôi mắt màu tím cũng đã phủ lên một lớp hơi nước mỏng, lại thêm nụ cười gượng gạo của cô càng khiến người nhìn phải đau lòng. Những cảm xúc này, không phải cô giả vờ, mà là

được bộc phát từ trong trái tim còn lưu lại một chút tình cảm của “Thái Thu” dành cho Quân Lâm Ngao. Vậy mới thấy, cô ấy yêu anh ta đến nhường nào. Dù bị anh ta lấy đi sinh mệnh, cô ấy vẫn không hề sinh oán hận với hắn, vẫn nhìn hắn với đôi mắt thâm tình mà dịu dàng. Đáng tiếc, người đàn ông này lại không để ý. Cô ấy rời khỏi nhân thế, cũng vẫn luôn mang theo tình cảm sâu nặng của cô với hắn. Đáng tiếc, ngoài Ruki, không một ai biết đến điều này.

Từ một tia tình cảm mà “Thái Thu” vẫn lưu lại trong tâm trí, lại thêm nỗi cảm thương và đau xót thay cho cô ấy, nước mắt cô lại càng rơi nhiều hơn, nụ cười cũng không còn giữ nổi trên môi. Tầm nhìn của cô hoàn toàn nhòa đi sau làn nước mắt. Chỉ một lần này nữa thôi. Cô sẽ chỉ thương tâm nốt lần này. Sau khi cô ngừng khóc, cô sẽ không để cho bản thân rơi thêm một giọt lệ nào vì Quân Lâm Ngao nữa. “Thái Thu”, cô có thể yên tâm mà rời đi rồi. Nếu có kiếp sau, mong cô có thể tìm được cho mình một người đàn ông yêu thương cô hết lòng, coi như là bù đắp cho những bất hạnh ở kiếp này.

Quân Lâm Ngao ngẩn ra khi chứng kiến vẻ mặt đau thương của cô, trong lòng hắn bỗng nổi lên một chút phiền muộn. Quen biết cô gần sáu năm, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô rơi nước mắt. Nói ra chắc sẽ chẳng có ai tin nhưng, đó lại là sự thật! Mỗi lần gặp Trịnh Thái Thu, cô đều cười, dù có những lần hắn cảm thấy nụ cười đó thật giả tạo và vô cùng chường mắt. Biết cô lâu đến vậy, hắn nghĩ cô không bao giờ khóc, thậm chí là không biết khóc là gì. Theo cái nhìn của hắn, hắn cho rằng đó là bởi vì cuộc sống cô quá đầy đủ, quá tốt đẹp. Dù không được ông bà Trịnh yêu thương, quan tâm như Trịnh Thu Thủy, cô cũng chưa từng tỏ ra buồn tủi. Bộ dáng hư hỏng, danh đá của cô khiến hắn hoàn toàn quên mất, cô vẫn chỉ là một cô gái, cũng cần tới sự quan tâm, tình yêu thương từ những người thân. Cô là một con người bằng xương bằng thịt, cũng sẽ có cảm xúc, cô biết buồn, biết đau và... biết khóc.

Khoảng gần 15 phút sau cô mới ngừng khóc. Chóp mũi của cô đỏ hồng do khóc nhiều, hai vành mắt cũng hơi đỏ lên, hàng lông mi dài, cong vút của ngày thường giờ vẫn ẩm ướt vì nước mắt. Cô ngưng ngưng rút khăn giấy từ chiếc hộp trên mặt chiếc tủ nhỏ gần giường để lau nước mắt còn đọng lại trên mặt. Hành động của cô khiến Quân Lâm Ngao cũng dần mất đi kiên nhẫn.

“Xin lỗi. Tôi... tôi... Thật ỉn rồi!”- Cô ngưng ngưng cúi đầu lí nhí xin lỗi Quân Lâm Ngao. Haizz... Sao cô lại xúc động đến nỗi đi khóc trước mặt người ta chứ. Đúng là ngày càng không biết kiềm chế cảm xúc mà, cần phải chấn chỉnh lại thôi.

Quân Lâm Ngao không nói, vẫn đứng yên một chỗ, cách cô một khoảng khá xa. Như nhớ ra điều gì, cô tiếp tục nói:

“Đúng rồi. Ngày mai tôi phải lên trường có chút việc, chiều lại có việc khác phải giải quyết nên việc từ hôn để đến tối nhé. Tôi sẽ nói là do tôi muốn giải trừ hôn ước trước, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến anh.”

“Cô không nghe thấy tôi nói gì sao? Không cần hủy hôn nữa!”- Quân Lâm Ngao bỗng lên tiếng, giọng nói vẫn lạnh nhạt như trước.

“Nhưng tôi muốn hủy hôn!”- Cô buột miệng thốt ra ý muốn của mình. Nói xong cô mới hối hận. Chết cô rồi! Sao lại nói ra câu đó chứ. Huhu... Đòi cô coi như xong rồi.

“Cuối cùng cũng lộ bản chất.”- Quân Lâm Ngao cười lạnh, đẩy mắt dần dần lên một ngọn lửa. Câu nói vô tình của cô vừa đủ để đánh một đòn thật mạnh vào lòng tự tôn cao ngất của một tên đàn ông luôn được chào đón. Đôi chân dài liên sai bước, tiến đến chỗ cô đang đứng. Tiếng đế giày da gõ lên sàn nhà giống như từng hồi trống nặng nề gõ vào đầu cô.

Không ổn!

Thu thầm kêu trong lòng. Vẻ mặt của Quân Lâm Ngao lúc này nhìn rất đáng sợ. Dù hắn đang cười rất hiền hòa nhưng mà cô thà nhìn cái mặt than của hắn còn hơn là trông thấy cái bản mặt giả ôn nhu của hắn. Vẻ mặt này khiến cô đoán không nổi tâm tình của hắn, cũng không biết được hắn sẽ làm gì cô. Cảm giác này rất không thoải mái!

“Anh định làm gì?”- Cô cố giả bộ bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên hỏi hắn một câu. Tuy nhiên, dù nghe thấy nhưng Quân Lâm Ngao cũng không có trả lời, bước chân vẫn đều đặn đi tới chỗ cô. Rất nhanh, cô và hắn đã rút ngắn khoảng cách. Có lẽ là vì không muốn tiếp xúc với hắn quá gần nên cô liên tục lùi lại phía sau. Phòng cô tuy rộng nhưng cũng vẫn chỉ là một căn phòng, sẽ có giới hạn bởi những bức tường mà cô, mới vừa này còn đứng khá gần tường nên cô chỉ có thể di chuyển được vài bước, liền bị hắn dồn đến chân tường.

Quân Lâm Ngao đưa hai tay chống lên bức tường, hoàn toàn giam lỏng cô trong lòng mình. Hơi thở đàn ông bắt đầu tràn đầy trong khoang mũi khiến cô có chút mất tự nhiên. Dù lăn lộn trong xã hội đã rất nhiều năm nhưng cô chưa từng tiếp xúc gần gũi như vậy với bất cứ người khác phái nào, người cùng phái cũng chưa từng.

“Này! Anh làm gì vậy? Mau bỏ tay ra!”- Cô bắt đầu gấp gáp. So về sức khỏe, cô không bằng tên đàn ông này. So về võ? Xin lỗi đi! Nếu cô đánh thắng được hắn, cô đã không phải gấp gáp như vậy! Cô vẫn luôn biết tự lượng sức mình. Biết mình đánh không lại, cô sẽ không cố chấp đi chọc phiền toái.

“Tôi muốn làm gì, ngay bây giờ cô sẽ biết.”- Giọng nói âm lãnh của Quân Lâm Ngao vang lên bên tai khiến cô sồn tóc gáy, đôi môi lạnh lẽo của hắn khẽ cắn vào vành tai của cô khiến cơ thể cô khẽ run lên.

“Buông ra.”- Cô gầy gụa muốn thoát khỏi ma chảo của hắn, bàn tay nhỏ bé đặt lên ngực Quân Lâm Ngao, không thêm suy tính nữa mà cố hết sức để đẩy hắn ra xa. Tuy nhiên, như đã nói ở trên, một chút sức lực nhỏ nhoi của cô, chẳng làm ảnh hưởng gì tới hắn cả. Đã biết sẽ có kết quả sẽ như vậy nhưng cô vẫn không ngừng kiên trì, tay vẫn cố dùng sức để đẩy tên đàn ông này ra- “Anh mau buông... Ừm...”

Chưa nói hết câu, lời nói của cô đã bị ai đó nuốt trọn vào miệng. Quân Lâm Ngao không hề báo trước mà chặn miệng cô bằng một nụ hôn. Cánh môi lạnh lạnh của hắn chạm vào đôi môi anh đào mềm mại, ấm áp của cô khiến cơ thể hai người đều không tự chủ được mà khẽ run lên. Đôi môi của hắn ma sát với môi cô, hai hàm răng lại trần trọc gặm cắn đôi môi nhỏ nhắn đáng thương. Nụ hôn mạnh mẽ, bá đạo giống như muốn trừng phạt cô vì những lời nói ban nãy. Sau đó, không đợi cô kịp phản ứng lại, lưỡi của hắn tách hàm răng của cô ra, càn rỡ xông vào khoang miệng cô, bá đạo chiếm đoạt hơi thở

của cô. Lúc bấy giờ, cô đã lấy lại được ý thức.

“Ừm... Buông ra!”. Không thể đẩy hẳn ra bằng tay, cô liền dùng chân đá. Tuy nhiên, còn chưa động đến người hẳn, chân cô đã bị một bàn tay rắn chắc giữ lại.

“Tốt nhất là cô nên an phận một chút”. Quân Lâm Ngao khàn khàn nói, giọng điệu có chút không kiên nhẫn. Trong khi đó, tay hẳn cũng không có buông chân của cô ra nên khiến cả người cô mất thăng bằng mà ngã hẳn vào trong ngực hẳn.

Nghe hẳn nói vậy, cô cũng không có làm theo, vẫn giãy giụa một cách yếu ớt. Tuy nhiên, cô cũng biết là bản thân không thể dùng nốt chân còn lại để đá hẳn nữa. Bởi vậy, cô có phản kháng thế nào thì cũng không thể chống lại được Quân Lâm Ngao. Và lại, cô bị hẳn hôn đến suýt nghẹt thở, đền đất trời đều đảo lộn hết rồi!

Ban đầu, Quân Lâm Ngao chỉ có ý muốn khiến cô ngậm miệng lại, để cô không nói thêm một lời đã kích lòng tự tôn của hẳn nhưng càng càng hôn cô, hẳn càng mất khống chế. Đôi môi ấm nóng, mềm mại của cô như cánh hoa anh đào mềm mại, lại có hương thơm ngọt ngào của Lavender khiến hẳn trầm mê. Mặt khác, sự phản kháng của cô không những không khiến hẳn chán ghét, tức giận mà lại làm khơi dậy dục vọng chiếm hữu của hẳn. Quân Lâm Ngao tham lam hút hết mật ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn; ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực càng khiến hẳn hưng phấn. Đôi mắt tình tảo, tràn đầy giễu cợt cùng khinh thường lúc trước giờ cũng dần bị sương mù bao phủ, lại lóe lên sự hưng phấn khó kìm nén. Trong lúc nhất thời, âm thanh ám muội vang ra khắp phòng. Cô cũng không còn sức lực mà phản kháng nên đành đứng yên, mặc cho lưỡi hẳn càn quấy trong miệng mình, mặc cho lưỡi hẳn ra sức treu đùa, khiêu khích. Đầu óc cô hiện giờ đã muốn đình công hết rồi. Nếu có thể suy nghĩ, cô chắc chắn phải cảm thán một câu: “Tên này đúng là quá... thành thực rồi!” _._||

Trong nguyên tác, Quân Lâm Ngao vốn là một tên đàn ông cực kì lăng nhăng nên kĩ thuật hôn của hẳn cao siêu cũng không phải là chuyện lớn gì. Chỉ là sau này, khi đã có nữ chính, hẳn cũng không qua lại với người đàn bà nào nữa. Tuy nhiên, sức hút của nam chính vẫn rất lớn, cực kì lớn cho nên vẫn có vài bạn nữ phụ nữa lao đầu vào và kết quả là, không diễn cũng bị hấp diễm tập thể, không bị đánh cho què chân cụt tay, trở thành phế nhân, gia đình phá sản thì cũng bị giết chết vô cùng thể thảm! Vậy mới nói, nhân vật phụ được thêm vào, nói dễ nghe thì là người làm nền của nam nữ chính, nói một cách khó nghe thì chính là- đá kê chân của nhân vật chính!

Tạm gác chuyện này sang một bên. Giờ chúng ta quay lại với “nam chính lăng nhăng” với “nữ phụ độc ác” đã.

Hôn một lúc lâu, ý thức của cô đã hoàn toàn tan rã. Tuy nhiên, cô không thể suy nghĩ nhưng tuyệt đối không phải không thể cảm nhận! Bởi vậy, khi cảm thấy có một bàn tay bắt đầu không an phận mà di chuyển trên eo mình, còn có đôi môi đang dần di chuyển xuống cần cổ, cô lập tức tỉnh táo lại, ra sức giãy giụa.

“Anh...”- Mới nói được một từ, cô lại cảm thấy cả người vô lực, bị thiếu không khí trầm trọng. Cũng bởi vậy, cô liền tạm gác chuyện phản kháng qua một bên mà thở lấy thở để, cố gắng bù đủ lượng không khí đang bị thiếu. Động tác đó của cô khiến bộ ngực đầy đặn phập phồng lên xuống, trông thật vô cùng dụ người. Hôn nữa, đôi môi của cô sau khi bị Quân Lâm Ngao chà đã liên sưng đỏ lên, có vẻ ướt át, nhìn bên dưới ánh đèn trông càng lấp lánh mê người. Bộ dạng yếu ớt của cô hiện giờ như muốn dụ người ta phạm tội. Vậy mà, cô vẫn chẳng biết gì, vẫn cố hít thở thật sâu.

Thật sự, Quân Lâm Ngao sắp không kiềm chế nổi nữa rồi. Sao ban đầu hẳn lại quên đạo lý đùa với lửa cũng có ngày bị chết cháy chứ! Rõ ràng là một người đàn ông bình thường, khi chứng kiến cảnh này chắc chắn sẽ nổi lên phản ứng. Mà hẳn không thể nghĩ ngờ cũng là một người đàn ông vô cùng bình thường, hơn nữa, hẳn lại rất lăng nhăng. Bởi vậy, dục vọng của hẳn còn lớn hơn người bình thường rất nhiều!

Trong lúc cô lơ đãng, bàn tay to lớn của Quân Lâm Ngao đã luồn vào trong áo của cô. Đầu ngón tay có vài vết chai do cầm bút và đánh máy nhiều chạm vào làn da mịn màng, không chút tỳ vết của cô khiến hẳn càng kích động. Đồng thời, môi hẳn cũng không hề rời khỏi cần cổ trắng ngần. Tiếng thờ dóc ái muội của cô như một loại hương thơm say đắm lòng người, cũng như một loại axit đang dần ăn mòn một chút lí trí còn lại trong đầu Quân Lâm Ngao. Phía dưới trướng lên thật lớn khiến hẳn có chút đau, còn mang theo một chút cảm giác khó chịu, dục hòa như muốn đốt cháy hẳn. Sao trước đây hẳn lại không nhận ra Trịnh Thái Thu là tiểu yêu tinh cầu hôn người đây?

Theo từng cái hôn, Thu cũng dần mất đi sự tỉnh táo, cơ thể cô bắt đầu nóng lên. Thực ra, trong tiểu thuyết, nhân vật Trịnh Thái Thu cực kì dễ xảy ra phản ứng với đàn ông. Dù là người cô ấy vô cùng căm hận, mặc cho cô ấy cố gắng điều khiển bản thân, giữ vững lí trí đến đâu thì cuối cùng vẫn phải nằm dưới thân người đó mà rên rĩ. Chính vì vậy, khi các nam chính cho người cưỡng hiếp, cô ấy cũng không thoát được sự chán ghét và khinh thường cùng cực từ các nam chính, không loại trừ Quân Lâm Ngao. Vốn “Thái Thu” sẽ không để ý đến cảm xúc của những người khác nhưng, Quân Lâm Ngao sẽ không ở trong số “những người khác” đó! Từ lúc cô ấy mù quáng yêu hẳn, “Thái Thu” vẫn luôn vô cùng chú ý tới cảm xúc của hẳn, dù chỉ là nhỏ nhất. Có thể nói, cô hiểu rõ hẳn còn hơn cả nữ chính Bạch Liên Hoa kia! Vậy mà, người duy nhất cô ấy quan tâm trên thế gian này, lại cho người làm nhục cô, sau đó còn khinh ghét cô rõ rệt, cộng với nỗi ám ảnh vì vừa bị làm nhục khiến “Thái Thu” vô cùng tuyệt vọng. Lúc đó, cô chỉ muốn chết quách đi! Vậy mà, bốn nam chủ đầu thế cho cô chết một cách dễ dàng như vậy! Đến cả việc cắn lưỡi tự tử cũng là một việc xa xỉ với cô ấy trong hoàn cảnh đó. Và việc tiếp theo thì ai cũng biết, “Thái Thu” phải chịu những giày vò đau đớn đến tận xương tủy từ những nam chính. Bề chân, bề tay, lóc da, họ đều thử nghiệm hết trên người cô. Vậy mà, nực cười thay, giờ Thu lại phải thân mật với một trong số những người đã tra tấn mình ở kiếp trước! (Ý là nói đến kiếp trước của nguyên chủ)

Không khí trong phòng ngủ dần nóng lên. Ban đầu hai người vốn đứng ở mép tường, giờ đã nằm trên giường lúc nào không hay. Cảm giác mềm mại, ấm áp truyền đến từ lưng khiến cô nhận ra bản thân đã bị đẩy đến trên giường. Lúc bấy giờ, Thu mới ý thức được nguy cơ. Tuy nhiên, Quân Lâm Ngao cũng không không để cô có cơ hội phản kháng, đôi môi nóng bỏng vẫn ra sức mon trớn trên xương quai xanh, một tay cời từng chiếc cúc áo của cô, tay còn lại dùng sức nắn bóp đôi gò bồng mềm mại. Ngay khi áo lót được thoát ra, nhũ hoa hồng đậm gặp lạnh liền dựng lên, căng cứng, trông vô cùng mê người. Trông mắt Quân Lâm Ngao nóng bỏng như có có lửa đốt, nhìn chằm chằm nữ cảnh trước mắt. Bỗng, hẳn cúi đầu xuống, đôi môi ngậm lấy nhũ hoa đỏ thắm, tận hưởng hết ngọt ngào. Cô vốn không có chuẩn bị, bị hẳn nhìn chằm chằm vào thân thể, lại bị ngậm lấy nhũ hoa nên liền kêu lên một tiếng đầy xấu hổ. Mặt cũng đỏ ửng, không rõ là vì kích tình, hay là vì quá xấu hổ...

“Ư... Ừm...”

Tiếng rên rĩ mất hồn vang lên khắp căn phòng, giống như một liều thuốc kích thích, khiến dục vọng của Quân Lâm Ngạo càng lớn hơn. Cổ họng khẽ phát ra một tiếng gào nhỏ. Hắn đã quá coi thường sức mê người của cô rồi; hơn nữa, hắn đã quá tự tin vào khả năng kiềm chế của bản thân. Đến khi nghe tiếng rên rĩ yêu kiều của người phụ nữ này, hắn mới biết dục vọng của bản thân lớn đến nhường nào. (Wind: Phụ nữ ông nội người á Quân Lâm Ngạo! Thu tỷ còn chưa có chồng đâu! Còn nữa, tỷ ấy còn là xử nữ, mới 20 tuổi thôi! Hừ hừ...) Hôm nay thực sự được mở rộng tầm mắt!

Bàn tay to lớn của Quân Lâm Ngạo dần di vào trong váy của cô, lần tìm tới bụi hoa bí ẩn. Từ nơi tư mật của cô, dịch nhờn chảy ra làm ướt một khoảng giường, tuy khá nhỏ, nhưng khiến cô đặc biệt chói mắt! Đúng như trong nguyên tác, dù cô có làm tình với ai thì dịch mật đều có thể chảy ra mà bản thân không thể kiểm soát được, cũng không thể lấy được sự thương tiếc từ người khác. Tuy vậy, nếu nữ chính ở trong trường hợp này, cô chắc chắn cô ấy sẽ được người ta thương tiếc mà tha cho. Đây chính là phân biệt đối xử cực kì rõ ràng giữa nữ chính và nữ phụ a! Thật là không công bằng mà! Đặc biệt, đây chính là ngôn tình sắc, tính từ lúc cô tỉnh lại đến giờ cũng chỉ chưa đầy hai ngày vậy mà đã phải xem AV (Adult View: phim người lớn :3) do chính mình đóng. Quả chào mừng thật khiến người ta... khiếp đảm mà!

Trong khi cô đang nghĩ vẩn vơ (Wind: Tỷ tỷ à, tỷ sắp bị ăn rồi, tập trung giải quyết vấn đề một chút có được không vậy :3), một tay khác của Quân Lâm Ngạo vẫn không ngừng nắn bóp bầu ngực căng tròn của cô, đầu vẫn vùi trong ngực cô. Chiếc lưỡi ranh ma đảo tới đảo lui, treu chọc nhũ hoa tươi đẹp. Căn phòng rộng lớn tràn ngập tiếng thở dốc cùng những tiếng rên câu hồn người, cảnh tượng trong phòng càng khiến người ta phải đỏ mặt.

“Cơ thể cô còn thành thực hơn cô đấy!”- Quân Lâm Ngạo cười nhạt, trong mắt đầy ý khinh thường khiến cô tỉnh táo lại. Nghe xong câu nói của hắn, cô liền gượng quá hóa cười.

“Quân thiếu gia à, đây là cơ thể tôi trung thành với dục vọng của mình, cũng không phải tôi. Hơn nữa, là con người, thậm chí cả thần tiên cũng đều có thất tình lục dục*, tôi cũng không phải quái nhân, sao lại không có dục vọng đây? À! Nếu anh cảm thấy đã chơi đủ, vậy mời đứng dậy. Tôi còn có việc phải làm, không rảnh để chơi cùng anh. Nếu muốn tiếp tục chơi, anh có thể tìm chị gái tôi”.

* Thất tình lục dục:

- “Thất tình” gồm có: mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn. Nói theo phiên âm tiếng Trung Quốc là: hỷ, nộ, ái, ó, ai, lạc, dục.

- “Lục dục” là sáu thứ ham muốn của con người mà khó có thể thay đổi, bao gồm:

+ Sắc dục: ham muốn nhìn thấy cái đẹp.

+ Âm thanh dục: ham muốn được nghe những âm thanh ngọt ngào, êm tai.

+ Hương dục: ham muốn ngửi thấy sự dễ chịu của mùi hương.

+ Vị dục: ham muốn được thưởng thức các món ăn ngon miệng.

+ Pháp dục: ham muốn thỏa mãn những ý nghĩ trong đầu.

+ Xúc dục: ham muốn thỏa mãn những thèm khát về thân xác.

Cô thản nhiên nhả ra những lời vàng ngọc khiến Quân Lâm Ngạo tức đến trong lòng nổi lửa. Hơn nữa, cách gọi “Quân thiếu gia” đầy khách sáo phát ra từ miệng cô làm hắn cảm thấy vô cùng xa lạ. Cô muốn chia rẽ ranh giới với hắn?

“Vị hôn thê đáng yêu của tôi à, đừng lạnh lùng vậy chứ! Sẽ làm người khác tổn thương đó. Chúng ta dù gì cũng có hôn ước nha, không nên xưng hô xa lạ như vậy!”- Quân Lâm Ngạo cũng không có mang theo một tia tức giận nào trong giọng nói, giọng điệu của hắn vẫn rất từ tốn, hiện giờ còn có chút khàn khàn vì nhục dục. Tuy nhiên, khi nói chuyện, hắn đặc biệt nhấn mạnh từ “hôn thê” và “hôn ước” như để nhắc nhở cô về mối quan hệ của bọn họ.

“Tôi nhớ là hiện giờ chúng ta vẫn có hôn ước ràng buộc nhưng sau ngày mai, tôi và anh liền đường ai nấy đi!”- Giọng nói của cô vẫn không có chút giao động, giọng điệu ngang phè phè.

“Cô dám tự ý hủy hôn?”

Rốt cuộc, Quân Lâm Ngạo đã không thể giữ vững hình tượng tao nhã, thanh lãnh thường ngày. Đáy mắt dần nổi lên sự tức giận. Từ trước tới giờ, chưa có một người phụ nữ nào dám ngang ngạnh chối bỏ ý kiến của hắn. Trịnh Thái Thu, người đàn bà chết tiệt này lại dám chống lại hắn?

Mọi động tác đưa cọt của đôi tay đều dừng hẳn lại, đồng thời, đầu hắn cũng rời khỏi bộ ngực cỡ D đầy đặn của cô, kim kẹp trong phút chốc được nói lòng. Nhân cơ hội đó, cô liền quần chân rồi lăn ra khỏi chỗ Quân Lâm Ngạo đang ngồi, khiến hắn trở tay không kịp.

“Từ khi biết anh và chị gái ‘tốt bụng’ của tôi lên giường với nhau, tôi liền dám!”- Cô cười nhạt đáp trả. Thật ra, ở thời điểm này trong nguyên tác, “Thái Thu” cũng không biết Quân Lâm Ngạo và Trịnh Thu Thủy có quan hệ xác thịt với nhau. Nhưng xưa đâu bằng nay, giờ đã có một độc giả gần như biết rõ mọi chuyện là cô xuyên vào thân thể cô ấy, thì cô có thể biết được khá nhiều việc. Ví như, thân phận thật của vị bác sĩ trẻ ở trường- Trần Cảnh Hạo cùng với Chủ tịch Hội sinh viên- Lăng Chính Thiên, bao gồm cả Quân Lâm Ngạo- thiếu gia của tập đoàn quốc tế đa ngành CMJ này!

Tác giả: Wind

“Cô...”- Thì ra cô ta đã sớm biết được việc hấn cùng với Trịnh Thu Thủy xảy ra quan hệ!

Quân Lâm Ngao vô cùng ngạc nhiên khi nghe xong câu nói của cô. Quan hệ của hấn với đại tiểu thư Trịnh gia, trừ hai người trong cuộc, hoàn toàn không có ai khác biết được. Vậy thì tại sao Trịnh Thái Thu mà hấn luôn cho là vô cùng ngu ngốc này lại có thể phát hiện? Lẽ nào, hấn đã nhìn nhầm cô? Từ đầu tới giờ, là cô luôn giả ngốc để lừa hấn?

Một đồng câu hỏi dần lan tràn ra khắp đầu Quân Lâm Ngao. Hấn có thể hiểu, cô làm vậy để khiến hấn chán ghét cô, để hấn tự động hủy hôn với cô, sau đó để cô đến với người tên Ruki không? Nghĩ đến đây, trong lòng Quân Lâm Ngao lại nổi lửa. Hiển nhiên là hấn đã khẳng định suy nghĩ của mình là đúng khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô. Nếu để Thái Thu biết suy nghĩ của hấn, chắc chắn cô sẽ không thêm quan tâm tới hình tượng mà lao vào đập cho Quân Lâm Ngao một trận quá! Nguyên chủ yêu anh ta suốt sáu năm trời vậy mà chỉ từ một nét mặt của một người xa lạ là cô đây, anh ta liền quy tội danh lừa gạt cho cô ấy! Hừ! Tốt nhất là đừng để cô biết được.

Thấy Quân Lâm Ngao không nói gì, cô cũng không muốn tốn thời gian thêm nữa. Cùng hấn “chơi” một hồi cũng đã gần 9 giờ, cô còn có tài liệu xin việc chưa chuẩn bị, mai lại phải lên gặp nam chính Hội trưởng để nhận hình phạt nên phải đi ngủ sớm để chuẩn bị tinh thần thật tốt. Nếu cứ dây dưa không dứt với tên Quân Lâm Ngao tẻ nhạt này thì cô sẽ phải thức khuya mà làm việc mất.

“Nếu không còn việc gì nữa, mời anh ra ngoài, giờ tôi còn có việc. Còn nữa, chuyện hủy hôn, nhất định tôi sẽ hoàn thành vào ngày mai, mặc kệ anh có đồng ý hay không”

“Tốt! Rất tốt! Muốn hủy hôn? Được thôi. Nhưng dù hủy hôn, cô cũng đừng hòng thoát khỏi tôi”- Quân Lâm Ngao cười lạnh, tay nhanh chóng chỉnh lại bộ quần áo đang bị xộc xệch do chuyện hôn này. Dứt câu, hấn liền quay người đi ra cửa. Trước khi ra khỏi phòng, hấn còn không quên “tặng” cô một cái nhìn lạnh như băng để làm “quà lưu niệm”.

“Rầm!”- Cánh cửa bị người đàn ông đóng sầm lại không chút thương tiếc. Dường như hấn muốn trút sự tức giận của bản thân lên đồ vật. Quân Lâm Ngao có chút ảo não. Tối nay hấn bị sao vậy? Lại có thể dễ dàng để Trịnh Thái Thu chọc giận như vậy. Hơn nữa, khi nhớ đến hình ảnh thân thể hoàn mỹ của cô bị hấn đè dưới thân mà thờ hồn hên, trong miệng phát ra những tiếng rên dâm dăng khiến cơ thể hấn liền nổi lên phản ứng.

Chết tiệt! Hấn lại có thể nghĩ đến việc đó vào lúc này!

Quân Lâm Ngao buồn bực một hồi sau đó liền điều chỉnh lại tâm tình, xuống nhà tạm biệt ông bà Trịnh rồi nhanh chóng rời khỏi Trịnh gia. Hấn cần tìm một người đàn bà giúp mình dập lửa.

_____ Ta là phân cách tuyến _____

Sau khi Quân Lâm Ngao vừa rời khỏi phòng, Thu liền thở phào nhẹ nhõm, nét mặt cũng trở nên thoải mái hơn. Tuy là vừa này suýt bị hấn làm nhục nhưng sau đó cũng dừng lại kịp, cô vẫn chưa thất thân. Dù sao thì cô vẫn luôn là một con người lạc quan nha; chỉ cần có một tia may mắn trong một loạt những điều không may, cô liền có thể lấy đó làm động lực. Nếu cô không có tính cách như vậy thì chỉ e cô ở thế giới bên kia đã không thể sống nổi. Ở cô nhi viện từ nhỏ, cuộc sống của cô cũng không được dễ chịu gì cho cam. Từ lúc mới được 4, 5 tuổi, cô và những cô nhi khác đã bị bắt đi bán vé số hoặc đánh giày để kiếm tiền, dù thời tiết khắc nghiệt đến đâu. Bị ốm cũng chỉ có thể tự lo, may mắn lắm mới được những người trong viện cho thuốc uống. Ngay đến cả đồ ăn cũng phải tranh giành đến sứt đầu mẻ trán mới có được. Cho đến khi vào Đại học, cuộc sống của cô mới dễ chịu hơn một chút. Tuy mấy ngày đầu phải vất vả chạy đôn chạy đáo tìm phòng trọ, tìm công việc rồi còn phải cố hết sức học tập để giành học bổng, cả ngày chỉ ngủ được có 3, 4 tiếng nhưng dần dần về sau tất cả cũng được ổn định lại. Sau khi ra trường, cô đăng kí phỏng vấn tại tập đoàn CJ và được nhận vào làm thì cuộc sống cũng dễ dàng hơn một chút. Tóm lại, để có thể vượt qua được những khó khăn như vậy mà không bị tha hóa là một sự nỗ lực và tinh thần lạc quan vô cùng lớn của cô. Cho nên, cô rất tự tin về vấn đề tinh thần của bản thân!

Nhanh chóng chấm dứt dòng hồi tưởng về quá khứ “huy hoàng” của bản thân, cô lập tức sửa sang lại bộ đồ trên người rồi bắt tay vào việc chuẩn bị tài liệu. Nếu xét theo lực học cũng kinh nghiệm của nguyên chủ hiện giờ, chắc chắn cô sẽ không được nhận vào làm. Đừng nói đến một công ty lớn như Thịnh Thế, cho dù những công ty nhỏ cũng không dám nhận bừa một nhân viên thiếu kinh nghiệm mà trình độ học vấn lại thấp. Cô vẫn là nên nghĩ cách để giải quyết vấn đề này trước đi.

(Wind cũng không có kinh nghiệm gì trong chuyện làm đơn xin việc nên đành tua nhanh đoạn này thôi :3)

Đầu đầu suy đi tính lại một hồi cũng đã gần 10 giờ đêm. Cô phải đấu tranh tư tưởng rất lâu mới có thể trả lời hết những câu hỏi có khả năng sẽ bị hỏi đến nhất. Đặc biệt, cô đã rất tỉ mỉ khi trình bày bản sơ yếu lí lịch. Dù đại học A nổi tiếng là trường của những sinh viên giỏi nhưng không có nghĩa là toàn bộ đều có học lực tốt như vậy. Có những sinh viên vào trường cũng chỉ để lấy cái danh chứ học lực cũng chẳng hơn ai, mà ví dụ điển hình thì liền lấy mấy sinh viên cùng lớp với cô là được. Cả một tập thể lớp toàn những tiểu thư công tử là con ông cháu cha bị trường bố trí tổng cổ vào. Nói tới trình độ ăn chơi trác táng, phá phách nghịch ngợm, bề ngoài hào nhoáng bên trong mục nát liền có thể liệt kê ra tên của vài học viên lớp cô. Bọn họ, có ai không phải những tay chơi nổi tiếng trong giới nhà giàu chứ?

Quay lại với vấn đề chính. Sau khi giải quyết xong những tài liệu cần thiết khi xin việc, cô liền cho tất cả vào trong túi xách. Dù sao thì mai cô cũng không có ý định ở lại trường để học, không cần mang laptop theo nên cặp cũng không cần dùng đến, mang túi xách là được rồi.

Xếp đồ xong, cô đi tới tủ quần áo, lấy ra một bộ quần áo ngủ màu xanh da trời rồi thay vào. Sau đó, cô vờn vai một lúc, ưu nhã ngáp một cái rồi đi tới giường ngủ. Khi đã nằm ngay ngắn trên giường, cô bỗng như nhớ ra một việc mà nhồm đậy, tay lấy chiếc điện thoại để cạnh gối.

“Suýt chút nữa thì quên báo thức rồi!”

Tuy cô không hay ngủ quên nhưng để ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cô vẫn nên đặt báo thức thì hơn. Khi đã làm xong những việc cần làm, cô

liền yên tâm mà tắt điện đi ngủ. Cả căn phòng rộng lớn chìm vào yên tĩnh.

Ngày hôm sau cô thức dậy từ rất sớm. Đêm qua cô đặt báo thức là 6 giờ 30 mà khi tỉnh dậy, xem giờ trong điện thoại thì mới chỉ có hơn 5 giờ. Trời mùa hè rất mau sáng, như ngày hôm nay, dù mới hơn 5 giờ nhưng trời đã sáng khá rõ. Ngắm bầu trời mất một lúc qua ô cửa sổ bằng kính sạch sẽ, cô liền ngồi dậy vờn vai. Đó là một thói quen của cô mỗi khi thức dậy. Những lúc như vậy, cô đều vờn vai vài cái, vận mình, xoay khớp cổ một lúc cho đỡ cứng người.

Sau khi làm vài động tác khởi động xong, cô liền rời khỏi giường, đi làm vệ sinh cá nhân. Tất cả những hoạt động đó đã làm cô mất gần 20 phút đồng hồ để thực hiện, sau đó, cô đi đến tủ đồ, lấy một bộ váy liền mặc vào. Chiếc váy này nhìn qua sẽ không nhận ra điểm nổi bật của váy vì từ trên xuống dưới, bộ đồ này chỉ toàn một màu đen. Nhưng nhìn kĩ lại người ta sẽ nhận thấy những hoa văn được trang trí vô cùng tinh xảo tại phần ngực. Hai ống tay được xếp ly ở phần bả vai khiến ống tay ngắn bên dưới phồng lên. Cuối ống tay áo còn có một đường vải Kate đính lại, úp vào phía bên trong, độ rộng cũng vừa đủ khiến người mặc không bị khó chịu mà khiến người khác có cảm giác gọn gàng hơn. Ở phần eo váy được trang trí thêm một chiếc thắt lưng bản nhỏ màu xám đen ôm trọn lấy vòng eo tinh tế của cô. Chân váy của bộ này cũng dài đúng tới đầu gối. Nhìn tổng thể thì bộ váy có vẻ rất kín đáo, làm cô rất ra dáng một cô gái thanh lịch, đúng chuẩn kiểu con gái nhà lành. Nhưng mà, mọi người có biết thế nào là càng kín đáo thì càng gọi cảm không!? Với bộ ngực cỡ D, vòng eo thon gọn, đôi chân dài miên man, làn da trắng mịn của cô thì sao có thể là con nhà lành được đây!

Nhìn người con gái trong gương, cô thở dài thườn thượt. Thật là, quá xinh đẹp cũng không phải lỗi của cô. Không phải là cô tự sướng mà là thực sự, Thái Thu vô cùng đẹp, một vẻ đẹp trong trắng của thiên thần. Hơn nữa, nếu không phải ngày thường cô ấy ăn mặc quá lố lăng, trang điểm quá lòe loẹt thì Thu còn ra dáng đại nữ nữ hơn cả nữ chủ Trịnh Thu Thủy nữa! Tác giả nguyên tác đúng là rất biết cân bằng mà. Cho nữ chủ sức quyến rũ hơn người thì cũng cho nữ phụ nặng cân nhất của cô ta một vẻ đẹp khiến “Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh”! Quả thật là... khá công bằng rồi!

Cảm thán một hồi, Thu cũng quay trở lại với việc chính. Lôi chiếc vali màu hồng đặt cạnh tủ đồ ra, cô lấy từng bộ quần áo và váy, nhanh nhẹn gấp lại cho thật ngay ngắn rồi xếp vào trong. Dù gì thì đồ của cô hiện giờ cũng không có nhiều lắm nên thu dọn cũng khá nhanh, vali cũng vẫn còn trống khá nhiều nên cô xếp hết mấy đôi giày đế trên giá vào. Haizzzz... Đúng là giày của “Thái Thu” toàn để làm cảnh mà. Theo như những gì cô quan sát được thì có khá nhiều đôi giày xếp trên giá dép đều là đồ chưa từng được sử dụng qua, đúng thật là phá của mà. Nhưng thôi, dù gì sắp tới cô cũng dùng đến, coi như là bù lại đi. Xếp giày xong, cô kéo khóa vali lại, để ở một bên rồi đi đến tủ sách.

“Haizzzz...”- Cô thở dài thườn thượt, cảm thấy bản thân thật đúng là quá dở hơi mà. Hôm qua đã có ý định dọn ra ngoài ở rồi mà còn mất công đi xếp đồ mới mua vào các tủ đồ để giờ lại phải còng lưng ra để cho vào hộp, đúng là dở hơi mà! Thật ra cô cũng không nhớ rằng sau khi xếp đồ xong thì mới đưa ra quyết định ở riêng. Nếu biết, chắc cô sẽ khóc ròng mất. Đúng là đôi khi không biết cũng là một niềm hạnh phúc a~

Loay hoay một lúc, cuối cùng cô cũng đã hoàn thành xong công việc đóng gói hành lý của mình. Tất cả sách vở có liên quan đến chương trình học, những quyển sách bồi dưỡng, nâng cao và những cuốn truyện mới mua, cô đều bỏ hết vào một thùng các tông. Máy tính xách tay thì cô vẫn để nguyên trong chiếc cặp da màu đen mà cô vẫn thường mang đến trường. Nói vậy cho oai chứ trước kia “Thái Thu” cũng rất ít khi đi học mà mỗi lần cô tới trường là y như rằng sẽ bám lấy Trần Cảnh Hạo và Lăng Chính Thiên để phá bình bọn họ với nữ chính, không cho ba người đó có cơ hội để gần gũi, thân thiết với nhau. Tuy nhiên, dù sao Trịnh Thái Thu cũng chỉ là nhân vật phụ cho nên, dù có cố gắng bao nhiêu thì hai người kia vẫn hoàn hảo đến được với nữ chính mà cô ấy, đương nhiên sẽ bị đá ra rìa.

Lấy chiếc đồng hồ đeo tay màu da đang đặt trên chốc tủ đeo vào cổ tay tay trái xong, cô đưa mắt xem giờ một chút mới thở ra một hơi, mới có 7 giờ, vẫn sớm chán. Nghĩ vậy, cô lấy tập tài liệu trong túi xách ra kiểm tra kĩ lại một lượt xem còn việc gì chưa ổn hay không rồi mới yên tâm cất vào, nhân nhả bước ra ban công, ngồi nghỉ trên chiếc ghế dựa đặt gần bàn trà. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, cô lại chìm vào trầm tư. Hôm nay mới là ngày thứ ba cô đến thế giới này, vậy mà đã gặp phải biết bao nhiêu chuyện. Phải giúp nguyên chủ tìm bố mẹ ruột của cô ấy, bảo vệ Ruki, tránh xa các nam chính và nữ chính Bạch Liên Hoa. Nói thì dễ dàng nhưng làm thì chẳng dễ chút nào. Không có một chút đầu mối nào để cô tìm ra hai đảng phụ mẫu thân sinh của mình vậy thì cho dù cô có là hacker đứng đầu thế giới cũng chưa chắc đã tìm ra được. Chuyện bảo vệ Ruki, cô không biết bản thân có thể làm được hay không nhưng căn cứ theo nguyên tác thì Ruki phải già từ cuộc đời khi còn trẻ là bởi vì “Thái Thu” dây dưa cùng các nam chính. Bởi vậy, cô nghĩ, nếu mình không có liên quan tới bọn họ nữa thì coi như tính mạng của anh cũng được bảo toàn phải không? Nhưng mà, cô phải làm sao bây giờ? Chỉ riêng một ngày hôm qua mà cô đã được diện kiến cả bốn nam chính, trong đó cô còn đắc tội với hai người, liệu về sau có thể an ổn được hay không? Về chị gái nữ chủ thì có lẽ cô cũng dễ dàng tránh được. Nhìn những biểu cảm của cô ta ngày hôm qua, cô cũng biết Trịnh Thu Thủy này không muốn ở gần cô chút nào, lí do, có lẽ là vì nhan sắc đi. Vậy thì cô liền làm theo ý muốn của ta thôi. Không gặp thì không gặp, đôi cô sẽ càng tốt đẹp nếu không quen cô ta đấy.

Chỉ là suy nghĩ băng quơ vậy mà thoáng chốc đã đến 8 giờ. Rút kinh nghiệm từ ngày hôm qua, sang nay cô quyết định lái xe đến trường. Nhận hình phạt xong chắc phải thi hành luôn nhưng mà tội cô cũng không lớn lắm nên chắc cũng không bị phạt nặng. Thu nghĩ là cô nên mang theo một đôi giày thể thao để phòng trường hợp bị tên Hội trưởng ác ma kia phạt chạy quanh sân trường. Nghĩ vậy, cô lấy đôi giày adidas trong vali ra, để vào trong một chiếc túi giấy nhỏ rồi xách theo. Sau đó, cô lấy chiếc túi xách LV để trên bàn trà, xỏ đôi giày gót nhọn cao năm phân màu trắng hồng mà cô mới mua hôm qua vào chân rồi đi xuống nhà. Hôm qua cô đã nói với người làm rằng sang nay cô sẽ không ăn sáng nên ba người kia cũng không mất công đợi nữa, cùng nhau ăn bữa sáng gia đình hạnh phúc. Giờ trong nhà cũng không còn ai ngoài những người giúp việc. Nhìn vị tài xế đang đi về phía mình, cô lên tiếng:

“Hôm nay anh không cần phải đưa đón, tôi sẽ tự lái xe tới trường. Còn nữa, bố mẹ đã sắp xếp xong nơi ở cho tôi rồi chứ?”

“Dạ, ông chủ đã lo xong chuyện này rồi ạ. Đây là chìa khóa căn hộ mà tiểu thư sẽ ở ạ”- Vị tài xế cung kính trả lời.

“Vậy phiền anh mang hành lý của tôi tới đó trước. Nhớ phải mang luôn cả chiếc cặp và thùng sách mà tôi để cạnh giá sách đấy.”- Cô lạnh nhạt phân phó. Nóng lòng muốn cô rời khỏi Trịnh gia đến vậy sao? Cô mới đưa ra đề nghị tới hôm qua mà hôm nay họ đã sắp xếp nơi ở cho cô ổn thỏa cả rồi. Khóe môi khẽ nhếch. Chỉ sợ là bọn họ đã sớm chuẩn bị từ trước, chẳng qua là không tìm được lí do nào để khuyên cô ra ở riêng thôi! Nhưng cũng không sao. Bỗng dưng lại được mua cho một căn nhà, lại không bị theo dõi, cô nên vui mừng nhỉ? Từ hôm nay có thể sống tự do, thoải mái rồi.

“Dạ”- Người tài xế nghe xong lời căn dặn của cô, lập tức làm theo, lên phòng cô chuyển đồ đi.

Đã lo xong chuyện chuyển nhà, giờ cô cũng nên đến trường thôi. Thu xoay người ra cửa, vừa hướng gara đi vào, vừa lấy chìa khóa xe từ trong túi xách. Hơn tám giờ rồi, cô mà không đi nhanh thì sẽ muộn học mất; cô cũng không có quên việc mình phải đi gặp Chủ tịch Hội sinh viên đâu. Thu tăng nhanh bước chân, tay cũng không quên nhấn nút mở khóa xe. Đôi giày cao gót năm phân căn bản cũng không có khả năng làm khó cô. Sau khi lên xe, cô một tay cầm chìa khóa, một tay để túi xách và túi giày sang ghế phụ rồi bắt đầu khởi động xe, lái ra ngoài. Cô cũng không sợ bị bắt phạt đâu, “Thái Thu” có bằng lái ô tô rồi mà.

Vừa mới bước xuống xe, cô đã phải hứng chịu những ánh nhìn đầy lạ lẫm, hiếu kì và ngạc nhiên của những sinh viên trong trường. Do trường cô có quy định là chỉ cần mặc đồng phục vào ngày thứ Hai nên trong những ngày còn lại sẽ có rất nhiều người chọn những bộ trang phục thoải mái. Ngoài đồng phục, Thu mặc quần áo khác với đồng phục cũng không phải là chuyện kì lạ mà quan trọng là, bộ đồ cô mặc hôm rất quá khác so với trước kia!

Khi cô chưa đến, vào những ngày như thế này, “Thái Thu” toàn lựa chọn những bộ đồ cực sexy mặc vào khiến người nhìn nóng muốn bùng cả con mắt nhưng đồng thời cũng làm cho nhiều người cảm thấy khó chịu, ghê tởm, ví dụ điển hình chính là hai vị nam chính đang hoạt động trong trường. Vậy mà, mới có mấy ngày không gặp, cô đã thay đổi đến chóng mặt. Mới hôm qua, khi thấy cô đến trường, các sinh viên và một số giảng viên đã nghĩ Thu sẽ tiếp tục bám dính lấy Chủ tịch Hội sinh viên- Lăng Chính Thiên và vị bác sĩ y tế đẹp trai- Trần Cảnh Hạo. Tuy nhiên, họ lại thấy thái độ hờ hững của cô khi nghe những lời nói bất thiện từ những sinh viên khác sau đó còn đánh nhau một trận ra trò với mấy học viên cùng lớp. Có một đám người ở lớp khác, khoa khác cũng được chứng kiến tận mắt thái độ của cô lúc đó, đến giờ nhớ lại có vài người vẫn sợ đến lạnh run. Những sinh viên đã từng đắc tội với Thu cũng có vài người rụt đầu lại, mắt không dám nhìn thẳng vào cô. Trên diễn đàn của trường đang đồn ầm lên về vụ đánh nhau của cô trong ngày hôm qua; thậm chí còn có một số bức ảnh ghi lại cảnh cô trừng phạt Dương Lan, cảnh cô đánh nhau,... Nói chung là trong ngày hôm qua, gần như toàn trường đã biết chuyện có giới võ, hơn nữa còn dám đánh nhau cùng một đám đồng học sau đó được vị Hội trưởng tiếng tăm lừng lẫy trong trường bế xuống phòng y tế. Có người còn cho rằng là cô cố tình đánh nhau để gần gũi Lăng Chính Thiên và Trần Cảnh Hạo vì rõ ràng là khi cô ngắt đi, Lăng Chính Thiên là người bế cô xuống phòng y tế mà bác sĩ, không phải là Trần Cảnh Hạo sao? Nói qua nói lại, sự việc cuối cùng lại trở nên vô cùng lí kì, cực kì hot trên diễn đàn của Đại học A, đến nỗi các giảng viên cũng có người bắt đầu hiếu kì.

Quay trở lại trọng tâm. Cách ăn mặc kín đáo, gọn gàng cùng với khuôn mặt được trang điểm nhạt của cô tạo nên hiệu ứng không nhỏ. Có người còn kích động tới nỗi mắt tròn xoe, không dám chớp một cái.

Không ngờ Trịnh Thái Thu lại đẹp như vậy!

Trên đây là nỗi lòng của đông đảo nam sinh cùng một số nữ sinh đang có mặt trên sân trường. Còn những người còn lại, hoặc là không để ý, hoặc là đang ghen ghét,... Tóm lại là biểu cảm của mọi người là muôn hình vạn trạng.

Nhận thấy những phản ứng có phần... hơi thái quá của của các sinh viên, Thu cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên nên liền tăng nhanh bước chân, đi tới dãy nhà dành cho Hội sinh viên. Hôm nay cô cũng không định ở lại học mà là tới để lãnh phạt thôi. Đừng nghĩ rằng cô có vấn đề về thần kinh bởi vì nếu có một người giống như sát thần trong mắt bạn lại ra lệnh cho bạn, bạn có dám phản kháng không? Chưa nói tới việc cô có tội là thật, rõ ràng là cô đánh nhau, người khác cũng đã nhìn thấy rồi, vậy là cô đã vi phạm nội quy, bị phạt là đương nhiên rồi.

Tuy cô đã cố tình tăng nhanh tốc độ nhưng cũng không lộ ra vẻ gấp gáp. Từ nhỏ đến lớn, cô phải tiếp xúc với bao nhiêu loại người; tốt có xấu có. Bởi vậy, muốn bản thân có thể sống an ổn, việc tiên quyết là biết sống an phận, cật lực giảm thiểu việc xung đột với người khác, đó là lẽ đương nhiên. Điều thứ hai là, tuyệt đối không được để lộ cảm xúc của bản thân, nhất là với những người không có ý tốt với mình. Sớm đã hiểu được đạo lí đó, cô cũng đã rèn cho bản thân thói quen che giấu cảm xúc rồi. Đó cũng chính là lí do mà đồng nghiệp của cô ở kiếp trước đặt cho biệt danh là “Nữ nhân mặt lạnh”. Có điều, bây giờ cũng không còn nữa rồi.

Đôi chân thon dài vẫn sải đều trên nền đá hoa, tiếng gót giày nện xuống nền nhà tạo nên những thanh âm “lộp cộp” nho nhỏ nhưng lại vang ra khắp hành lang tĩnh lặng. Chỉ riêng điều này cũng đủ để người ta nhận thấy được tính quy củ, nề nếp cực cao của những thành viên thuộc Hội sinh viên cũng như tầm ảnh hưởng của hội đến học viên trong trường. Chỉ cần là trong phạm vi một trăm mét đó lại, không khí nơi này sẽ cực kì trang nghiêm.

Đúng là nơi làm việc của những sinh viên giỏi, gương mẫu mà! Quản lí sinh viên rất tốt, lại có tính kỷ luật cao, nề nếp thật sự rất tốt! Cô thầm cảm thán một vài câu, cũng không có keo kiệt mà khen ngợi phong cách làm việc của Hội sinh viên Đại học A. Mục tiêu của cô là phòng Chủ tịch Hội sinh viên ở cuối dãy bên phải của tầng hai, đi này giờ, cũng đã gần đến nơi rồi.

Đi tới cửa phòng, đang định đưa tay gõ cửa, cô bỗng phát hiện ra có âm thanh kì lạ phát ra từ bên trong. Im lặng lắng tai nghe một chút, mặt cô bỗng trở nên đỏ bừng. Chưa ăn thịt heo cũng đã xem qua heo chạy hướng chi... tối qua cô còn... Thanh âm mà cô nghe được từ trong phòng, chẳng phải là tiếng... rên rỉ của phụ nữ sao +. +||? Tại sao trong phòng Chủ tịch Hội sinh viên lại phát ra những âm thanh kiểu này? Chẳng lẽ là nam chính Hội trưởng với nữ chính Bạch Liên Hoa không nhận được mà XXOO với nhau ngay tại trường?

Thu đỏ bừng mặt muốn chạy ra chỗ khác đứng để không phải nghe những âm thanh ái muội từ bên trong phát ra nhưng cũng tranh thủ suy đoán một chút. Tuy nhiên, có lẽ là do quá hoảng loạn, lại thêm mất tập chung, chân cô lại vô tình đá vào chậu cây cảnh đặt sát lan can bằng nhôm khiến nó phát ra tiếng động khá lớn. Có lẽ người trong phòng cũng bị tiếng động từ bên ngoài ảnh hưởng nên dừng lại động tác, có ý định ra mở cửa xem rốt cuộc là người nào lại to gan như vậy, dám tùy tiện đi tới phòng Hội trưởng. Thu để ý thấy không còn tiếng động gì nữa, liền thở phào nhẹ nhõm nhưng một giây sau, cô lại phát hiện ra điều bất ổn.

Sao trong phòng đã yên tĩnh lại rồi?

Thu tự đặt ra câu hỏi cho bản thân, trong lòng liền cảm thấy có điều không ổn. Chẳng lẽ người trong phòng đã phát hiện ra cô rồi? Nghĩ vậy, cô liền muốn khóc. Rốt cuộc cô đã tạo nghiệt đến đâu mà kiếp này lại bị hành hạ đến thảm thương thế này!

“Ai ở ngoài đó?”- Giọng nói lạnh lẽo quen thuộc vang lên sau cánh cửa. Tâm trạng của Lăng Chính Thiên lúc này, đặc biệt không tốt. Lại nhìn sang

người con gái bên cạnh, hần nhủu mầy khó chịu.

Đứng bên ngoài hành lang, Thu đang hết sức luống cuống. Nghe giọng điệu của Lăng Chính Thiên, giống như hần đang rất tức giận. Hay là cô vẫn nên chuẩn đi nhĩ? Phải biết rằng, trong ba mươi sáu kế, chạy chính là thượng sách! Nhưng mà có người thấy cô vào trong này rồi, hơn nữa, cô nhớ là trước cửa phòng Hội trường, hình như có đặt camera ă. Nếu điều đó là thật, cô chết chắc rồi. Suy đi tính lại, vẫn là tự giác nhận tội thôi, biết hối cải có khi sẽ nhận được khoan hồng.

Thu cầu trời khẩn phạt, chậm chạp tiến tới, rụt rè mở cánh cửa ra. Hành động chậm ngang với tốc độ sên bò của cô khiến người bên trong gần như đã mất hết kiên nhẫn. May mắn, cô hoàn chỉnh mở cửa ra trước khi người nào đó nổi bão.

Hình ảnh đập vào mắt khiến cô đơ mắt vài giây dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Cô đoán không sai, người trong phòng là Lăng Chính Thiên và Trịnh Thu Thủy. Hơn nữa, cảm nhận mùi vị hoan ái vẫn đang trôi nổi trong không khí, cô liền có thể chắc chắn được suy đoán của mình. Hai người này mới diễn phim người lớn >_

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hủy Hôn

Phù phù... Chương này tặng Ngọc Lam Tuyệt nha :)) Nhân thế đây là chương bù cuối cùng nhé!

Đứng ngoài cổng nhìn vào bên trong, nơi có một ngôi biệt thự sa hoa đang tọa lạc, Thu lại thở dài. Sắc mặt cô dường như cũng không được tốt cho lắm. Cô đã nghĩ rằng, kể từ buổi sáng ngày hôm nay, từ khi cô bước chân ra khỏi nơi này, Trịnh Thái Thu cô sẽ không còn liên quan đến Trịnh gia nữa nhưng cô đã lầm. Việc hủy hôn giữa cô và Quân Lâm Ngạo là chuyện lớn thì làm sao bố mẹ hai bên lại dễ dàng đồng ý và cho qua được. Hôn ước của cô và anh không đơn thuần chỉ là hứa hôn bình thường mà còn có thể coi mà một cuộc giao dịch giữa Trịnh gia và Quân gia nữa cơ mà!

Môi hồng nhếch lên một đường cong khá nhỏ nhưng cũng để người khác nhận ra được sự châm chọc cùng chán ghét nồng đậm của cô gái trẻ. Số phận của nữ phụ là vậy. Nếu không có mối hôn ước này, có lẽ “Thái Thu” sẽ không sinh tình với Quân Lâm Ngạo, cũng sẽ không phải đi bám víu lấy mấy nam nhân tâm địa sắt đá kia để cuối cùng phải nhận lấy cái chết bi thảm. Tuy nhiên, trên đời này lại không tồn tại chữ “nếu”.

Cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng cho thật hợp lý, nét mặt của cô cũng dần trở lại với vẻ nhu hòa. Thu từ tốn bước từng bước vào trong dinh thự của Trịnh gia. Việc gì phải đến cùng sẽ đến, cô nên tiếp nhận nó sớm để có thể giải quyết nhanh hơn. Hoạt động của cả buổi sáng ngày hôm nay đã khiến cô rất mệt mỏi rồi.

Người làm của Trịnh gia nhìn thấy cô đều cung kính cúi người chào: “Nhị tiểu thư.”. Cô nghe xong, không nói gì mà chỉ gật đầu đáp lại rồi đi thẳng vào trong. Không phải cô khinh thường họ mà là vì thân phận của cô bây giờ không cho phép cô quá gần gũi, thân thiện với họ.

Bước vào phòng khách, thấy hai nhà Trịnh- Quân đã có mặt đầy đủ, chỉ thiếu mỗi mình, cô cũng không có đến nửa điểm áy náy. Cô đến muộn cũng là có lý do chính đáng nha. Cô đi xin việc đó. Với lại, ai mà ngờ được đến giữa trưa rồi mà hai gia đình vẫn còn xung sức mà đi gặp nhau như vậy chứ!

“Bố, mẹ ạ. Cháu chào hai bác.”- Lại nhìn sang Trịnh Thu Thủy đang ngồi bên cạnh ông bà Trịnh và Quân Lâm Ngạo đang nhàn nhã thưởng thức trà, cô lại mở miệng: “Chị hai, anh Quân, hai người cũng ở đây sao?”

Câu hỏi của cô tuyệt đối không phải dùng để hỏi mà chỉ là một câu xã giao bình thường. Thế nhưng người nào đó lại cố tình không hiểu mà buông ra một câu:

“Chuyện này cũng có liên quan đến tôi, tôi đương nhiên phải có mặt rồi.”

Trịnh Thu Thủy nghe Quân Lâm Ngạo nói xong cũng dùng giọng điệu nhẹ nhàng, dịu dàng mà theo cô đánh giá là điệu chảy nước, tiếp lời:

“Bố mẹ gọi chị về nói có chuyện quan trọng nên chị mới xin phép nghỉ tiết. Dù gì cũng sắp đến giờ nghỉ trưa rồi, chị về nhà một chút cũng không sao.”- Nói xong còn kèm theo một nụ cười nhẹ.

Đứng là đẹp rạng ngời mà không chói lóa. Rất có phong phạm của nữ chủ. Mới hồi sáng còn XXOO với nam nhân mà bây giờ vẫn có thể bày ra dáng vẻ thanh cao, trong sáng, yếu ớt như vậy, thật khiến Thái Thu cô tâm phục khẩu phục. Cô ta diễn giỏi như vậy, các nam chính ngựa giống kia không nhận ra được con người thật của cô ta cũng là điều dễ hiểu. Mấy người đó cũng đầu quan trọng hóa về vấn đề tình cảm, cứ lên giường rồi XXOO là vấn đề được giải quyết gọn gàng rồi. Vậy mới nói, cô không chịu được cái logic cao H thánh thần của nguyên tác. À mà nếu cô nhớ không lầm thì trong truyện có viết hiện giờ đang là giai đoạn mà tình cảm của chị gái Bạch Liên Hoa và nam chủ Quân Lâm Ngạo đang rất tốt mà? Sao sáng hôm nay cô ta đã đi tìm Lăng Chính Thiên để làm chuyện đó rồi? Trong nguyên tác cũng không có viết đến việc này nha!

Cô lắc lắc đầu. Mấy người đó làm gì là việc họ, cô cũng chẳng liên quan gì, vẫn nên lo chuyện mình đi thì hơn.

Trong khi Thu còn đang mãi suy nghĩ, ông bà Trịnh lại liếc nhìn nhau, không biết phải mở miệng như thế nào cho hợp lý. Người bên Quân gia cũng trầm

mặt không kém. Đột nhiên đứa con trai lớn của bọn họ lại đưa ra yêu cầu hủy hôn với nhị tiểu thư Trịnh gia. Trịnh Thái Thu khiến hai người cũng có một chút không tự nhiên.

Trường bối hai bên không nói gì mà chỉ ngồi nhìn nhau khiến cho ba người trẻ tuổi đang hiện diện trong phòng khách cũng phải suốt ruột. Rốt cuộc không kiên nhẫn nổi nữa, cô đành lên tiếng:

- Không phải là mọi người gọi con về là vì chuyện hủy hôn sao? Giờ con tới rồi, sao lại không ai nói gì?

Cô bày ra vẻ mặt ngây thơ, vô tội mà hồn nhiên đặt câu hỏi. Ngay khi cô dứt lời, hai đạo ánh mắt “nóng bỏng” như muốn thiêu cô thành vệt quạ quay liền phóng tới. Ông bà Trịnh đều nhìn cô mà nghiêng răng ken két khiến Thu có cảm tưởng là nếu không có người ngoài ở đây, họ đã nhảy tới mà cào cấu cắn xé cô rồi! Cô khẽ rung mình khi tưởng tượng ra cảnh mình bị Trịnh lão gia và Trịnh phu nhân hành hung.

Trịnh Thu Thủy cúi đầu rất thấp nên không ai có thể nhận ra được tia khinh thường phản chiếu trong đôi mắt long lanh, thánh thiện mà thường ngày bàn dân thiên hạ vẫn thấy. Hiện giờ trong mắt cô ta là một mảnh âm độc. Đừng nghĩ cô ta không biết chuyện xảy ra ở trường trong hai hôm nay. Sự thay đổi của Thái Thu khiến chính cô ta cũng khó tiếp nhận. Từ trước đến nay, Trịnh Thái Thu vẫn lên hoàn thành rất tốt nhiệm vụ đá kê chân kiêu lò xo làm nổi bật cái tính cách tốt đẹp giả tạo của cô ta. Vậy mà giờ đây, con bé vô dụng, ngu ngốc mà cô ta luôn khinh thường lại đột nhiên trở nên trầm ổn, xinh đẹp hơn cả mình khiến bản thân Trịnh Thu Thủy cảm nhận được nguy cơ. Đây cũng chính là một trong những ưu điểm thường thấy ở các nữ chính: linh cảm siêu nhạy! Tuy vậy, Quân Lâm Ngao vẫn muốn hủy hôn cùng cô, đây chẳng phải là điều cô ta luôn mong chờ sao? Chiếc ghế phu nhân của Quân gia, chỉ có cô ta mới đủ tư cách ngồi lên! Ngoài ra, ai cũng đừng mơ tưởng!

Trịnh Thu Thủy nghiêng răng, một tia oán độc vụt qua nơi đáy mắt. Rất không may cho cô ta, nét mặt vận vẹo ác độc đó lại bị Thu bắt được. Khóe môi giương lên một nụ cười nhạt nhẽo. Muốn tính kẻ cô, Trịnh Thu Thủy, cô ta, có bản lĩnh đó sao? Chỉ cần so về tuổi đời, cô đã hơn hẳn cô ta. Ở thế giới kia cô đã hai mươi chín tuổi còn Trịnh Thu Thủy, chẳng qua chỉ là một nữ sinh có chút tâm cơ, cùng lắm chỉ mới hai mươi hai! So về kinh nghiệm sống: cô lăn lộn ngoài xã hội hơn hai mươi năm, có loại người nào cô chưa từng gặp qua? Muốn đầu, cô sẵn sàng tiếp a~

Lại nói, vì lời nhắc nhở của cô mà bốn người được coi là trường bối của hai bên bắt đầu lên tiếng. Lần này, là người Quân gia nói trước, mà người đại diện, lại là Quân phu nhân.

“Lần này con trai tôi đưa ra đề nghị hủy hôn, tin tưởng mọi người đều đã rõ. Tuy nhiên, hôn nhân là chuyện trọng đại, chúng tôi sẽ không vì nuông chiều con mình mà đồng ý với nó nhưng cũng phải có lý do thì thẳng bé mới đưa ra quyết định này. Tôi nghĩ vẫn nên để bọn trẻ nói một chút.”

Thật đủ thông minh nha! Nói dài dòng như vậy, chẳng qua ý của bà ta cũng là đẩy hết trách nhiệm lên hai đương sự là tôi và Quân Lâm Ngao mà thôi! Mấy lời phía trước, toàn bộ đều vô nghĩa! Thật CMN khôn khéo!

Thu âm thầm gào thét. Ánh mắt cũng bắt đầu chú ý tới người được gọi là Quân phu nhân kia. Theo như cô nhớ thì tên thật của bà là Lâm Phi Phi. Đồng thời, vị phu nhân này hồi trẻ cũng là một nữ nhân nhận được sự ái mộ của biết bao người đàn ông. Một người phụ nữ có gia thế tốt, lại xinh đẹp, giỏi giang, thử hỏi có bao nhiêu người đàn ông lại không theo đuổi? Khoan hãy nói đến lịch sử huy hoàng của bà trước đây, chúng ta cùng tập chung vào chủ đề chính.

Lời tác giả: Hờ hờ... Ta lừa tênh một chút :) Vấn đề chính được thảo luận như thế nào vẫn là nên để chap sau nói tiếp nhĩ :v

“Con không có gì để nói cả. Bây giờ đã là thời hiện đại rồi, con nghĩ vụ hôn ước này cũng là vô nghĩa. Tình cảm của con người không thể bị bó lại với từ hôn ước này được. Mỗi người đều có quyền yêu thương tự do.”- Quân Lâm Ngao bây giờ mới lên tiếng. Những lời nói thấu tình đạt lý của hắn khiến cho cô rất ngạc nhiên. Không ngờ một con người lãnh mạc như hắn mà cũng có thể nói ra những câu lý luận tường tận như vậy. Nhưng rất nhanh, cô liền thu lại tâm tình, nhanh chóng tiếp lời Quân Lâm Ngao.

“Con nghĩ là anh ấy nói rất đúng. Hơn nữa, bây giờ con đã có người yêu rồi.”

Hờ hờ... Cô tạm thời lấy Ruki ra làm lá chắn mà không hỏi ý kiến, không biết anh có giận không nữa. Thu thầm xin lỗi người nào đó.

“Con nói gì!?????”

Trên đây là tiếng nói chung của bốn vị trường bối. Trịnh Thu Thủy vốn đang cúi gằm mặt xuống đất cũng ngạc nhiên đến nỗi ngẩng phắt lên. Sắc mặt của Quân Lâm Ngao cũng hơi tối lại, đôi con ngươi đen thẳm, sâu hun hút nhìn chòng chọc vào cô.

“Con nói là, con có người yêu rồi. Nhưng mà, hiện giờ anh ấy không có trong nước.”- Cô khẳng định thêm lần nữa. Bọn họ có cần làm quá lên vậy không? Cô đây dù gì cũng là một mỹ nhân nghiêng thùng đồ thùng, nhảm... là nghiêng nước nghiêng thành, lại đã bước vào tuổi hai mươi- độ tuổi đẹp nhất của một người con gái. Họ cũng không cần coi thường cô vậy chứ. Còn nghĩ cô không có người thích à?

“Từ bao giờ?”

Bốn vị phụ huynh hiện diện trong căn phòng này dù gì cũng là những nhân vật lớn, đã gặp qua rất nhiều chuyện ngoài dự đoán nên họ chỉ hơi mất bình tĩnh trong khoảng vài giây thì liền chấn định trở lại. Lần này, rốt cuộc ông Trịnh cũng lên tiếng, giọng điệu vô cùng không tốt! Ông ta còn tưởng lúc nói chuyện điện thoại cô chỉ đáp lại qua loa, việc cô yêu người khác cũng là do cô nói linh tinh nhưng giờ nghe cô nói lại trước mặt mọi người, ông ta mới biết đó là sự thật. (Wind: Xi!!!!!!! Ông nghĩ ông là ai mà tỷ ấy phải nói đùa? À mà, Thu tỷ tuy không nói đùa nhưng tỷ ấy đang nói xạo đó :v)

“Trong ngày thứ Bảy tuần trước a.”- Cô nói dối cao siêu đến nỗi mắt cũng không chớp lấy một cái. Theo như người ta thường nói, đây chính là nói dối không chớp mắt a!

Nhưng mà cô thấy lời này cũng khá được nha. Bỗng nhiên cô thay đổi lớn, lấy lý do này ra nói với mọi người thì có lẽ sẽ giảm được mối nghi ngờ của họ nhỉ? Thiếu nữ đang yêu, có những người sẽ dứt khoát trong mối quan hệ nam nữ mà cô ấy đã tạo ra trước đó nhỉ?

Nghĩ vậy, Thu lại ngậm tán thưởng trí thông minh của bản thân. Khụ... Đạo này cô mắc bệnh tự luyện hơi bị nặng rồi.

Trong khi Thu đang bay bổng với những câu tán dương bản thân, người trong phòng lại trầm mặc. Sắc mặt của Quân Lâm Ngao ngày càng tệ, trông mất hẳn nhìn cô giống như đã muốn phun ra lửa để thiêu cô thành tro luôn rồi.

Này! Hẳn nhìn cô đáng sợ như vậy làm cái gì chứ? Cô có đắc tội hẳn sao?

Thấy thái độ của Quân Lâm Ngao, cô bị dọa sợ đến sống lưng lạnh buốt. Hơn nữa, cô còn có cảm tưởng tóc gáy của mình đã dựng hết cả lên rồi. Thật đáng sợ! Tuy nhiên, khi nghĩ lại, cô lại tìm ra được lý do.

Chậc! Còn không phải là cái lòng tự tôn cao ngất của đàn ông sao? Trước đó cô còn luôn miệng nói yêu hẳn rồi bám riết lấy hẳn, không từ bất cứ thủ đoạn nào để có thể lên giường cùng hẳn. Vậy mà vèo một cái, cô liền nói mình đã có người yêu. Nếu Quân Lâm Ngao mà không cảm thấy tức giận, cô liền cắt đầu xuống mà biểu hẳn luôn! A! Nói nghe kinh dị quá, cô vẫn là thôi đi vậy.

Suy nghĩ của cô cũng chính là ý nghĩ của Quân Lâm Ngao hiện giờ. Hẳn an ủi bản thân rằng chỉ vì cô đã đụng chạm tới lòng tự tôn của mình nên mới cảm thấy tức giận. Tuy vậy, hẳn vẫn không thể nào giấu được cảm giác nhói nhói của trái tim khi nghe Thu nói cô đã có người yêu. Hẳn nghĩ, với Quân Lâm Ngao hẳn, cô đã chơi chán rồi sao?

Ha! Vậy mà hẳn đã từng nghĩ, cô chỉ có thể suốt đời vây quanh hẳn, đến tính mạng của cô cũng phải nằm trong tầm tay hẳn (Wind: =.=|| Nếu chị ấy mà còn tiếp tục mù quáng yêu mị như Thái Thu trước đây thì chờ đón chị ấy là cái chết đau đớn rồi. Mà anh nghĩ đúng rồi đấy. Ở kiếp trước, mạng chị ấy là do anh lấy đi đó >_

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bắt Đầu Công Việc

Bước ra khỏi dinh thự Trịnh gia, cô vừa thở hắt, vừa ngẩng đầu nhìn trời. Bắt đầu từ giờ phút này, cô đã không còn liên quan gì đến các nam chính và nữ chủ rồi nhỉ? Cô có thể an tâm mà sống một cuộc đời bình thường như trước rồi sao?

Chắc là vậy rồi!

Hít một hơi thật sâu, cô cầm chìa khóa ấn mở khóa xe đồng thời đi về phía chiếc xe của mình. Tuy nhiên, khi mới đi được vài bước, cổ tay phải đã bị một bàn tay khác tóm lấy, kéo giật lại phía sau. Vì không đề phòng trước lại thêm hiện giờ cô đang đi giày cao gót, bị người ta kéo như vậy nên đương nhiên không thể đứng vững. Chính vì vậy, cả người cô liền mất trọng tâm mà ngã về phía sau và lẽ dĩ nhiên là thân mình cô bị ngã vào người nào đó đứng ở phía sau.

“Chúng ta cần nói chuyện”- Giọng nói lạnh lùng của Quân Lâm Ngao vang lên. Chưa kịp để cô phản ứng lại, anh đã kéo cô lên chiếc xe thể thao màu bạc đang đỗ cạnh xe cô. Bước đi của anh rất nhanh, cô chỉ có thể ngây ngốc mà chạy theo.

Quân Lâm Ngao mở cửa xe, nhét cô vào bên trong xong bản thân cũng đi vòng sang cửa bên kia mà lên xe. Đến khi cô lấy được lại ý thức, anh đã khởi động xe từ lúc nào.

“Này, xe của tôi?”

“Chút nữa quay lại lấy”

Nghe anh nói vậy, cô cũng an tâm phần nào. Nhưng mà...

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”- Cô vẫn không có quên việc bản thân đang bị tên này mang tới chỗ nào đâu.

“Đến nơi em sẽ biết. Giờ thì im lặng cho tôi”- Quân Lâm Ngao mắt kiên nhẫn, nói.

Biết là có hồi nữa cũng vô ích, cô rất thức thời mà ngậm miệng lại. Tuy vậy, trong đầu cô đã chửi rủa anh đến không biết bao nhiêu lần.

Quân Lâm Ngao, anh tưởng anh là đàn ông thì giỏi lắm sao? tưởng có võ là giỏi lắm à? Cường ép một cô gái như vậy anh còn không biết xấu hổ? Tội phi! Nếu tôi mà đánh lại anh, tôi chắc chắn sẽ đánh cho anh đến kêu cha gọi mẹ, đánh cho anh thành đầu heo luôn! Quân Lâm Ngao đáng chết! Đồ đoán, vô nhân tính, vô đạo đức, ngu ngốc, đồ đàn ông, bla bla... Cô vận dụng tất cả những từ ngữ có thể dùng để chửi người ra để hạ thấp tên đàn ông đang chuyện chú lái xe.

Còn Quân Lâm Ngao, người khác nhìn vào còn tưởng anh lái xe chăm chú lắm nhưng chỉ có anh mới biết, sự chú ý của anh đang đặt vào người con gái ngồi bên cạnh. Thấy vẻ mặt hung dữ của cô khi nhìn mình, anh chắc đến chín mươi chín phần trăm là cô đang chửi rủa mình không ngớt. Nghĩ đến đây, anh lại thấy buồn cười. Nếu đem so sánh Trịnh Thái Thu của hiện tại với Trịnh Thái Thu của trước kia, anh có thể tìm ra vô số điểm bất đồng. Ví như, cô sẽ không bao giờ làm trái ý anh, khiến anh tức giận, cũng chưa bao giờ khiến anh cảm thấy khó nắm bắt như hiện tại. Đặc biệt, mỗi lần đi cùng anh, cô sẽ vui đến bất diệc nhạc hồ, cười tươi như hoa. Còn bây giờ, cô liên tục chống đối anh, vô cùng ương bướng. Cô của hiện giờ, giống như một cơn gió, vô hình, chợt đến chợt đi khiến anh dù muốn nắm bắt cũng không thể. Hơn nữa, cô của hiện tại, sẽ không cam nguyện để ở cùng với anh. Thái độ của cô với anh, cũng rất hồ hững, trái ngược hẳn với trước kia.

Suy nghĩ như vậy, Quân Lâm Ngao mới bất chợt nhận ra, thì ra, anh lại để ý đến cô như vậy. Đối với Trịnh Thu Thủy, có lẽ chỉ là cảm giác thích thú và sau này, khi ở cùng cô ta, anh mới bị Trịnh Thu Thủy cuốn hút mà quên đi tình cảm sâu nặng của người con gái luôn bám theo anh đó. Mà khi bên cạnh Trịnh Thu Thủy xuất hiện những người đàn ông ưu tú khác, anh chỉ có thể dốc hết tâm sức để đối phó với họ. Cho đến khi nghe tin cô bất cóc Trịnh Thu Thủy, anh nhất thời mất đi bình tĩnh mà hủy hoại cô. Lúc nhìn thấy tia tuyệt vọng trong đôi mắt vẫn luôn thâm tình nhìn mình, rõ ràng lòng anh đã có tia rung động nhưng cuối cùng vẫn chọn cách lảng tránh, gạt bỏ tình cảm cô. Đến khi cô chết đi, anh mới nhận ra, thì ra, anh đã đem tình cảm của mình dành cho người con gái ấy. Tuy nhiên, Thái Thu hiện nhiên chưa đọc đến phần đó mà nguyên chủ lại càng không có cơ hội để biết nên lẽ dĩ nhiên, cô không thể biết được tình cảm của Quân Lâm Ngao dành cho mình, cô vẫn đinh ninh rằng Quân Lâm Ngao là một người đàn ông máu lạnh, vô tình nên vẫn luôn không có thiện cảm với anh. (Wind: Đọc đến đoạn này, có ai bắt đầu có hảo cảm với Quân Lâm Ngao không nào?)

Không khí trong xe vẫn cứ duy trì sự im lặng cho đến khi chiếc xe dừng lại tại một bãi biển. Quân Lâm Ngao không nói gì, tay mở cửa xe bước xuống. Thu cũng không phải người ngốc, không đợi anh mở cửa giúp đã tự tay làm sau đó cũng xuống xe theo. Hai người, kẻ trước người sau đi ra bờ biển. Cô thầm thắc mắc rằng không biết vì lý gì mà bờ biển bây giờ lại không có một bóng người trong khi bãi biển này cũng đâu đến nổi tệ. Thấy vẻ khó hiểu trên mặt cô, anh mở miệng nói:

“Đây là bãi biển thuộc quyền quản lý của Quân gia.”

Lời ít ỏi, nghe xong cô liền hiểu ra nguyên nhân. Có lẽ ngay từ đầu anh đã có ý định đưa cô đến đây nên đã ra lệnh nơi này tạm ngừng hoạt động. Hiểu được như vậy nên cô lại thầm nghĩ: ‘Tên này chấp mạch sao? Đang buổi trưa như vậy lại lôi mình ra biển? May mắn là hôm nay trời không có nắng, nếu không cô đã bị thiêu chết rồi! Nắng tháng Sáu không thể coi thường a~’.

“Được rồi! Không vòng vo nữa. Anh mang tôi ra đây làm gì?”- Cô lại trở về với vẻ lạnh nhạt cổ hủ.

“Em... thật có người yêu rồi sao?”- Quân Lâm Ngao nghe vậy liền vào thẳng vấn đề. Anh muốn biết, chuyện cô có người yêu là thật hay giả, dù biết bản thân bây giờ đã không còn bất cứ quyền gì để chất vấn cô. Lòng anh se lại, cảm thấy hít thở cũng có chút không thông. Thì ra, anh lại để ý cô đến vậy. Đây gọi là, mất rồi mới biết quý trọng sao?

“Tôi có người yêu hay không có liên quan gì đến anh sao?”- Tuy rất ngạc nhiên với sự ngập ngừng của anh, cô cũng chẳng mấy để ý. Dù ở thế giới kia cô đã hai mươi chín tuổi nhưng đến một mảnh tình vắt vai cũng chưa có thì làm sao hiểu được tình cảm của anh đây?

Quân Lâm Ngao nở một nụ cười tự giễu. Đúng vậy. Anh có quyền gì để quan tâm tới cô nữa đâu. Nhưng, anh thật không cam lòng. Cô, chỉ có thể là người của Quân Lâm Ngao anh!

Bản tính chiếm hữu mạnh mẽ trỗi dậy trong con người Quân Lâm Ngao. Dựa vào đâu mà cô có thể nói bỏ liền bỏ, một chút cũng không thêm quan tâm tới anh nữa?

Gió biển thổi mạnh vào hai con người đang đứng đối diện nhau. Mái tóc dài thẳng của cô bị gió thổi bay tứ tung, bộ váy cũng theo đó mà rung lên phấp phật, khi chất tạo nhã, thoát tục lại thêm vẻ đẹp tựa tiên nhân của cô khiến lòng anh khẽ run lên, cảm giác lo sợ bỗng ập tới. Anh sợ cô gái trước mặt sẽ theo gió mà biến mất, anh sẽ không thể gặp cô nữa. Sự thay đổi của cô khiến anh hoang mang.

Mùi vị nồng nàn của biển thổi tới làm tăng thêm sự nặng nề giữa hai người. Thu cảm thấy kì quái. Quân Lâm Ngao có chấp mạch không vậy? Tự nhiên lôi cô ra đây, hỏi có một câu rồi liền yên lặng. Tuy giờ là mùa hè nhưng mà gió biển mạnh như vậy, lại thổi liên tục, còn mang theo hơi nước, cô không lạnh không được.

“Này anh, anh rảnh rồi à? Giờ đang là giữa trưa, anh lại lôi tôi ra đây nói chuyện phiếm à? Tôi nhớ là tình cảm của chúng ta đâu tốt đến mức này?”- Hai hàng lông mày của cô đã nhíu chặt lại, thể hiện rằng tâm trạng của cô đang vô cùng không tốt. Phải chạy đi chạy lại cả nửa ngày mà giờ lại phải đứng đây hứng gió cùng tên hâm này, cô sắp mệt chết rồi.

“Tôi đưa em về lấy xe. Xin lỗi vì đã làm phiền.”- Anh nói khẽ. Nghe vậy, Thu liền không nói thêm gì nữa. Giờ cô chỉ mong được về nhà để nghỉ ngơi thôi. Người tài xế kia cũng đưa địa chỉ cho cô rồi, giờ chỉ cần bật định vị lên rồi về thẳng nhà mới ngủ một giấc để bù lại năng lượng rồi chiều dậy đi học thôi.

Về đến nhà, Thu không buồn ngắm nghía cách bài trí gì gì đó nữa mà quảng luôn túi xách lên chiếc bàn trà, hất văng đôi giày cao gót cho mỗi chiếc một nơi xong nhào luôn lên giường nằm. Một lúc sau, cô đã chìm vào giấc ngủ. Muốn hỏi cô rằng không sợ dậy muộn rồi đi học trễ hả? Không lo, lúc ngồi trên xe Quân Lâm Ngao cô đã đặt báo thức rồi!

Ngủ một mạch đến tận hơn hai giờ cô mới chịu lết xác khỏi giường để làm vệ sinh cá nhân. Thay ra bộ váy màu đen đang mặc trên người, cô lại khoác lên bộ váy liền màu xanh da trời. Hồi sáng là do phải đi phỏng vấn nên cô mới đi giày cao gót, giờ chỉ là đến trường học, cô chỉ cần đi giày bệt là được.

Khi cô vừa lái xe vào gara của trường, tiếng chuông vào giờ cũng vang lên. Vào đến lớp, thấy một đám sinh viên nhỏ nhắng thường ngày giờ lại ngoan ngoãn ngồi học, cô cảm thấy có chút kì quái. Lạ thật! Sao hôm nay mây đứn này chầm vậy?

Suy nghĩ một hồi cô mới ngộ ra được lí tưởng cách mạng, không đúng, là ngộ ra nguyên do. Giờ là đầu tháng Sáu nên kì kiểm cuối năm cũng sắp tới rồi. Khéo ghê! Cô lại chọn đúng thời điểm này mà xuyên tói. May là Thái Thu cũng học chuyên ngành Ngoại Ngữ nên cô cũng không quá khó khăn để học tiếp. Còn những môn phụ khác, cô nghĩ mình có thể đủ sức để đối phó, miễn sao không nợ môn là được rồi.

Nhưng mà... môn triết học thì giải quyết thế nào bây giờ? Chẳng lẽ giờ phải “nhai lại” mớ kiến thức khô khan đến buồn ngủ đó?

Thu ngồi vào chỗ, đưa tay chống cằm rồi nghĩ ngợi. Qua chuyện xảy ra từ hai ngày trước, cũng không có ai dám tói nhục mạ cô nữa rồi. Đừng nói là chửi, ngay cả gan đến gần cô chỉ sợ cũng ít người có.

Aizzzz... Đành vậy thôi! Dù sao cô vẫn nhớ được một vài kiến thức của triết học, giờ coi như là ôn lại để mở rộng tầm mắt vậy >_

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tổng Giám Đốc Trở Về

Thoát cái cô đã đến thế giới này được hơn một tháng. Từ lúc Quân Lâm Ngao đưa cô về lấy xe xong rồi đi, cứ ngỡ là sẽ không còn liên quan với anh kể từ lúc đó. Vậy mà, tên đàn ông mặt dày mày dạn nào đó lại suốt ngày gọi điện làm phiền cô! Nhớ có một lần cô bị hấn chọc cho tức gần chết nên lúc Ruki gọi điện tới, cô không thèm nhìn xem là ai gọi, liền nhấc lên và chửi cho một tràng xong mới biết người gọi là ai. Sau đó, cô liền nghe Ruki cần nhân mất nửa ngày. Đây được coi là bài học để đời của cô. Bởi vậy, từ lúc đó, dù có bị tên chết tiệt nào đó khiêu khích tính nhẩn nại đến đâu, khi có người gọi đến, cô đều phải nhìn kĩ xem người gọi là ai xong mới nhấc máy.

Không chỉ bị Quân Lâm Ngao làm phiền, đến số lần cô gặp mặt Trần Cảnh Hạo với Lăng Chính Thiên bây giờ còn gấp mấy lần trước đây. Cứ mỗi lần cô đến trường thì y như rằng là sẽ phải chạm mặt với hai người đó. Có lần, do buổi tối hôm trước thức khuya để dịch tài liệu rồi cả ngày hôm sau cô lại tất bật chạy đến công ty làm rồi lại về trường để thi, cuối cùng thì mệt đến xây xẩm mặt mày nên đành xuống phòng y tế nằm nghỉ. Ai dè lúc đó Lăng Chính Thiên và Trần Cảnh Hạo đang thảo luận về một vấn đề gì đó. Lúc cô định chạy đi chỗ khác thì lại bị họ nhìn thấy, Trần Cảnh Hạo hỏi han vài câu, cuối cùng là bị lôi vào phòng y tế, ép lên giường nằm nghỉ xong còn phải uống thuốc. Lúc đó cô mới biết mình bị ốm nhưng sau đó, do cô kiên quyết đòi về, Trần Cảnh Hạo đành phải gọi cò trắng đầu hàng nhưng lại bắt cô phải để Lăng Chính Thiên đưa về. Lúc đó, cô liếc sang nhìn thử thì liền gặp ngay mặt than Lăng Chính Thiên gật đầu luôn. Vậy nên, dù vô cùng không tình nguyện nhưng cuối cùng, cô vẫn phải leo lên xe của anh mà về. Cứ ngỡ sang hôm sau sẽ khỏi ốm, không ngờ hôm đó cô không hết dậy được. Cuối cùng, cô vẫn phải gọi điện thoại cầu cứu người khác.

Gọi cho Ruki? Bỏ ngay ý nghĩ này đi, người ta với cô còn không ở cùng một đất nước!

Gọi cho Quân Lâm Ngao? Đùa sao! Anh ta chỉ biết tán gái, không biết chăm sóc người bệnh đâu!

Còn cầu cứu Lăng Chính Thiên? Ặc! Tha cho cô đi. Nếu hấn tới đây, không chừng bệnh của cô còn nặng hơn!

Haizzzz... Gọi cho người của Trịnh gia cũng không được, cô thành người thừa của gia đình đó từ tám đời nào rồi. Đành gọi cho Trần Cảnh Hạo thôi.

Nhưng mà... người ta liệu có nghĩ là mình cố ý tìm lý do để tiếp cận không vậy?

Thôi kệ! Tính mạng là trên hết.

May mắn là trước đây “Thái Thu” còn nghĩ hết cách để tiếp cận, quấy phá các nam chính với Trịnh Thu Thủy nên trong điện thoại đều có lưu số máy của họ. Cô quơ quơ tay qua chiếc tủ đặt đèn ngủ để cạnh giường. Không lâu sau, điện thoại đã nằm trong tay, cô mở danh bạ, tìm số rồi gọi cho Trần Cảnh Hạo.

“Alo.”- Giọng nói trầm ấm vang lên từ đầu dây bên kia.

Thấy tên người gọi đến trên màn hình, Trần Cảnh Hạo có phần ngạc nhiên. Là Trịnh Thái Thu? Cô gọi cho anh làm gì? Suy nghĩ song song với hành động, anh liền đặt câu hỏi:

“Trịnh tiểu thư, cô gọi cho tôi có việc gì sao?”

“Bác sĩ Trần, tôi có chút việc muốn nhờ. Anh có thể đến nhà tôi được không?”- Thật chịu thua Thu, câu nói hàm nghĩa nặng như vậy mà cô vẫn có thể thản nhiên nói ra. Chắc là bị bệnh nên trí thông minh cũng bị suy giảm trầm trọng luôn rồi.

Nghe giọng nói khẩn đặc của cô, Trần Cảnh Hạo suy đoán:

“Cô vẫn chưa khỏi ốm hả?”

“Vâng.”

“Cũng được. Dù sao hôm nay cũng là chủ nhật, tôi đến khám cho cô.”

“Cảm ơn anh. À, chút nữa tôi gửi địa chỉ cho anh.”- Cô nặng nề nói ra lời cảm ơn. Hiện giờ, mỗi âm thanh phát ra đều khiến cổ họng cô đau rát nhưng đành chịu thôi. Người ta chịu đến khám cho cô vào ngày nghỉ như vậy, không cảm ơn thì có phải là quá bất lịch sự rồi không? Chuyện cô ra ở riêng, toàn trường, ai cũng biết cả rồi nên cô nói sẽ gửi địa chỉ là để tránh cho Trần Cảnh Hạo phải mất công tìm nhà thôi. Căn hộ Penthouse* ở thành phố A cũng không ít.

* Hiệu nôm na là những căn hộ vô cùng xa hoa, sang trọng, giá tiền cũng không thấp (phải đến hàng triệu đô á).

_____ Ta là đường phân cách tuyến _____

Lúc Trần Cảnh Hạo đến nơi ở của Thu, anh liền gặp ngay cảnh cô ngã sõng soài trên thảm trải nhà nên vội bước tới xách cô lên. Cảm nhận được nhiệt độ trên người cô, anh liền phát hoảng. Nóng quá! Rõ ràng là hôm qua cũng không ốm nặng lắm mà?

Nhận thấy sức khỏe của cô có chút không ổn, anh quyết định đưa cô tới bệnh viện.

Trần Cảnh Hạo đưa tay cô quàng vào cổ mình, tiện tay cầm luôn chiếc điện thoại của cô đang rơi bên cạnh. Xong xuôi, anh bế cô xuống dưới, đặt vào trong xe rồi lái đến bệnh viện thành phố.

“Cô ấy sao vậy? Không phải chỉ vì sốt nên mới ngất đó chứ?”- Trần Cảnh Hạo lên tiếng hỏi vị bác sĩ trẻ mà mắt vẫn dán vào trên người cô.

“Cũng gần như vậy. Cô ấy là do làm việc quá sức một chút, lại ăn uống không đầy đủ nên mới bị ốm thôi. Mà này, là bạn học bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên tớ thấy cậu bế một cô gái đấy.”- Vị bác sĩ kia nói xong về tình trạng của cô thì liền chuyển qua nói chuyện phiếm. Nhìn Trần Cảnh Hạo, cười rất chi là mờ ám, đồng thời, tay phải cũng nâng lên chỉnh kính mắt. Bộ dạng soi mói đó thật đúng là quá chuyên nghiệp rồi! Rất ra dáng thám tử nha!

“Cậu lảm chuyện quá rồi đó.”- Trần Cảnh Hạo ném một cái lườm sắc lém về phía người bạn sau đó liền đi thẳng vào phòng bệnh của cô. Ngay cả một cái liếc mắt cũng không buồn liếc lại.

Tên bác sĩ nào đó bị bạn mình khinh bỉ liền gãi gãi chóp mũi, ngượng ngùng rời đi. Đây có được coi là trọng sắc khinh bạn trong truyền thuyết không?

Nhìn cánh cửa phòng được khép lại, Trần Cảnh Hạo chậm rãi đi tới giường bệnh. Nhìn người con gái đang nằm trên giường, hắn lại thấy khó hiểu. Suốt hai tuần nay, hắn vẫn luôn chú ý tới nhất cử nhất động của cô nhằm tìm ra điểm sơ hở, xem liệu có phải là cô đang đồng kích hay không. Người ta vẫn nói: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời”. Thấy những thay đổi gần như trái ngược hẳn với con người Trịnh Thái Thu trước kia thì chính hắn cũng không dễ dàng dễ tiếp nhận. Suốt hai tuần này, từng hành động của cô đều khiến hắn thấy ngạc nhiên. Trước đây hắn nhìn ra được cô có tình cảm rất tốt với người tên Quân Lâm Ngao, lúc nào có thể ở cạnh anh ta, cô tuyệt đối sẽ không rời. Nhưng sau đó hắn lại nghe tin hai người họ đã hủy hôn mà người đồng ý đầu tiên, lại là cô. Sau đó, khi xem lại lịch sử trong chiếc laptop cô mượn, hắn thấy một loạt những trang quảng cáo tuyển nhân viên rồi còn thấy cô gửi hồ sơ cho một công ty lớn. Mà quan trọng hơn là công ty đó đang tuyển phiên dịch viên. Tuy hắn biết là cô học khoa Ngoại Ngữ nhưng theo kết quả thi học trình đợt I, trình độ của cô hắn cũng không cao. Vốn nghĩ là cô sẽ không thể được nhận, vậy mà kết quả là cô lại được trở thành nhân viên chính thức luôn! Không những vậy, kết quả thi học trình cuối năm này cô cũng có kết quả rất cao, hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của hắn.

“Kimi no kokoro ni tsutsumare ta mama ai o chikai?

nemure nai yoru nan do sugi te mo nē uketome te

ima sugu ai tai namida tomara nai fure taku te

suki da kara kurushiku te...”

[Love is a beautiful pain- Cliff Edge Endless Tears ft Maiko Nakamura] (Wind: Khụ! Tác giả mê bài này lắm nên lấy nó làm nhạc chuông của Thu tý vậy :) Ai muốn nghe thì vào địa chỉ này nhé: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Love-Is-A-Beautiful-Pain-Cliff-Edge-Endless-Tears-ft-Maiko-Nakamura/IWAO09OZ.html> - Bài này hay lắm á. Mình thích nhất là phần rap :v)

Tiếng nhạc bỗng vang lên, kéo con người đang nhập tâm suy nghĩ kia về với hiện tại. Là một sát thủ hàng đầu, phản ứng của Trần Cảnh Hạo đương nhiên nhanh hơn người bình thường. Mới nghe được âm thanh, anh đã tìm ra nơi phát. Là điện thoại cô. Màn hình nháy sáng liên tục nhưng cũng đủ để anh nhìn rõ tên người gọi tới.

Thầy? Người này là ai?

Trong đầu anh hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng. Vốn cũng không định nghe máy nhưng lại nhìn về phía người vẫn đang hôn mê trên giường, anh lại bất đắc dĩ nhận cuộc gọi thay. Người mà cô đã tôn trọng mà lưu là “Thầy” chắc cũng có quan hệ rất thân thiết với cô, người ta gọi đến chắc là có việc quan trọng gì đó. Anh giữ nguyên ý nghĩ như vậy mà cầm máy lên nghe. Ai dè...

“Nha đầu chết tiệt kia! Sao hai tuần nay không thấy cái bản mặt con đầu hết vậy hả? Không phải định vứt bỏ ông già này luôn chứ?”

Mới đưa máy tới gần tai, anh chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng hét kinh thiên động địa như muốn xuyên thủng màng nhĩ của người ta dội tới. Ngay lập tức, theo phản phản ứng có điều kiện, anh đưa máy ra xa để bảo vệ lỗ tai đáng thương. Người gọi hét xong thì dừng một lúc, giống như là để lấy hơi, anh cũng không có ý định lên tiếng. Dù sao anh cũng... không biết người này là ai a~

“Này! Sao hôm nay ngoan đột xuất vậy? Không phản bác lại thầy à? Đúng rồi. Mấy tuần nay con không đến, lù “khỉ con” nhớ con muốn chết, còn có học trò mới muốn khiêu chiến con này, đến đây dạy cho nó một bài học. Dám khinh thường học trò của ta. Hừ!”

Nghe đến đây, Trần Cảnh Hạo biết mình không thể tiếp tục yên lặng, bèn lên tiếng.

“Cho hỏi, ông là ai?”

“Hả? Cậu là ai vậy? Sao lại cầm máy của Tiểu Thu?”- Người kia ngạc nhiên hỏi lại, rõ ràng là vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Tiểu Thu? Xem ra là người rất thân với cô.

“Tôi là bạn của Thái Thu. Cô ấy bị ngắt, giờ vẫn chưa tỉnh.”- Ngắn gọn mà súc tích. Chỉ nói có hai câu, anh đã giải đáp xong thắc mắc của người kia.

“Con bé ốm? Nó cũng ốm được à? Mà khoan, nó ngắt!? Này này, sao cậu không nói sớm! Vậy giờ nó sao rồi?”

“Cô ấy ổn rồi ạ.”- Liếc nhìn lên giường, anh thấy mắt cô đã tỉnh và đang nhìn mình.

“Đưa điện thoại cho tôi.”- Cô yếu ớt phát ra tiếng. Nghe vậy, anh nhanh chóng đặt điện thoại lên tay cô.

“Thầy, con tỉnh rồi. Khi nào khỏe con sẽ tới võ đường sau.”- Đây là cô dựa theo trí nhớ của “Thái Thu” mà nói chuyện. Tên “Thầy” trong danh bạ của cô cũng chỉ có thầy dạy võ của cô ấy.

“Được rồi. Con nghỉ đi. Nói chuyện sau. Tạm biệt.”- Giọng nói của thầy cũng nhẹ hẳn đi, cô còn loáng thoáng nghe được tiếng thở phào của ông.

“Dạ.”- Thu cười nhẹ đáp lại. Có người quan tâm thật tốt!

Nắng chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt vì bệnh của cô. Khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn không thể nào che dấu nét hạnh phúc đang hiện hữu trên mặt. Bề ngoài cô vẫn rất kiên cường nhưng ai mà không muốn bản thân được người khác quan tâm chứ? Huống chi, cô còn đang bệnh. Con người lúc bị bệnh là lúc mềm yếu nhất, dễ cảm động nhất.

Ở bệnh viện truyền nước đến chiều, Trần Cảnh Hạo mới đồng ý làm thủ tục xuất viện cho cô. Anh đưa cô về nhà xong còn căn này dặn nọ một hồi lâu, mãi đến khi cô không chịu nổi nữa mà “bất chấp tất cả” đá anh ra ngoài rồi sập cửa lại.

Nhìn cánh cửa được đóng lại nhanh như chớp, trên khuôn mặt vẫn luôn trung lên bộ dạng ôn nhu, hòa nhã mọi ngày của Trần Cảnh Hạo rớt cuộc cũng xuất hiện vết nứt. Anh cười khổ. Từ bao giờ anh bắt đầu nhiều chuyện đến vậy?

Thôi kệ! Lỡ nhiều chuyện rồi thì nhiều luôn đi. Mai đến làm phiền cô tiếp!

Vậy là, sáng hôm sau, nữ bệnh nhân nào đó dù chưa khỏi ốm đã định tung tăng tới võ đường thăm sư phụ. Tuy nhiên, vừa mới ra đến cửa đã gặp ngay bản mặt đáng ghét của bác sĩ Trần sau đó còn bị người ta túm gáy lôi vào nhà, bắt ăn hết một bát cháo lớn.

Ăn ăn ăn... Tôi ăn cả nhà anh!

Mỗi nữ nào đó oán hận lời mỗ nam ra chửi mà người nào đó vẫn lấy làm thú vị mà ngắm sắc mặt đang vô cùng khó coi của cô. Đúng là cực phẩm mà! Nam chính toàn một lũ khác người!

Không nói thì thôi, vừa nhắc đến là y như rằng lại có cuộc gọi đến từ Quân Lâm Ngao. Ngó ngó, thấy Trần Cảnh Hạo còn lo dọn dẹp trong bếp, cô đen mặt, nghiêng răng nhận cuộc gọi. Nếu cô mà không nghe, thế nào tên đó cũng đến tận nhà cô phá cho xem. Trời ơi! Sao cô có cảm giác như mình đang bắt cá hai tay vậy? @@

Ặc! Xùy xùy... Cái đầu này của cô càng ngày càng thích suy diễn linh tinh, vợ vẫn rồi. Cái gì mà bắt cá hai tay, cô rất trong sạch mà!

“Quân Lâm Ngao, anh không thể để tôi yên được hả?????”- Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra vài từ.

“Baby à! Hôm qua anh cố tình không gọi điện, còn không chủ động tìm gặp em để xem em có tự gọi cho anh không nào ngờ em lại vô tình đến vậy, anh chờ cả ngày mà không thấy cuộc gọi nào. Trái tim người ta giờ tổn thương nặng nề nè. Anh đến gặp em nhận an ủi đây. Giờ anh đang ở trước cửa nhà em nè, mau ra mở cửa đón anh đi.”- Anh dùng chất giọng ngà ngón mà nói một thôi một hồi khiến cô dù đã khá quen nhưng da gà da vịt vẫn không kiềm chế được mà nổi lên khắp người. Giọng nói này của anh thật đúng là tra tấn con người ta mà. Nhưng mà, khi nghe đến câu cuối, cô có cảm giác giống như- sét đánh ngang tai! Đúng, chính là ý này! Nếu cho Quân Lâm Ngao vào đây rồi thấy Trần Cảnh Hạo trong này, cô phải nói thế nào cho đúng tình hợp lý bây giờ. Cô nam quả nữ ở trong một nhà, tuy tình ngay nhưng lý gian a~

“A! Người bệnh không thể tiếp khách, tôi đang ốm, anh vẫn nên về thì hơn. Nếu anh vào đây sẽ bị lây ốm đấy.”- Cô lấy đại một lý do để không cho anh

vào nhà. Ai ngờ được, vừa nghe nói cô bị ốm, anh liền bật cửa mà xông vào.

“Em ốm sao không nói với anh hả? Còn ở nhà một mình như vậy nhờ bệnh nặng hơn thì sao hả? Mau! Anh đưa em tới bệnh viện khám xem sao.”- Quân Lâm Ngạo đến gần cũng quên chưa tháo mà phi thẳng tới chỗ cô, vừa đi vừa nói. Đang định kéo cô dậy, anh lại nghe thấy một giọng nói của đàn ông phát ra từ cửa bếp.

“Không cần thiết phải đến bệnh viện, sức khỏe của cô ấy khá hơn rồi. Hơn nữa, tiểu Thu mới xuất viện hôm qua.”- Trần Cảnh Hạo dựa người vào cửa bếp, nhàn nhạt nói ra mấy câu nhằm ngăn lại hành động quá khích của Quân Lâm Ngạo. Cô thầm nghĩ, đây là tiết mục các nam chính chạm mặt sao?

Mà khoan. Trần Cảnh Hạo vừa gọi cô là gì ấy nhỉ? Tiểu Thu? Cô và hắn quen thân lắm sao?

Vốn đang định lên tiếng hỏi Trần Cảnh Hạo cho rõ nhưng lại cảm nhận được bầu không khí đang dần xuất hiện mùi thuốc súng, cô lập tức ngậm miệng lại. Nhìn chăm chăm vào màn đấu mắt của hai nam chính, cô lại bình luận trong đầu.

Hai người họ là đang đấu mắt với tình địch sao? Chẳng lẽ hai người này đều đã có tình cảm với nữ chủ rồi? Oa! Bạch Liên Hoa tỷ tỷ, nguoi quá lợi hại! Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà đã thu thập được những ba nam chính rồi, còn mỗi Hàn Lâm nữa là đủ bộ. Nhắc đến cũng thấy tự hào. Có khi đây là hiệu ứng bướm do cô đến nha.

Trong khi cô đang liên tưởng lung tung, cuộc chiến của hai người đàn ông đã yên lặng không một tiếng động mà kết thúc. Thấy cô đang chống cằm lên bàn ăn mà nhìn họ với cặp mắt xem trò vui, hai người đều không hên mà cùng nổi lên ý nghĩ muốn trừng phạt cô. Vậy là, trong ngày nghỉ của chính mình, mỗi nữ phụ nào đó bị hai nam chính kèm cặp hết bát ăn cái này rồi đến ăn cái kia, làm gì cũng bị quản thúc.

Và rồi, rốt cuộc ngày hôm đó đã trở thành lịch sử kinh hoàng nhất trong đời cô!

Thu lắc lắc đầu, dứt khoát thoát khỏi dòng hồi tưởng về kí ức khủng khiếp. Hình như vừa nãy cô có nghe loáng thoáng chi Ngô nói rằng hôm nay Tổng giám đốc sẽ về công ty thì phải. Nói đến đây cũng phải nhắc lại vận xui của cô. Trước hôm cô được nhận vào làm hai ngày, vị Tổng giám đốc đáng kính kia lại ra nước ngoài công tác mà chuyến này ông ấy đi liền mất một tháng khiến cô còn chẳng có thời gian diện kiến đến dung mạo của Tổng giám đốc. Thực ra thì Tổng giám đốc của công ty cô không phải thần bí gì cho cam. Ông ấy vẫn xuất hiện trong số cuộc phỏng vấn nhưng đó chỉ là những dòng chữ khan, hiếm lắm mới có buổi ghi hình nhưng cũng khá lâu rồi, cô lười lục lại a~ Theo cô thấy, những nhân vật lớn như ông ít xuất hiện trước công chúng cũng không phải không có lí do. Người ta bận trăm công nghìn việc cơ mà. Hơn nữa, xem ảnh không bằng xem tận mắt, như vậy vẫn có cảm giác thành tựu hơn một chút.

“Tiểu Thu, Tổng giám đốc sắp về tới công ty rồi, em không xuống luôn là muộn đấy. Nếu người ta biết em vắng mặt, chắc chắn sẽ moi móc nói xấu cho mà xem”

Người nói chuyện là một chị gái khoảng 28, 29 tuổi ngồi cạnh cô. Điều chị ấy nói không phải là vô căn cứ. Từ ngày cô vào công ty đến giờ, vẫn luôn có những người ghen tị với cô về nhan sắc nên lúc nào cũng đặt điều nói xấu này nọ. Chỉ cần cô có hành động nào đó khiến họ không vừa mắt, ngay lập tức, họ sẽ tìm mọi lí do để nói xấu, làm khó. Bản tính con người vốn là như vậy, thích soi mói những việc xấu của người khác mà không nhìn xem bản thân như thế nào. Lúc nào cũng chỉ biết ghen tị với người khác. Đây có thể coi là một tính xấu nhưng nếu thiếu đi nó, có lẽ con người cũng sẽ không phát triển được. Có ghen tị thì mới nhận ra bản thân không bằng mà phấn đấu, phát triển. Bất cứ việc gì cũng có lợi và hại, chẳng qua là cái nào nhiều hơn mà thôi.

Quay lại với hiện tại. Nghe người kia nhắc nhở, cô mới chắc chắn nên vội chạy theo chị gái đó ra thang máy. Đùa! Tuy cô không sợ người khác nói xấu nhưng nghe người khác làm nhảm nhiều điều không hay về mình, ít nhiều cô cũng sẽ khó chịu a~

Xuống đến đại sảnh dưới tầng trệt, cô đã thấy hơn ba trăm nhân viên trật tự xếp thành từng hàng ở hai bên chờ Tổng giám đốc tới. Nét mặt của ai cũng rất nghiêm túc. Cô thử nhìn ra cửa thì liền nhìn thấy một chiếc Limousine đen bóng đang từ từ dừng lại. Cửa xe mở ra, người đàn ông cũng từ từ bước xuống. Trên người ông tràn đầy khí chất uy nghiêm. Lúc ông bước vào đại sảnh, tất cả nhân viên đều đồng loạt hô lên:

“Tổng giám đốc.”

Lúc này, cô mới nhìn rõ ngoại hình của vị Tổng giám đốc này. Đó là một người đàn ông có vẻ đã gần năm mươi. Từ thần thái nghiêm nghị và sự thuần thực toát ra từ khuôn mặt góc cạnh của ông, cô nghĩ, hồi còn trẻ ông nhất định cũng là một người đàn ông có sức hút vô cùng lớn. Nghĩ về việc diễn ra trong hiện tại, cô lại cảm thấy có chút khoa trương. Rõ ràng là chỉ có nhìn Tổng giám đốc xong rồi hô một câu có ba tiếng thôi mà phải triệu tập nhân viên xuống đón, đúng là quá nhiều quy củ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ruki Matsukari

Sau khi chào Tổng giám đốc xong, tất cả nhân viên lại trở về làm việc như bình thường. Thu cũng vậy. 5 giờ chiều là lúc cô tan làm. Đang thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về nhà vì giờ trường cô cũng đã bước vào kì nghỉ hè, trường phòng lại bảo cô ở lại.

“Chị có chuyện gì muốn nói với em ạ?”- Cô cười hỏi. Dù gì người ta cũng đã ba mươi, cô gọi một tiếng chị cũng không có gì lạ. Ở thế giới trước cô cũng mới hai mươi chín tuổi.

“Chút nữa Tổng giám đốc có dự án cần bàn với một công ty ở nước V và có thể sẽ tiến tới kí hợp đồng, em đi làm phiên dịch viên được không? Vì là làm ngoài giờ nên công ty sẽ cộng thêm tiền lương cho em, nếu kí hợp đồng thành công, tiền thưởng cuối năm của em cũng sẽ được cộng thêm. Thế nào?”

Cô nghe điều kiện như vậy cũng thầm vỗ tay hoan hô trong lòng, ai lại đi chê tiền chứ. Và lại, giờ cô về nhà cũng không có việc gì làm, chỉ bằng đi làm phiên dịch viên một lúc. Cũng không có gì bất lợi cả, nhận thôi!

“Được ạ.”- Cô vui vẻ đồng ý.

“Vậy để chị thông báo với Tổng giám đốc, em xuống dưới đợi đi.”

Cô gật đầu sau đó cúi người chào xong thì đi luôn ra thang máy, đi thẳng xuống dưới. Lúc này tâm trạng cô vô cùng vui vẻ. Hắc... Cô cảm thấy bản thân cũng giỏi ghê nha! Mới đến công ty làm được một tháng mà đã được trưởng phòng tin tưởng giao cho trọng trách như vậy, cô cũng rất tự hào a~ Hơn nữa, được người khác thừa nhận và tin tưởng vào năng lực của mình cũng là một niềm hạnh phúc lớn, cảm xúc thực sự rất khó tả. Có lẽ, phải trải qua thì người ta mới cảm nhận được triệt để cảm giác đó.

Bước ra khỏi thang máy, cô đi tới cửa công ty thì đã thấy chiếc Limousine của Tổng Giám đốc đậu ở trước cửa. Khụ! Hình như cô làm người ta phải chờ rồi.

“Cô là nhân viên được phân công làm phiên dịch viên lần này?”- Một người đàn ông đi tới trước mặt cô, không giới thiệu một tiếng nào mà trực tiếp đặt câu hỏi.

“Vâng.”

“Vậy cô lên xe đi, sắp tới giờ hẹn rồi.”- Người đàn ông kia vẫn giữ nguyên giọng điệu nhàn nhạt mà nhắc nhở cô. Đồng thời, anh ta cũng đưa tay mở cửa sau của xe.

Cô thấy vậy liền hiểu ý, gật đầu nói một tiếng “Cảm ơn” xong liền nhanh nhẹn cúi người ngồi vào. Vừa nhìn thấy quang cảnh bên trong xe, cô liền bị dọa sợ.

Ặc... Không cần phải phô trương như vậy chứ!?

Nhìn cách bài trí sang trọng nhưng lại ấm áp bên trong xe, cô không khỏi ngỡ ngàng. Nó giống như một căn phòng thu nhỏ vậy. Không gian trong xe có thể nói là khá rộng rãi, thoáng đãng. Bên phải xe có đặt cố định bốn chiếc ghế đệm mềm mại xếp liền nhau. Đối diện với hàng ghế là một chiếc giá để đầy rược vang và những chiếc ly thủy tinh cao cấp treo chắc chắn bên trên. Nhìn những cái tên trên nhãn dán của chai rượu, cô đọc thầm. Brandy, Champagne, Blended Wine,... Chắc. Tuy cô không có hiểu rõ về rược nhưng mà vẫn được nghe đến những loại rượu này. Khẽ tặc lưỡi, cô thầm cảm thán. Toàn rượu đồ cao cấp, đúng là người giàu.

Đang đánh giá bên trong xe, cô căn bản không nhìn đến người đàn ông mà cô gọi là Tổng giám đốc đang nhìn chăm chăm vào mặt cô với vẻ mặt kinh ngạc. Khuôn mặt thánh khiết này, đôi mắt tím long lanh, mái tóc màu hạt dẻ, hàng lông mi dài cong vút,... Những điểm này, sao giống với người kia đến vậy?

Xe vẫn chạy về phía trước. Đối lập với không khí ồn ào bên ngoài, trong xe lại yên tĩnh đến quỷ dị. Phía trước, tài xế vẫn chăm chú lái xe, người đàn ông vừa mở cửa xe cho cô, hay chính là trợ lý Tổng giám đốc, vẫn chú tâm giải quyết công việc mà không nhận ra sự khác thường phía sau. Khi cô hồi thần thì vị Tổng giám đốc kia cũng đã lấy lại được bình tĩnh. Nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của người trước mặt, cô ngượng ngùng.

“Xin lỗi, Tổng giám đốc. Tôi...”- Cô lí nhí xin lỗi, không biết phải giải thích như thế nào cho phải. Người kia dường như cũng hiểu được sự lung túng của cô, rất hiền từ mà buông ra một câu “Không sao” khiến tảng đá đè trong lòng cô cũng được gỡ xuống.

Aizzzz... Cô đúng là quá thất sách mà. Mới lần đầu tiên tiếp xúc với cấp trên đã đơ thành như vậy, ấn tượng của người ta về cô chắc chắn không tốt rồi. Ôi cuộc đời!

Tuy trong lòng đang buồn chán, rầu rĩ kêu gào đến vạn lần nhưng bề ngoài cô vẫn tỏ ra bình tĩnh, dạm mạc. Bỗng nhiên, cô cảm thấy không khí thoáng đãng ban đầu đã bay đi đâu mất mà thay vào đó là sự gò bó đến khó chịu, khiến cô thờ cũng không dám thờ mạnh. Cô sợ sẽ làm phiền đến người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần ngồi ở bên cạnh. Bây giờ cô mới biết, thì ra làm sếp cũng không dễ a~ Nhất là làm người đứng đầu một công ty lớn như vậy. Muốn chứng minh điều đó, nhìn vào vị Tổng giám đốc này thì biết. Cô có thể nhận thấy rõ sự mệt mỏi trong mắt ông. Những nếp nhăn nơi khóe mắt của ông, dù rất mờ vì có lẽ giữ da tốt, cũng đủ để cô thấy được sự vất vả của ông. Ở cái tuổi của ông, có người đã được làm ông của mấy đứa cháu và được an hưởng tuổi già rồi. Vậy mà người này dường như làm việc không ngừng nghỉ. Vừa đi công tác về ông đã đến công ty làm việc sau đó còn phải đi gặp đối tác để bàn việc, chắc chắn ông ấy rất mệt.

Trong khi cô suy nghĩ, xe cũng đã đi tới nhà hàng AF. Đây là một nhà hàng năm sao rất có tiếng ở thành phố A. Với dàn đầu bếp hàng đầu trong nước thậm chí là những đầu bếp nổi tiếng quốc tế, từng món ăn của nhà hàng đều được được bày biện vô cùng đẹp mắt và cũng không kém phần mỹ vị. Độ mặn, nhạt, ngọt, chua, cay đều được điều chỉnh đến mức gần như hoàn hảo. Chất lượng của những nguyên liệu, gia vị nấu ăn đều được giám sát vô cùng nghiêm ngặt. Đội ngũ nhân viên được tuyển chọn và quản lí sát sao nên thái độ với khách hàng có thể nói là vô cùng hợp lễ nghĩa, cũng rất làm vừa lòng

khách hàng. Những điều này cũng đồng nghĩa với việc giá cả của một bữa ăn ở nơi này vô cùng cao. Chỉ một bữa ăn ba món đơn giản nhất ở đây cũng đã ngốn hết tiền triệu!

Đây chính là cắt cổ người ta mà!

Trên đây là suy nghĩ của bạn nhân viên nào đó khi lên xem thực đơn của nhà hàng. Vậy là, suốt buổi nói chuyện, dù phải phiên dịch nhưng lòng cô lại đau thất khi nghĩ đến giá tiền của những món ăn bày trên bàn. Không những vậy, họ còn bàn chuyện làm ăn trong phòng bao, tốn thêm không biết bao nhiêu đâu. Ôi! Tiền cả a!

Mãi đến khi họp đồng giữa hai bên đã kí thành công, khi cô đang chuẩn bị bắt xe về, trong đầu cô vẫn lộn vộn mấy con số. Nếu cô ăn một bữa giống như buổi hôm nay ở nhà hàng này, chắc chắn sẽ phải tiết kiệm toàn bộ tiền lương và tiền thưởng trong ba tháng!

“Trịnh tiểu thư.”- Một tiếng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, người gọi là thư kí của Tổng giám đốc.

“Dạ?”- Cô vô thức đáp lại, sau đó cũng lấy lại được tỉnh táo.

“Tổng giám đốc có chuyện muốn nói với cô. Xin hỏi, cô có thời gian hay không?”- Người thư kí từ tốn nói ra từng từ. Nghe vậy, cô nghĩ một chút rồi đồng ý.

Nhận được cái gật đầu của cô, vị thư kí không nói gì nữa mà lẳng lặng xoay người đi về phía trước. Thu thấy vậy cũng biết điều mà đi theo. Đi đến căn phòng ban này, cô thấy Tổng giám đốc vẫn ngồi yên trên chiếc sofa màu xám. Ông nhìn về phía người thư kí, ra hiệu cho anh ta ra ngoài. Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, ông mới lên tiếng.

“Trịnh tiểu thư, xin lỗi vì đã làm phiền cô.”

“Dạ? Không... không có gì đâu ạ.”- Cô ngơ ra khi nghe lời xin lỗi của ông, sau đó lại vội lắc đầu nguầy nguậy.-“ Tổng giám đốc có chuyện gì muốn nói với tôi ạ?”

“Trông cô khá giống với một người bạn cũ của tôi nên... tôi có thể mạo phép hỏi một chút về bố mẹ của cô không?”

“Bố mẹ? Tôi cũng không biết bố mẹ ruột của tôi là ai.”- Nghe đến hai từ “bố mẹ”, cô lập tức nghiêm túc, cũng không có để ý đến lễ nghĩa cấp trên cấp dưới gì, ngồi luôn vào chiếc ghế đối diện ông.

“Không biết? Vậy...”

“Tôi được gửi ở cô nhi viện, sau đó được nhận nuôi.”- Cô lạnh nhạt nói tiếp về sau. Thái độ của cô giống như người trong lời nói không phải là cô. Nhưng mà, thực sự cô đâu phải là “Thái Thu” đó. Tuy nhiên, điều này chỉ có mình cô biết.

Không khí trong phòng lâm vào trầm mặc. Đúng lúc đó, tiếng mở cửa vang lên, một người phụ nữ bước vào. Cô nghe tiếng động liền ngoảnh ra nhìn. Trong giây phút thấy được khuôn mặt cô, người đó cũng cứng đờ người lại, nhìn cô với cặp mắt không thể tin được.

“An... Anna!”- Bà lắp bắp thốt ra một cái tên.

“Anna?”- Cô nhú mày lấp lại. Cô và bà ấy giống nhau đến vậy sao? Anna là tên của bà ấy? Vậy người đó... có phải là mẹ cô chăng?

“Tĩnh nhi, em nhìn kĩ đi, người này không phải Anna.”- Luru Huy đứng dậy kéo vợ mình ngồi xuống ghế. Nếu không phải trông cô còn trẻ như vậy, chính ông cũng đã muốn nhầm người đâu. Quả thực, cô trông vô cùng giống với Anna.

Phải mất một lúc sau, người phụ nữ được gọi là Tĩnh nhi mới dần tỉnh táo trở lại. Tuy nhiên, nhìn đến khuôn mặt cô, tay bà lại run run, đôi mắt đỏ ửng lên.

“Cháu là con gái của Anna phải không?”- Hỏi xong mới thấy thừa, bà lập tức sửa lại.- “Đúng rồi! Nếu không phải mẹ con, sao cháu có thể giống cô ấy đến vậy được. Chắc chắn cháu là con gái cô ấy rồi.”- Bà nói giọng chắc nịch, đáy mắt cũng tràn ngập sự tin tưởng.

“Cháu không biết bố mẹ cháu là ai.”- Lúc bấy giờ, cô mới lên tiếng.

Nghe cô nói vậy, người phụ nữ liền lấy từ trong túi xách ra một tấm hình. Bà đưa đến trước mặt cô, nói cô nhìn vào những người trong hình, chỉ vào từng người rồi giới thiệu cho cô nghe.

“Người đứng ngoài cùng, bên trái là Luru Huy, tức chồng bác; người đứng cạnh ông ấy là bác còn người này, cô ấy, là mẹ cháu. Cháu thực sự chưa bao giờ thấy cô ấy sao?”- Nghiêm Tĩnh run run chỉ vào cô gái mặc váy trắng trong hình. Bà ấy nói rõ, đó là mẹ cô! Có thể tin tưởng được sao? Nhưng mà, thực sự, người phụ nữ trong hình rất giống với cô. Hơn nữa, cô cũng không tìm được lí do để hai người này lừa gạt mình.

Có lẽ, cô nên thử tin tưởng họ.

“Nếu người đó thực sự là mẹ tôi, hai người có thể nói cho tôi biết bà ấy ở đâu không?”

Luru Huy và Nghiêm Tĩnh nhìn nhau. Sau đó, Luru Huy lên tiếng.

“Từ hai mươi bảy năm nay, hai bác đã không gặp lại mẹ con rồi. Nếu hôm nay không gặp con, ta còn không biết cô ấy đã có một đứa con gái lớn đến chừng này rồi.”- Vừa nói, ông vừa xúc động, hai vành mắt không tự chủ được mà đỏ hoe.

“Vậy... hai người có thể cho con mượn tấm hình này được không? Con có nhờ một người bạn điều tra giúp về bố mẹ nhưng vẫn chưa tìm được thông tin gì. Có thể tấm hình này sẽ có ích cho anh ấy.”- Thái độ của cô đã bớt lạnh nhạt hơn. Nếu đã lựa chọn tin tưởng họ, cô cũng không cần phải tỏ ra lạnh lùng, xa cách, con người cô vốn không phải vậy, mà “Thái Thu” lại càng không.

“Được! Đương nhiên là được. Nếu có thể tìm được mẹ của con là chuyện rất tốt. Chúng ta đương nhiên sẽ không từ chối. Nếu cần gì, con cứ nói với ta, chúng ta sẽ hết sức giúp đỡ con.”- Nghe xong đề nghị cùng lời giải thích của Thu, Nghiêm Tĩnh không mất một giây suy nghĩ mà liền gật đầu đồng ý ngay. Nếu như có thể tìm được Anna, đương nhiên là chuyện tốt. Nghĩ vậy, bà liền đưa tấm ảnh cho cô giữ. Lưu Huy bên cạnh thấy vậy cũng mỉm cười.

“Ta thấy từ lúc bàn việc với công ty nước A con cũng không có ăn gì, giờ ăn một chút đi. Phải chú ý sức khỏe. Con là con gái, lại làm việc lâu như vậy, không ăn đủ bữa sẽ rất dễ ốm.”- Vừa nói, ông vừa không ngừng gấp thức ăn vào bát cô. Vốn là ông đã gọi đồ ăn từ lúc cô chưa vào phòng rồi. Ông chú ý rằng, từ lúc đàm phán với đối tác đến giờ, cô chưa ăn cái gì vào bụng cả.

“Dạ, cảm ơn bác.”- Cô cười vui vẻ đáp lại, nhanh chóng cầm bát cơm lên ăn. Tổng giám đốc cũng thật tâm lý, gọi đồ ăn nước C cho cô. Nếu là món ăn phương Tây, chắc cô không ăn nổi quá. Mấy món đó rất ngấy, cô sẽ không ăn được. Lưu Huy thật tốt!

“Đừng gọi là bác nữa. Hay con cứ gọi ta là bố đi. Từ giờ con là con gái nuôi của ta và Tĩnh nhi, được không?”- Lưu Huy cười hiền từ, đưa ra cho cô một yêu cầu. Nghiêm Tĩnh nghe xong cũng gật đầu tán thành, còn nhìn cô với ánh mắt đầy mong đợi.

Như vậy có phải quá nhanh không? Cô mới gặp họ chưa đầy một tiếng đồng hồ mà? Thu khá đắn đo trong việc lựa chọn. Nhìn đến nụ cười chân thành, hiền từ của Lưu Huy và ánh mắt đầy hy vọng, mong đợi của Nghiêm Tĩnh, lòng cô khẽ run lên. Từ bé đến lớn, cô và “Thái Thu” đều chưa được tận hưởng tình yêu thương của bố mẹ. Tuy cô luôn tỏ ra không sao cả nhưng hơn ai hết, cô biết bản thân còn cần loại tình cảm đó hơn. Không ai không muốn được có bố mẹ thương yêu cả. Cô cũng vậy. Vì vậy, cô đồng ý làm con nuôi của họ. Cho dù họ có thật lòng hay không, cô chỉ cần nhận được sự quan tâm, yêu thương của họ vào giờ phút này là được. Có thể người khác sẽ nói đó là mù quáng, có thể sẽ khiến bản thân cô thương tích đầy mình. Nhưng, cô chấp nhận! Không thử sao biết được chứ!

_____Ta là đường phân cách tuyến_____

Về đến nhà, cô liền quăng túi xách lên bàn học, lấy quần áo đi tắm. Làm việc cả ngày, cô cần dội nước lạnh để gạt hết những mệt mỏi.

Tắm gội xong đã mất nửa tiếng, cô mặc lên người bộ quần áo ngủ màu cam bằng lụa. Đây vốn là một trong những bộ đồ ngủ trước kia của “Thái Thu”. Thấy nó cũng không đến nỗi nên cô mới giữ lại mặc. Cô là một người rất biết tiết kiệm a~ Thứ gì có thể chấp nhận được, cô tuyệt đối sẽ không vứt bỏ :)).

Lấy máy sấy ra từ ngăn kéo, đồng thời, tay còn lại của cô cũng cầm lên chiếc điện thoại, nhấn số gọi cho Ruki. Không mất nhiều thời gian, giọng nói của anh đã vang lên từ đầu dây bên kia.

“Hôm qua mới chat video xong hôm nay đã gọi cho anh, em nhớ anh sao?”- Giọng điệu trêu chọc con gái nhà lành của anh vẫn không thay đổi, ngà ngón y như trước. Nghe xong có khi còn muốn nài da gà hơn cả Quân Lâm Ngạo nói. Hai người này chính là kẻ tám lạng người nửa cân a!

“Nhớ cái đầu anh. Em có chuyện nghiêm túc muốn nói, liên quan đến việc tìm bố mẹ.”- Có đáp trả lại một câu xong liền đi thẳng vào ý chính. Ruki nghe vậy cũng thôi trêu đùa.

“Em thử nói xem.”

“Hôm nay em gặp được hai người, họ có vẻ là bạn cũ của mẹ em. Hai người đó cho em xem ảnh chụp chung với mẹ hơn hai mươi năm trước. Em... rất giống bà ấy.”- Cô chậm rãi nói, giọng điệu có chút suy tư. Đường như cô cũng không thể tin được việc bản thân có thể được nhìn thấy dáng vẻ người mẹ ruột của mình.

“Em nói thật sao?”- Ruki có chút không tin.

“Em đùa anh làm gì.”

“Vậy ngày mai anh về nước, chúng ta nói rõ hơn một chút. Với lại, anh nhớ em, rất muốn được trực tiếp gặp mặt em. Và lại, anh cũng có chuyện muốn nói. Dù sao thì giờ bọn anh cũng đang được nghỉ.”- Ruki bỗng đưa ra đề nghị về nước khiến cô khá ngạc nhiên nhưng sau khi nghe anh giải thích, cô liền chấp nhận.

“Vậy anh về đi. Mai em xin nghỉ làm ra đón anh. Mà mấy giờ anh sẽ về?”

“Anh cũng... chưa biết luôn. Nhưng chắc sẽ về sớm, khi nào bay anh sẽ gọi điện thông báo cho em biết trước.”

“À! Được rồi. Vậy thì tạm biệt. Em đi đọc truyện đây. Bye.”

“Nhớ không được thức quá khuya đấy, không tốt cho sức khỏe đâu. Bye em.”- Trước khi tạm biệt, anh vẫn không quên bồi thêm một câu nhắc nhở. Nghe xong, lòng cô lại ấm áp lạ thường, cảm giác ngọt ngào khó tả. Vẫn là anh quan tâm cô nhất.

“Em biết rồi.”

Ta là đường phân cách tuyến

Sân bay quốc tế thành phố A:

Đúng 3 giờ chiều ngày hôm sau, theo lời nhắc nhở trước khi lên máy bay của Ruki, Thu nhanh chóng lái xe tới sân bay. Đứng chờ đến hơn nửa tiếng, cũng đồng nghĩa cô phải căng mắt lên tìm kiếm bóng dáng của anh trong từng đó thời gian. Quả thật là rất mỏi mắt. Cuối cùng, trời không phụ lòng người, cô đã nhìn thấy anh đang đứng trong khu vực hành lý của hành khách. Vợ chạy tới chỗ anh vì sợ anh sẽ đi tới chỗ khác nên cô mới mắc phải một sai lầm: cô quên rằng mình đang đi giày cao gót. Vậy mà cô lại hồn nhiên chạy như bay trên nền gạch hoa trơn bóng. Và kết quả cũng rất dễ tưởng tượng, giày của bạn nữ nào đó bị nghiêng sang một bên nên chân bị trượt, gặp phải sàn nhà trơn nên đang có xu hướng ngã ngửa. Nhưng không biết cô đã làm biết bao nhiêu việc tốt mà ngay lúc đó lại có người đỡ được.

“Không sao chứ?”- Lăng Chính Thiên xóc cô đứng thẳng dậy rồi buông tay ra, nhàn nhạt hỏi một câu.

“Không sao, cảm ơn anh.”- Cô vợ cúi người cảm ơn rồi cố gắng chạy tiếp, ngay cả nhìn cũng không chịu nhìn người đỡ mình là ai. Điều này làm cho Lăng Chính Thiên hết sức khó chịu. Nhìn theo bóng dáng cô đang khó khăn chạy về phía trước, anh lại có chút tức giận. Tại sao cô không biết quý trọng thân thể mình như vậy? Rốt cuộc cô đang làm cái gì?

Ngay sau đó, anh liền biết được đáp án. Anh thấy cô chạy về phía một tên đàn ông, đập một phát nhẹ vào vai anh ta rồi nói gì đó. Người kia cũng quay ra nhìn cô, trên khuôn mặt cũng bày ra nét vui vẻ rõ rệt. Anh ta có dáng người cao lớn, hẳn là từ mét tám trở lên. Khuôn mặt anh tuấn đầy lạnh lẽo ban đầu khi nhìn cô lại lộ ra vẻ ôn nhu, dịu dàng như dòng nước ấm áp của mùa xuân. Đôi mắt màu trà nhìn cô đầy sùng nịch. Nhìn thấy dáng đi tập tễnh của cô, hẳn anh ta cũng đã nhìn chân cô có vấn đề nên hỏi cô, sau đó mới có dáng vẻ trách cứ, đau lòng như anh thấy. Nhìn hai người họ người đùa vui vẻ, tim anh bỗng nhói lên. Cô, chưa bao giờ vui vẻ như vậy khi ở cùng anh. Lăng Chính Thiên chợt cảm thấy bất lực. Anh vừa xuống máy bay, chưa kịp lấy hành lý đã gặp ngay cô đang ngó ngang ngó dọc như muốn tìm người sau đó lại chạy nhanh về một phía. Sợ cô ngã nên anh đi tới bên này. Sau đó, cô thật sự là suýt ngã, nếu anh không đỡ kịp. Muốn trách mắng cô nhưng nghĩ lại, nhận ra mình không có tư cách đó nên mới chuyển thành một câu hỏi kia. Vậy mà, cô lại không nhìn anh lấy một cái, chỉ đáp qua loa rồi chạy về phía người đàn ông kia. Anh ta, quan trọng với cô lắm sao? Chẳng lẽ, anh ta chính là người yêu của cô, Ruki Matsukari?

Hết chương 13

Ngoại truyện I: Lăng Chính Thiên

“Đưa nó đi.”- Tông giọng trầm trầm nhưng cực kì lạnh lẽo vang lên trong căn phòng tối tăm. Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay không hề quay đầu lại nhìn, lạnh lùng buông ra một câu.

“Bố, đừng mà! Con không muốn đi!”- Bé trai ra sức giãy giụa mong thoát khỏi đôi tay đang kim chặt người cậu. Giọng nói của cậu đã khản đặc, có lẽ là do hét quá lâu, mọi thứ trước mắt cậu cũng đã nhòe đi vì nước mắt.

Lần này, sự cố chấp của cậu lại đổi được một cái nhìn của người đàn ông.

“Chính Thiên, ta không muốn nói nhiều. Năm nay con đã năm tuổi, cũng nên tham gia đặc huấn. Cảnh Hạo sẽ đi cùng con.”- Giọng nói vẫn không mang theo một tia cảm xúc, ông đưa mắt sang nhìn vệ sĩ đang giữ chặt lấy Lăng Chính Thiên- “Đưa nó đi.”

Nghe rõ lời nói của bố mình, Lăng Chính Thiên không nói gì nữa. Cậu biết, dù hiện giờ cậu có phản đối như thế nào ông cũng sẽ không nghe, nói nữa cũng bằng không. Dù cậu và người được cậu gọi là bố này không hay nói chuyện cùng nhau, hay nói đúng hơn là gần như ông không hề chủ động nói chuyện với cậu nhưng ở cùng ông hơn năm năm, cậu cũng phần nào hiểu rõ được tính của của ông. Một khi ông đã ra quyết định, chắc chắn ông sẽ không bao giờ thay đổi nó, giống như việc ông đã dứt khoát xuống tay với mẹ cậu. . .

Hai người họ đến với nhau, chẳng qua là do gia đình sắp đặt. Một cuộc hôn nhân không có tình yêu cũng giống như một bát nước lã, vô sắc, vô vị dù họ đã có con. Một đứa con trai như cậu, không có tác dụng gì ngoài việc làm người kế nghiệp. Bước vào hắc đạo, chính là con đường họ đã định sẵn cho Lăng Chính Thiên từ khi cậu mới ra đời.

Ba tuổi, chứng kiến cảnh bố dùng súng kết liễu mẹ, cậu vẫn chưa hiểu gì. Chỉ là, khi thấy máu chảy ra từ người mẹ, cậu đã hoảng hốt giật áo ông, nói ông mau băng bó cho mẹ, ông ta chỉ nói một câu: “Cô ta chết rồi.”. Nói ra câu đó, gương mặt ông vẫn vô cảm, không hề có một tia giao động, giống như ông đang nhận xét về thời tiết hôm đó vậy. Giọng điệu thản nhiên đến đáng sợ. Từ “Chết” với một cậu bé ba tuổi bình thường hẳn rất mới lạ nhưng với Lăng Chính Thiên, nó rất quen thuộc. Cậu đã nghe thấy từ đó rất nhiều lần và cũng biết ý nghĩa của nó, nhờ vào mẹ mình. Bà ấy nói, người đã chết sẽ không phải lo lắng, vướng bận một điều gì nữa, trong thế giới của cậu, chết cũng có thể là đã được giải thoát. Lúc bấy giờ, ý nghĩ của cậu về cái chết cũng chỉ có vậy. Cho nên, lúc nghe bố nói mẹ đã chết, cậu không hề đau đớn, chỉ nghĩ rằng, mẹ chết rồi, có phải là đã được giải thoát? Mẹ sẽ không phải khóc nữa sao?

Đến năm tuổi, cậu mới hiểu rõ, thế nào là chết bởi, chính cậu là người tạo ra nó! Tham gia đặc huấn không phải là điều cậu muốn nhưng, cậu có quyền lựa chọn sao? Nếu đã không thể làm theo ý mình, vậy cứ chấp nhận sự sắp đặt của người khác đi. Tuy cậu không hiểu thế nào là “Nhược nhục cường thực” nhưng cậu biết, muốn có tự do, cậu phải sống mà muốn sống, cậu phải vượt qua hàng trăm người được đưa tới buổi huấn luyện đặc biệt này. Hơn nữa, cậu còn có Hạo làm bạn, chắc là bớt cô đơn hơn rất nhiều người.

Với niềm tin đó, cậu cố gắng chịu đựng mọi đau đớn, mọi mệt của các buổi huấn luyện ma quỷ, áp chế sự sợ hãi, rụt rè của một cậu bé năm tuổi bình thường, Lăng Chính Thiên phải học cách thích ứng, học cách trưởng thành. Giẫm đạp lên mạng sống của kẻ khác trong những buổi “kiểm tra năng lực”,

cậu dần trở nên vô cảm. Tình phong huyết vũ, dường như đã chẳng còn là gì đối với cậu. Cậu bé ngây thơ ngày nào giờ đã trở thành một sát thủ máu lạnh, giết người không ghê tay, mắt cũng không buồn chớp lấy một cái. Giờ cậu đã hiểu, thế giới này, luôn là “Cường giả vi tôn”! Nếu không giẫm lên máu tươi của những người “bạn học” trong buổi tập huấn thì có lẽ sẽ không có Lăng Chính Thiên của hiện giờ. Tuy nhiên, đồng hành cùng cậu, vẫn luôn có một người tên Iris, cậu không hề cô độc. Trở lại nước C, đối mặt với Lăng Viễn- người cha thân sinh, cậu cũng không hề có cảm giác oán hận nữa bởi, con người cậu, dường như đã không còn tồn tại một thứ gọi là tình cảm. Không có cảm xúc, ắt sẽ không hận. Quan hệ giữa hai người lúc đó chỉ đơn giản là người điều khiển và con rối mà thôi. Ngay cả việc Lăng Viễn muốn cậu đi học, cậu cũng không phản đối.

Lúc bản thân chưa đủ mạnh, khuất phục kẻ đứng trước là một điều hiển nhiên. Cứng đầu chống đối, người thiệt cũng chỉ là mình. Chỉ là tôi trưởng, không có gì khó cả. Nhưng, Lăng Chính Thiên sai lầm rồi!

(Chú ý: Do phần trên Lăng Chính Thiên vẫn còn là một cậu bé nên mình mới dùng từ "Cậu". Từ phần sau, LCT đã lớn nên chuyển sang thành "anh" nhé ^_^)

Trải qua hai năm đi học đúng nghĩa, đúng là cuộc sống của anh vẫn nhàm chán như trước. Ngỡ rằng tình trạng này sẽ kéo dài đến lúc ra trường, anh lại quen biết một cô gái tên Trịnh Thu Thủy. Bề ngoài nhu nhược, yếu ớt đến một cơn gió thổi qua cũng có thể bay đi của cô khiến anh thấy khó chịu. Hơn nữa, đằng sau đáng vẻ đó, sự thiện lương của cô cũng khiến anh lần đầu tiên nổi lên suy nghĩ muốn làm vậy bần nó! Vậy nên, anh tiếp cận Trịnh Thu Thủy. Nhưng những lần gặp mặt sau đó, bên cạnh cô lại xuất hiện thêm một Trịnh Thái Thu. Cô ta mặt dày đeo bám anh mỗi khi anh cùng Trịnh Thu Thủy gặp mặt, cả với Trần Cảnh Hạo cũng vậy. Dần dần, anh hiểu ra rằng, Trịnh Thái Thu bám theo anh, chẳng qua là muốn tách anh khỏi Trịnh Thu Thủy. Lần đầu tiên trong 13 năm qua, kể từ sau khi tham gia đặc huấn, anh lại cảm thấy khó chịu với một chuyện.

Mọi việc cứ diễn ra như vậy, cho đến khi Trịnh Thái Thu tỏ tình với anh trước mặt bao nhiêu sinh viên trong trường. Biết cô đã có vị hôn phu, lại rõ ràng mục đích của cô khi tiếp cận mình, anh nổi lên ý nghĩ muốn cô xấu mặt trước toàn thể sinh viên đang chứng kiến, là để trả thù cho ý nghĩ muốn lợi dụng anh của cô. Nhìn vẻ mặt trắng xanh của cô sau khi bị anh nhục mạ, Lăng Chính Thiên có một cảm giác thỏa mãn sau khi trả đũa. Lúc đó anh mới biết, thì ra, trong con người anh còn tồn tại một loại tính cách như vậy. Cả ngày hôm đó, tâm trạng anh rất tốt.

Ngày hôm sau, anh nhận một nhiệm vụ ở gần sở thú. Khi đã hoàn thành, đang định ra xe, anh lại bắt gặp cảnh cô đang nói chuyện điện thoại rất vui vẻ bởi anh thấy, nụ cười của cô rất tươi, lại tự nhiên vô cùng. Một lúc sau, thấy việc làm của bản thân có chút thừa thãi, anh liền rời đi. Ai ngờ đang đi lại bị cô đâm phải. Vốn nghĩ rằng cô làm như vậy là muốn tiếp cận mình nhưng không, cô chỉ liên tục nói xin lỗi, nhặt xong đồ, cô mới ngẩng lên nhìn anh. Tia kinh diễm của cô khi nhìn mình, anh có thể thấy được. Tuy vậy, trong mắt cô không hề xuất hiện sự bồn chồn, vui đùa như trước đây. Có chăng cũng chỉ là sự tò mò nghiên cứu. Sau đó, anh nghe thấy tiếng nói của đàn ông vọng ra từ trong điện thoại của cô, hiển nhiên đó là người nói chuyện với cô từ này. Cô nghe được câu nói kia, liền xin lỗi anh lần nữa rồi đi thẳng.

Ngày hôm sau, khi bắt gặp bóng dáng của cô trong một đám sinh viên trong sân trường, hẳn đã không còn thấy vẻ hung dữ thường ngày khi cô nghe thấy những lời nói khiêu khích nữa. Cô vẫn thẳng người tiến về phía trước, không nói bất cứ lời nào.

Sau đó, khi đứng ở cửa lớp cô, hẳn lại được chứng kiến một mặt tính cách khác của cô: lạnh lùng đến đáng sợ, cao ngạo đến tột cùng. Đáng vẻ tự tin của cô đã in sâu vào tâm trí anh, kể từ lúc đó. Khi bị những sinh viên khác đánh, mặt cô cũng không nhăn lấy một nét, cũng không phát ra một tiếng kêu nào. Sự kiên cường của cô khiến anh nảy sinh ra một ý muốn phá vỡ sự kiên cường đó. Ý muốn chiếm hữu nảy sinh mạnh mẽ. Từ lúc đó, anh quyết định, ngoài anh ra, ai cũng không được bắt nạt cô!

Bởi vậy, anh lên tiếng. Mới thấy anh, cô cũng không có biểu cảm gì nhưng sau đó, khi những sinh viên trong lớp dứt lời, cô lại ngất đi. Có lẽ, cô cũng đã mệt. Để lại vài lời cho những sinh viên tham gia “bắt nạt” cô xong, anh cúi xuống bế cô xuống phòng y tế. Thấy sức hồi phục mạnh mẽ của cô, anh có chút hoài nghi nhưng những việc xảy ra sau đó khiến anh cũng cho chuyện đó vào quên lãng.

Lúc cô đang mãi nói chuyện với Trần Cảnh Hạo, anh cũng đã thầm quan sát kĩ khuôn mặt của cô. Lúc đó, anh mới nhận ra cô không hề có một điểm nào giống với người của Trịnh gia. Anh đã điều tra rõ gia phả của Trịnh gia. Trong gia đình đó, không một ai có đôi đồng tử màu tím và mái tóc tự nhiên màu hạt dẻ như cô cả. Từ lúc đó, anh nảy ra ý nghĩ muốn xét nghiệm mẫu ADN của cô với người Trịnh gia. Bởi vậy, ngày hôm sau anh mới gọi Trịnh Thu Thủy đến phòng làm việc của Chủ tịch Hội sinh viên. Việc cô phỏng đoán được cũng chỉ đúng một nửa. Thực ra, người chủ động là Trịnh Thu Thủy. Không biết cô ta lấy đúng khí ở đâu ra mà hôm đó lại chủ động thoát y trước mặt Lăng Chính Thiên. Lúc đó, anh nảy ra một suy nghĩ ác ý, muốn chơi đùa với Trịnh Thu Thủy một chút nên đã cố tình khoi lên dục vọng của cô ta, đó cũng là ngọn nguồn của tiếng thờ dục Thu nghe thấy.

Khi nghe thấy tiếng động từ bên ngoài, anh cũng phần nào đoán ra người tới nên cũng chấm dứt trò đùa của bản thân sau đó lên tiếng. Khi nghe cô nói rõ lí do đến tìm mình, anh lại muốn thử cô nên mới ra hình phạt là hai mươi vòng quanh sân vận động. Sau đó, không biết nghĩ thế nào, anh lại muốn ra xem cô chạy nên mới gặp một màn Trần Cảnh Hạo săn sóc cô.

Những tuần sau đó, ngày nào anh cũng cố tình xuất hiện trước mặt cô. Hôm lấy được kết quả xét nghiệm của cô từ Trần Cảnh Hạo, anh đã mở ra xem ngay tức khắc. Khi thấy dòng kết luận: “Không có quan hệ ruột thịt”, anh cũng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm bởi kết quả này đã sớm nằm trong dự đoán. Mấy hôm sau, khi đang bàn với Trần Cảnh Hạo về việc tìm bố mẹ ruột của cô, hai người lại thấy cô ở cửa phòng y tế, dường như còn đang có ý định rời đi nhưng lại bị Trần Cảnh Hạo giữ lại. Biết cô ốm, anh liền bị giao cho nhiệm vụ đưa cô về nhà. Khi trên xe, nhân lúc cô ngủ thiếp đi vì mệt, anh đã cài một máy nghe trộm siêu mini trong túi xách của cô. Cũng chính vì vậy, anh nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của cô với vợ chồng Lưu Huy. Nhà hàng AF vốn là một hạng mục đầu tư gần đây của DL nên việc anh muốn xem video từ camera của phòng bao của Lưu Huy cũng không phải chuyện khó khăn gì. Cũng vì vậy, anh có thể lấy được tấm ảnh mà mẹ của Thu chụp chung với vợ chồng Lưu Huy khi còn trẻ. Sau khi lấy được ảnh, anh đã lập tức cho người đi điều tra và có kết quả ngay trong sáng sớm hôm sau. Báo cáo gửi về có viết lần cuối người được coi là mẹ cô xuất hiện là ở nước Z. Biết được điều đó, anh đã tạm gác công việc mà đặt vé máy bay đi nước Z ngay trong sáng ngày hôm đó. Tuy nhiên, khi sang tới nơi, mất cả nửa ngày vẫn không tra thêm được gì mà anh lại phải về nước theo lệnh của Lăng Viễn nên mới có chuyện anh gặp được cô ngay khi vừa xuống máy bay.

Vất vả hơn nửa ngày vì một người vậy mà khi mới gặp lại lại trông thấy cảnh người đó vội vã chạy tới bên một người đàn ông khác, hẳn không phải là

cảm giác dễ chịu gì. Lăng Chính Thiên cũng vậy. Vốn khi trông thấy cô ở sân bay, anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn nhưng khi nhìn cô không quan tâm tới bàn chân đã trật khớp của mình mà vội chạy tới bên người đàn ông kia, anh đã cảm thấy hít thở có chút khó khăn, cảm giác không muốn chứng kiến hai người đó quan tâm, vui vẻ cùng nhau. Bởi vậy, anh lựa chọn rời khỏi nơi đó càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thân Phận Thật

Tác giả: Wind

“Trời ạ! Mỗi việc tìm anh cũng làm em mệt muốn chết!”- Vừa chạy tới gần Ruki, cô liền lấy tay vịn vào vai anh thở hồng hộc.

Ruki đang chăm chú tìm bóng dáng của Thu trong dòng người đông đúc ở sân bay lại cảm giác có một bàn tay đặt lên vai mình. Vốn định vận tay người đó ra sau lại nghe thấy giọng nói quen thuộc, hành động của anh cũng ngừng luôn lại. Khuôn mặt vốn đang trưng ra vẻ băng giá cổ hũu cũng được anh nhanh chóng thu lại. Đối mặt với người con gái mà anh đã yêu hơn mười năm, anh không nỡ để cô nhìn thấy được tính cách kia của mình dù người con gái này đã... không còn như trước.

Vừa quay lại, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng vì mệt của cô, anh cảm giác như bản thân là kẻ tội đồ vậy. Đưa tay lên xoa đầu cô, cảm nhận được sự mềm mại, trơn mượt lại mang theo hơi ấm từ mái tóc cô khiến thâm tâm anh đẩy lên cảm giác ấm áp khó tả. Không giống như trước thì có sao?

“Anh xin lỗi.”

Lời xin lỗi đột ngột của anh khiến cô đơ ra mất một lúc. Mất vài phút sau, cô mới có thể tìm ra được nguyên nhân. Chắc anh cảm thấy có lỗi khi phải để cô chạy đi chạy lại để tìm anh đây mà.

“Không có sao đâu, ở đây đông người, khó nói chuyện lắm. Về nhà em nói tiếp.”- Nói xong, đang định kéo Ruki rời khỏi sân bay, dưới chân lại truyền tới cảm giác đau đớn. Lúc bấy giờ, cô mới nhớ ra mình bị trật chân.

“Em làm sao vậy?”- Nhận thấy cô có biểu hiện lạ, Ruki liền hỏi. Hỏi này anh có để ý thấy cô nhìn xuống chân...

Nhìn theo xuống dưới, anh thấy ngay mắt cá chân của cô đang bị sưng tấy lên. Mày anh lập tức nhíu chặt lại. Đây là...

“Sao chân em lại thành ra thế này?”- Lại nhìn tới đôi giày cao gót của cô, anh lại không kiềm nén được tâm trạng buồn bực.

“A! Tại vừa nãy em không cẩn thận nên bị trật chân thôi. Trật khớp có một chút, tẹo nữa sẽ không sao.”- Cô cố gắng cười trấn an bạn nhỏ Ruki. Cô chỉ không cẩn thận có một chút thôi mà.

Thái độ của cô không khiến Ruki bớt lo lắng mà ngược lại, sự gắng gượng đó khiến anh đau lòng. Cô bé này, đau thì cứ nói, việc gì phải cố tỏ vẻ mình vẫn tốt như vậy?

“Em còn nói!”- Ruki trừng mắt nhìn cô. Sau đó, không đợi cô phản ứng, anh nhanh chóng cúi người xuống, bế bổng cô lên. Hai chân bỗng rời khỏi mặt đất khiến cô có chút hoảng không quen nên đôi tay hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ, cuống quýt ôm lấy cổ anh. Một lúc sau, khi đã định thần lại, cô đỏ mặt.

“Anh làm cái gì vậy? Mau thả em xuống!”- Cô khẽ gắt lên, đôi tay lúng túng định buông ra khỏi cổ anh nhưng nghĩ đến hậu quả, cô liền từ bỏ. Đùa! Nếu cô bỏ ra, không chừng còn bị ngã lộn xuống đất!

“Thấy rồi còn hỏi, đương nhiên là anh đang bế em.”- Ruki trả lời cô bằng giọng điệu cùng gương mặt rất chi là nghiêm túc.

Thu dờ khóc dờ cười, cô đâu có ý hỏi anh về việc đó? Cái cô muốn hỏi là tại sao anh lại bế cô a!

“Mau bỏ em xuống. Anh định để luôn hành lí ở đây làm từ thiện à?”

“Em yên tâm, chút nữa sẽ có người mang về giúp.”- Ruki nở nụ cười vô cùng sáng lạn nhưng cũng không kém phần ôn nhu, sùng nịnh. Nếu đem thái độ này của anh đi so sánh với tính cách ngày thường, chắc hẳn người ta sẽ không nghĩ đó là cảm xúc xuất phát từ một con người bình thường. Tính cách như vậy, quá đối lập rồi!

Yêu nghiệt! Anh cười như vậy làm gì chứ! Sợ ở đây chưa đủ loạn sao?

Cô thầm mắng tên đàn ông nào đó. Lớn lên đẹp như vậy để làm gì chứ! Còn cười tươi như vậy. Không phải ngày thường anh lạnh lùng lắm hả? Sao giờ tự nhiên thích hóa thân thành hồ ly vậy =. =|||? Không cần a!!!

Lại nói, lời giải thích của anh làm cô cảm như hén, không biết phản kháng như thế nào cho hợp lí, cũng chẳng biết nói gì thêm. Được rồi! Cô giờ chờ trắng đầu hàng. Trong lòng Thu thầm đồ lệ. Không ngờ có một ngày tài ăn nói cô lại phải bại dưới tay của một tên đàn ông, nhất là người này còn nhỏ tuổi hơn mình! Quá mất mặt!

_____Ta là đường phân cách tuyến_____

Ruki đầu đầy hắc tuyến sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhà cô. Chẳng lẽ anh đi nhầm địa chỉ rồi? Đây rõ ràng là bãi rác mà!

“Thu, em mang anh tới bãi rác hả?”- Bạn nam nào đó rất hồn nhiên, ngây thơ vô số tội, hơn nữa còn giả ngu mà nói ra một câu rất đả thương người.

Mồ nữ rất không thức thời, một chút cảm giác xấu hổ cũng không có, liền đưa mắt lườm anh. Nói gì? Cô thích vứt đồ bừa bãi đấy, anh dám có ý kiến? Đây là nhà cô, cô có quyền a~

“Nếu muốn tới bãi rác ở, em có thể chỉ đường cho anh mà. Không cần phải thương xót cái chân đau của em đâu. Chỉ đường chỉ cần nói cho anh chép đường đi thôi mà, cũng không ảnh hưởng đến chân em.”- Cô rất thiện ý mà quăng ra một câu, trên mặt trưng ra một nụ cười vô cùng sáng lạn, trông còn tươi hơn hoa mặt trời. Nhìn cô lúc đó thực sự là... rất đẹp a! Mĩ nữ một khi cười lên cũng sẽ có uy lực rất lớn! Huống chi, cô có thể được coi là một mĩ nữ hiếm gặp, người không biết còn tưởng cô là bình hoa đấy.

Bị cô sắc bén đáp trả, Ruki cười trừ để chữa cháy. Thật là, nói đi nói lại vẫn là không thắng nổi cô. Lại nhìn tới vỏ bánh kẹo cùng mì gói rơi trên sàn nhà, anh lại lắc đầu ngán ngẩm. Xem ra lần này anh muốn nghỉ ngơi cũng không được rồi. Đã nói trước rằng nếu về nước thì anh sẽ ở cùng nhà với cô, dù gì nhà cô vẫn có phòng trống mà anh chỉ ở đây có hai tuần, cũng không có gì bất tiện. Với lại, hiện giờ, trên danh nghĩa thì anh là người yêu của cô nha. Cứ lấy lí do là về nước thăm cô nhân ngày nghỉ là tốt rồi. Khụ! Lạc đề rồi. Việc anh muốn nói ở đây chính là vì giờ phải đóng vai trò nội trợ để dọn dẹp nhà cho cô a~ Còn nữa, với sự lười biếng của cô, chắc chắn anh cũng sẽ không có được một bữa tiệc chào mừng hay gì đó tương tự. Khoan hãy nói đến tiệc, có khi ngay cả bát com anh cũng không thấy được bóng dáng! Vẫn là tự thân vận động thì hơn.

Chậc! Mới xuống máy bay đã phải làm cu li. Có ai khổ như anh không a! (Wind: À! Cái này là do anh tự đề ra, không có bị bắt làm a nha. Còn nữa, giờ anh nên tập làm việc nhà dần cho quen để sau này còn sống kiếp thê nô nha :))

Đang ở trạng thái “vô cùng đau khổ” với những việc mình sắp phải làm, Ruki bỗng nhớ ra chân cô vẫn đang bị trật khớp. Nếu không xử lí nhanh có khi sẽ bị nặng hơn rồi để lại di chứng mất.

Đi hẳn vào trong phòng khách, thấy cô đã lấy ra hòm dụng cụ cứu thương từ bao giờ mà ngồi ngay ngắn trên ghế xoa xoa chân, anh liền đi tới.

“Đề anh chỉnh lại khớp cho. Tuy khi chỉnh sẽ rất đau nhưng sẽ mau qua thôi, em không cần lo lắng đâu.”

“Ừm”- Cô trả lời rất ngắn gọn, đồng thời cũng hít thở thật sâu, chuẩn bị tinh thần chịu đau. Ruki vốn đang lo cô sẽ phản đối việc anh bẻ lại khớp chân nhưng khi nhìn thấy thái độ hợp tác lại thêm những hành động của cô khiến anh rất buồn cười. Bộ dạng của cô hiện giờ muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu a~ Ruki cười cười, sau đó đầu hơi cúi xuống, hai mắt chăm chú nhìn vào chân cô. Cổ chân bây giờ đã sưng phù lên, còn hơi tím lại, vậy mà, cô lại không hề kêu đau một tiếng. Nếu cô kêu ca một tiếng, anh sẽ đau lòng nhưng so với việc cô cố gắng chịu đựng một mình, anh lại càng đau hơn. Cô bé này, sao lại không biết thương tiếc bản thân như vậy...

“Rắc...”- Âm thanh khô khốc vang lên. Sương chân của Thu cuối cùng cũng trở lại vị trí vốn có. Tuy nhiên, nỗi đau phải chịu đựng khi bẻ lại khớp không phải là cơn đau bình thường, vậy mà cô lại không kêu lên dù chỉ một tiếng.

Rất cuộc cô còn có cảm giác không vậy!?

Sự thật đã chứng minh, Thu vẫn còn có thể cảm giác được sự đau đớn truyền tới từ cổ chân. Bằng chứng là môi cô đã bị răng cắn đến chảy máu rồi! Không phải là cô cố tình tỏ vẻ mạnh mẽ mà là cô thực sự đã quen với đau đớn rồi. Từ khi còn nhỏ, cô đã chịu không ít bao nhiêu trận đòn roi, của những người trong cô nhi viện có mà từ đám lưu manh ngoài đường cũng có. Nếu cô kêu đau thì sẽ chỉ khiến họ hưng phấn hơn mà tiếp tục hành hạ cô. Bởi vậy, từ lúc đó, cô đã tập được thói quen chịu đựng sự đau đớn.

Nhìn những giọt máu đỏ tươi đang rỉ ra từ đôi môi đã bị cô cắn đến trắng bệch, lòng anh đau như có kim châm. Bàn tay to lớn vô thức chạm lên môi cô, nhẹ, rất nhẹ, giống như anh đang sợ rằng, nếu mình quá mạnh tay thì sẽ khiến vết thương của cô càng nghiêm trọng hơn. Tim anh nhói lên. Rõ ràng rất yếu đuối, cô lại phải cố tỏ ra kiên cường trước mặt anh, cô, là không tin tưởng anh sao?

Thu ngẩn người ra khi tay anh chạm vào môi cô. Ngón tay của anh khá lạnh, khiến cô cảm thấy khá kì lạ. Mùa thu ở nước C tuy không quá nóng nhưng cũng không có lạnh đến nỗi có thể làm cho tay anh mất lạnh như vậy. Đầu ngón tay anh chạm nhẹ vào làn môi ấm nóng của mình khiến cô nảy sinh một cảm giác rất kì lạ, giống như... có chút thích thú. Lại nhìn tới đôi mắt đang chứa đầy sự đau lòng của Ruki, cô tiếp tục ngẩn ngơ. Cho tới khi cô lấy lại tinh thần, trên môi lại truyền đến cảm giác mềm mại, cũng có chút lạnh. Mắt Thu đột ngột trừng lớn. Anh... hôn cô!?

“Nhắm mắt lại.”- Giọng nói dịu dàng của anh giống như đang thổi miên, cô lại ngoan ngoãn mà nhắm mắt theo lời anh. Nụ hôn của anh không gãy vỡ, cuồng loạn, thuần thực giống như Quân Lâm Ngạo đã từng làm với cô, nó mang một cảm giác riêng biệt: Nhẹ nhàng, ấm áp, còn tràn đầy yêu thương. Tuy nụ hôn của anh có chút trúc trắc nhưng lại rất đáng yêu. Điều này cũng nói rõ, anh là lần đầu tiên hôn người khác.

Lưỡi anh cẩn thận phác họa hình dáng đôi môi của cô, đem từng giọt máu còn vương trên môi cô nuốt xuống bằng hết. Sau đó, đầu lưỡi linh hoạt xong thẳng vào miệng, khéo léo tách hai hàm răng của cô ra, chính thức công thành đoạt đất. Lưỡi anh quấn lấy chiếc lưỡi ngập tràn mùi đinh hương của cô, dây dưa không dứt. Trong phòng lại vang những âm thanh nóng bỏng, tận lực làm cho không khí xung quanh trở nên nập mờ. Tiếng động này, theo như suy nghĩ của trẻ con chính là... trao đổi nước bọt (kinh nghiệm sau khi đọc một số truyện cùng đoàn :v), cực kì mất vệ sinh còn theo những đôi yêu nhau

và người lớn thì là môi lưỡi thân mật, có thể xem là vô cùng lãng mạn, rất có tính kích thích!

Hai chiếc lưỡi sát sao quấn lấy nhau, chặt chẽ không rời. Nụ hôn của hai người rất dài, không khí trong miệng cô cũng bị rút đi hết, toàn thân vô lực nên cô chỉ có thể quàng tay ôm cổ anh để giữ cho bản thân không bị ngã xuống. Ruki cũng rất phối hợp mà ôm chặt lấy eo cô. Khoảng cách của hai người bây giờ nghiêm nhiên trở về với con số không tròn trĩnh. Da thịt ma sát tạo nên những đốm lửa trong lòng người. Hơn nữa, điều đáng nói ở đây chính là, cả cô và anh đều có phản ứng a! Ruki căn bản là chưa từng thân mật với người khác giới nào, ngày ngày ngô ngố, không có kinh nghiệm áp chế dục hòa còn cô thì lại sở hữu cơ thể nữ phụ dễ nổi lên ham muốn, căn bản là có muốn ngăn cũng không được!

Tiếng thở dốc truyền ra khắp phòng khách rộng lớn vốn đang yên lặng càng thêm kích thích giác quan của hai con người trong phòng. Hai cánh tay rắn chắc đang đặt trên eo cô vô thức siết chặt lại như muốn siết đứt vòng eo mảnh khảnh. Cơ thể hai người càng dán chặt vào nhau, không một kẽ hở. Mỗi anh dần trượt xuống những ngón cô trắng ngần. Từng chiếc hôn nóng bỏng tới tấp rơi trên làn da trắng mịn, để lại những dấu hôn nhàn nhạt. Anh như hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của cô, một thế giới tràn đầy hương hoa Lavender thật nồng nàn, khiến anh trở nên điên cuồng hơn. Đầu óc anh gần như trống rỗng, chỉ còn lại một suy nghĩ, anh muốn gần gũi cô hơn nữa, muốn hôn cô nhiều hơn để bù cho khoảng thời gian mà anh đã không ở bên cô, khiến cô phải chịu nhiều thiệt thòi như vậy. Lại nhớ đến tình cảm của cô dành cho Quân Lâm Ngao, anh càng trở nên mất khống chế. Nụ hôn của anh dường như trở nên thật cuồng dã nhưng anh vẫn cố áp chế bản thân, sợ sẽ làm cô đau, sẽ làm cô bị thương tổn. Dần dần, nụ hôn đơn thuần khiến anh cảm thấy vẫn chưa đủ, bàn tay bắt đầu không an phận mà di chuyển vào bên trong áo cô. Một tay kéo khóa, tay còn lại, anh liền thuận thế đẩy cô nằm xuống chiếc sofa cô đang ngồi. Hành động này của anh cũng khiến cô bừng tỉnh. Từ đầu tới giờ, cô vẫn luôn ngây ngốc, thụ động tiếp nhận những nụ hôn của anh.

“Anh... Ừm...”- Vốn định lên tiếng ngăn cản anh, cô lại không kìm được tiếng rên rỉ. Anh đã nhanh tay kéo chiếc khóa váy sau lưng của cô xuống, đồng thời, áo lót cũng đã bị thoát ra tự bao giờ. Phần váy trước ngực cô bị kéo xuống, xương quai xanh tinh tế cùng bộ ngực đầy đặn cùng lúc hiện ra trước mặt khiến anh phải nuốt nước bọt trong vô thức. Nếu nhìn thấy cảnh này, là đàn ông bình thường, ai lại không nổi lên phản ứng? Huống chi, người con gái này lại chính là người mà anh yêu bấy lâu nay?

Ruki chăm chú nhìn vào viễn cảnh trước mắt, đôi mắt tinh táo thường ngày giờ đã mờ đi vì dục vọng. Cái nhìn của anh rõ ràng đã khiến cô ngượng chín người, mặt đỏ bừng lên. Nhận thấy sự xấu hổ, thẹn thùng của cô, anh càng mất đi sự tự chủ. Đôi môi lại tiếp tục hôn lên xương quai xanh đầy kêu gọi sau đó, giống như một cậu bé nghịch ngợm đang tò mò, muốn khám phá những điều mới lạ, anh lại rài lên ngực cô những nụ hôn nồng nhiệt. Tay anh cũng không rảnh rỗi mà đồng thời nắn bóp đôi gò bồng đang căng tràn nhựa sống. Cảm xúc mềm mại trong tay khiến anh yêu thích không thôi. Không những vậy, từng nơi từng nơi trên cơ thể cô, anh đều thích, tâm hồn cô cũng vậy.

Cùng với những hành động của anh, dục vọng của cả hai người ngày càng lớn. Dục hòa như muốn thiêu đốt cơ thể cô. Từ nơi tư mật, dịch nhờn không ngừng tiết ra làm ướt cả một khoảng trên đệm lót sofa, cả người cô nóng bừng lên, thần trí hoàn toàn mơ hồ. Hiện giờ, cô chỉ có cảm giác trống rỗng, mong muốn được thứ gì đó tới lấy đây. Bàn tay nhỏ nhắn cũng nhanh chóng cởi chiếc áo sơ mi trên người anh. Dù ở thế giới trước hay ở trong thế giới tiểu thuyết này, cô cũng đều chưa từng thử qua cảm giác nam nữ hoan ái. Lần trước bị Quân Lâm Ngao ép buộc, họ cũng chưa đi tới bước cuối cùng. Có thể nói, cô là một lão xử nữ a~ Chính vì vậy, kinh nghiệm của cô trong việc mây mưa như vậy hoàn toàn là một con số không tròn trĩnh, căn bản là không biết cách điều khiển dục vọng.

Ruki hiện giờ cũng bị dục hòa chi phối, vật nam tính đã dựng đứng lên rất hùng hồn. Trong lúc đó, tay anh lần tới khu rừng bí ẩn của cô. Cảm nhận được sự ẩm ướt của cô, anh liền khẳng định cô cũng đang bị dục vọng áp chế. Tuy vậy, anh vẫn muốn biết ý kiến của cô.

“Cho anh, được không?”- Anh biết, trinh tiết đối với phái nữ đều rất quan trọng.

Cô mơ màng nghe được câu hỏi của anh nhưng cũng hiểu rõ ý nghĩa của nó. Tuy nhiên, cả thể xác lẫn tinh thần của cô đều đang bị giằng vò dữ dội, nếu không có anh, cô sẽ không chịu nổi nữa. Bởi vậy, cô gật đầu. Trinh tiết đối với cô rất quan trọng nhưng cô nghĩ, chính cô cũng đã thích Ruki. Trao cho anh lần đầu của mình, có lẽ cô sẽ không hối hận.

Ruki nhận được cái gật đầu của cô thì mừng rỡ, nhanh chóng loại bỏ nốt những vật cản. Côn thịt kiêu ngạo, nóng bỏng từ từ vùi vào tiểu huyết ẩm ướt của cô, trực tiếp phá vỡ lớp màng mỏng.

“A...”- Cô đau đớn kêu lên một tiếng, lệ bắt đầu chảy ra từ khóe mắt. Thấy cô như vậy, lòng anh đau thắt lại, rồi rít nói xin lỗi. Đồng thời, anh dịu dàng hôn lên giọt nước mắt của cô. Những giọt lệ của cô khiến tim anh bồng rập- “Xin lỗi em, một chút nữa sẽ không đau. Em cố chịu đựng nhé!”- Trong mắt anh là một mảnh thương tiếc. Tuy nhiên, anh không thể dừng lại ngay lúc này. Vật nam tính tiếp tục vận động bên trong tiểu huyết nhỏ hẹp. Lớp thịt non mềm trong tiểu huyết bao chặt lấy côn thịt to lớn giống như muốn cắn nuốt. Nơi giao hợp của hai người thật chặt chẽ. Một lúc sau, nhờ vào sự an ủi của Ruki, cô cũng đã đỡ đau hơn rất nhiều. Từng đợt cảm giác sung sướng lạ kì đổ ập đến khiến cô không thể tự chủ mà phát ra những tiếng “Ừm... A...” mất hồn. Không khí tràn ngập mùi vị của tình dục. Cô cong người lên đón nhận những cú thúc mạnh mẽ của anh, cảm nhận những cơn khoái cảm dạt dào như những làn sóng biển xô vào bờ. Trong khoảnh khắc đó, sofa dường như là quá nhỏ bé so với thân thể họ nên điều hiển nhiên là hai người sẽ phải rơi xuống nền nhà. May mắn sàn nhà được trải thảm nhung nên hai người vẫn không hề bị làm phiền. Hai cơ thể quấn chặt lấy nhau, trong không gian chỉ còn tiếng thở dốc cùng những tiếng rên rỉ đầy ái muội của đôi nam nữ...

Thu ngủ một mạch tới hơn tám giờ tối mới chịu dậy vì bụng của cô đã biểu tình... quá dữ dội :3. Hồi trưa cô ăn có một bát mì sau đó liền cố gắng dịch nốt mấy bản thảo để gửi đến công ty, xin nghỉ xong lại lái xe thẳng ra sân bay đón Ruki. Sau đó, chạy qua chạy lại một hồi mới tìm được người. Với lại, hồi chiều còn phải “vận động” kịch liệt như vậy...

Nghĩ đến đây, mặt cô lập tức đỏ tới tận mang tai. Nhìn tới những dấu hôn xanh tím trên cơ thể, ai đó vì da mặt mỏng mà ngượng đến mức không dám nhìn người, cũng chẳng dám ra khỏi chăn.

Ruki nhìn người mình yêu đang xấu hổ chum kín chăn trên giường lại cảm thấy buồn cười, cũng cố ầm ập. Nhưng mà... cô ấy không sợ chum kín lâu sẽ bị ngứa thò sao?

“Thu, anh sắp nấu đồ ăn xong rồi, em chuẩn bị nhanh rồi ra ăn nhé. Hôm nay vất vả như vậy chắc em cũng đói rồi. Đúng rồi, ăn cơm xong anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

“Oanh!” Trong đầu cô vang lên một tiếng nổ lớn, khuôn mặt vốn đã sắp trở lại bình thường giờ lại trở nên đỏ bừng như muốn rỉ máu. Từ “vất vả” của anh trong tình trạng này cũng rất có hàm ý à~

Tuy đã ngượng gằn chết nhưng cuối cùng cô cũng bị đánh gục bởi sức quyến rũ vô cùng lớn của đồ ăn. Ai bảo hôm nay cô phải tốn công sức nhiều như vậy a~ Lượng calo mà bát mì hồi trưa cung cấp đã sớm cạn sạch rồi. Cô không ăn lấy đâu ra sức để ngượng ngừng nữa chứ.

Nghĩ vậy, bạn nữ nào đó cố lết xác ra khỏi giường nhưng mới khẽ động, vùng eo và thắt lưng đã tê nhức khiến việc di chuyển trở nên khá khó khăn. Cô bắt đầu oán hận tên đàn ông dồi dào tinh lực nào đó rồi. Con uất ức và ý muốn đánh người của cô lại căng phồng lên như quả bóng hơi nhưng khi nghĩ bản thân chính là người đồng ý cho anh dây vò, ý chí kháng chiến của cô lại xẹp lép. Rõ ràng là do cô tự làm khổ mình, còn trách ai được chứ!?

Thu ỉu xìu mặc đồ rồi lết vào phòng tắm. Vào rồi cô mới nhớ mình chưa lấy quần áo để thay nhưng ánh mắt lại vô tình bắt gặp bộ váy liền màu trắng cùng nội y đã được móc sẵn trên giá treo trong phòng tắm. Thấy vậy, cô lập tức hiểu ra là do ai làm nhưng... anh có thể biết ngượng ngừng một chút được không? Ngay cả nội y cũng lấy giúp nữa :3 (Wind: Tỳ à! Chỗ nào nên nhìn ảnh cũng đã nhìn, không nên nhìn cũng đã nhìn triệt để, vậy thì người nào đó còn không dám lấy nội y giúp chị nữa sao :v?)

Khi cô đi tới phòng ăn, mọi thứ cũng đã đâu vào đấy, chỉ chờ cô ra là có thể ăn. Nhìn cách bày biện món ăn đẹp mắt lại thêm hương thơm khó cưỡng nổi, cô ngồi ngay xuống chiếc ghế đã được Ruki kéo sẵn ra, nói một câu: “Chúc anh ăn ngon miệng.” xong liền cầm cúi ăn thử.

Ừm! Món vịt xào cay này không tệ. Đến cô cũng phải phục đến tám phần!

Người đàn ông này thật tốt nha! Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, rất được. Đúng là đạt tiêu chuẩn theo sở thích của phái nữ hiện nay. Thu gật gù, không chút keo kiệt mà giờ ngón tay cái, kèm theo lời khen.

“Anh nấu rất ngon nha. Độ cay vừa đủ với sở thích của em. Hắc hắc... Anh đúng thật là đảm đang ghê. Nhà em cũng được anh dọn sạch đến thế. Như vậy chắc là trong hai tuần anh ở đây em có thể lười biếng thêm chút rồi.”

Cô nhe răng cười, khoe hai hàm răng trắng sáng.

Ruki được cô khen liền cười mãn nguyện. Con người mà, ai chẳng muốn được nghe người khác khen ngợi chứ :v.

Hai người ăn một bữa cơm cũng mất hết nửa tiếng. Thu triệt để áp dụng chính sách “nhai kĩ no lâu”, dù sao thì đồ ăn cũng rất ngon nha, cô không thiệt cái gì cả. Thấy Ruki chăm chú rửa bát, cô đang định tới phụ giúp anh một tay thì lại bị anh đưa trở về ghế ngồi cùng với lý do: “Thân thể em chưa khỏe hẳn, vẫn nên ngồi nghỉ nhiều thêm một chút”. Cũng chính vì vậy, bạn nữ nào đó vui sướng ngồi cảm nộ để sẵn trên bàn lên ăn đồng thời ngắm nhìn anh làm việc.

Có người làm việc nhà giúp, cảm giác không tệ a~

_____ Phân cách tuyến trong truyện thuyết đã xuất hiện _____

“Được rồi, anh muốn nói chuyện gì với em?”

Hiện giờ hai người đang rất nghiêm túc ngồi đối diện nhau trên sofa. Một điều hiển nhiên là nơi này đã được Ruki dọn dẹp lại rồi nha.

Vì muốn tập trung trao đổi, cô cũng không có bật TV hay nghe nhạc nên căn phòng hiện giờ khá yên tĩnh. Trong không khí hiện giờ chỉ có một chút hơi lạnh tỏa ra từ máy lạnh lắp trong phòng.

“Ừm... Anh...”

Lời nói ngập ngừng, có vẻ vấn đề họ sắp nói khá khó xử. Trên khuôn mặt anh tuần giờ lại xuất hiện vẻ khó xử lại có chút quẫn bách.

Thu thấy vậy cũng không nói gì mà chỉ yên lặng chờ anh nói ra.

“Từ trước đến nay anh vẫn luôn cho người ở cạnh em. Sự thay đổi của em trong một tháng này anh cũng biết rõ. Có thể mọi người sẽ nghĩ là do em đã có người yêu là anh nhưng anh biết rõ là không phải vậy. Em...”

Hít một hơi thật sâu, bình ổn lại nội tâm phức tạp, Ruki thành thật khai báo. Nghe anh nói vậy, cô cũng không ra vẻ ngạc nhiên cho lắm, điều này khiến anh có chút khó nắm bắt, cũng cảm thấy khó hiểu. Điều anh vừa nói cũng chính là việc khiến anh bồn khoăn suốt một tháng này. Hơn ai hết anh càng hiểu rõ tình cảm của Thu đối với Quân Lâm Ngao. Vậy mà, cô lại có thể dễ dàng đồng ý với yêu cầu hủy hôn của anh ta. Việc này đối với một Thái Thu có chấp trước giờ khiến anh có chút khác lạ, giống như cô đã biến thành một con người khác. (Wind: Sự thật là vậy anh à =))))))

“Nếu em nói em đến từ một thế giới khác, anh... có tin không?”

Thu chợt lên tiếng, câu hỏi của cô đồng thời cũng khiến anh sững người.

“Em... đang nói đùa sao?”

Suy nghĩ Ruki trở nên hỗn loạn. Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này cả.

Giờ anh đã nhận ra sự khác lạ của cô thì sớm muộn cũng biết cô không phải Thái Thu trước đây của anh. Chỉ bằng, cô nói ra sự thật sớm. Trong lòng có chút chua xót. Cô cũng không muốn nghĩ rằng từ trước đến nay, sự quan tâm của anh không thực sự dành cho cô...

“Em đang nói thật. Một tháng trước, em bị tai nạn ở Việt Nam sau đó bị Thái Thu mang linh hồn về đây. Cô ấy nhờ em... sống giúp cô ấy quãng đời còn lại vì muốn... thay đổi số phận, cho cả em và anh. Em nói ra chuyện này, có lẽ anh cũng không thể tin.”

Cô cười nhạt, bộ dạng có chút tự giễu.

Tin! Anh tin chứ! Ngay cả những sinh vật như “hộ” cũng tồn tại, chuyện cô nói đương nhiên cũng có khả năng xảy ra. Nhưng... anh vẫn không muốn chấp nhận...

“Anh... cần ở một mình.”

Ruki có chút thần thờ, nói xong liền đứng dậy vào căn phòng cô đã sắp xếp từ trước.

Cánh cửa đóng lại, ngăn cách hai con người. Lòng cô khổ nhói. Có lẽ, sau lần này, anh và cô sẽ không thể như xưa nữa rồi...

Một ngày vốn dĩ nên vui vẻ, giờ lại bị cô phá hoại thành cái dạng này...

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Vô Đề

Trong căn phòng vip của Bar Night, một cười đàn ông đang điên cuồng nốc hết ly rượu này tới ly rượu khác. Nhìn anh ta giống như đang uống nước lã vậy. Tuy nhiên, nhìn những vỏ chai rượu rơi đầy trên sàn nhà và trên bàn, người ta liền biết được sự thật. Hơn nữa, điều khiến người khác phải khiếp sợ chính là những chai rượu đó đều là rượu mạnh.

Từng ngụm Brandy được Quân Lâm Ngao thần nhiên nuốt xuống, chai rượu vốn đầy ắp cũng dần nhìn thấy đáy.

Tuy vị giác đã tê liệt nhưng nỗi đau đớn trong lòng vẫn không hề giảm đi. Ngày hôm nay cũng giống như những buổi chiều khác trong tháng, đúng 5 giờ chiều anh đã gác lại tất cả công việc ở công ty để đến tìm cô. Nếu là những ngày trước, chào đón anh chính là vẻ mặt chán ghét cùng phiền phức của cô. Những lần như vậy, anh đều cố gắng lơ đi mà mặt dày bám theo cô bởi một điều cơ bản, giới trẻ hiện nay có câu: Đẹp trai không bằng chai mặt a~ Tuy nhiên, quả chào đón mà cô dành cho anh trong ngày hôm nay lại là cảnh tượng cô đang hoan ái cùng một người đàn ông khác. Nhưng điều này cũng không khiến anh suy sụp đến mức này. Chính anh cũng hiểu rằng với một tên đàn ông lăng nhăng như anh thì đều không có quyền phán xét về trình tiết của người khác. Điều khiến anh đau đớn là cô lại tình nguyện giao lần đầu của cô cho một người đàn ông khác ngay trước mặt anh.

Quân Lâm Ngao vẫn còn nhớ như in sự việc xảy ra trong buổi tối một tháng trước, khi anh đến thông báo với cô quyết định hủy hôn của mình. Lúc đó, dù hai người xảy ra quan hệ nhưng vẫn chưa đi đến bước cuối cùng, mà thái độ của cô cũng phản kháng quyết liệt. Anh nhớ rõ, dù có bị dục vọng giày vò đến khổ sở, cô cũng không nguyện thân mật cùng anh. Vậy mà lần này cô nhu thuận như vậy, thuận theo như vậy. Trong lúc đó anh vẫn nghe rõ ràng lời thò thè của cô, cô gọi người kia là Ruki. Người đó... chính là người bạn trai mà cô đã nhắc tới sao? Đó là người khiến cô kiên quyết muốn từ hôn với anh? Anh ta... trở về rồi?

Quân Lâm Ngao nở nụ cười chua xót. Tiếng rên rỉ cùng những tiếng thở dốc đầy ái muội của hai người kia giống như những chiếc dao găm sắc nhọn từng nhát, từng nhát, tần ngần đâm sâu vào trái tim anh khiến máu chảy đầm đìa, đau đến tê liệt. Rất muốn lao vào trong tách hai người đó ra nhưng... anh có tư cách sao? Suốt một tháng trời, anh mặt dày bám lấy cô mong có thể vót vát được một chút tình cảm của cô đối với anh nhưng sau tất cả những cố gắng đó, đổi lại, thứ anh nhận được vẫn chỉ là ánh nhìn đầy ghét bỏ, sự lạnh lùng và xa cách của cô.

Nghĩ đến những việc này, tâm trạng anh càng tự dốc không phanh. Vì vậy, những chai rượu mạnh dường như biến thành nước lã mà liên tiếp trôi xuống cô họng. Rất nhanh, hơn chục chai Brandy, Vodka cùng Whisky đã hết sạch, bị vứt lăn lóc trên thảm nhưng ý muốn ban đầu của anh là tự chúc say bản thân để tạm thời quên đi hiện thực nhưng càng uống, hình ảnh cô nằm dưới thân một người đàn ông khác mà phát ra những thanh âm kiều mị như muốn bức anh đến phát điên.

“Choang!”

Tiếng đổ vỡ đột ngột vang lên trong sự tĩnh lặng của căn phòng khiến người phục vụ phải giật mình, hiển nhiên là bị hành động của anh dọa sợ. Nhưng rất nhanh, nam phục vụ liền lấy lại được bình tĩnh, đi tới thu dọn những mảnh vỡ của chai Vodka mà Quân Lâm Ngao mới ném vỡ vào khay rồi đứng sang

một bên.

Có lẽ là do tác dụng của rượu, đôi mắt đào hoa, tinh táo thường ngày của Quân Lâm Ngao đã sớm bị sương mù bao phủ, lò dò không có ánh sáng. Hai tròng mắt đỏ ngầu lên trông có phần đáng sợ. Miệng anh không ngừng nhắc đi nhắc lại câu “Tại sao?”, như để hỏi chính mình, lại giống như muốn hỏi một người khác.

Dù từ lượng của Quân Lâm Ngao rất cao nhưng thực sự hôm nay anh đã uống hết quá nhiều rượu, hơn nữa lại đều là rượu mạnh cho nên bất tỉnh là điều không thể tránh khỏi. Thấy anh gục đầu xuống bàn, người phục vụ đứng bên cạnh rất tinh táo và nhanh nhẹn cầm chiếc điện thoại để trên ghế của anh, tìm cách liên lạc với người quen của Quân Lâm Ngao để tới đưa anh đi. Đúng lúc đó, màn hình điện thoại của anh lại sáng lên khiến người phục vụ còn đang lúng túng không biết xử lý mặt khẩu máy anh như thế nào mừng như bắt được vàng, vội nghe máy.

“Ngao, anh đang ở đâu vậy? Sao muộn như vậy rồi anh vẫn chưa về nhà? Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?”

Giọng nữ dịu dàng vang lên từ đầu dây bên kia. Nghe cách gọi thân mật của cô ta, hiển nhiên là người phục vụ cho rằng đó là một người rất thân với Quân Lâm Ngao nên liền thông báo tình hình cụ thể và nhờ người kia tới mang anh về.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Trịnh Thu Thủy đã có mặt tại phòng vip của Quân Lâm Ngao, lẽ dĩ nhiên người gọi điện đến khi này là cô ta. Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của anh, lòng mày cô ta kín đáo nhủ lại một chút rồi lại bày ra vẻ lo lắng cùng đau lòng. Nam phục vụ hơi ngần người ra khi thấy một người đẹp theo kiểu dịu dàng, yếu ớt như vậy lại xuất hiện trong quán Bar nhưng rất nhanh anh ta liền tinh táo lại. Người ta là đến đón người, không phải là đến để chơi bời.

Dưới sự giúp đỡ của phục vụ, Trịnh Thu Thủy thành công đưa được Quân Lâm Ngao ra xe. Khi đã để anh ngồi ổn định tại ghế sau, cô ta liền quay lại thanh toán rồi trở lại xe. Không có được bằng lái giống như Thái Thu bởi từ lớn đến bé, bất cứ là đi đâu, Trịnh Thu Thủy cũng đều có tài xế riêng nhưng giờ đã khuya, để đảm bảo vỏ bọc lương thiện của mình, cô ta sẽ “không nỡ” đánh thức tài xế mà đành phải thuê taxi đến đón anh. Trong suốt quá trình ngồi trên xe, tuy anh có thỉnh thoảng lẩm nhẩm một vài câu nhưng chung quy cũng được coi là khá yên phận so với những người say rượu khác.

Vì trước khi đi đón anh, Trịnh Thu Thủy đã có thông báo cho ông bà Quân biết nên khi hai người họ tới cổng Quân gia đã có người đứng chờ sẵn ở cổng để mở cửa và giúp Trịnh Thu Thủy dìu Quân Lâm Ngao vào nhà. Lúc vào tới phòng khách, hai vợ chồng Quân gia đã đợi sẵn ở đó.

“Thằng bé này lớn rồi mà vẫn còn không biết kiềm chế bản thân, lại chạy đi uống nhiều như vậy, đến khuya cũng không biết đường về. Thật là...”

Quân phu nhân nhìn đứa con trai cưng của mình, thấy bộ dạng say quắc cần câu của anh thì khẽ thở dài, nhỏ tiếng trách móc.

Trịnh Thu Thủy nghe bà nói xong thì nhỏ nhẹ khuyên.

“Dù sao cũng đã muộn rồi, cháu dìu anh ấy lên phòng đã, hai bác nghỉ ngơi trước đi ạ. Giờ đã khuya rồi, hai bác làm việc cả ngày cũng mệt mỏi, nên đi nghỉ sớm thì hơn ạ”.

“Vậy làm phiền cháu nhé!”

“Có phiền gì đâu bác, là do cháu tự nguyện mà”.

Trịnh Thu Thủy khẽ lắc đầu. Bộ dạng này muốn có bao nhiêu nhu thuận liền có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu tốt bụng cũng có thể đáp ứng a~

_____ Ta là phân cách tuyến _____

Đặt Quân Lâm Ngao nằm ngay ngắn trên giường xong, Trịnh Thu Thủy vào nhà tắm lấy chiếc khăn ướt ra lau mặt cho anh tiện thể nhận luôn cốc đồ uống giải rượu mà người giúp việc đưa cho. Dáng vẻ này chính là kiểu phụ nữ gia đình tiêu biểu a~

Cô ta lay lay người anh, gọi nhỏ vài tiếng khiến Quân Lâm Ngao trở mình, khó chịu mở mắt. Chát còn khiến mắt anh hoa lên, gương mặt của Trịnh Thu Thủy trong mắt anh lại biến thành Thái Thu khiến sắc mặt anh lập tức hòa hoãn.

“Thu, là em sao?”

Anh thốt ra một tiếng gọi nhỏ, bàn tay đưa lên chạm vào má người con gái đó. Cô ấy chịu ở bên chăm sóc anh sao?

Lời của anh khiến sắc mặt Trịnh Thu Thủy bỗng tái xanh. Anh... vậy mà lại nhầm cô ta với tiện chủng Thái Thu kia! Tuy vậy, Trịnh Thu Thủy vẫn cố gắng nhẫn nhịn để duy trì hình tượng thực nữ.

“Anh quên rồi sao? Thu đã dọn ra ngoài ở lâu rồi. Con bé cũng không có liên quan gì đến anh nữa.”

“Em nói dối, em rõ ràng đang ở cạnh anh mà!”

Quân Lâm Ngao kích động dùng sức kéo Trịnh Thu Thủy về phía mình. Cơ thể bỗng mất đi sự cân bằng nên đương nhiên cô ta sẽ ngã vào người anh. Không để Trịnh Thu Thủy kịp phản ứng, anh lập tức đè cô ta xuống dưới, ngay sau đó liền ngấu nghiến hôn lên đôi môi hồng mềm mại. Hương hoa nhài xộc tới khoang mũi khiến anh tỉnh táo lại đôi chút.

Đây không phải là mùi hương của cô!

“Không phải! Cô không phải Thu! Cô ấy không cần tôi nữa rồi”.

Mắt anh lại đỏ ngầu, anh có chút hoảng loạn mà hét lên, dùng sức đẩy Trịnh Thu Thủy ra. Vì dùng lực khá lớn nên cô ta một đường ngã thẳng xuống dưới sàn nhà.

“Anh...”

Trịnh Thu Thủy oán hận bật ra một tiếng. Hai mắt long lanh đầy nước, thoát nhìn khiến người khác thật thương tiếc. Tuy vậy, hiện giờ trong tim Quân Lâm Ngao chỉ toàn là hình ảnh của Thái Thu, nào có thêm để ý tới vẻ đáng thương của cô ta. Hơn nữa, phòng Quân Lâm Ngao cách âm rất tốt, bên ngoài căn bản không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

“Cô mau biến khỏi phòng tôi!”

“Sao tự nhiên hôm nay lại xin đi làm nhiệm vụ?”- Iris nhàn nhạt đặt câu hỏi, mặt vẫn vô cảm, đôi mắt lại phẳng lặng, không hề có một gợn sóng. Hơn nữa, dù anh đang nói chuyện với người đàn ông bên cạnh nhưng cũng không hề liếc mắt nhìn anh ta một lần, giống như đang nói chuyện với không khí vậy. Biểu cảm của anh hiện giờ chỉ có thể gói gọn trong một chữ: Lạnh.

“Thích”

“Trước giờ cậu rất ghét những việc này.”- Thẳng thừng vạch trần lời nói dối của bạn mình luôn là điều mà Iris thấy hứng thú nhất. Anh biết rõ Lăng Chính Thiên ghét thực hiện mấy nhiệm vụ ám sát này đến nhường nào. Hắn nói thích? Đến quý cũng không thêm tin!

“Iris, anh nhiều chuyện quá rồi. Nhiệm vụ cũng đã hoàn thành nhưng nếu anh muốn đứng đây hóng gió, tôi không cần.”

Lăng Chính Thiên không hề cảm thấy xấu hổ khi người khác phát hiện ra mình nói dối, sắc mặt cũng không biến đổi dù chỉ là một micromet.

“Còn dám kêu Iris. Chỗ này ngoài tôi và cậu thì còn có người khác à?”

“Thế sự khó lường.”

“Bây đặt.”

Iris lờ mờ Lăng Chính Thiên lại thấy hắn không thêm để ý tới mình mà hướng tới chiếc ô tô đậu trong một con ngõ nhỏ nên cũng đi theo, không còn tâm trạng để tiếp tục nói chuyện. Thực chất hắn không phải người dễ gần, cũng không phải loại người nhiều chuyện. Ban nãy nói nhiều như vậy chẳng qua người nghe là cộng sự thân thiết nhưng người kia lại không thêm nghe, vậy hắn nói làm gì nữa?

_____Phân cách tuyến trong truyền thuyết xuất hiện_____

“Uống không?”

Để chai rượu lên quầy bar, Lăng Chính Thiên vừa giơ tay lấy cốc vừa hỏi. Tuy nhiên, việc anh lấy hai chiếc cốc cũng đã chứng minh một điều: tên kia có đồng ý hay không thì cũng phải uống mà người kia, dĩ nhiên lại là Trần Cảnh Hạo, cũng chính là cộng sự Iris của Lăng Chính Thiên.

Cả hai ăn ý mà cùng im lặng uống với nhau hết ly rượu này tới ly rượu khác. Không khí trầm mặc này vẫn luôn tồn tại khi họ ở cùng một chỗ bởi Lăng Chính Thiên và Trần Cảnh Hạo đều là những người quý lời nói còn hơn vàng. Đối với họ, nói ít làm nhiều mới là tốt. Tuy vậy, lần này Lăng Chính Thiên lại chủ động phá vỡ sự tĩnh lặng này. Anh đột nhiên lên tiếng, đặt một câu hỏi về lĩnh vực mà trước đây hai người chưa từng nhắc đến, cũng không có tâm trạng để nghĩ tới. Đối với họ, những việc liên quan đến phái nữ đều rất phiền phức. Vậy mà lần này, một người tránh nữ nhân như tránh tà lại chủ động nhắc tới một người con gái.

“Cảnh Hạo, anh nói xem, rốt cuộc Trịnh Thái Thu kia là bị cái gì? Tôi không tin là vì có người yêu nên cô ta mới có thay đổi lớn như vậy.”

“Tôi là bác sĩ, cũng không phải thần tiên vậy nên đừng hỏi tôi, chính tôi cũng không biết gì.”

Không khí trong phòng lại trở nên trầm mặc. Mỗi người đều theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình, không có tâm trạng để tiếp tục nói.

Nhớ lại cảnh hai người kia cười đùa vui vẻ, nói chuyện hòa hợp hết mức, Lăng Chính Thiên chỉ có chút khó chịu cùng không vui. Tuy nhiên, khi nghe được những âm thanh ái muội phát ra từ máy nghe lén, tim anh nhói lên. Một người đàn ông như anh lại có thể không biết âm thanh đó tượng trưng cho việc gì sao?

Nghĩ đến cảnh Thu nằm dưới thân một tên đàn ông khác mà rên rỉ, hắn thật khó chịu, cũng có đau đớn không rõ. Bởi vậy nên anh mới quyết định ngắt tín hiệu của máy nghe lén. Cũng chính vì vậy, anh đồng thời cũng bỏ qua một thông tin quan trọng, một câu trả lời rõ ràng cho những câu hỏi mà anh đặt ra về cô.

Ban đầu nghĩ rằng cô chỉ là một người qua đường với anh, có cũng được, không có cũng không sao, việc cô bám riết lấy mình cũng khiến anh thấy phiền phức. Vậy mà khi cô cố gắng trốn tránh mình, anh lại thấy thiếu vắng. Vốn nghĩ bản thân có hứng thú với Trịnh Thu Thủy nhưng giờ anh mới nhận ra ý muốn phá hoại sự thuần khiết của cô ta của anh thật quá ấu trĩ bởi căn bản anh đã nhận ra bản chất mục nát của cô ta- một con người ham hư vinh, sống giả tạo lại tro trên. Rõ ràng cướp đi vị hôn phu của em gái nhưng lại không hề cảm thấy có lỗi. Là do mắt anh có vấn đề nên mới bị vẻ ngoài của cô ta

đánh lừa hơn hai năm qua. Hơn nữa, anh lại có thể dễ yên cho Trịnh Thái Thu làm loạn bên cạnh mình lâu như vậy...

Hơn một tháng quan sát cô, anh đã chắc chắn rằng cô không phải giả vờ không quen anh mà thực sự là cô rất xa lạ với anh. Ánh mắt của cô khi nhìn anh không còn toan tính như xưa mà lại có thêm một chút hồ hững, lạnh nhạt còn có cả... xa cách. Điều này khiến anh không hề thoải mái. Đầu anh không tự cho mình là trung tâm của trái đất, là tâm điểm theo đuổi của mọi cô gái nhưng với một người con gái mới tỏ tình với mình ngày hôm trước, hôm sau lại nói không quen mình, anh lại có chút hụt hẫng. Hơn nữa, anh còn biết cô đã mây mưa cùng một tên đàn ông khác, người kia là Ruki Matsukari thì phải?

Nhớ đến việc anh ta là bạn trai của cô, anh lại thầm cười khò. Họ là người yêu, hơn nữa cô còn hủy hôn vì anh ta, vậy thì chuyện họ làm việc đó cũng không có gì khó hiểu cả, người ngoài như anh cũng không có tư cách để phê phán. Vậy... anh khó chịu cái gì chứ? Cô đâu phải là người yêu của anh!

Yêu? Anh yêu Trịnh Thái Thu sao?

Lăng Chính Thiên khẽ giật mình, tay cầm ly rượu cũng hơi run lên, ánh mắt trở nên mông lung. Yêu, là cảm giác như thế nào nhỉ? Anh yêu cô sao? Có lẽ là chưa đến mức yêu, chỉ đơn giản là thích thôi, anh thích cô quán lấy mình nhưng lại không muốn bị cô lợi dụng. Trước đây, vì có mục đích nên cô mới bám riết lấy anh. Có lẽ bây giờ cô chơi chán rồi nên muốn cùng anh phân rõ ranh giới, nói cô không quen anh. Kì thực, nếu không phải vì Trịnh Thu Thủy, có lẽ cô sẽ không thêm để ý đến anh, dù chỉ là một chút. Anh không phải chưa kiến thức qua tình cảm của cô với Quân Lâm Ngao. Anh còn nhớ có một ngày Quân Lâm Ngao đưa cô đến trường, khi nhìn thấy anh cô cũng không liếc mắt lấy một cái mà chỉ tập chung nói cười với anh ta. Cô lúc đó, dịu dàng thế nào, ngoan ngoãn biết bao, nhu thuận đến chừng nào, anh đều nhìn thấy rõ. Hơn nữa, ánh mắt của cô khi nhìn anh ta càng nồng nàn, không hề giống ánh nhìn của cô với anh, chỉ có sự tính toán. Nhưng cuối cùng cô lại thân nhiên hủy hôn cùng Quân Lâm Ngao rồi lại đột nhiên xuất hiện thêm một người bạn trai tên Ruki Matsukari. Thay đổi này gây cho anh bất ngờ không nhỏ. Rồi đến kết quả của kì thi học trình đợt II, ngoài điểm môn Lí có thấp một chút, điểm các môn khác của cô đều rất cao, bao gồm cả môn Triết học mà chính anh cũng cảm thấy nhàm chán, còn có chút khó học. Kết quả này hoàn toàn trái ngược với những kì thi trước. Trước đây thành tích của cô vẫn luôn đứng ở hạng chót vậy mà lần này lại vượt lên đến top 3 của sinh viên năm ba khiến không ít người bàng hoàng. Hơn nữa, thái độ của các giảng viên đối với cô đều là hết sức hài lòng. Việc cô được nhận vào làm phiên dịch viên trong một công ty quốc tế cũng được khá nhiều người biết được khiến giáo viên Anh văn của cô càng thêm hãnh diện. Vì vậy, cô nghiêm nhiên trở thành học trò cưng của giảng viên bộ môn này.

Những thay đổi ghê gớm trời lệch đất đổ khiến không ít người choáng váng, cũng khiến lượng antifan của cô tăng đột ngột nhưng đồng thời cũng khiến cô có được sự yêu mến của nhiều nam sinh. Nhưng vì việc cô thường xuyên vắng mặt trong nhiều tiết học, có người lại có ý xấu mà bàn tán rằng cô biết trước đề thi. Hiển nhiên là sau đó sẽ có một trận chiến nảy lửa mà nhân vật chính lại không hề có phản ứng gì. Cuối cùng sự việc cũng lắng xuống rồi chìm vào quên lãng luôn.

Trong khi Lăng Chính Thiên miên man suy nghĩ về tình cảm của bản thân cùng những sự thay đổi của cô, Trần Cảnh Hạo cũng có chung suy nghĩ. Anh bỗng nhớ đến khuôn mặt tựa thiên thần của cô, lại nghĩ đến lúc cô mặt dày đeo bám lại đùa bỡn bản thân, cảm thấy có chút mâu thuẫn. Tuy nhiên, khi nhớ đến khí chất thanh lãnh, sạch sẽ của cô hiện giờ, rồi cuộc anh cũng thấy phù hợp. Cô hiện giờ giống như một vị trích tiên, khiến người khác cảm thấy cô giống như xa không với tới. Dù cô vẫn thường hay cười, nhưng đó chỉ là nụ cười xã giao, trông thật xa cách nghìn trùng.

Nắm bắt suy nghĩ và tâm trạng của cô hiện giờ đối với anh thật khó khăn. Một phần là dường như cô đang cố gắng tránh mặt anh, phần còn lại, có lẽ là do cô che giấu quá tốt. Nhưng anh cũng không hề lo ngại điều đó bởi chính sự khó nắm bắt của cô khiến anh khao khát được tìm hiểu và chinh phục.

Không biết hiện giờ cô đang làm gì nữa. Lần trước cô bị ốm là do làm việc quá sức, ăn uống không đầy đủ, không biết có rút ra được kinh nghiệm hay không...

“Bụp.”

Người đàn ông tức giận ném tập tài liệu trong tay. Những tờ giấy lá tả bay tự do trên không trung rồi đáp xuống mặt đất lộ ra mặt ảnh. Một loạt... xuân cung đồ cứ vậy bị vứt trên sàn đá hoa cương lạnh lẽo, khuôn mặt người mới ném ảnh cũng phủ một lớp băng sương.

“Cút!”

Anh nhả ra một từ lạnh băng khiến người thuộc hạ đứng trong phòng lạnh run. Nếu nhìn kĩ khuôn mặt người này, ta liền biết được đây là kẻ theo dõi Thu suốt một tháng nay. Dù sợ nhưng anh ta vẫn nhanh chóng làm theo mệnh lệnh, lặng im không một tiếng động mà lui ra, còn tiện tay đóng cửa. Vừa mới ra khỏi phòng, người thuộc hạ liền nghe loáng thoáng tiếng đồ vỡ của đồ đạc lại nhớ đến vẻ mặt phẫn nộ tột cùng của Điện hạ, da đầu anh ta lại tê rần, cả người lạnh run. Sợ mình còn ở lại thêm chút nữa sẽ bị chủ nhân lấy làm vật trút giận, anh ta liền nhanh chân chạy đi. Nếu còn ở lại lâu chắc ngày mai khả năng anh ta còn không nhìn thấy được ánh nắng mặt trời đâu.

_____ Ta là phân cách tuyến _____

Nhìn vào những bức ảnh trên sàn, lửa giận từ người Hàn Lâm phát ra ngày càng lớn, giống như đã muốn thiêu tất cả đồ đạc trong phòng thành tro bụi.

“Người đứng thật là rất đào hoa đấy, công chúa.”

Trong mắt Hàn Lâm lóe lên một tia sáng lạnh, còn mang chút ít ý tứ châm chọc cùng một mảnh cảm xúc hỗn loạn được anh che giấu cẩn thận nơi đáy mắt. Tuy nhiên, dù có giấu kĩ đến đâu, với tâm trạng của anh hiện giờ, nếu chú ý kĩ, người ta sẽ dễ dàng phát hiện ra cảm xúc đó: tức giận, đau đớn, châm chọc, hoang mang... những cung bậc cảm xúc có phần trái ngược cứ thế đan xen vào nhau tạo nên một thứ cảm xúc phức tạp khiến người ta hoang mang.

Từ lần đầu tiên gặp cô trong trung tâm mua sắm, anh đã luôn để ý cô. Mãi tận đến khi cô thay đổi, hẳn càng phải chú ý tới cô nhiều hơn. Có lẽ vì trước đây cô trang điểm quá đậm, cách ăn mặc lại lộ lố không chịu được nên hẳn không muốn để ý nhiều, cũng không thấy được điểm khác thường. Tuy

nhien, lần gặp gỡ cô ở trung tâm mua sắm vào hơn một tháng trước, anh cũng đã nhìn rõ được mặt mộc của cô. Khuôn mặt của cô... đúng là rất giống với người hân đang tìm. Bởi vậy, anh cho người theo dõi cô (Wind: Giờ mọi người biết kẻ theo dõi Thu tỷ là người của ai rồi nhé ^_^). Trong một tháng này, mỗi ngày anh đều quan sát được nhất cử nhất động của cô. Anh cũng đã thấy rõ, mỗi nét mặt, cử chỉ của cô hiện giờ đều rất giống người kia. Hơn nữa, không biết từ bao giờ, hình ảnh cô đã khắc sâu trong tâm trí anh. Bởi vậy, dù đã tìm được người, anh vẫn do dự chưa muốn hoàn thành nhiệm vụ. Ngờ rằng đó chỉ là do anh ngộ nhận, nghĩ cô không hề có bất kì liên quan gì đến mình, cũng không thể tác động tới cảm xúc của bản thân nhưng nhìn những bức ảnh được gửi tới, anh lại không kiềm chế được mà nổi giận. Anh đau. Đau vì cô không cố gắng tránh khỏi những tên đàn ông vây quanh, cũng đau vì cô dễ dàng trao lần đầu tiên cho một tên đàn ông mới gặp lại dù họ đã quen biết nhau rất lâu. Anh biết rất rõ người đàn ông cùng cô làm chuyện đó. Cái tên Ruki Matsukari thật quá đỗi quen thuộc với những người như anh, đồng thời, đó cũng là nỗi kinh hoàng của rất nhiều người và đương nhiên trong cái “nhiều” đó sẽ không bao gồm cả anh.

Ruki Matsukari trong mắt của “họ” rõ ràng là hiện thân của một ác ma chân chính!

Sau khi ném xong hết những thứ có thể ném, Hàn Lâm ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay bên đặt sau chiếc bàn làm việc. Căn phòng gọn gàng, ngăn nắp ban đầu giờ đây chẳng khác gì một bãi rác. Những mảnh thủy tinh vỡ nát bị ném ngổn ngang trên sàn, giấy bút bị quăng lung tung. Do Hàn Lâm quơ hết tất cả những thứ trên bàn xuống nên chiếc laptop siêu mỏng cũng chịu chung số phận mà đập đất. Nhìn chiếc Laptop vỡ tan cùng với những phụ kiện rơi tứ tung, người ta có thể biết được anh dùng lực mạnh cỡ nào, cũng biết được anh tức giận bao nhiêu.

Hàn Lâm mệt mỏi day day huyết thái dương. Tâm trạng của anh từ trước đến nay vẫn luôn ở trong trạng thái cân bằng, bình lặng vậy mà lần này lại phải dao động vì một người con gái. Anh tức giận, cũng đau đớn chỉ vì một nữ nhân mới gặp mặt được vài lần, còn chưa tính là quen biết bởi anh cũng không dám chắc cô có còn nhớ được khuôn mặt của mình hay không!

Nghĩ đến đây, Hàn Lâm cảm thấy bản thân thật đủ vô dụng. Từ bao giờ anh đã thất bại đến mức này, còn không chắc việc người ta có hay không nhớ nổi diện mạo của bản thân? Anh là... càng sống càng thụt lùi sao?

“Công chúa, cô nói xem, có phải tôi nên đưa cô về nơi đó không?”

Hàn Lâm hoang mang tự hỏi chính mình. Trả lời anh là sự im lặng đến đáng ghét. Không khí trong phòng thật yên tĩnh, đến mức một chiếc kim rơi xuống sàn cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Đặt ra câu hỏi này, chính anh cũng cảm thấy bản thân có chút hèn nhát bởi lí do anh muốn đưa cô đi chính là vì muốn mấy tên đàn ông kia không thể tới vây quanh cô nữa, đây là anh muốn trốn tránh. Tuy nhiên, khi nghĩ đến kết cục của cô khi quay về, hân lại không có đủ can đảm. Nếu cô tới nơi đó, chờ đợi cô là những gì, hân đều đã rõ. Những người kia chắc chắn sẽ không buông tha cho cô!

Nhưng giờ cô đang có một đồng hồ nữ nam ở bên cạnh, ngộ nhờ cô động lòng... Hàn Lâm thật không dám nghĩ tiếp. Mà hân cũng không có chịu suy xét lí do cô trao thân cho Ruki. Nếu không có tình cảm đặc biệt với Ruki, cô có thể đồng ý dễ dàng như vậy sao?

Đưa đi cũng không được, để cô ở lại cũng không xong. Nếu hân cứ ngồi một chỗ mà cho người đi theo dõi cô như thế này, đợi đến khi cô bị người khác cướp đi ngay dưới mí mắt mình, chắc chắn Hàn Lâm anh sẽ hối hận chết! Vì vậy, có lẽ anh cũng phải bắt đầu tự thân vận động, đến bên cạnh cô mà tranh đoạt thôi.

Bên cạnh cô hiện giờ đều là những người đàn ông hoàn mĩ như vậy, anh mà còn không rat ay, chắc chắn sau này sẽ hối hận cả đời. Lăng Chính Thiên, Trần Cảnh Hạo, Quân Lâm Ngạo đều không phải đèn đã cạn dầu. Thân phận của bọn họ anh đều rõ, tuy không phải là tường tận nhưng trên cơ bản là đều biết.

Còn Ruki, không cần biết ở St Martin tôi với cậu thân thiết đến đâu, giờ cậu có khả năng đe dọa đến hạnh phúc của Hàn Lâm tôi thì cũng đều phải đánh bật cậu ra chỗ khác!

Ngọn lửa quyết tâm của Hàn Lâm bùng cháy dữ dội. Quyết định của anh ngày hôm nay cũng đã tạo nên một hồi tranh giành cướp đoạt vô cùng gay gắt.

Một ngày cứ như vậy đi qua, tưởng chừng như thật tĩnh lặng, bình yên như bao ngày khác nhưng lại là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời của một số người. Sáu con người, sáu loại tình cảm nhưng suy nghĩ của năm người đàn ông ưu tú lại đều hướng về một người con gái. Trong đêm khuya tĩnh lặng, mọi thứ cũng dần thay đổi. Kể từ khi Lâm Hiểu Linh trở thành Trịnh Thái Thu, có lẽ bánh xe số phận đã đổi sang một vòng quay mới, dây tơ hồng của Nguyệt lão trong vô hình đã quán qua ngón tay họ, khiến số phận của họ phải gắn liền với nhau, dây dưa không dứt...

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nam Chính Đối Đầu

Tác giả: Wind

Từ sáng sớm hôm sau Thái Thu đã rời khỏi nhà để đến công ty. Thật sự là lúc này cô không biết bản thân phải làm thế nào để đối mặt với Ruki, cũng không đủ can đảm để thực hiện chuyện đó. Hơn nữa, ngày hôm qua anh sốc như vậy, chắc chắn bây giờ vẫn chưa muốn gặp cô, có khi còn chưa thể chấp nhận được việc người mà anh luôn đinh ninh là người con gái anh yêu thương hơn mười năm qua bỗng chốc lại trở thành một người khác. Cô nghĩ tạm thời hai người không nên gặp mặt thì tốt hơn.

Khỏe môi khỏe vẻ nên một nụ cười đầy chua xót. Mới hôm qua hai người còn thân mật như vậy mà giờ đã thành cái dạng này. Nhưng cô cũng biết, việc cô không phải là Thái Thu của trước kia, Ruki sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra, chỉ bằng cô tự khai ra có lẽ tội sẽ nhẹ hơn.

Huống chi, cô không phải là chưa kiến thức qua tình cảm của Ruki giành cho nguyên chủ. Anh còn có thể bất chấp tính mạng mà đi trả thù cho cô ấy...

“Tiểu Thu”.

Chất giọng dịu dàng nam tính truyền từ tai phải đến đã đánh tỉnh Thu khỏi dòng suy nghĩ. Giọng nói này có chút quen thuộc nha.

Gạt bỏ những suy nghĩ phức tạp trong đầu, cô nhanh chóng tự điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân cho thật thích hợp rồi mới đưa mắt nhìn xem người mới gọi mình là ai. Không nhiều người gọi cô bằng cái tên “tiểu Thu” hăm đơ này bởi vì ngoài Quân Lâm Ngạo và Trần Cảnh Hạo ra, cũng không có ai đi gọi cô như vậy. “Tiểu Thu”, “tiểu Thu”, “tiểu Thu...”, nghe khó chịu muốn chết!

Suy đi tính lại, cô không nghĩ đây là giọng của Quân Lâm Ngạo. Tên kia nói chuyện với cô toàn dùng cái giọng điệu ngả ngón nghe phát buồn nôn. Hắn làm gì có chất giọng trầm ấm như vậy chứ. Nghĩ như vậy, rất nhanh cô liền tìm ra được chủ nhân của âm thanh hồi nãy.

Cô đoán không sai được mà! Người vừa gọi cô đúng là Trần Cảnh Hạo.

Ách! Mới sáng sớm mà hân đến nhà cô làm gì?

Sự tò mò trực tiếp áp chế sự bức xúc của Thái Thu về cách gọi tên mình của Trần Cảnh Hạo. Đồng thời, nhận thấy Cảnh Hạo gọi mình lâu như vậy rồi mà cô chưa đáp lại, nghe có vẻ có chút thất lễ, giống như là đang khinh thường việc nói chuyện với anh vậy.

“Bác sĩ Trần, sao anh lại ở đây?”

“Tại sao tôi lại không thể ở đây?”

Nghe thấy câu hỏi của cô, Trần Cảnh Hạo không trả lời ngay mà đặt câu hỏi ngược lại. Trên trán cô chảy xuống vài vạch đen. Tuy nhiên, cô nhanh chóng chấn chỉnh lại cảm xúc của bản thân, tự an ủi rằng có lẽ tên này có công việc cần giải quyết ở gần đây chứ tuyệt đối không phải tới tìm cô. Nghĩ vậy, Thu nở một nụ cười thật chuẩn mực nhưng cũng có vài phần khách sáo, trả lời câu hỏi của Trần Cảnh Hạo.

“Không có gì. Tôi chỉ tò mò một chút, thất lễ rồi. Thật xin lỗi. Đúng rồi, giờ tôi phải đi làm, tôi đi trước nhé”.

Nhìn nụ cười có phần xa cách của cô, Trần Cảnh Hạo cảm thấy vô cùng bức bối. Lại là thái độ này. Hơn một tháng qua, xa cách, lạnh nhạt chính là thái độ mà cô dùng khi giao tiếp với anh. Nhìn nụ cười nhợt nhạt của cô, anh có một loại xúc động muốn xé nát cái mặt nạ tươi cười gượng ép đó. Cô như vậy khiến anh không tài nào hiểu nổi trong đầu cô đang suy nghĩ cái gì, rất khó nắm bắt.

“Trịnh Thái Thu, tôi đã nói với em bao nhiêu lần rồi, sao giờ còn gọi là bác sĩ Trần hả? Nói em như trước kêu tôi là Hạo, việc này khó lắm sao hả?”

Thấy Thu đã xoay người rời khỏi, Trần Cảnh Hạo vội giữ tay cô lại, nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra vài từ, giọng nói mang theo sự bất mãn rất lớn của anh. Cô gái chết tiệt này dám bỏ ngoài tai lời của anh hết lần này tới lần khác.

“Tôi với anh không tính là thân thiết cho nên, tôi vẫn sẽ gọi anh là bác sĩ Trần. Còn nữa, mong anh đừng gọi tôi là tiểu Thu nữa. Chúng ta cũng không thân đến mức đó”.

Cô thu lại nụ cười trên môi, lạnh lùng đáp trả. Đồng thời, cánh tay cũng vung lên nhằm thoát khỏi ma chảo của anh. Nói xong, không đợi đến câu nói tiếp theo của Trần Cảnh Hạo, cô trực tiếp xoay người, định đi tới trạm xe buýt để tới công ty. Dù gì thì cô cũng chỉ làm một nhân viên bình thường, lái siêu xe đi làm cũng không thích hợp lắm, còn có cảm giác giống như muốn khoe của vậy. Hơn nữa, giá xăng hiện giờ cũng không rẻ nha, cô cũng lười lái xe nữa. Cô còn tốt bụng mà lo lắng môi trường sẽ bị ô nhiễm hơn khi trên đường nhiều thêm một chiếc ô tô a~ Hồi cô học lớp 9, trong sách Tiếng Anh có viết là sử dụng phương tiện giao thông công cộng cũng có thể bảo vệ môi trường đó. Cô đây là một công dân lương thiện, còn có ý thức bảo vệ môi trường rất cao, đi xe buýt cũng tiện lợi nhiều lắm. Bởi vậy, cô liền hàng ngày bắt xe buýt mà đi làm thôi.

Người có ý định rời đi là cô nhưng cô có đi được hay không là do Trần Cảnh Hạo quyết định. Anh khỏe hơn cô, giữ cô lại hoàn toàn là một việc nằm trong khả năng của anh.

“Em dám bỏ đi?”

Trần Cảnh Hạo trừng mắt nhìn cô nàng cứng đầu đang bị anh giữ lại. Còn dám chọc giận anh? Có cá tính!

Nếu Thu biết được cách cô phản kháng Trần Cảnh Hạo trong mắt anh là hành động thể hiện cá tính, chắc cô sẽ tức chết. Thần kinh của tên này chắc chắn có vấn đề rồi.

“Tôi sắp chậm chuyến xe rồi, anh bỏ tay ra”.

Thu kiên nhẫn nói rõ từng từ. Nếu không phải sợ muộn giờ lên xe, chắc chắn cô sẽ bắt chấp tất cả mà lao vào “chiến” với tên hồ ly da mặt siêu dày này!

“Muộn cũng không sao, tôi đưa em đi”.

Cảnh Hạo rất biết nắm giữ cơ hội, nghe cô nói vậy liền cười tươi rồi mà đáp lại, bộ dạng này trong mắt cô chính là cực kì đáng ăn đòn! TMD! Tên này còn biết xấu hổ là gì sao!?

Thu rất tự hào mà thành thực thừa nhận cô là một công dân tốt và cực kì văn minh, rất hiếm khi phải văng tục chửi bậy nhưng mà với “mặt mo” Trần Cảnh Hạo, cô đã hết chịu nổi rồi. Nhìn bản mặt của tên đàn ông siêu đáng ghét trước mặt mình, Thu lại không nhịn được mà chửi thề.

Mẹ nó! Cái gì mà dịu dàng, ôn nhu? Cái gì mà thân sĩ, hòa nhã? Nghe thật con mẹ nó buồn nôn! Còn mặt công hân đóng vai đó chân thật như vậy. Tên đàn ông này rõ ràng là lưu manh giả danh trí thức! Đáng tiếc cho mọi người đều bị hắn lừa phỉnh hết rồi!

Trong khi Thái Thu đang tận lực lôi cả mười tám đời nhà Cảnh Hạo ra để “ân cần hỏi thăm”, một giọng nói nam tính lại vang lên.

“Bác sĩ Trần, để anh phải đưa cô ấy tới công ty là làm phiền anh rồi. Hơn nữa, công việc của anh nhiều như vậy, việc đưa Thu đi làm vẫn nên để tôi thì tốt hơn”.

Hàn Lâm nhàn nhả đi tới bên cạnh Thu, hiển nhiên người mới lên tiếng là anh.

Thái Thu nghi hoặc nhìn người đàn ông mới xuất hiện. Cô có quen người này sao?

Ừm... Nhìn mặt đúng là có chút quen thuộc. Vài giây sau, một cái tên liền hiện ra trong đầu cô.

“Hàn Lâm?”

Suy nghĩ đi kèm với lời nói, cô trực tiếp vút tâm trạng không vui sang một xó tiện thể quăng luôn Trần Cảnh Hạo đến tận chân trời, tập chung vào việc giải quyết sự thắc mắc của bản thân. Trước đây bạn bè vẫn hay nói trí nhớ cô rất tốt, bọn nó còn lấy đó làm điều để ngưỡng mộ cô nha. Người mới gặp qua một lần cô cũng có thể nhớ mang máng gương mặt của họ với điều kiện tiên quyết là cô có gặp lại người kia. Bởi vậy nên giờ cô đã trực tiếp nhìn thấy mặt người ta thì đương nhiên có thể nhớ người đàn ông này là ai. Hơn nữa, trước đây cô còn muốn nhớ kĩ mặt hắn để giúp cho việc tránh mặt nam chính được thuận lợi đâu.

Nhưng mà, cô còn chưa tìm tới anh, anh lại đến gặp cô làm gì? Còn nói đưa cô đi làm.

Đùa! Cô tránh mấy người này không kịp thì sao lại có thể đồng ý đi cùng xe với một trong hai người này chứ? Muốn một trong hai người này đưa cô tới công ty? Ngủ mới đồng ý!

Tạm thời không nhắc đến “ân oán kiếp trước” của mấy người bọn họ, chỉ cần một trong hai người này xuất hiện tại công ty, nhất định cô sẽ không được yên với mấy bà chị đồng nghiệp quá đỗi nhiệt tình kia. Cô vẫn còn nhớ rõ bọn họ tích cực giới thiệu bạn trai cho cô như thế nào đâu! Nhớ lại cũng vẫn thấy rùng mình. Quá đáng sợ!

“Cảm ơn ý tốt của hai vị. Tôi nghĩ chắc hẳn hai người đang rất bận nên không cần nhọc công đưa đón tôi đâu. Nếu hôm nay muộn xe tôi có thể tự lái xe đến nơi làm việc, không có sao cả. Tôi sắp muộn giờ rồi nên xin phép đi trước”.

Tuy Thu đã đưa ra những lí do rất hợp tình hợp lý nhưng mà, hai người đàn ông ở đây đều đã biết rõ thời gian làm việc của cô, cô có thể lừa bọn họ sao? Hiện tại mới có hơn sáu giờ một chút mà đúng bảy giờ cô mới bắt đầu làm việc. Còn nói sắp muộn? Cô lừa quỷ a!

Thái Thu đáng thương không hề hay biết lời nói dối của cô đã bị hai người này biết được nên cô vẫn cười đến xuân phong đắc ý, tao nhã nhấc chân rời đi. Nhưng đi chuyển chưa đầy ba bước, một câu nói lại vang lên khiến người cô cứng ngắc.

“Cô Trịnh, tôi nghĩ cô muốn biết chuyện liên quan đến người tên... Anna?”

“Anh...”

Nghe Hàn Lâm nói vậy, Thu gần như quay lại ngay lập tức. Phải biết rằng ngoài cô và bố mẹ nuôi thì vẫn chưa có ai biết mẹ ruột cô tên Anna. Suy nghĩ của cô rõ ràng cho thấy cô không hề hay biết cuộc nói chuyện của cô cùng vợ chồng Lưu Huy còn có người thứ tư nghe được. Tuy Hàn Lâm không có nghe qua họ nói chuyện nhưng với sự theo dõi 24/7 của anh với cô, hiển nhiên anh đã biết cô đã biết được tên của mẹ ruột mình.

Ừm! Dùng thông tin liên quan tới “người đó” để cô đồng ý ở cùng anh, không phải là quá lời sao? Hờ... Dù sao “họ” cũng không cấm anh tiết lộ thông tin của người kia. Hơn nữa, dù họ có cấm, anh cũng đâu có lí do để nhất nhất nghe theo lời họ nhỉ?

Dù anh dùng lí do có chút không thỏa đáng, giống kiểu thừa dịp cháy nhà mà hôi của nhưng mà, pháp luật có cấm anh không được đi cùng người anh thích sao? Mà muốn cấm cũng không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có!

Người từ nãy giờ vẫn luôn bị hai con người vô tâm kia quên mất, Trần Cảnh Hạo, cũng dễ dàng nhận thấy sắc mặt cô khẽ biến đổi khi nghe Hàn Lâm nhắc đến tên Anna. Có thể làm người giỏi che dấu cảm xúc như cô thay đổi sắc mặt, người kia đối với cô quả thật có vị trí không tầm thường đâu.

Cảnh Hạo rất tò mò. Anna... rốt cuộc là thần thánh phương nào a?

Trong khi hai người đàn ông đang rất tích cực nghĩ cách “tranh sủng”, tâm trạng Thu lại không hề tốt chút nào. Giờ cô thắc mắc duy nhất một chuyện, thông tin về mẹ ruột của cô tại sao lại có thể đến được tại Hàn Lâm?

Tuy tâm trạng đang cực kì hỗn loạn nhưng khuôn mặt cô chỉ thoáng thất sắc, nếu ai không chú ý liền không thể nhìn ra. Tuy nhiên, hai người đàn ông đang đứng gần cô, ai không phải là cao thủ nhìn thấu tâm trạng người khác? Chỉ cần một thay đổi nhỏ trên khuôn mặt cô cũng đã quá đủ để họ đoán ra được cảm xúc của cô. Dù cho điều đó đã được cô cố gắng che giấu rất kĩ thì với tình trạng của cô hiện giờ thì có cố hơn nữa cũng vẫn để lộ ra một vài phần.

Thấy được tâm trạng bất ổn của cô, Trần Cảnh Hạo liền cảm thấy không thoải mái. Chỉ là một câu nói mà cũng có thể đem cô biến thành cái dạng này. Giờ hẳn không cần suy nghĩ xem người tên Anna gì đó là trai hay gái, liền đồ luôn mộ bình giấm cho người đó. MK! Từ khi cô thay đổi, hẳn còn chưa thấy cô để ý hẳn bằng một phần trăm của người này đâu. Cô rõ ràng còn cho hắn ăn bơ suốt ngày. Thật đủ ủy khuất!

Hơn nữa, cô còn bày ra bộ dáng lo sợ như vậy, hẳn thật rất khó chịu. Bởi vậy, hắn càng muốn tìm hiểu rõ xem người kia rốt cuộc là ai, có quan hệ gì với cô.

Nhưng mà bây giờ phải gạt vụ điều tra qua một bên đã, phải khiến cô đi cùng hắn chứ nhất định không thể để tên Hàn Lâm kia được hưởng lợi. Hắn nói ra câu kia đã làm cô phản ứng mạnh tới như vậy, sợ rằng cô đã có ý định đi cùng Hàn Lâm để lấy thông tin liên quan đến người kia đi.

“Tiểu Thu, sắp sáu giờ rồi, tôi đưa em đến công ty”.

Đôi khi ra tay trước có thể chiếm được thế thượng phong. Chỉ là không biết trong trường hợp này có thể áp dụng được điều đó hay không thôi.

Nhìn cô giống như có chút không thoải mái khi phải đứng đây nói chuyện với anh cùng Hàn Lâm. Cô sợ người khác nhìn thấy sao? Mà “người khác” này, là... bạn trai cô? Hôm qua, khi Lăng Chính Thiên đã ngà ngà say, cậu ta có nói tới việc người yêu trong lời nói của cô đã về nước rồi thì phải. Nhưng là, họ... sống chung sao?

Aizzz... Nói đi nói lại đây mới chính là nguyên nhân anh sáng sớm đã tới làm phiền cô a~ Vốn là định thăm dò cô một chút ai dè lại gặp phải tên Hàn Lâm tới làm kì đà cản mũi. Hơn nữa, con kì đà này dường như còn có máu hồ ly à.

Không phải nam nhân này cũng muốn giành tiểu bảo bối với hắn đây chứ?

Hai đầu lông mày của người nào đó kín đáo nhún lại một chút. Tiểu Thu của hắn dạo gần đây có chút không yên phận thì phải, cứ nhiên dám đi chọc phải một đám hoa đào lớn như vậy. Hơn nữa, theo như hắn thấy, hoa đào của cô cũng thật cứng rắn, than phận của Quân Lâm Ngao và Chính Thiên đã khiến hắn đủ mệt để nghĩ cách đối phó, bây giờ còn xuất hiện thêm một tình địch là Hàn Lâm. Tuy hồ sơ lí lịch của hắn cho biết hắn chỉ xuất thân từ một gia đình bình thường nhưng với hơi thở quý tộc toát ra từ trên người hắn, Trần Cảnh Hạo liền chắc chắn gia thế của Hàn Lâm cũng không bình thường.

Phiền phức nhất vẫn là bạn trai của cô- Ruki Matsukari. Anh đã cho người điều tra thông tin của người này rất nhiều lần nhưng vẫn không thu được kết quả khả quan. Đó cũng chính là một dấu hiệu đặc biệt để anh nhận định gia thế của người tên Ruki này. Gia cảnh của anh ta tuyệt đối không thua kém anh, thậm chí còn có thể là hơn anh.

Đối với những tình địch nặng cân như vậy, Trần Cảnh Hạo có chút cảm thán. Thì ra tiểu mèo đen của anh lại có sức hút lớn như vậy a~ Nhưng mà, những nam nhân ưu tú như vậy lại luôn vây quanh cô khiến anh rất rất không thoải mái. Bởi vậy cho nên, vẫn nên sớm đuổi họ tránh xa cô thôi. Ngay cả người bạn trai có thân thể bí ẩn của cô cũng không ngoại lệ.

Nói chung, cô là của anh cho nên một khi cô chưa cưới, dù là có một người yêu hay nhiều hơn đi chăng nữa, anh đều sẽ đánh bật họ. Mà dù cô có cưới rồi, anh cũng muốn ép bọn họ phải ly hôn a~

Trần Cảnh Hạo rất không tự giác mà trong vô thức đã mặc nhận cô là người của mình, cũng xác định cô sẽ là lão bà của mình trong tương lai. Tuy nhiên, trong hiện thực, anh có thể truy thê thành công hay không vẫn còn là một ẩn số. Hơn nữa, anh cũng không biết rằng những tình địch của anh cũng có quyết tâm muốn chinh phục trái tim cô không hề thua kém anh.

Dù Trần Cảnh Hạo có biết lợi dụng thời cơ đến mấy cuối cùng cũng không chiến thắng được sức hấp dẫn của người có thông tin liên quan đến mẹ cô. Bởi vậy, khi thấy vẻ mặt cam chịu của cô khi bước lên xe Hàn Lâm, Trần Cảnh Hạo cũng là bức tức vô cùng. Hơn nữa, khi nhìn đến bản mặt kiêu ngạo cùng nụ cười chọc tức của Hàn Lâm, Cảnh Hạo cũng suýt tức đến phát điên.

NND! Người cứ ở đó mà đắc ý. Mới thắng được một lần liền nghĩ mình giỏi sao? Hừ! Lão tử liền chống mắt lên xem ai mới là người cười cuối cùng!

Tuy bên ngoài vẫn bày ra dáng vẻ đạo mạo, bình tĩnh nhưng trong lòng Trần Cảnh Hạo đã thầm phi báng Hàn Lâm đến ngàn vạn lần. Chính Cảnh Hạo cũng không nhận ra, hẳn thế nhưng lại vì một việc còn con non như vậy mà khó chịu. Không những vậy, suy nghĩ của hắn bây giờ cũng thật giống với một cậu thiếu niên đang bức tức vì bị kẻ khác giành mất thứ đồ yêu thích.

Bình thường, cảm xúc của một con người như hắn tuyệt đối không dễ dàng giao động. Vậy mà lần này chỉ vì cô từ chối đi cùng hắn để đi cùng một người đàn ông khác lại khiến hắn bức tức đến nỗi phải văng tục a~

_____ Ta là phân cách tuyến _____

“Nói đi, tại sao anh biết người tên Anna?”

Thu bày ra bộ mặt băng giá, đặt câu hỏi với giọng điệu hết sức lạnh lùng. Tuy vậy, Hàn Lâm cũng tuyệt đối không có một chút bất ngờ, mặt không biến sắc, cực kì bình tĩnh mà tiếp tục lái xe.

Nhìn đến dáng vẻ ung dung của anh, cô liền muốn nổi khùng. Tên này rõ ràng là lấy thông tin của mẹ cô ra để dẫn dụ cô đi cùng hắn vậy mà hiện giờ lại làm như không có gì. Có phải vừa nãy hắn nói đùa cô không vậy? Nhưng mà, nếu là nói đùa, vậy sao hắn có thể biết được tên mẹ cô a?

Hắn hẳn là muốn thử thách tính kiên nhẫn của cô đi!

Nhẫn! Cô nhất định phải nhẫn. Chuyện nhỏ như việc chờ đợi còn làm không xong, làm sao cô có thể tìm được bố mẹ ruột. Cô không tin tên Hàn Lâm này lại rảnh rỗi tìm tới mình chỉ vì một câu nói đùa.

Nhìn thấy bộ dạng nhu thuận cùng kiên nhẫn của cô gái ngồi bên cạnh mình, khóe mắt Hàn Lâm liền hiện lên một chút ý cười. Nụ cười này tuy nhợt nhạt nhưng lại vô cùng chân thực, hiển nhiên là dễ nhìn hơn nụ cười thường ngày anh dùng để ngụy trang.

Cô gái này thật sự rất thông minh, lại rất biết thời thế. Anh đúng là không có nhìn nhầm đi.

Ngồi yên hết năm phút, Thu liền sắp không thể chịu nổi. Lúc bấy giờ, Hàn Lâm vô cùng thức thời mà mở miệng nói chuyện.

“Người phụ nữ tên Anna kia, cô không cần phải nghi ngờ thêm nữa, bà ấy đích thực là mẹ ruột của cô. Nhưng giờ cô có lật tung cả thế giới này lên cũng sẽ không tìm được người đó đâu”.

Hàn Lâm nói ra hai câu, tuy là rất ngắn gọn nhưng lại có sức ảnh hưởng vô cùng lớn đối với cô. Anna... thật đúng là mẹ cô? Hơn nữa bà ấy không ở thế giới này?

“Anh nói nhầm gì vậy? Nếu mẹ tôi còn sống thì sao lại không ở thế giới này?”

Hai hàng lông mày lá liễu nhíu lại thành một đường cong duyên dáng đã bộc lộ cảm xúc hiện giờ của Thu. Tâm trạng cô đang rất rối loạn.

“Mẹ cô đúng là còn sống, nhưng là bà ấy đang ở trong một không gian khác, nơi đó gọi là St Martin”.

...

_____ Ta là phân cách tuyến _____

Thu thần thờ đi vào công ty. Dù mọi người có nhiệt tình chào đến đâu, cô đều không cười tươi đáp lại như mọi ngày mà chỉ cảm lạnh đi tới bàn làm việc của bản thân.

Lời nói của Hàn Lâm vẫn xoáy sâu trong tâm trí cô, muốn quên đi cũng không được, cũng chẳng có cách nào để bỏ qua. Dù cô đã tự an ủi bản thân rất nhiều lần rằng điều Hàn Lâm có thể sẽ không phải là sự thật nhưng cô vẫn không tài nào bình tĩnh được.

Nhìn khuôn mặt thần thờ, còn có chút tái nhợt của cô, tâm Hàn Lâm đau giống như có kim châm. Chính anh cũng không ngờ tới, việc nói cho cô biết một chút về thân phận thật của cô lại khiến cô phản ứng mạnh tới như vậy. Nếu như sớm biết sẽ có kết quả như vậy, anh thà để cô đi cùng Trần Cảnh Hạo. Nhìn tới bộ dạng thiếu sức sống của cô, lòng anh thật rất khó chịu.

Lông mày của Hàn Lâm nhíu lại thật chặt, tưởng chừng như đã có thể kẹp chết một con ruồi. Anh hồi hận. Nếu như anh không nói cho cô biết chuyện kia, có lẽ cô sẽ không thành ra như vậy.

Nhưng... trên đời có thể có “Nếu như” sao?

Đợi đến khi bóng dáng Thu đã khuất sau cánh cửa, Hàn Lâm mới chậm rãi lên xe rồi lái đi. Hành động của anh thật đúng là rất ra dáng người yêu mẫu mực a~

Quay trở lại với Thái Thu. Rốt cuộc trong cả ngày hôm đó cô cũng không thể làm việc gì ra hồn. Bài dịch từ tiếng nước Z sang quốc ngữ của cô cũng sai rất nhiều, báo hại cho cô bị trưởng phòng phê bình một hồi. Tuy nhiên, nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn cùng đôi mắt trống rỗng của cô, trưởng phòng lại đành thở dài bất lực, không nói thêm gì nữa.

“Dù gì hôm nay cũng không có nhiều việc, hay là em về nhà luôn đi, ở đây cũng không thể làm việc”.

Trưởng phòng rất tâm lý mà đưa ra lời khuyên. Nghe thấy cô nàng nói vậy, mấy đồng nghiệp cùng phòng với cô cũng rất đồng ý. Phải nhìn bản mặt bánh bao thiu của cô suốt mấy tiếng liền đúng là sắp vượt quá giới hạn chịu đựng của bọn họ rồi a~

Không biết con bé này hôm nay bị làm sao mà ủ rũ mất nửa ngày trời như vậy.

Trên đây chính là thắc mắc của mấy đồng nghiệp khá thân thiết với cô ở công ty.

Thu nghe được câu nói của Trưởng phòng liền gật đầu, cũng cho là đúng mà đứng dậy xin phép về trước. Đúng là hôm nay cô không có tâm trạng để

làm việc. Nhưng cô cũng không muốn về nhà, nếu hiện giờ lại gặp phải Ruki, chính cô cũng không biết nên cư xử thế nào cho hợp lý.

Bước ra từ trong thang máy, cô vô tình thấy Quân Lâm Ngao đang đứng nói chuyện cùng Luru Huy. Tuy cô không biết họ nói gì nhưng vẫn có thể đoán chắc là bàn về công việc. Tuy nhiên, không biết là do vô tình hay hữu ý mà Quân Lâm Ngao đúng lúc nhìn về phía cô. Thấy tinh thần cô giống như có chút không vui, đáy mắt anh liền xẹt qua một tia nghi hoặc, cũng có ưu thương nhân nhạ.

“Chủ tịch Luru, một khi đã quyết định xong vậy thì ngày khác bên chúng tôi sẽ mang hợp đồng đến. Mong hai bên hợp tác vui vẻ”.

Tuy tâm trạng đang có chút bất ổn nhưng Quân Lâm Ngao vẫn nở nụ cười rất ôn hòa mà hữu lễ nói chuyện với Luru Huy, không hề có một tia sao nhãng. Trong lòng Luru Huy cũng thầm tán thưởng, đại thiếu gia của Quân thị quả nhiên không tầm thường. Hắn nói không phải là quá nhiều nhưng sức thuyết phục rất lớn, khiến người ta gần như không thể từ chối.

Lão già Quân Viễn kia đã muốn giỏi, con trai hắn còn giỏi hơn. Đúng là hổ phụ vô hổ tử từ a!

Đến đây cũng phải nói lại, vốn Luru Huy và bố của Quân Lâm Ngao trước kia còn là bạn học cùng khóa, hai người này vừa vặn cũng nằm trong top những tài tử được mọi người hâm mộ nhất. Hơn nữa, hai người chính là luôn đối đầu với nhau trong học tập. Chỉ cần thành tích của người kia cao hơn mình một chút, người còn lại liền nỗ lực mà vượt qua, còn muốn đạt thành tích cao hơn. Đây cũng coi là tính hiếu thắng của thời trẻ tuổi nên dù hai người thích ganh đua là vậy nhưng cũng có giao tình không tệ, cũng có thể nói là bạn tri kỷ cũng không ngoa. Chính vì vậy, khi Quân Lâm Ngao giao tiếp với Luru Huy, anh cũng có thái độ kính trọng thật lòng.

Sau khi hai bên đã bàn xong việc, Quân Lâm Ngao liền giao lại công việc cho trợ lý, bảo anh ta về công ty trước còn bản thân liền vội vàng ra ngoài tìm cô. Vừa nãy anh có thấy sắc mặt cô không được tốt cho lắm. Cô không được khỏe sao? Hay là tâm trạng cô không tốt?

Nghĩ như vậy, tâm trạng Quân Lâm Ngao liền xảy ra mâu thuẫn. Rõ ràng hôm qua cô cùng bạn trai còn vui vẻ như vậy mà.

Nhớ đến việc đó, tim anh lại nhói lên từng hồi, liền cảm thấy hít thở có chút khó khăn. Tuy nhiên, với tình hình hiện tại của cô, anh rất không an tâm khi để cô đi một mình. Xem bản mặt dờ dẩn giống như không có bất cứ nhận thức nào về thế giới xung quanh của cô, anh lại cảm thấy lo lắng. Vốn là lần này muốn hợp tác với Thịnh Thế là vì có một hạng mục quan trọng cần hợp tác thực hiện cùng với một tập đoàn lớn, Thịnh Thế vừa hay đủ yêu cầu. Nhưng đó chỉ là một phần lý do, anh quyết định hợp tác với tập đoàn này, nguyên nhân chủ yếu là vì cô. Anh muốn được gần gũi cô thêm một chút. Dù cô không quan tâm, không thích anh cũng được, anh chỉ mong muốn được ở cạnh bảo vệ cô. Chính anh cũng nhận thức được, kết cục của anh ngày hôm nay phần lớn cũng đều là do anh mà ra. Là do anh không biết trân trọng tình cảm của cô trước...

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chùm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bảo Bối, Hay Là Em Đầu Với Anh Đi

Tác giả: Wind

“Thu!”

Quân Lâm Ngao nhanh chân đi tới gần cô. Mắt thấy Thu đã sắp bước tới bậc tam cấp mà cô dường như vẫn chẳng có ý niệm gì về điều này, anh liền cầm tay cô kéo lại. Tâm đầu thất lại. Mới hơn một ngày không gặp, rốt cuộc là tại sao cô lại thành ra như vậy!?

Tay bỗng bị người khác nắm lấy, còn bị kéo người lại đằng sau nên Thu cũng phần nào lấy lại được ý thức.

“Quân Lâm Ngao?”

Đây là câu nói đầu tiên của Thu kể từ lúc cô xuống xe của Hàn Lâm. Biết bao nhiêu lời nói của mọi người đều không thể tác động đến cô vậy mà giờ Quân Lâm Ngao mới chạm vào một chút, cô liền có phản ứng. Nếu mấy đồng nghiệp của Thu biết được điều này chắc họ sẽ khóc thét quá!

Tuy nhiên, nếu ai đã quen cô đủ lâu sẽ biết được tính xấu này của Thu. Mỗi khi cô bị sốc, tâm thần hoảng loạn là đầu óc cô liền trống rỗng, gần như không có nhận thức với mọi thứ xung quanh. Bởi vậy nên khi có người nói chuyện với cô, Thu cũng là nghe câu được câu không và phần lớn chính là không nghe thấy gì. Nếu có người muốn làm hại cô thì thời điểm này là lúc ra tay dễ dàng nhất.

Dù lúc đó cô không có nhận thức với bên ngoài nhưng khi có người có ý muốn đánh tỉnh cô, liền rất dễ dàng. Điều này cũng không có nhiều người biết vì tính chất của tình tình quái gở này của thật đúng là rất trái ngược. Hơn nữa, cũng không có ai dám chạm vào cô a~ Nhìn cô giống như người mất hồn như vậy, nếu họ động vào xong cô liền ngã ra mà ngất thì ai có thể chịu trách nhiệm được đây?

Nói ra thì có chút nghiêm trọng nhưng trên đời này quả thực có thể xảy ra những chuyện như vậy nha. Mà mấy người bọn họ tuyệt đối không muốn làm chuột bạch thí nghiệm đâu.

“ Hôm nay em bị làm sao vậy?”

Tuy Quân Lâm Ngao không có thừa nhận thân phận của anh nhưng việc anh trực tiếp đưa ra câu hỏi với cô cũng là một cách để trả lời. Nếu cô đã biết được anh là ai, vậy thì nếu anh “ Ừ” một tiếng có phải hay không là rất thừa a~

“ Tôi chẳng bị sao cả. Giờ tôi phải đi rồi”.

Thu rất phũ mà quảng cho Quân Lâm Ngao hai câu rất có ý tứ. Mà mong muốn của cô qua vài từ này chính là: Tôi có bị gì cũng chẳng liên quan đến anh, cảm phiền anh tránh ra giúp.

Hiển nhiên là Quân Lâm Ngao đã nghe ra ý của cô. Tuy nhiên, mỗi nam rất không thức thời mà giả ngu, tiếp tục bám cô.

“ Đúng rồi. Lúc này đáng ra vẫn là giờ là việc mà, sao em lại ở đây?”

Nhìn mỗi nam mặt dày đang không ngừng lái nhai làm phiền mình, Thu đã buồn bực đến nỗi ném luôn sự kinh hoàng được duy trì từ sáng vào tận vũ trụ. Bởi vậy, cô hiện giờ có tinh thần rất tốt để tranh cãi với Quân Lâm Ngao. Điều này cũng chính là điều mà anh mong muốn a~ Vừa này trông cô thần thờ như người mất hồn, tuyệt đối thiếu sức sống, anh nhìn liền cảm thấy không quen. Giờ cô đã lấy lại tinh thần, thái độ đối với anh cũng tốt hơn mọi ngày, anh không vui không được.

Mọi người đừng nghĩ là Quân Lâm Ngao anh thích bị ngược a~ Anh cho là thái độ của cô đối với mình hôm nay rất tốt không phải là vì đầu óc anh có vấn đề mà đây là sự thật đó. Mọi người Thu cứ thấy anh là sẽ lạnh lùng liếc mắt một cái sau đó không thêm tiếp tục để ý, càng không nói với anh nửa từ. Vậy mà hôm nay cô còn nói được với anh quá hai câu, quả thực là bước tiến lớn a~ Đây tuyệt đối là thay đổi theo chiều hướng tích cực. Cảm xúc của anh bây giờ chỉ có những người thường xuyên bị ghê lạnh mới hiểu được.

Thu thở dài một hơi, cố gắng kìm nén sự buồn bực đang từng đợt trào lên trong lòng. Nếu cô không trả lời người này, có lẽ hẳn sẽ không chịu tha cho cô đâu a~ Nếu là ngày thường thì chắc chắn cô sẽ không ngại bỏ thời gian mà đấu cùng hẳn nhưng là hôm nay cô thực sự không có tâm trạng, chuyện hồi sáng khiến cô đủ phiền rồi.

“ Hôm nay tôi được về sớm cho nên, nếu tôi không ra ngoài để đi về, vậy tôi ngồi trong đó làm cảnh à!?”

Sao hôm nay cô lại đen đui vậy chứ! Mới ra khỏi cửa nhà đã gặp phải Trần Cảnh Hạo với Hàn Lâm, giờ ra khỏi cửa công ty lại gặp Quân Lâm Ngao. Ôi cuộc đời!

Rốt cuộc là cô đã tạo ra tội nghiệt nghịch thiên gì mà ông trời nỡ đối xử tệ như vậy với cô a!

Trong khi mỗi nữ đang vô cùng bực tức mà lời mười tám đời tổ tông của lão Thiên gia cùng ba nam chính ra để “ ân cần hỏi han”, Quân Lâm Ngao lại rất hồn nhiên nghĩ kế tiếp cận cô.

Ừm! Hình như bình thường cô không lái xe đi làm thì phải. Anh có thể yêu cầu chờ cô về nhà a~

Ý kiến không tệ. Thật là, anh đây là tự ghen tị với bản thân đó. Vừa đẹp trai lại vừa thông minh, thử hỏi trên thế gian này có mấy người được như anh a?

Nếu như Thái Thu biết được trong đầu Quân Lâm Ngao đang nghĩ những gì, cô chắc chắn sẽ không ngần ngại mà nhảy vào cho anh vài cái tát để đánh tỉnh con người nào đó đang bị cuồng tự luyện. Người này có thể vô si thêm một chút sao?

“ Em hẳn là không lái xe tới công ty nhỉ? Đúng lúc anh cũng đang rảnh rồi, hay là để anh đưa em về?”

Mặt trời trán bóng! Quá vô si! Nói dối mà không biết ngượng! Rõ ràng có một đồng công việc chưa xử lý mà anh còn dám kêu là rảnh?

Thư kí của Quân Lâm Ngao mới đi ra đến cửa, nghe anh nói vậy liền muốn ngã ngửa, trong lòng đã âm thầm rơi lệ. Phó tổng, anh có thể vô si hơn chút nữa sao? Rõ ràng là anh bỏ bê công việc để đi tán gái mà!

Tuy rất uất ức nhưng mỗi thư kí rất biết điều mà đi đường vòng. Anh ta tuyệt đối không muốn đi phá hoại chuyện tốt của sếp nha, làm vậy sẽ bị trời phạt. Hơn nữa, có khi trời chưa kịp phạt anh ta đã bị cấp trên chỉnh lên bờ xuống ruộng rồi a!

Haizzz... Cái số làm công cho người.

Bạn thư kí nào đó thở dài thườn thượt, thầm cảm thán một câu xong liền nhanh chân rời đi. Nếu còn ở đây chắc chắn sẽ bị sếp cho là lười biếng nha.

Thái Thu ở bên này vẫn không hề hay biết đến nỗi ủy khuất của mỗi thư kí. Tuy nhiên, cô lại rất rõ ràng rằng Quân Lâm Ngao là đang nói dối nha. Anh ta rõ ràng là Phó tổng giám đốc của một công ty lớn, có thể rảnh vào giờ này sao?

Tuy biết rõ Quân Lâm Ngao đang chém gió nhưng Thái Thu rất nhân từ, độ lượng mà quyết định không vạch trần anh. Song, cô vẫn là không muốn đi cùng tên này đâu.

“ Giờ tôi không có ý định về nhà, tôi phải đi đến chỗ khác. Hơn nữa, tôi cũng không muốn làm phiền tới Quân thiếu a~”.

Quần thiếu, Quần thiếu, Quần thiếu. Quần thiếu cái đầu em ấy!

Quần Lâm Ngạo bực bội. Thế nào mà giờ cô lại bắt đầu chơi trò khách sáo với anh rồi?

“VẬY ĐỂ ANH ĐƯA EM ĐI”.

Nở nụ cười đẹp rạng ngời mà không chói lóa, Quần Lâm Ngạo không có một chút xấu hổ khi bị cô cự tuyệt, tiếp tục mặt dày bám theo cô. Anh đã làm đến mức này, chính cô cũng muốn bó tay, bó chân, bó toàn thân luôn rồi.

Mặc kệ hán vậy. Cô cũng chẳng phải là đến chỗ nào bí mật, không phải là không muốn cho ai biết. Đi cùng Quần Lâm Ngạo cũng chẳng mất gì, cô còn tiết kiệm được tiền mua vé xe buýt. Nghĩ cũng tiện lợi ra phết, đồng ý thôi.

“VẬY THÌ CẢM ƠN ANH TRƯỚC”.

Cuối cùng cô cũng chịu cười với anh a~ Thái độ đúng là tốt hơn rất nhiều. Xem ra việc tới Thịnh Thế lần này quả thực là một quyết định vô cùng đúng đắn.

Quần Lâm Ngạo vui đến bất diệc nhạc hồ, cười tươi hơn hoa nở. Điều này cũng đủ để người khác biết anh đang vui về đến nhường nào.

Quần Lâm Ngạo vui vẻ kéo cô ra xe riêng của anh, rất ga- lăng mà chạy tới mở sẵn cửa cho cô ngồi vào trong xe sau đó mới chạy sang bên còn lại, ngồi vào xe rồi lái ra khỏi gara.

Dù Thu có nói là cô muốn tới võ đường Bảo Lâm nhưng mà... Quần Lâm Ngạo anh thực sự không biết đó là chỗ nào a! Vì vậy, trong cái liếc mắt đầy khinh thường của cô, anh xấu hổ cười ha ha hai tiếng rồi lái xe theo chỉ dẫn của cô.

Ban đầu Quần Lâm Ngạo còn nghĩ nơi cô muốn đến khá gần, ai ngờ đi xe gần một tiếng mới đến nơi. Võ đường Bảo Lâm mà cô nhắc tới lại có thể nằm ở gần khu vực ngoại ô! Khó trách là cô học võ lâu như vậy cũng không có người biết a~ Trước đây, mỗi ngày phần lớn cô cũng đều ra ngoài mà lúc đó cô lại là một bộ đại tiểu thư ăn chơi trác táng nên người khác cũng chỉ nghĩ cô đến một nơi nào đó để chơi chứ ai mà nghĩ đến cô còn đi học võ.

Quần Lâm Ngạo nhìn chằm chằm võ đường nho nhỏ có chút cũ kỹ ở trước mắt, hai hàng lông mày nhíu lại không dấu vết. Cánh cổng bằng sắt được sơn màu xanh đã có chút hoen gỉ, bảng tên phía trên cũng đã bạc màu. Phải nhìn kĩ lắm thì anh mới có thể đọc được tên của võ đường này đây.

Xem đến đây, trong lòng anh lại dâng lên một hồi tự trách cùng đau đớn không thôi. Vốn dĩ đã biết cuộc sống của cô ở Trịnh gia không được tốt đẹp gì, anh lại cố chấp muốn tôn thương cô. Biết rõ rằng người bị ủy khuất là cô, anh lại ngu muội cho rằng cô được sống trong nhung lụa như vậy là đã vô cùng may mắn. Nhưng... có ai biết cô luôn cô độc chứ? Trong mắt ông bà Trịnh chỉ có một đứa con gái cưng là Trịnh Thu Thủy, đám người làm cũng không hẳn coi cô là chủ nhân mà đối đãi, bạn bè lại luôn ghét bỏ, cô lập cô, ngay cả anh- vị hôn phu của cô- cũng tìm mọi cách hành hạ cô.

Nghĩ kĩ lại, người phải chịu nhiều thiệt thòi nhất phải là cô mới đúng. Anh căn bản không có tư cách để mong cô tha thứ và tiếp tục dành tình cảm cho anh.

“CẢM ƠN ANH VÌ ĐÃ ĐƯA TÔI TỚI ĐÂY. NẾU CÓ VIỆC THÌ ANH NHANH ĐI ĐI”.

Đây không phải là trắng trợn hạ lệnh đuổi người sao?

Ý của cô, mọi người nghe phần lớn cũng có thể hiểu, Quần Lâm Ngạo thông minh như vậy đương nhiên sẽ không thể không đoán ra ý cô. Tuy nhiên, bạn trẻ nào đó vẫn tiếp tục duy trì trạng thái giả ngu, chọc cho Thái Thu ăn cục tức không nhỏ.

“Ừm... Công việc quan trọng anh đều đã làm xong, hiện giờ rất rảnh. Vì vậy, anh vào cùng em được không?”

Quần Lâm Ngạo cười tí mắt, rất không có hình tượng của một nam tử hán đại trượng phu, bộ dạng anh hiện giờ muốn có bao nhiêu chân chó liền có bấy nhiêu a~

Tuy rất không cam lòng nhưng cô có thể nói không sao? Đây dù gì cũng không phải nhà cô.

“Tùy anh”.

Thu bắt đắ dĩ quăng cho anh một câu cộc lốc. Sau đó, cô không thèm để ý xem bản thân có cư xử phải phép hay không, liền nhanh chóng đi vào trong Cái đuôi nào đó đắ ý cười muốn toét miệng, rất thông thả mà đi theo cô. Thấy vậy, Thu liền cảm thấy bực mình.

TMD! Tác giả hôn đắ! Sao cô lại cho nam chính nào cũng có đôi chân dài như vậy hả!?

Cô bực bội như vậy cũng là có nguyên do rõ ràng nha. Lúc này cô đã đi giống như đang chạy mà Quần Lâm Ngạo vẫn thông dong sai từng bước. Tuy cô cao 1m65 nhưng mà gặp phải tình huống này cũng cảm thấy chân cô thật... không đủ dài a~

Rõ ràng là ức hiếp người quá đắg mà! Quần Lâm Ngạo cao trên 1m80, cơ sao cô chỉ cao hơn 1m60???

Nhưng mà nghĩ lại, cô là con gái, cao như Quần Lâm Ngạo để làm gì? Trông còn có phần mất mĩ quan thì phải?

Ừm! Chắc là vậy. Chiều cao của cô như hiện giờ là đủ rồi. Còn có nhiều người mơ ước đạt được chiều cao như cô đó.

Rốt cuộc tâm trạng buồn bực của Thu cũng được cô tìm ra lí do để hóa giải. Cũng thật khâm phục cô nàng này về tài tự an ủi mình a!

Thái Thu cùng Lâm Ngạo đi được hơn hai chục bước đã đến sân tập của võ đường. Cũng như ở bên ngoài, không gian của sân tập cũng khá cũ kĩ nhưng lại được lau dọn rất sạch sẽ. Hơn nữa, nơi này cũng không mất đi sự uy nghiêm của một võ đường, còn có nét rắn rỏi, mạnh mẽ.

Lúc này mấy đứa nhỏ vẫn đang tập võ nên không chú ý có người đến. Thu cũng cố gắng đi thật nhẹ nhàng để không làm phiền đến mọi người. Đến lúc đã cách họ không xa, cô liền đứng lại, yên lặng quan sát. Thấy hành động cẩn thận của cô, Quân Lâm Ngạo liền hiểu ý mà đi thật nhẹ, miệng cũng không nói tiếng nào.

Bất quá chỉ vài phút sau liền có người nhận ra sự có mặt của cô và anh. Thằng bé vui vẻ gọi lớn.

“Tiểu Cường* tý tý”. (* Ý chỉ con gián ấy :3)

Nghe thấy tiếng hô của bé trai, cả một đám đang chăm chú tập luyện cũng dừng lại động tác mà quay qua nhìn, ngay cả người đàn ông đang quan sát mọi người luyện tập mà chỉnh sửa cũng quay ra nhìn cô. Thấy người đến là Thu, cả lũ vội xúm lại bên người cô.

“Tiểu Cường tý tý, hôm qua lại có người khiêu chiến chị?”

“Đúng đúng... Người đó còn rất vênh váo nữa. Chị mau dạy cho bà chị đó một bài học”.

“Tiểu Cường tý tý, chị có mua quà cho bọn em không?”

...

Thu đang đen mặt vì cái biệt danh mà lũ quỷ nhỏ này đặt cho mình, còn chưa có hồi thần đã bị chúng quay lại hỏi tới tấp khiến đầu óc quay mòng mòng. Cảm giác thật đúng là phê quá mà :3!

“Mấy đứa kia, ai cho các con ngừng tập, còn ra đây hành đồ đệ cưng của ta hả!”

“Thàyyyyyyyyyy...”

Mấy đứa dài giọng gọi khiến Quân Lâm Ngạo sớm bị chúng đẩy ra ngoài cùng cũng phải sồn gai ốc. Lúc anh làm nũng với cô bộ dạng cũng không buồn nôn như vậy. Còn có giọng điệu, thật quá đủ để đạt danh hiệu cực phẩm a! Anh tự nhận chính bản thân cũng không so được với mấy đứa nhỏ này.

“Thầy trò gì, dẹp hết đi. Ra tập hết cho ta”.

Người đàn ông trung niên trừng mắt với mấy đứa nhỏ. Tuy nhiên, cái trừng mắt này đúng thật là chẳng có tí uy hiếp nào cả nhưng lũ tiểu quỷ cũng chịu nghe lời mà chậm chạp quay lại sân tập.

Thầy thật quá đáng! Lúc nào cũng giành nói chuyện với sư tỷ.

Bọn nhỏ ai oán quay trở lại tập luyện, mặt đứa nào đứa này đều ỉu xiu, các quyền đánh ra cũng không dứt khoát như vừa nãy.

Thấy vậy, Thu liền không kìm chế được mà bật cười. Mấy đứa này đúng là quá đáng yêu mà!

Quân Lâm Ngạo hơi ngẩn ra khi trông thấy nụ cười của cô. Tuy hồi nãy anh có thấy cô cười qua nhưng nụ cười đó tuyệt đối không thể so sánh với hiện giờ. Vừa nãy là cô cường gượng, còn giờ là niềm vui xuất phát từ đáy lòng mà tạo thành tiếng cười. Tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông ngân khiến anh cũng có thể cảm nhận được vui vẻ của cô. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô cười như vậy. Cảm giác thật dễ chịu.

Mà dường như hồi nãy anh có nghe nói có người “lại” muốn thách đấu với cô thì phải? Cô rất hay bị đưa ra yêu cầu như vậy sao? Hay anh cũng thử một lần nhỉ?

Nghĩ vậy, Quân Lâm Ngạo liền thực hiện ngay. Trước tiên phải đưa ra yêu cầu trước đã. Những mà anh cũng không có danh phận gì ở đây a~ Tạm thời làm người yêu của cô cũng là một ý kiến không tệ.

Mồ nam cười ranh ma.

“Bảo bối, hay là em đấu cùng anh đi”.

Người nào đó rất vô si mà quăng ra hai tiếng “bảo bối” khiến một loạt người đang có mặt trong võ đường cứng người.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Săn Sóc

“Đầu óc anh có vấn đề à? Ai là bảo bối của anh?”

Cô liếc mắt nhìn anh đầy khinh thường, không mặn không nhạt phun ra hai câu. Sau đó, như để kiểm chứng lại, cô dùng ánh mắt dò xét anh thật kĩ càng từ đầu đến chân.

Lời nói của Thu cũng vừa đúng để đánh tỉnh mấy người kia. Bọn nhỏ cực kì không hài lòng liếc Quân Lâm Ngạo đến trắng mắt.

Gi? Gọi Thu tỷ là “bảo bối” thì tốt lắm chắc? Bọn nó còn tưởng là người yêu của chị, hóa ra cũng chỉ là một tên thích bám đuôi.

Mấy đứa nhỏ trẻ môi, thái độ cực kì “tốt” mà không thèm nhìn tới Quân Lâm Ngạo nữa, tiếp tục bắt cặp tập luyện với nhau. Xi! Người theo đuổi Tiểu Cường tỷ tỷ bọn nó đã thấy không ít, người này chẳng qua đẹp trai hơn một chút, nhìn mới đúng là không có nhiều khác biệt. Chúng nó mới không thèm nhìn lâu hơn một chút đâu.

Bạn nam nào đó vô cùng bi ai khi bị một lũ trẻ con ghét bỏ~ing. Từ nhỏ đến lớn Quân Lâm Ngạo anh đã từng bị người khác ghét bỏ ra mặt như vậy sao? Được rồi, dĩ nhiên là phải trừ Thu ra.

“Aizz... Vậy rốt cuộc em có dám đấu với anh hay không nha?”

Quân Lâm Ngạo tỉnh tỉnh vô cùng tốt, trực tiếp không thèm so đo với lũ nhóc mà anh cho là vất vả còn chưa sạch kia. Ừm, anh cần thể hiện bản thân khoan dung, độ lượng một chút khi đang ở cùng vợ yêu tương lai (Wind: Anh có thể yên tâm vì con đường truy thê của anh còn dài vô cùng tận. Moahaha...).

Mồ nam cực kì vô sỉ mà thâm nghĩ trong đầu. Hiển nhiên người nào đó đã mặc nhận Thái Thu là người vợ tương lai của mình.

Người đàn ông trung niên quan sát Quân Lâm Ngạo thật kĩ càng. Người theo đuổi học trò cưng của ông từ trước đến nay không ít, có thêm người đàn ông này cũng không sao. Nhưng mà từ trên người của người này, ông có thể thấy rõ sự khác biệt. Anh ta khác hẳn với những cậu trai đã từng theo đuổi Thu trước đó. Ông thừa nhận người này có diện mạo tốt hơn mấy thằng nhóc khác rất nhiều, phong thái, khí chất của người đàn ông này cũng cao hơn mấy đứa kia không chỉ một bậc. Quan trọng nhất là ông có thể nhìn thấy tình cảm chân thành của người này dành cho cô. Nhưng mà trong ánh mắt của anh ta còn có chút hối hận, cũng mang nhiều thêm một chút phiền muộn cùng đau đớn, mệt mỏi nơi đáy mắt. Hơn nữa, ông nhận ra người đàn ông này.

Trước kia, khi đến võ đường, Thái Thu thường cho ông xem ảnh người mà cô yêu, đồng thời cũng là vị hôn phu của cô. Người đàn ông này, hẳn là Quân Lâm Ngạo. Tuy ông không biết tại sao học trò lại đột nhiên từ bỏ đoạn tình cảm này nhưng ông cảm thấy đây cũng là một việc tốt. Theo như lời kể của cô trước đây thì dường như Quân Lâm Ngạo này không có tình cảm đối với học trò của ông nên khi con bé muốn tách ra khỏi cuộc sống của người kia, ông cũng không có ngăn cản hay hỏi lí do. Vậy mà giờ nam nhân này lại có thể dùng ánh mắt đầy yêu thương, cưng chiều để nhìn con bé, ông cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Đây gọi là mất đi rồi mới biết quý trọng mà người đời hay nói đến sao?

Ông không thể khẳng định chuyện này đại biểu cho việc gì nhưng mà... ông cũng không muốn nữ học trò này của mình phải chịu thêm những thương tổn khác. Từ bé tới lớn con bé đã phải chịu nhiều thiệt thòi như vậy, ông nghĩ hiện giờ cũng sắp đến lúc nó được hạnh phúc. Không biết người đàn ông này có thể mang lại hạnh phúc cho Thu không?

_____ Ta là phân cách tuyến _____

Nhìn một nam một nữ đã thay võ phục đang đứng đối diện nhau ở giữa sân tập, mấy đứa trẻ không nhịn nổi háo hức mà mở to đôi mắt quan sát. Tuy thấy nhiều trận đấu giữa Tiểu Cường tỷ tỷ của chúng nó với người khác nhưng mấy đứa vẫn không nhịn được mà hồi hộp đón xem trận đấu này.

Thu nhìn người đàn ông mặc võ phục đang đứng đối diện mình, trong mắt hiện lên một tia cười vui. Bình thường cô vẫn để võ phục của bản thân tại võ đường nên hồi nãy, khi cô đồng ý đấu cùng Quân Lâm Ngạo cũng liền có một bộ đồ mà thuận lợi thay ra, mặc rất vừa người. Còn với dáng người cao kều của Quân Lâm Ngạo, dường như chẳng có bộ nào trong võ đường phù hợp với anh nên khi anh mặc vào, đồ có chút ngắn. Ông quần rộng chỉ ngăn tới cổ chân của anh, Quân Lâm Ngạo mặc bộ này vào nhìn thế nào cũng thấy buồn cười.

Thái Thu tùm tùm cười một lúc, mắt còn nhìn chăm chăm vào anh khiến Quân Lâm Ngạo có chút mất tự nhiên, còn hơi ngượng ngùng nhưng nhiều hơn cả là cảm giác thành tựu cao ngất ngưỡng. Thấy không? Anh tùy tiện tìm một bộ võ phục cũng khiến cô vui vẻ như vậy, lần sau anh sẽ tiếp tục phát huy a~

“Tuýt!”

Tiếng còi vang lên cắt đứt suy nghĩ của hai người.

“Chuẩn bị”

Hai người bắt đầu thủ thế, chỉ đợi tiếng “Bắt đầu” của trọng tài.

“Bắt đầu!”

Giọng điệu dứt khoát của người đàn ông trung niên vừa dứt, Thái Thu và Quân Lâm Ngao cũng chuyển động. Tuy nhiên, hai người không lập tức tấn công đối phương mà chỉ quan sát nhau, thỉnh thoảng dùng một vài động tác thăm dò.

Ở thế giới trước Thu cũng có hứng thú nhất định với võ học nên trong nguyên tác, khi tác giả miêu tả đến những đoạn mà nhân vật sử dụng võ, cô cũng đặc biệt chú ý nên có thể nhớ kỹ, thậm chí còn lấy để thử áp dụng với chính mình. Vậy nên cô cũng phần nào biết được những chiêu mà Quân Lâm Ngao sẽ dùng.

Sau hơn hai phút áp dụng chiêu “ấn bình bất động”, cuối cùng Quân Lâm Ngao thành người động thủ tiên phong. Vốn anh đã có ý định sẽ không làm cô bị thương mà chỉ muốn khống chế hành động của cô. Tuy vậy, khi động thủ, anh lại giống như thật sự muốn tấn công cô, giống như hành động muốn phân tán sự chú ý sau đó dễ dàng khống chế cô. Tuy nhiên, danh một trong những người giỏi võ nhất võ đường Bảo Lâm của cô cũng không phải là hữu danh vô thực, Thu nhanh nhẹn tránh một quyền của anh, đồng thời gợn chân đá một cái để phản kích khiến Lâm Ngao phải nghiêng người tránh né, hành động trên tay cũng tạm thời dừng lại.

Đánh đến quá 15 phút hai người vẫn ngang tay. Nếu so thực lực thì Quân Lâm Ngao cao hơn Thu hẳn một bậc nhưng do cô nắm được một số điểm yếu, cũng biết trước một số chiêu thức của anh, hơn nữa Lâm Ngao còn cố tình nhường cô một chút nên trong hai người, tuyệt đối không có người nào chiếm ưu thế.

Mồ hôi đã rịn đầy trên trán và chóp mũi của hai người, đôi gò má nhỏ nhắn của cô cũng dần ửng hồng lên. Đối với Quân Lâm Ngao, hình dáng của cô hiện giờ trông rất dụ người, khiến anh ngẩn ngơ mất một lúc. Dù vậy, anh vẫn theo bản năng mà tránh được các quyền tấn công của cô.

Gần mười phút sau, hành động của hai người cũng chậm lại hơn so với ban đầu. Thu dù gì cũng là con gái, dù cô có tập võ đi chăng nữa thì thể lực chắc cũng không vượt nổi một người đàn ông khỏe mạnh như Quân Lâm Ngao, chưa nói đến việc anh cũng tập võ.

Rốt cuộc Thu cũng mệt mỏi, không đợi đến Quân Lâm Ngao tới khống chế mình, cô liền gợn cờ trắng đầu hàng. Ban đầu đã biết bản thân không có nổi một tia hi vọng đánh thắng anh nhưng cô cũng vẫn có chút tăng động mà đi đáp ứng. Giờ thì hay rồi, đánh xong cô cũng mệt đến gần chết.

Mấy đứa nhỏ ngơ ngàng nhìn cô rồi lại quay sang nhìn nhau giống như không tin nổi việc cô nhận thua. Từ trước tới nay, trong mắt chúng cô vẫn luôn là cô nàng bất khả chiến bại vậy mà giờ cô lại chủ động nhận thua. mấy đứa này không tin nổi cũng là điều dễ hiểu.

Quân Lâm Ngao rút ra một chiếc khăn tay trắng muốt tiến lại gần cô định giúp cô lau mồ hôi trên mặt nhưng lại bị cô nhanh tay giữ lại.

Đùa! Giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt mấy tiểu quý kia với người thầy kính yêu còn để anh tự tay lau mồ hôi cho cô, chẳng phải là tự kiếm chuyện cho họ tới chọc cô hay sao?

Quân Lâm Ngao cười cười, giống như đọc hiểu được suy nghĩ của cô nên điềm tĩnh đưa cô chiếc khăn tay để cô tự lau mồ hôi. Bản thân anh cũng lấy một chiếc khác cho bản thân. Thu cũng thật không hiểu nổi anh mang nhiều khăn tay như vậy để làm gì.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ghen

Tác giả: Wind

Ở lại võ đường chơi với bọn trẻ khoảng nửa tiếng thì Thủ mới tiếc nuối nói lời tạm biệt với mọi người mà lên xe về nhà. Cô cũng không thể tìm cách tránh mặt Ruki nữa được. Hơn nữa, dường như cô cũng không có lỗi thì phải? Còn thân phận thật của cô...

Thoáng ngẩn người một lúc, cô không để ý thấy Quân Lâm Ngao đã gọi mình đến ba lần.

Anh khẽ nhún mày khó hiểu. Thế nào mà cô lại ngẩn người rồi?

“Thu!”

Một tay giữ vô lăng, tay còn lại anh đưa ra khẽ lay người cô. Hồi nãy cô lấy lại được ý thức là do anh kéo cô lại thì phải?

“Àn?” Có chuyện gì sao?

Lời nói còn nhanh hơn suy nghĩ, cô vô thức đáp lại theo phản xạ vô điều kiện. Nhưng may mắn là cô cũng đã nhanh chóng lấy lại được ý thức, mau chóng giữ lại câu hỏi phía sau. Như tình hình hiện tại thì cô không thích Quân Lâm Ngạo mới đúng. Nếu nói ra câu kia, giọng điệu có phải là ôn hòa quá không? Hơn nữa, giờ cô cũng không muốn nói nhiều a~ Tiết kiệm được từ nào hay từ đó thôi (Wind: Chị tính toán chi li quá rồi đó =.||).

Thấy cô đã tỉnh táo lại, Quân Lâm Ngạo mới rút tay về. Trong đầu hiện ra cảm xúc nuối tiếc khó tả. Hơi ấm của cơ thể cô còn vương lại tại đầu ngón tay. Dù cách một lớp vải nhưng anh vẫn cảm nhận rõ cảm xúc mềm mại của làn da thiếu nữ. Cảm giác thật tốt!

Quân Lâm Ngạo ra sức lắc đầu để quên đi những suy nghĩ đang diễn ra trong đầu mình. Anh đang nghĩ gì vậy chứ! Quá không đúng đắn rồi! (Wind: * Cười mờ ám* Có gì không đúng đắn a? Hắc hắc...)

Ban đầu gọi cô cũng chỉ vì không muốn nhìn bộ dạng lạc hồn lạc phách của cô nên giờ nghe thấy câu hỏi ngắn gọn kia của cô, anh nhất thời không biết nói gì. Lúng túng mất một lúc, Quân Lâm Ngạo đành nhắm mắt nói bừa.

“À. Em học võ từ bao giờ vậy?”

Hỏi xong câu này anh mới nhớ tới nỗi thắc mắc của bản thân từ một tháng trước. Lúc nghe cô đánh nhau cùng gần mười đứa bạn cùng lớp, anh còn nghĩ cô sẽ bị thương rất nặng. Ai dè lại nhìn thấy cô hoàn hảo vô khuyết thân nhiên đứng trong phòng nói chuyện điện thoại. Sau khi hỏi rõ mấy người xem cô đánh nhau mới biết cô có võ. Hơn nữa, với trình độ ban này mà cô thể hiện ra khi đánh với anh cũng không thấp đâu. Nếu không phải anh là đàn ông con trai nên thể lực có vượt trội hơn so với cô, kết hợp với việc anh cố gắng học võ từ nhỏ thì chắc cũng không thể đánh thắng cô nhanh như vậy.

Thu nghe Quân Lâm Ngạo đưa ra câu hỏi như vậy cũng không kịp phản ứng. Người này tự nhiên hỏi về việc này làm gì a? Mà, cô có thể không trả lời không nhỉ? Dù gì hiện giờ ai cũng biết Trịnh Thái Thu cô cùng với đại thiếu gia Quân Lâm Ngạo của Quân gia không còn có bất cứ quan hệ ràng buộc nào nữa. Quan trọng hơn là, điều mọi người biết là sự thật a! Nhưng mà... dù gì Quân Lâm Ngạo cũng biết cô có võ rồi, hay là cứ nói cho anh ta biết, cô cũng đâu có chịu thiệt thòi gì?

Suy nghĩ kĩ càng xong, Thu quyết định trả lời. Minh có võ người ta biết rồi, năng lực của cô chắc hẳn Quân Lâm Ngạo cũng đã nhìn ra khi hai người thi đấu. Hơn nữa, với bối cảnh của anh thì còn sợ không tra được việc còn con này sao?

“Năm tôi mười một tuổi”.- Không nhìn anh, cô lại nhắm mắt dựa vào chiếc ghế đệm mềm mại của xe, chậm rãi nói rõ từng từ.

Vào khoảng thời gian đó, nguyên chủ đã đăng kí tham gia học võ cùng với Ruki. Đây vốn là chủ ý của Ruki, võ đường Bảo Lâm cũng là do anh chọn. Lúc đó “Thái Thu” vốn cũng không biết rõ lí do vì sao Ruki không cho cô nói chuyện cô học võ cho người khác biết. Về sau thì Thu phát hiện ra việc bản thân vốn chỉ là con gái nuôi của Trịnh gia, còn nhận đủ sự lạnh nhạt của bố mẹ nuôi nên cô cũng có thêm lí do để dẫu đi chuyện này. Việc cô thường xuyên ra ngoài đến tối muộn cũng có liên quan mật thiết đến việc này. Bí mật nguyên chủ giữ trong chín năm mà cô mới đến một, hai ngày đã làm bại lộ. Thực ra Thu cũng có chút xấu hổ a~

Cô học võ chín năm rồi?

Quân Lâm Ngạo không có phản ứng quá lớn khi nghe cô nói xong đáp án. Với năng lực của cô, học trong nhiều năm như vậy cũng không phải quá dài, anh cũng không quá kinh ngạc. Tuy nhiên, nói anh không giật mình thì hoàn toàn là nói láo. Thời gian học của cô chỉ chiếm một phần nhỏ còn tâm trạng của anh giao động là vì việc khác. Điều khiến anh ngạc nhiên nhất chính là việc Thu có thể che giấu được việc cô học võ trong một khoảng thời gian dài như vậy. Nhưng nghĩ lại anh cũng cảm thấy đây là điều dễ hiểu. Vốn không có ai thêm để ý đến cô, cô còn có ý định giấu diếm cho nên những người khác, bao gồm cả anh không biết là lẽ dĩ nhiên.

Không khí trong xe lại lâm vào trầm mặc. Thế nhưng Thu lại không hề để ý đến mà thân nhiên nhắm mắt dưỡng thần, giống như không hề có một chút xúu tinh thần cảnh giác nào đối với người đàn ông đang lái xe ở ngay bên cạnh.

Trong khi đó, Lâm Ngạo vẫn thường xuyên liếc nhìn cô. Thấy bộ dạng vẫn đậm phong khinh của cô nàng, khóe miệng không khỏi nhếch lên tạo thành một nụ cười dịu dàng, tại khóe mắt còn ẩn chứa tình yêu cùng những thử cảm xúc mâu thuẫn khiến người khác không khỏi nảy sinh ý muốn chìm sâu vào ánh mắt người đàn ông này, mong muốn được tìm hiểu rõ tâm hồn của anh.

Một con người trầm lắng, đôi mắt chứa đầy tâm sự như vậy đâu còn giống Quân thiếu lăng nhăng, giao hoạt của ngày trước?

Dù đã về đến nhà cô được hơn năm phút nhưng Quân Lâm Ngạo lại không nỡ đánh thức người con gái đang an tĩnh ngủ trên ghế lái phụ. Cũng bởi vậy, không khí trong xe cũng này cũng có thể tính là khá hòa hợp và ấm áp. Thử hỏi từ buổi tối trước ngày hai người hủy hôn, anh và cô đã có phút nào ở cạnh nhau mà yên bình đến vậy? Không có ánh mắt lạnh lùng, không có lời nói băng lãnh đến thấu tim, cũng không có thái độ xa cách vạm vỡ của cô đối với anh. Trong khoảnh khắc này, giữa hai người dường như không hề tồn tại bức tường ngăn cách mà thường ngày Thu cố ý tạo nên.

Giờ khắc này, cô ngủ ngoan ngoan giống như một đứa trẻ. Hàng lông mi đen dài cong vút rũ xuống cùng mí mắt. Làn da trắng hồng tạo nên nét tương phản rõ ràng. Đôi gò má mềm mại, trắng mịn còn phảng phất một chút màu hồng dễ thương. Hai cánh mũi phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở nhẹ nhàng cùng với đôi môi hồng đào nhỏ xinh hơi vênh lên. Ban này, khi chuẩn bị thi đấu cùng Quân Lâm Ngạo, cô đã xóa hết lớp trang điểm trên mặt nên hiện giờ Thu vẫn đang để mặt mộc. Bởi vậy, Quân Lâm Ngạo có thể quan sát cô một cách chân thực nhất. Gương mặt thanh thuần giống như một cô học sinh trung học non nớt, lại hòa lẫn với sự quyến rũ của một người phụ nữ khiến anh mê đắm.

Trong giây phút này, anh buông bỏ tất cả những suy nghĩ phức tạp trong đầu, toàn tâm toàn ý để ngắm nhìn cô. Rốt cuộc anh cũng kim lòng không đậu mà đặt một nụ hôn lên môi cô. Ý muốn ban đầu vốn chỉ là thân mật với cô một chút nhưng khi môi anh người tiếp xúc với nhau, cảm xúc mềm mại trên

môi cùng hương thơm ngọt ngào của cô khiến anh lưu luyến không rời. Đầu lưỡi liếm nhẹ hai cánh môi nhỏ nhắn, nhanh chóng phác thảo đôi môi xinh đẹp rồi giống như vẫn cảm thấy chưa đủ, chiếc lưỡi lại khéo léo tách ra hàm răng trắng đều vốn không có chút phòng bị của cô, luồn lách vào bên trong khoang miệng cô, quần lấy lưỡi thơm tho của người thiếu nữ.

Bị người khác làm phiền trong lúc ngủ, Thu “ Ừm” lên một tiếng khó chịu sau đó liền lờ mờ mở mắt ra. Đập vào mắt cô là khuôn mặt phóng đại của một người đàn ông tuấn mĩ, đầu óc đang mụ mị lại chập chập phân tích thông tin nên khi Thu nhận ra tình hình của bản thân, cô đã sớm bị hôn đến sắp nghẹt thở!

Thu hoảng hốt nhận ra, cô đang bị hôn trộm. Hôn nữa kẻ trộm hương còn là người mà cô luôn không ưa- Quân Lâm Ngao!

Ý nghĩ đầu tiên hiện hữu trong đầu Thu là: đẩy tên sắc lang này ra, ngay lập tức!

Nghĩ là làm, bàn tay nhỏ bé của cô lập tức ra sức đẩy Quân Lâm Ngao. Bạn nam nào đó vốn đang chìm đắm trong hương vị ngọt ngào của nụ hôn, không chút phòng bị nên dễ dàng bị đẩy ra. Thấy ánh mắt chứa đầy lửa giận của cô đang nhìn chòng chọc vào mình, Quân Lâm Ngao có chút xấu hổ, cũng có cảm giác thỏa mãn. Bao lâu rồi anh không được hôn cô a?

“ Anh... Sắc lang, bại hoại!”

Là một công dân văn minh, không có tiền sử văn tục chửi bậy cao, tiểu Thu nhà ta dù rất tức giận, rất uất ức nhưng cũng chỉ có thể thốt ra được hai từ không có chút sức ép với mỡ nam mặt dày. Tuy nhiên, vì để tránh cô càng tức giận thêm, Quân Lâm Ngao cũng cực kì phối hợp mà cúi đầu ra vẻ hối lỗi, bộ dáng giống hệt một đứa trẻ đang ngoan ngoãn nhận lỗi, cực kì nhu thuận.

Thu đen mặt. Vốn muốn tát cho tên này hai phát cho đỡ tức, giờ nhìn thấy bộ dạng này của hắn, cô lại không nỡ. Rõ ràng cô mới là người bị hại mà, sao giờ lại thành ra giống như cô đi bắt nạt người khác vậy??? Thiên lí ở đâu a!!!!???

Thu cực kì uất ức, không thém nói câu nào với Quân Lâm Ngao, trực tiếp đẩy cửa ra bước xuống xe. Thấy vậy, anh liền vội vàng mở cửa xuống theo, chạy tới giữ cô lại.

Đang buồn bực nên mạnh gót giày xuống đất cho hả giận, Thu không hề chuẩn bị gì nên khi Quân Lâm Ngao đột ngột dùng sức kéo cô về hướng ngược lại thì tiếp theo xảy ra việc gì thì ai cũng có thể đoán được. Cô đương nhiên phải ngã vào vòng tay của người nào đó rồi a~

Thu lạng lẹ rơi lẹ. Huhu... Sao lần nào cô bị tên này kéo là y như rằng tiếp theo sẽ bị hắn ăn đậu hủ vậy!? Không chịu đâu! Chống lại thiên mệnh! Tôi muốn đấu tranh giành chính quyền! Lão thiên, ông mau từ chức!

Mồ nữ kêu gào thảm thiết ~ing

Ân, thật thoải mái!

Ai đó thầm thỏa mãn bật ra một câu cảm thán, đương nhiên là chỉ dám làm vậy ở trong đầu. Quân Lâm Ngao hắn còn muốn truy thê a~ Nếu bây giờ nói ra cảm xúc thật không chừng còn bị cô đập cho một trận rồi cách mặt anh luôn cũng nên. Mà anh, không muốn và tuyệt đối cũng không cho phép chuyện đó xảy ra a~

Ngắm khuôn mặt đang dần đỏ bừng lên- không biết là vì ngượng ngùng hay tức giận- của thiên hạ trong ngực, Quân Lâm Ngao suýt nữa không kiềm chế được mà bật cười. Cô nàng này, sao có thể đáng yêu đến vậy cơ chứ!

Tuy rất yêu thích cảm giác được gần gũi với Thu nhưng Lâm Ngao vẫn phải buông tay trong nuối tiếc vô hạn. Ai bảo bây giờ cô dường như vẫn còn có ác cảm chống chọi đối với anh đâu. Thật đủ ủy khuất a~ Đến bao giờ anh mới có thể ôm được mỹ nhân mạng về đây?

Tự nhiên anh muốn thở dài than vãn quá. Trên đời này có bao nhiêu người có con đường truy thê dài đằng đẵng như anh không?

“ Anh... anh xin lỗi. Tại anh vội quá”.

Mọi người biết thế nào là mặt dày hơn kính chống đạn không? Khụ... Nếu ai chưa biết, vậy mời xem tấm gương của bạn học Quân Lâm Ngao. Rõ ràng sung sướng muốn chết mà còn ra vẻ ngượng ngùng! Quá quá quá vô sỉ! Người này không biết từ liêm chính viết thế nào đâu. (Wind: Tuyền gia sư gấp a~ □)

Nói thêm cũng chẳng giải quyết được gì. Cô mặc kệ. Trịnh Thái Thu cô vẫn luôn là người nhân từ độ lượng, đại nhân như cô không thém chấp tiểu nhân Quân Lâm Ngao đâu >_

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mệt Mỏi?

Từng câu nói của anh tác động thật sâu vào tâm trí cô, giống như rễ cây cắm sâu xuống đất, khiến cô không thể quên. Thực ra, Ruki nói không sai. Thu đưa cô đến thế giới này, khiến cô nhập vào thân thể của cô ấy là sự thật. Nhưng, những việc diễn ra trong một tháng qua, sự thay đổi về thái độ, tình cảm của Lăng Chính Thiên, Quân Lâm Ngao, Trần Cảnh Hạo, có lẽ bao gồm cả Hàn Lâm và những người khác đối với cô, đều là do cô mà ra. Ban đầu cô chỉ định nhìn rằng nếu bản thân cố gắng tránh xa những người đó, họ sẽ không đến làm phiền cô nữa. Tuy nhiên, sự thật cho thấy, cô sai rồi! Từ đầu đến cuối vẫn luôn sai. Cô tỏ ra xa cách như vậy, chẳng qua là sẽ càng khơi dậy dự vọng chinh phục của những người đàn ông này mà thôi! Hơn nữa, cô còn dây dưa không rõ với bọn họ. Có lẽ, cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng, họ tiếp cận với cô cũng không có bất cứ liên quan gì với cô cả, họ muốn thì theo, cô không có quyền ngăn cấm. Nhưng Thu không biết, cô càng làm như vậy thì sẽ chỉ khiến mối quan hệ giữ năm người: Trịnh Thái Thu cô cùng Lăng Chính Thiên, Trần Cảnh Hạo, Quân Lâm Ngao, Hàn Lâm, thậm chí còn có Ruki, sẽ càng trở nên phức tạp hơn.

Mà lúc mới đến, cô đã hứa với Thái Thu những gì?

Cô nói, sẽ giúp cô ấy tìm bố mẹ ruột. Nhưng cô chưa làm được!

Cô nói, tránh xa nam nữ chủ ra. Nếu xem tình hình hiện giờ, cô còn có thể an nhiên, nhẹ nhàng rời khỏi họ sao?

Cô còn nói, sẽ bảo vệ tính mạng của Ruki khỏi bàn tay tử thần của các nam chính. Vậy mà bây giờ cô dường như lại đang kéo anh vào trong vòng luẩn quẩn liên quan mật thiết tới những người đó.

Tới giờ phút này, Thu mới nhận ra, τι ra cô lại sống vô vị đến ngu ngốc như vậy. Một chút cảm giác tội lỗi, đối với Thái Thu nguyên chủ, với Ruki, cũng với chính bản thân cô! Hơn một tháng nay, cô lại có thể sống buông thả, tùy ý đến như vậy. Cô không thể đổ lỗi cho hoàn cảnh sống, cũng không thể nói là do thân phận quá nhạy cảm bởi hiện giờ cô chỉ là một nữ phụ, có thể tùy ý bị người khác giẫm đạp. Cô đi đến tình trạng này, phần lớn lí do, dường như là bắt nguồn từ những hành động theo cảm tính của cô trong suốt một tháng qua.

Lộ ra chuyện bản thân biết võ, tùy ý hủy hôn, tự ý tìm công việc, tỏ thái độ như gần như xa cùng các nam chính,... Nói cô không động chạm đến nữ chính Bạch Liên Hoa, thậm chí nói cô đang thăm khiêu khích tính nhẫn nại của cô ta!

Ánh mắt Thu dần trở nên mờ mịt, khoe mắt tuy đã sóng sánh nước nhưng tuyệt nhiên không có một giọt lệ nào xuất hiện trên khuôn mặt mỹ lệ. Cô sẽ không khóc trước mặt người khác, đặc biệt là người đàn ông đang ở trước mặt cô. Nếu làm như vậy, chính cô cũng sẽ cảm thấy bản thân thật giả tạo, giống như cô đang lôi kéo sự đồng tình của người khác vậy. Mà cô, tuyệt đối không muốn bất cứ ai thương hại mình!

“Em xin lỗi. Lần sau em sẽ chú ý”.

Răng nanh đã dìm sâu vào vào làn môi mềm mại khiến phẫn môi bên dưới của cô rỉ ra vài giọt máu nhỏ li ti. Tuy nhiên, chúng không hề làm mất đi vẻ đẹp dịu dàng cổ hữu trên khuôn mặt thiên thần mà ngược lại, huyết sắc càng khiến vẻ đẹp mỹ hoặc của cô được tôn lên một cách rõ nét.

Tuy nhiên, trong tình cảnh này, Thu rõ ràng đã không thêm để ý đến chi tiết vô cùng nhỏ nhặt như vậy. Mà dù là thường ngày, cô cũng sẽ không quá để ý đến vẻ bề ngoài, chỉ cần người khác nhìn vào thấy cô luôn gọn gàng, sạch sẽ là được rồi.

Ánh trăng bàng bạc chiếu từ cửa sổ vào, nhẹ nhàng âu yếm một nửa bên mặt khiến dung nhan cô trở nên khá bí ẩn, mang nét gì đó cuốn hút hơn ngày thường. Thứ ánh sáng dịu dịu cẩn thận vuốt ve đến từng tác da thịt của người thiếu nữ, tôn lên nước trắng nõn, trơn nhẵn khiến người khác thật muốn đụng chạm.

Ánh mắt Ruki cũng trở nên mờ mịt trong chốc lát. Liên sau đó, sự thâm trầm trong mắt lại tăng lên, khí tức lạnh lẽo tỏa ra càng mạnh. Đây... mới chính là con người thật của anh. Tuy nhiên, Ruki chưa từng nghĩ tới việc bản thân sẽ dùng tính cách này để đối diện với người con gái mà anh đã thâm yêu từ nhỏ đến lớn.

Việc cô không còn tồn tại trên thế gian này, đối với anh, là một cú sốc không hề nhỏ. Mọi người có thể tưởng tượng, nếu một ngày nào đó, người bạn vô cùng yêu thương đột ngột không còn, hơn nữa hai người còn mới nói chuyện với nhau vào hai hôm trước, bạn sẽ có cảm giác như thế nào?

Nếu đặt mình vào trường hợp đó, bạn sẽ hiểu thế nào là đến thấu tim, sẽ biết thế nào là khủng hoảng, suy sụp thật sự. Đối với những người có thần kinh yếu, họ thậm chí có thể phát điên.

Nhưng Ruki tuyệt nhiên sẽ không yếu ớt đến không chịu nổi một kích như vậy. Đau, đúng là rất đau. Kinh hoàng, không phải là không có. Suy sụp, đây dường như là lẽ tự nhiên. Lúc nhìn thấy cô có vẻ thân thiết với Quân Lâm Ngao, anh đã nghĩ rằng đó là tiểu Thu của anh, vẫn là cô bé cứng đầu muốn lôi kéo anh ra đấu võ của ngày còn nhỏ, vẫn là cô thiếu nữ mang tình yêu cuồng si của mình dành hết cho người đàn ông tên Quân Lâm Ngao kia. Bởi vậy, anh lấy đó làm lí do để châm biếm, mỉa mai cô. Nhưng anh không để ý, anh khó chịu, còn có nguyên nhân mà đến anh cũng không biết, hoặc căn bản là anh không muốn để ý tới, cũng không dám thừa nhận nó.

Chợt nhận ra, điều bản thân đang làm thật tệ nhạt. Anh khinh khi, giễu cợt cô thì có lợi ích gì chứ? Chính anh cũng không thoải mái. Vẻ mặt nhăn nhuc chịu đựng của cô khiến anh có không mấy dễ chịu. Anh cũng không biết hiện tại bản thân phải làm gì, nói gì. Trên khuôn mặt tiểu Thu của anh, không cần lại xuất hiện vẻ mặt thống khổ đó. Nó khiến trái tim anh cũng khó chịu giống như bị ai đó bóp chặt.

Đứng đối diện nhau cũng không giải quyết được việc gì, chỉ bằng hai người tránh mặt nhau một thời gian để cả hai cùng tĩnh tâm lại, suy nghĩ thật kĩ càng.

“Em hơi mệt nên về phòng trước đây”.

Thu lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc khó chịu giữa hai người. Lời cô nói cũng chỉ là để thông báo, không hề có chút ý tứ trung cầu ý kiến của người khác. Dù anh có phản đối thì cô cũng sẽ không nghe theo, và lại, anh cũng không có lí do để phản đối.

Quan sát thấy bóng lưng cô đang khuất dần sau cánh cửa, cảm xúc của anh lại tiếp tục hỗn loạn. Rốt cuộc là hôm nay anh bị làm sao? Thường ngày anh không hề dễ kích động đến như vậy, chứ càng không nói đến việc trực tiếp dùng lời nói để day-night người khác.

“Haizz...”

Tiếng thờ dài mang theo đầy phiền muộn vang lên trong không gian tối tăm của căn hộ rộng lớn. Căn nhà không có một chút không khí ấm áp, vui vẻ của ngày hôm trước. Ánh trăng dường như cũng lạnh lẽo hơn.

Bước ra khỏi nhà tắm, Thu cũng đã thay ra bộ đồ công sở có vẻ khá... cứng nhắc, thay vào đó là một bộ váy ngủ màu kem trông thật sexy. Đây hẳn là kiệt tác mà nguyên chủ lưu lại :3.

Mặc kệ mái tóc vẫn còn ướt sũng nước, cô giống như vô lực mà ngã người lên chiếc giường ngủ to lớn, mềm mại lại vô cùng ấm áp. Đôi đồng tử màu tím long lanh tràn đầy nhựa sống thường ngày giờ đây lại phủ thêm một tầng sương mù dày đặc, khiến đôi mắt cô trở nên vô cùng mờ mịt, nhìn qua người ta còn tưởng cô hiện giờ chỉ là cái xác không hồn. Tuy nhiên, một vài tia mặt trời, đau đớn nơi khóe mắt rõ ràng đã triệt để bán đứng cô!

Tại cô không bị hỏng, thần kinh không có vấn đề, cũng không phải là bởi vì cô vô cảm với những lời nói ban nãy của Ruki. Đau, đương nhiên rất đau! Thậm chí cô còn có cảm giác giống như bản thân đã đau đến tê liệt! Có lẽ cũng bởi vì vậy mà khi bàn tay đã bị móng tay bấm đến tím bầm, môi bị cắn đến bật máu, cô không hề có cảm xúc gì...

Thật sự là do cô sai rồi sao? Ngay từ đầu đã sai lầm?

Việc cô đến thế giới này, có hay chẳng là một quyết định sai lầm của người gọi là Thượng đế mà Thái Thu kia đã nhắc đến? Ở thế giới kia, cô chỉ là một nhân viên công sở bình thường đến không thể bình thường hơn, tùy tiện tìm cũng sẽ thấy vô số người như cô. Vậy tại sao người bị bắt xuyên đến đây lại là cô cơ chứ!?

Đang yên đang lành bị ép xuyên vào thân thể của nữ phụ có tính mạng ngàn cân treo sợi tóc như vậy, không phải là cô không oán hận. Nhưng... cô cũng không có cách để quay trở về thế giới của mình. Suốt một tháng qua, cô đã tự nhắc nhở bản thân phải cố gắng quen với cuộc sống hiện tại. Ngỡ rằng bản thân đã làm được, nhưng hiện tại cô mới biết, hóa ra điều đó chỉ là do cô tự huỷ hoại bản thân. Nơi này đối với cô, vẫn tràn ngập cảm giác xa lạ. Ở thế giới cũ, cô có hai người bạn thân học chung từ cấp Hai nhưng ở đây, cô không có người thân nào cả. Hóa chăng cũng chỉ có Ruki là người bạn duy nhất. Nhưng đó chỉ là trước đây, bây giờ, anh không phải nữa rồi.

Đến cuối cùng, cô vẫn chỉ có một mình. Tự hỏi rằng sau khi thực hiện được hết những chuyện mà cô đã hứa với Thái Thu nguyên chủ cô sẽ làm gì tiếp theo? Chính cô cũng không biết phải trả lời như thế nào. Cuộc sống của cô hiện tại, không hề có mục đích cụ thể, cũng không có mục tiêu rõ ràng để cô phấn đấu. Sống như vậy khác nào một người máy vô tri vô giác, chỉ biết thực hiện mệnh lệnh?

Mất phương hướng. Ba từ này có thể nói rõ tình trạng hiện tại của Thu.

Ai nói xuyên qua về sau có thể bình thân, không chút vương bận mà sống tiếp? Cô cũng không có năng lực thừa nhận tốt như vậy!

Một tháng, đối với người khác, có lẽ đó chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, đơn giản như những quãng thời gian khác nhưng với Thu, là cả một quá trình, là một thử thách vô cùng lớn với tâm lý cô. Trong hơn ba mươi ngày này, cô điên cuồng làm hết việc này tới việc khác, không để cho bản thân có thời gian rảnh để suy nghĩ lung tung. Cô nghĩ, ở thế giới này cô không đạt được tình yêu thương của bố mẹ cũng không sao, dù gì cô cũng đã quen. Tuy nhiên, khi thấy Trịnh Thu Thủy được bố mẹ quan tâm, cô lại không kiềm chế được mà chạnh lòng. Nghĩ rằng chỉ cần nhận lấy sự quan tâm của Ruki làm động lực để thực hiện lời hứa nhưng giấy không gói được lửa, thân phận thật của cô cuối cùng cũng vẫn để anh biết được.

Nhận lấy thái độ lạnh nhạt, cay nghiệt của anh là kết quả mà cô đã sớm đoán được. Dù gì thì thân thể cô xuyên vào cũng là của người con gái mà anh yêu từ nhỏ, nói không hận, cô mới thấy không bình thường. Nếu anh đã biết được sự thật mà vẫn còn bình tĩnh đối xử tốt với cô như trước đây, vậy anh không xứng với tình cảm của cô, cũng không đáng để “Thái Thu” can thiệp và buộc cô hứa phải bảo vệ anh.

Trong nguyên tác, Ruki yêu Thái Thu đến chừng nào, cô cũng đã được kiến thức qua. Tuy anh là nhân vật phụ nhưng để tôn lên sự tốt đẹp của các nhân vật chính một cách nổi bật nhất, tác giả truyện cũng không để nhân vật phụ chịu nhiều thiệt thòi. Đã nói rằng hai người cường thế đấu với nhau, kẻ chiến thắng mới xác thực là mạng mẽ chân chính. Trong truyện cũng vậy, để nhân vật phụ là Ruki có giá thể nổi bật một chút, thực lực mạnh một chút, đáng vẻ cũng dễ nhìn, như vậy mới có thể phát huy hết sự nổi bật của các nam chủ. Cũng giống như việc tác giả xây dựng một nữ phụ hình tượng có chút xuất sắc như Trịnh Thái Thu. Một nhân vật nữ có sức nặng như vậy cũng thua dưới tay nữ chính Bạch Liên Hoa thì chẳng phải cô ta càng xuất sắc hơn sao?

Nếu như dùng lời nhận xét về đặc sắc nghệ thuật giống như trong văn học, tác giả nguyên tác quả thật rất biết sử dụng nghệ thuật đòn bẩy đi. Có lẽ người này là fan của đại thi hào Nguyễn Du đó. Ông ấy chẳng phải cũng lấy Thúy Vân làm đòn bẩy để tôn lên sự tốt đẹp của Thúy Kiều hay sao? (Wind: Mọi người thấy ta có tinh thần học tập không, viết truyện cũng không quên ôn lại bài cũ nhé ☺))

Lại quay về với Thái Thu đang ngăn người suy nghĩ. Cô cũng không có làm nên việc gì phản đạo đức mà còn ra sức cố gắng làm một công dân tốt, tại sao ông trời lại muốn mang cô tới đây để hành hạ chứ? Xét ra thì cô với Trịnh Thái Thu dường như không có liên quan gì đến nhau cả. Ở thế giới kia, cô họ Lâm, tên Hiệu Linh còn cô ấy họ Trịnh, tên Thái Thu, cô còn hơn cô ấy gần mười tuổi. Nhan sắc của cô ở thân thể cũ cũng vô cùng bình thường, chính là gương mặt quần chúng ném vào đám đông cũng không thể dễ dàng nhận ra được. Còn Thái Thu nguyên chủ lại là một mỹ nhân thực thụ nổi bật trong đám đông, có lẽ chỉ cần liếc mắt là đã có thể nhận ra ngay, chưa kể đến việc cô ấy xú danh lan xa nhờ công đức của người chị gái giống như thánh nữ trong mắt mọi người kia.

Hai người họ tên không giống, tuổi không trùng hợp, không cùng ngày sinh tháng đẻ, dung mạo càng không có khả năng ở cùng một cấp bậc. Vậy rốt cuộc là vì cái gì mà gã Thượng đế kia lại nói rằng chỉ cô mới có thể thay đổi được số phận của nguyên chủ? Cô còn không biết bản thân có năng lực lớn đến như vậy đâu!

Hơn nữa, giống như những truyện xuyên không cô đã đọc, đưa người khác xuyên qua phần lớn không phải đều là nghịch thiên ý hay sao. Nếu vậy thì vì lý gì mà chuyện cô xuyên qua cũng có Thượng đế nhúng tay vào? Ông ta không phải cũng là lão Thiên đó sao?

Và lại, với tình hình hiện giờ của cô thì chỉ sợ chưa thay đổi được số phận của nguyên chủ thì đã vong mạng rồi. Hiện giờ các nam chủ đều xoay quanh cô. Đến một ngày nào đó, khi họ bắt đầu mê đắm nữ chủ, có phải cô ta sẽ không tha cho cô hay không? Tại vì cô mà cô ta đã bị bốn người đàn ông phong hoa tuyết đại đó băng đi một thời gian dài như vậy, không bị trả thù mới là lạ. Thu tin tưởng, dù chuyện cô đến thế giới này có tạo ra hiệu ứng bướm, khiến cho các nam chủ đến với nữ chính chậm hơn một chút nhưng điều đó tuyệt đối không ngăn cản được sự thật rằng bọn họ sẽ dây dưa với nhau và cô, chính là vật hi sinh để bọn họ cùng cố cho tình cảm thêm vững chắc.

Một mối nhăm nết lại, cô thật muốn bản thân sẽ mãi không mở mắt ra nữa. Chỉ có như vậy, cô mới không phải đối mặt với những lời nói cay nghiệt của Ruki, không phải đối mặt với sự phiền nhiễu của các nam chính, không cần lo lắng, toan tính về việc làm thế nào để bảo toàn được tính mạng của bản thân, sẽ có thể quên đi lời hứa với Thái Thu.

Cô thật muốn... buông bỏ mọi thứ. Cuộc sống như vậy đối với cô, thật quá mệt mỏi.

Từ từ chìm vào giấc ngủ. Trong mê man, Thu thật muốn bản thân sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Cô muốn một lần trốn tránh. Nói cô hèn nhát cũng được, yếu đuối cũng chẳng sao, chỉ cần không phải đối mặt với hiện thực đau đớn đó, cô bằng lòng chấp nhận hết thảy.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Nam Chủ Đụng Độ

Tác giả: Wind

Sáng hôm sau, khi thức dậy Thu cảm thấy đầu mình giống như đang quanh mòng mòng, cảm giác choáng váng ập đến từng đợt. Cảm giác này... khó chịu. Chắc tại hôm qua cô để đầu ướt đi ngủ nên giờ mới thành ra như vậy. Vào lúc giao mùa thời tiết thường có chút thất thường, không cần thận liên bị ốm. Vậy mà giờ cô còn để đầu ướt đi ngủ, bị cảm là phải rồi.

Chắc. Chung quy là hôm nay vẫn phải đến công đi. Đoán thời gian dài như vậy, cô còn nghĩ là cuối tuần rồi mà xem đồng hồ thì hôm nay mới có thứ Năm. Roi lệ ~ing

Chống tay trái xuống giường, Thu cố gắng lết xác ra khỏi nệm ấm chăn êm, uể oải đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Có lẽ là do bị bệnh nên hiệu suất làm việc của cô khá thấp, đánh răng rửa mặt và thay đồ không thôi mà đã mất đến hơn nửa tiếng.

Hôm nay cô thật không muốn ra khỏi nhà a! Có thể ở lì trong phòng đương nhiên là sẽ càng tốt hơn. Nhớ ra ngoài lại gặp phải Ruki thì cô biết đối mặt với anh như thế nào đây? Hôm qua là do hai người nói chuyện trong bóng tối nên cô không nhìn được mặt anh, giờ mà thấy anh, chắc cô chỉ có nước chạy thực mạng. Nhưng mà nếu làm vậy thì rất... mất hình tượng a~ Phản ứng như vậy không phải nói rõ ràng cô có tật giật mình sao? Mà cô thì đâu có lỗi gì với anh chứ.

Hơn nữa, với tình trạng sức khỏe của cô hiện nay, đi vững còn khó chứ nói gì đến chạy cơ chứ! Quá thảm! Cô đúng là càng sống càng thụt lùi mà >_

Dù có tận tâm đi than trời trách đất thế nào, bát cơm manh áo của cô hiện nay phần lớn đều nhờ vào tiền lương của công việc phiên dịch viên tại Thịnh Thế. Hôm trước cô đã về sớm, hôm nay mà còn nghỉ hay đến muộn nữa thì chắc chắn cô thảm rồi. Vậy nên, bạn học tiểu Thu, bạn vẫn là cố gắng duy trì công sức mà đến công ty đi, đừng oán trách ông trời nữa. Người ta không có nghe thấy gì đâu =))).

Mang theo tâm trạng không mấy tốt đẹp, tinh thần cũng không chút phấn chấn, Thu cầm theo chiếc túi xách mà theo cảm nhận của cô hiện tại là nặng ngàn cân, đi đến trạm xe buýt để tới công ty. Không biết có phải là cô được ông trời thương xót hay không lại trong cái rủi có cái may, bạn học Trần Cảnh Hạo lại chăm chỉ chờ cô trước cửa chung cư và nói sẽ đưa cô đi làm. Đang trong tâm trạng khá nhẹ nhõm vì không đụng mặt với Ruki, lại không muốn chen chúc trên xe buýt đông nghẹt người, cô liền đồng ý.

Theo như cô nhận thấy, có lẽ là bởi vì thái độ xa cách của cô nên Trần Cảnh Hạo và các nam chính khác mới hết lần này tới lần khác cùng cô dây dưa. Bọn họ ấy à, đều không phải là một lũ nam nhân luôn được người khác chào đón sao? Khi trước Thái Thu cũng vẫn luôn nhiệt tình bám dính bọn họ nhưng lại bỗng quay ra đối xử lạnh nhạt, xa cách, còn có né tránh. Mà đàn ông thì ai mà có thể bình thân trước sự thay đổi như vậy. Một người mà hôm trước còn mặt dày vô sỉ bám riết lấy mình mà hôm sau đã ngay lập tức trở mặt, đối xử với hắn lạnh lùng, khách khí giống như họ chưa từng quen biết, có người nào mà không thấy khó chịu. Hơn nữa, đàn ông là một loại sinh vật có sở thích rất kì lạ. Thứ gì dễ dàng lấy được, có lẽ họ sẽ không biết quý trọng, còn đối với những thứ khó chinh phục, họ lại muốn có bằng được. Mà đối với bốn người đàn ông xuất sắc như các nam chính, dục vọng chinh

phục của họ lại càng lớn hơn.

Nếu đã như vậy, sao cô còn tốn công tốn sức đi trốn tránh bọn họ làm gì? Có người cho mình quá giang đến công ty, vừa không phải đứng đợi, không phải chen chúc, lại vừa không mất tiền, đồ đạc cũng được an toàn, ngu gì mà cô lại không đi.

Trog xe, người đàn ông thoáng liếc nhìn cô gái ngoài ghế sau qua gương chiếu hậu. Mày anh khề nhủ lại.

Sắc mặt cô hôm nay sao lại kém như vậy? Còn bộ dạng đầm chiêu, chán nản kia là gì?

Mới hôm trước cô còn tốt như vậy, vì cái gì mà mới một ngày không gặp, cô đã biến thành bộ dạng này. Trong quá thiếu sức sống. Hơn nữa, những lần trước, khi đi cùng anh, cô vẫn luôn trưng ra bộ mặt thờ ơ, lạnh nhạt mà hôm nay lại bày ra bộ dạng mệt mỏi, sầu bi như vậy khiến anh cảm thấy vô cùng không quen, còn có, khó chịu. Thà cô cứ giữ nguyên thái độ lạnh lùng của lúc trước còn tốt hơn tình trạng hiện tại.

Hai hàng lông mày của Trần Cảnh Hạo đã nhíu lại đến mức đủ để kẹp chết một con ruồi. Cô nàng này, anh ngày càng không thể hiểu nổi cô. Ý nghĩ đó khiến anh nảy sinh cảm giác không an toàn. Mà anh, tuyệt đối không có chút hảo cảm nào với tình trạng đó. Thật khó chịu.

Nếu là ngày thường, có lẽ anh sẽ quen với bầu không khí im lặng giữa hai người nhưng hôm nay, nó dường như bị đè nén bởi một thứ vô hình nào đó, khiến không khí trở nên thật áp lực, nặng nề, ít nhất là anh có cảm giác đó.

“Này, tôi đâu có mang cô đi bán đâu mà vẻ mặt cô lại bi thảm như vậy chứ!”

Trần Cảnh Hạo không phải người thích nói, cũng không thích chủ động bắt chuyện với người khác và đương nhiên, anh không thích đùa. Nhưng mà cứ nhìn cô suy sụp như vậy, anh sẽ phát điên vì buồn bực mắt.

Nghĩ như vậy, Trần Cảnh Hạo có chút giật mình. Hai tay đang nắm lấy vô lăng siết chặt lại, có vẻ hơi run lên. Anh bị chính suy nghĩ của bản thân dọa sợ. Tâm trạng của Trịnh Thái Thu ra sao thì có liên quan gì đến anh chứ?

Hơi mỉm cười, anh có chút hối hận vì câu nói ban nãy của mình. Tuy nhiên, anh quả thực có chút mong chờ vào việc cô sẽ lên tiếng. Như vậy, anh sẽ có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô, cảm giác đó rất tốt.

Thu đúng là đã nghe được câu nói đùa ngọt ngào của Cảnh Hạo nên liền tỉnh lại từ dòng suy nghĩ, đem ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía anh. Cô còn không biết người đàn ông này biết nói đùa đâu! Chẳng phải anh ta không thích nói chuyện sao? Chẳng lẽ nam chính này muốn lật đổ chính quyền chuyên chế của tác giả rồi? Không thể nào a!

“Ba... Bác sĩ Trần, anh... anh có khỏe không?”

Cô là một người có lương tâm, là một công dân rất lương thiện và vô cùng tốt bụng, người khác có ân với cô, cô sẽ báo đáp a~ Trần Cảnh Hạo này dù gì cũng cứu cô lúc cô bị ngất vào mấy tuần trước. Cho nên, nếu anh ta không được khỏe thì cô cũng nên hỏi thăm một chút nhỉ? Dù tình cảnh của cô lúc này dường như chẳng có gì tốt, cô cũng đang ốm đó.

Cảnh Hạo có vẻ như đang chăm chú lái xe nhưng thực ra tai anh vẫn luôn động lên để nghe câu trả lời của cô. Vừa nghe thấy câu hỏi của cô, trên trán anh lập tức xuất hiện ba vạch đen khả nghi. Tức tối nghĩ rằng, Trần Cảnh Hạo có chút tức giận. Anh đúng thật là điên rồi nên mới đi hỏi thăm cô nàng thân lỗi này. Rõ ràng bản thân có ý tốt hỏi thăm sức khỏe của cô, cô còn nghi ngờ anh đầu óc không được bình thường.

TMD! Cô báo đáp ý tốt của ông đây như vậy hả!?

Vậy là bạn học nào đó thường ngày thật bình tĩnh khiến cho Lăng Chính Thiên cũng phát bực, hôm nay rốt cuộc cũng biết thế nào là tức giận. Cảnh Hạo nghiêng răng nghiêng lợi lườm Thu một cái sắc lém như muốn lột da cô, làm cô được một phen sợ hãi rớt đầu lại, lông gà lông vịt nổi lên từng đợt. Ánh mắt này thật đáng sợ!

Đưa tay lên gãi gãi chớp mũi, Thu vô cùng hoang mang trước thái độ kì lạ của người đàn ông đang lái xe.

Cô đã làm gì đắc tội với ông tướng này vậy? Sao lườm cô đến đáng sợ như vậy a? Rõ ràng là cô có ý tốt quan tâm đến sức khỏe của anh ta mà?

Bạn nữ nào đó rất ngây thơ mà ngồi nghiêm túc suy nghĩ về thái độ của Trần Cảnh Hạo. Cũng vì vậy mà nỗi buồn phiền của cô cũng được tạm gác sang một bên. Thấy tâm trạng Thu đã tốt lên một chút, khóe miệng Trần Cảnh Hạo khẽ nhếch lên. Xem ra anh tức giận cũng không phải là uống công a~

Sắc mặt xanh xao, đáng đi lão đảo.

Xem đi! Cô như vậy mà nói không sao mới là chuyện lạ!

Trần Cảnh Hạo buồn bực nhìn cô gặng đang đi đằng trước mình. Phải cố gắng lắm anh mới có thể kiềm chế để bản thân không chạy tới kéo cô tới bệnh viện. Nhưng mà nghĩ lại, anh kiềm chế để làm gì a!

“Trịnh Thái Thu, sức khỏe cô như vậy mà còn muốn đi làm. Mau, tôi đưa cô đến bệnh viện khám”.

Sải từng bước dài, còn có chút gấp gáp về phía Thu, Trần Cảnh Hạo liền có thể đuổi kịp cô. Haizzz... Ai bảo chân anh ta dài như vậy a~

Tay bỗng nhiên bị người khác tóm lấy, cô liền giãy ra theo bản năng, lại nghe thấy giọng nói của người đáng ghét nào đó, cô liền giãy mạnh. Chấp hai tay ra đằng sau, Thu trừng mắt nhìn người đàn ông mới tóm tay mình. Cứ nghĩ rằng bộ dạng này của cô phải hung dữ lắm, ai dè... Khuôn mặt như thiên sứ, hiền lành như vậy, cô còn đang bị bệnh, trông có vẻ yếu ớt. Vậy nên, khi trừng mắt, bộ dạng bà la sát trong tường tường của cô liền biến thành hình ảnh con cừu nhỏ trừng mắt cảnh giác nhìn sói xám, bộ dáng muốn bao nhiêu khả ái liền có bấy nhiêu a! Vậy mà đương sự vẫn không hề hay biết chuyện này. Thật đúng là thảm họa mà!

Cảnh Hạo trông thấy thái độ của cô thì suýt phì cười. May mắn là anh đã quen kiểm chế cảm xúc chứ nếu không... thật đúng là mất hết mặt mũi. Nhưng mà bộ dạng này của cô quả thực là rất đáng yêu, cũng rất... tức cười a!

“Tôi chỉ là quan tâm đến sức khỏe của em thôi mà, không cần phải phản ứng mạnh đến vậy chứ. Tôi cũng đâu phải nói muốn ăn thịt em a~”.

Hôm nay anh đúng là quên uống thuốc trước khi ra đường rồi. Sao lại nói đùa nữa vậy hả?

Trên đây là suy nghĩ của một bạn nữ nào đó. Tội nghiệp cho Cảnh Hạo còn đi quan tâm đến sức khỏe của người ta a~ Tội nghiệp. A di đà phật! Thiện tai, thiện tai. (Wind: Ta không có nghi ngờ về đạo Phật đâu a~ Là tôn giáo của Thu tý đó ☐))

“Tôi khỏe như vậy thì đi bệnh viện ngắm cảnh à? Anh rảnh thì tự đi một mình đi! Đừng có mà mang âm mưu trừ ẻo tôi!”

Tặng cho Cảnh Hạo một cái lườm sắc lẹm, Thu không hề có chút xấu hổ nào khi nói dối trắng trợn như vậy. Nhìn sắc mặt cô hiện tại mà có người dám nói cô rất khỏe thì chắc chắn mắt người đó có vấn đề nghiêm trọng lắm rồi.

“Em bị ốm nên chấp mạch luôn rồi à?”

“Vậy có phải là mấy dây thần kinh của anh cũng bị chấp luôn rồi không? Hoặc là, anh không có dây thần kinh xấu hổ đúng không? Còn nữa, anh có biết từ “phiền” viết thế nào không hà!?”

Thu đem lời nói của anh áp dụng để nói vặn lại. Hơn nữa, khi cô nói, chữ “chấp”, “không có” và “phiền” cần đặc biệt nặng. Chính là, cô muốn nói rằng đầu óc Trần Cảnh Hạo là bị hỏng nặng lắm rồi a!

Người nào đó nghe được lời cô nói qua máy nghe trộm, khoe miệng cũng đã giương thành một đường cong đẹp mắt, càng nhìn càng thấy... quá yêu nghiệt!

Cho cậu làm phiền! Vợ của bạn cũng dám có ý đồ không đúng đắn. Tưởng tôi không ở bên cạnh thì cậu có thể tùy ý làm loạn sao? Cho cậu biết, miệng lưỡi của cô ấy còn lợi hại hơn tôi nhiều lắm. Một người không thích mở miệng như cậu căn bản không có nổi nửa phần trăm hi vọng chiến thắng đâu!

Người nào đó cười vui đến nỗi mấy tên thuộc hạ cũng phải sờn tóc gáy. Sợ hãi a~ Thiếu chủ hôm nay giống như có chút... không bình thường nha. Không... Không phải là có chút mà là vô cùng, vô cùng không bình thường. Mới này còn bày ra vẻ mặt âm u như có người thiếu nợ anh ta mấy trăm vạn, bây giờ lại cười tươi như vậy. Sống lưng họ đều lạnh buốt hết rồi. Quá đáng sợ! Lật mặt còn nhanh hơn cả lật sách nữa.

Lại quay về với mỗ nữ nói dối trình độ siêu cấp đại thần và mỗ nam siêu cấp hai mặt. Hai cái siêu cấp đụng độ với nhau, chiến tranh bùng nổ là điều không thể tránh khỏi a~ Tình hình giữa bọn họ hiện nay không phải cũng là giường cung bạt kiếm đây sao? Mà không đúng. Tình hình chiến sự hiện nay đã căng thẳng đến đáng sợ lắm rồi. Ánh mắt của họ đã tạo nên mấy đạo thiên lôi giữa không trung rồi. Tia lửa điện đang chớp lên từng hồi như vậy cơ mà.

Trong mắt hai người thì cảnh cảnh là như vậy nhưng đối với người khác thì chưa chắc a~ Nhìn nhau “đắm đuối” như vậy, còn không phải liếc mắt đưa tình, lưu luyến không rời sao? Nhìn thật là vô cùng chương mất nha!

Thấy thái độ Phó tổng nhà mình đang từ gió xuân dạt dào chuyển sang thời tiết tháng Mười một, trợ lý Mã bỗng cứng đờ người. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vốn anh ta sẽ không có ý định tò mò chuyện của sếp nhưng mà tình hình này, lời nói có thể quyết định sinh tử của bản thân, anh ta phải tìm hiểu rõ nguyên nhân a~ Hồi nãy sếp cười tươi biết bao, huyết sắc vui vẻ biết chừng nào khi nhìn về phía cửa ra vào của Thịnh Thế thì nụ cười liền tắt ngấm. Chắc chắn nguyên nhân khiến cấp trên đại nhân mất hứng xuất phát từ đó mà ra a!

Nghĩ vậy, trợ lý mã liền hơi ghé đầu ra “thăm thính tình hình”. Không mất nhiều công sức và thời gian, vừa nhìn, anh ta đã thấy ngay một đôi nam nữ đang đứng nhìn nhau đầy “quyến luyến” ở trước cửa công ty. Ừm... Người đàn ông thì đẹp trai đó, có thể nói là ngang ngửa với Phó tổng. Nhưng anh ta có khí chất rất ôn hòa, còn sếp nhà mình thì lại đầy đủ tư chất của một hoa hoa công tử, điều này thật không thể so sánh. Còn cô gái, ừm, xinh đẹp hiếm có nha. Nét đẹp dịu dàng, rất phù hợp với người đàn ông kia. Trai thanh gái lịch, thật xứng đôi nha. Nhưng mà... sao trông cô gái kia quen vậy a? Đó chẳng phải là người hôm qua khiến sếp bỏ lại công việc cho anh ta mà chạy theo sao?

Nghĩ một chút liền tìm ra lý do. Hiện giờ trợ lý Mã cảm thấy bản thân thật có chút thông minh, ít ra anh ta không có ăn nói hấp tấp. Nếu không chắc chắn bản thân sẽ thảm rồi. Tâm trạng sếp đang không tốt đó. Hai người kia trông “tình cảm sâu đậm” như vậy, Phó tổng làm sao chịu nổi tức giận đây!

Mồ thư kí rất thức thời mà vô thanh vô tức lùi lại phía sau hai bước, quyết tâm tránh xa cấp trên đang trong quá trình nổi bão. Đắt liền lại có một hồi phong ba rồi, anh ta mới ngửi thấy mùi dấm đó. Nhìn ánh mắt của sếp đi. Thật đáng sợ!

Cô gái đáng thương, lại bị ông chủ tương lai của công ty anh ta nhầm trúng rồi. Thời đại này, hai người yêu nhau muốn được ở cạnh nhau cũng thật không dễ dàng a~

Vị thư kí nào đó rất tự nhiên mà YY ra toàn những tình huống cầu huyết hay xuất hiện trong phim thần tượng. Xem ra người bên cạnh người cực phẩm cũng sẽ cực phẩm không kém a~ Trí tưởng cao như vậy, còn có, tâm hồn thiếu nữ nữa. Chắc chắn là người này lên đọc tiểu thuyết của vợ rồi! =))

Ở bên này có một người đang ra sức đồ giấm, còn bên của cô và Trần Cảnh Hạo, bầu trời trên đầu hai người vẫn âm u xám xịt, sầm chớp đùng đùng, tia lửa điện bắn tứ tung. Hai người trừng nhau mà không chớp mắt lấy một cái. Xem tình hình này mà Quân Lâm Ngạo còn không tưởng nhầm thành hai người đang lưu luyến không rời xa nhau thì đúng là phí thời điểm “thiên thời, địa lợi, nhân hòa” này rồi.

Anh muốn bùng phát. Vì cái gì hai người kia có thể không kiêng dè gì mà ở giữa thanh thiên bạch nhật như vậy mà liếc mắt đưa tình hả? Coi anh đây là không khí sao?

Tiếng nghiền răng ken két truyền ra từ một người nào đó. Nhưng rất nhanh, Lâm Ngạo liền cất lực áp chế khó chịu trong lòng, bày ra trên mặt một nụ cười mà anh cho là thân thiện và vô cùng dễ nhìn, rất từ tốn đi đến vùng đất đang có áp suất thấp.

Ừm! Phải tỏ ra phóng khoáng, độ lượng một chút. Có như vậy thì cô mới không khó chịu. Vì đại mục đích là giành lại vợ yêu, anh cần phải cố gắng nhiều hơn a~

Lấy đó làm lí do, Quân Lâm Ngạo từng bước khắc chế khó chịu cùng ghen tuông trong lòng, mang theo dáng vẻ phong lưu thường ngày tới bên cạnh Thu. Anh nhẫn nhịn nhưng sẽ không để cho người khác chiếm tiện nghi a~ Chỉ cần bản thân không quá kích động là được rồi. Trong con đường truy thê của anh hiện tại a, Trần Cảnh Hạo cũng là một hòn đá ngáng chân rất rất lớn đó. Mẹ nó! Nhìn thật quá ngứa mắt!

Quân Lâm Ngạo trong lòng thầm chửi Cảnh Hạo đến n lần. Nhưng anh cũng có thêm một phần phiền muộn.

Giữ chứ? Chỉ một tên bạn trai của Thu đã đủ làm anh khốn đốn một phen, giờ còn thêm cả Trần Cảnh Hạo, lão thiên thích chơi đùa với anh lắm sao? Hơn nữa, hai đáng thân sinh kính yêu của anh còn nhiều lần ngầm đưa ra yêu cầu bắt anh cùng Trịnh Thu Thủy đính hôn. Còn Trịnh Thu Thủy kia nữa. Từ hôm anh say rượu sau đó tưởng nhầm cô ta thành Thu, lúc nào anh và cô ta ở chung, anh cũng đều nhận được ánh mắt ừm ừm, đáng thương hề hề khiến anh phiền chán đến tận đỉnh đầu. Còn bộ dáng muốn nói nhưng lại không dám đó, nếu là trước kia, ít ra anh còn có một chút thương tiếc và ý muốn bảo vệ nhưng hiện tại, thái độ đó của cô chỉ khiến anh mất kiên nhẫn.

Thực ra, thời gian này anh cũng bị giày vò rất khổ sở a!

Quân Lâm Ngạo thật muốn ngửa mặt lên trời mà gào thét bất công. Tuy nhiên, phong cách của một quý ông có học thức cao, gia giáo nghiêm khắc, không cho anh cơ hội thực hiện mong muốn đó.

Quân Lâm Ngạo a Quân Lâm Ngạo, anh mà cũng có ngày phải chật vật như vậy sao?

Nhìn bóng lưng của sếp lớn đã đi được một đoạn, trong đầu thư kí Mã chợt bật ra một dòng cảm thán. Ai da! Sếp a~ Ngày thường Ngài phong lưu, hào hoa, đa tình, rồi cuộc hiện tại cũng gặp phải báo ứng nha. Hắc... Anh cũng cảm thấy vui sướng khi người gặp họa a.

Mồ thư kí cười thầm, kín đáo vô cùng. Mà Quân Lâm Ngạo lại đang tập trung chú ý vào đôi trai gái đứng đằng trước, làm gì còn thời gian để đi soi mói tiểu tâm tư của gã thư kí lâu cá.

Hừm. Anh đến gần như vậy mà hai con người kia vẫn không thèm liếc nhìn lấy nửa con mắt hả? Đạo này sức quyến rũ của anh bị suy giảm trầm trọng đến như vậy rồi sao?

Lâm Ngạo khó chịu vì bị Thái Thu và Cảnh Hạo cho ăn bơ nguyên chất nên liền tìm người để thử nghiệm sức hút của bản thân. Ánh mắt đào hoa tùy ý liếc tới một nữ nhân viên nào đó đang tò mò nhìn tới bên này. Người kia thấy người đàn ông vô cùng đẹp trai mà cô hâm mộ hết sức nhìn tới mình, liền sung sướng đến đỏ mặt, e thẹn cúi đầu xuống.

Ừm! Sức hút vẫn còn lớn lắm. Vậy sao trong mắt cô, anh lại giống người vô hình vậy nha? Còn người đàn ông kia nữa, Trần Cảnh Hạo đúng không? Anh đã từng gặp tên này mấy lần lúc đi tìm cô rồi.

Mẹ nó! Tiểu Thu là của anh cơ mà, sao mấy tên như Trần Cảnh Hạo còn không biết điều mà cắm rể ở bên cạnh cô vậy!?

Vậy mà anh còn không thể tra rõ thông tin của tên đáng chết này. Thật đáng hận mà! Sao cô cứ đi chọc vào những bông hoa đào lớn như vậy chứ! Ngay cả tên Hàn Lâm thoát nhìn vô hại cũng khiến anh không tài nào hiểu được. Cảm giác thất bại tràn trề này đúng thật là chẳng dễ chịu chút xíu nào.

“Tiểu Thu, sao em còn đứng đây?”

Tiếng nói đột ngột vang lên đã phá vỡ sự yên tĩnh căng thẳng giữa Thu và Trần Cảnh Hạo. Chớp nhẹ mi mắt, cô chấn định lại tâm trạng của bản thân. Vốn tâm trạng không tốt, lại không được khỏe, hiện tại cô còn đứng đây so đo tính toán với người mà cô chán ghét. Thật đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi mà.

Lại nhìn sang người mới lên tiếng đặt câu hỏi với cô. Quân Lâm Ngạo? Thế nào mà anh ta lại xuất hiện tại công ty cô a?

Nhưng dù gì cũng chẳng liên quan tới cô. Người ta là Phó tổng của công ty lớn, hôm qua cô còn nhớ mang máng rằng anh ta đứng cạnh chủ tịch, vậy

chắc là cùng kí hợp đồng hay bàn chuyện làm ăn gì đó. Cô cũng không cần phải quan tâm nhiều. Đây là việc của ban điều hành cấp cao, không liên quan gì nhiều đến bản thân cô cả.

“Không có gì, tôi chỉ muốn nói lời cảm ơn với bác sĩ Trần vì đã đưa tôi tới công ty. Giờ xong rồi, tôi xin phép đi trước”.

Nói xong cũng không đợi hai người đàn ông tỏ thái độ, cô đã ung dung bước đi. Từng bước chân đều rất dứt khoát.

“Em...”

Trần Cảnh Hạo có chút bất lực. Cô nàng này sao lại buống bình đến mức đó cơ chứ? Anh đã làm đến vậy rồi mà. Hơn nữa, anh là do quan tâm đến sức khỏe của cô a~ Vậy mà cô gái này con không biết cảm kích. Rõ là không biết điều mà.

Lại nhìn sang người đàn ông nào đó trong mắt đang chứa một nụ cười tươi đến xuân phong đắc ý, anh lại có chút không thoải mái. Vẫn đáng vẻ nho nhã thường ngày, Cảnh Hạo rất lịch sự mà mở lời chào với người được coi là đối thủ nặng kí trong việc tranh giành vợ với anh.

“Quần thiếu, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở nơi này. Thật trùng hợp”.

Nhưng nếu không có sự trùng hợp này xảy ra, tôi sẽ càng vui vẻ hơn đây!

“Đúng vậy. Tôi vốn cần đến đây để làm một số việc, không ngờ lại gặp phải anh. Bác sĩ Trần bận rộn như vậy mà vẫn bỏ thời gian ra để đưa tiểu Thu đi làm. Thật cảm ơn anh”.

Tôi đến đây có công việc chính đáng, còn anh chẳng qua chính là mặt dày bám theo cô ấy, còn tỏ vẻ cái gì! Hơn nữa, anh bỏ công bỏ sức bỏ công việc để đưa tiểu Thu của tôi tới công ty giúp tôi khỏi phải chạy tới nhà cô ấy lại phải thấy mặt tên Ruki kia, thật phải cảm ơn anh nhiều.

“Ha ha... Đưa tiểu Thu đi làm cũng là do tôi nguyện ý, cô ấy cũng đã nói cảm ơn rồi, Quần thiếu không cần khách sáo”.

Nụ cười. Tôi muốn đưa cô ấy đi làm, còn cần đến lời cảm ơn của anh sao? Cô ấy cũng không phải là vị hôn thê của anh nữa rồi!

Hai người đàn ông tuyệt mỹ cứ anh một câu, tôi một câu. Mặt ngoài thì trông có vẻ thân thiện lắm nhưng bên trong chưa đầy ý tứ châm chọc, phản bác lời nói của nhau vô cùng quyết liệt khiến mấy người tò mò ngó xem cảm thấy có chút không tự nhiên, tự giác xoay người rời đi.

Chính Trần Cảnh Hạo và Quân Lâm Ngạo cũng không biết rằng hành động của họ có bao nhiêu ấu trĩ, lại cứ ngoài giả ôn hòa, bên trong không ngừng si và đối phương, đứng nói chuyện với nhau “thân thiện” như vậy. Nói được thêm vài câu nữa, hai người liền kiếm cớ nói lời tạm biệt rồi rời đi. Trần Cảnh Hạo vốn không rảnh rỗi gì cho cam bởi công việc ở bệnh viện cũng đã đủ để đề đề chết người. Còn Quân Lâm Ngạo, tuy ngày thường anh là một hoa hoa công tử không đứng đắn nhưng trong công việc lại rất nghiêm túc và coi trọng thời gian. Còn năm phút nữa là đến giờ hẹn bàn bạc hợp đồng với Chủ tịch Lưu của Thịnh Thế, anh cũng không muốn vì một chút tranh giành vô ích mà phá vỡ quy tắc của bản thân.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ôm

Tác giả: Wind

“Bé Út, người đàn ông đưa em đi làm hôm nay là ai vậy?”

Một bà chị cùng phòng với cô mắt sáng như sao nói ra sự tò mò của bản thân. Người phòng cô ấy à, hầu hết mọi người cũng không phải là còn trẻ gì, phần lớn đều đã lập gia đình, có người còn có đến đứa con thứ hai. Tuy nhiên, tuổi tác cũng không thể ngăn cản được người ta yêu thích và thưởng thức cái đẹp mà.

“Một người quen thôi ạ. Cũng không thân lắm”. Hai bàn tay vừa nhanh chóng lướt trên bàn phím máy tính, Thu đồng thời lên tiếng trả lời. Cô cũng không coi đó là việc quan trọng, chỉ là đưa đi làm thôi mà.

“Ấy! Em đừng gõ nữa, mau quay ra mà thành thành thật trả lời a! Không quen thân làm sao lại sáng sớm đã có mặt mà đưa em tới công ty được. Nói dối mà cũng không biết suy nghĩ cho logic một chút”.

Lúc cô và Trần Cảnh Hạo đi đến cửa công ty cũng là vào giờ cao điểm, có rất nhiều người đi làm vào thời điểm đó. Hơn nữa, với diện mạo nổi bật của Thu và Cảnh Hạo, hai người không bị chú ý mới là lạ đó. Dù ở bất cứ nơi đâu, nữ nam nữ nữ luôn có thể dễ dàng thu hút ánh nhìn của người xung quanh mà.

Cũng chính vì lý do này mà đồng nghiệp thấy cô đứng cùng một chỗ với Trần Cảnh Hạo và Quân Lâm Ngao một cách dễ dàng. Ai kêu mấy người quá nổi bật làm chi.

“Chị à, em và anh ta thực sự không thân thiết mà, chỉ là tình cờ gặp nhau thôi. Hơn nữa, hôm qua em về sớm, còn hai văn bản chưa dịch a~ Các chị tha cho em đi mà”. Thu rất thành khẩn mà tạm gác công việc, đưa ánh mắt cún con cực kì đáng thương nhìn mấy bà chị cùng phòng, mong họ rủ lòng thương mà tha cho cô. Aizz... Cô còn mạng đến tận bây giờ cũng không dễ dàng a~ Chóng mặt quá @@.

Lắc lắc đầu để giữ lại một chút tỉnh táo, cô quay lại đối mặt với mấy tính, tiếp tục đánh máy.

“Được rồi. Không hỏi người đưa em đến đây nữa. Nói chuyện của em với Phó tổng của Quân thị đi. Hôm qua có người thấy em đi cùng anh ta nha. Vừa này chị cũng thấy nữa”.

Cái gì mà được chứ? Rõ ràng là chị đi tìm chủ đề mới mà!

Thu rất bi ai mà gào thét. Tuy nhiên, cô phải công nhận một điều rằng bị làm phiền cũng có cái tốt của nó, ít nhất là trong thời điểm này. Bởi cô sẽ không vừa làm việc, vừa nhớ đến những lời nói cay nghiệt của Ruki. Bận rộn cũng là một cách rất tốt để cô tạm thời không cần nghĩ đến chuyện đó.

Xem đi. Lơ là một chút là lại nghĩ đến người kia rồi! Thầm cười khổ một tiếng, Rõ ràng là cô đang nói chuyện với đồng nghiệp lại đi nhớ đến việc kia, đúng thật là có chút bất lịch sự.

“Chị là nói đến đại thiếu gia của Quân gia sao?”

“Là anh ta chứ còn ai nữa”. Người đồng nghiệp gật gù.

“Trước đây em có quen biết anh ta ạ”.

Câu này của cô lại vừa vặn làm cho người ngoài cửa cứng người lại. Cô nói là trước đây, vậy mối quan hệ mà anh cố gắng xây dựng hơn một tháng nay được tính là gì đây? Anh cố gắng nhiều như vậy, bỏ ra nhiều như vậy nhưng cuối cùng vẫn chỉ đổi lại được hai từ “xa lạ” của cô thôi sao?

Nụ cười tự giễu nhàn nhạt xuất hiện nơi khóe môi rồi nhanh chóng biến mất. Tồn thương anh gây cho cô nhiều như vậy, một tháng cố gắng của anh có thể trả hết được sao?

Cô chấp nhận được... mới là lạ đó!

Vốn muốn tự mình thông báo cho cô nhưng lại đành bỏ đi ý nghĩ này. Anh nghĩ hiện tại không nên gặp cô thì hơn. Nếu làm vậy, sẽ chỉ khiến hai người cùng khó xử, còn có thể khiến cô khó chịu.

Muốn rồi đi trong yên lặng nhưng ông trời dường như không muốn cho anh được như ý, lại cố tình cho nhân viên của Thịnh Thế gặp mặt anh. Cuối cùng, người kia lại rất quý cù mà lên tiếng chào hỏi.

“Quân thiếu”.

Tiếng nói của nam nhân viên không lớn, nhưng lại vừa đủ để người cần nghe nghe được qua cánh cửa phòng vẫn đang hé mở. Điều này làm cho Quân Lâm Ngao bỗng có cảm giác, dở khóc dở cười.

Lão Thiên đây là muốn đổi nghịch với anh đến cùng có phải hay không?

Mấy người trong phòng nghe được ba tiếng Quân thiếu liền ném cho Thu cái nhìn ẩn ý. Trong khi đó, bạn nữ nào đó lại vẫn chăm chỉ gõ gõ vào bàn phím máy tính, giống như chẳng có gì liên quan đến cô. Đầu cô hiện tại đã đủ đau rồi, còn muốn quan tâm thêm chuyện khác làm gì?

Mất cô bỗng hoa lên, đầu lại quay mòng mòng, trước mắt bỗng đen lại trong chốc lát. Thu tiếp tục lắc mạnh đầu để duy trì tỉnh táo.

“Em sao vậy?” Chị Lý ngồi bên cạnh nhanh chóng nhận thấy điểm thất thường của cô, khẽ hỏi. Mấy người kia ban đầu chỉ chú ý trên đùa cô, đương nhiên không nhận thấy được điểm khác biệt. Chị vốn không hay nói nên không tham gia tám, liền tập trung làm việc. Nhưng động tác của cô lại khiến chị phải rời đi sự chú ý, cẩn thận quan sát sắc mặt cô. Tuy rằng Thu đã trang điểm khá cẩn thận nhưng cuối cùng vẫn không giấu nổi sắc mặt tái nhợt của mình. Chị Lý đã quen chăm sóc gia đình, lẽ dĩ nhiên sẽ nhanh chóng nhận ra được sức khỏe của cô không tốt.

Áp chế sự mệt mỏi của bản thân, Thu gắng tỏ ra bình thường, đồng thời lên tiếng đáp lại:

“Không sao đâu ạ”.

Trong lòng có chút ảm áp. Nói rằng đồng nghiệp cùng phòng thân thiện với cô nhưng thật ra cũng chẳng có mấy người thật lòng quan tâm tới cô. Cuộc sống nơi công sở chính là vậy. Chỉ có cạnh tranh mới là chân thực, tình đồng nghiệp tốt đẹp không nhiều. Người ta đã nhân từ mà không tìm cách hại người là đã tốt lắm rồi.

“Mặt em tái như vậy mà còn bảo không sao? Cũng không biết quan tâm bản thân một chút!” Chị Lý nhún mày lại trách cứ.

“Em thật sự khôn...” Cô cười yếu ớt tiếp tục nói dối nhưng chưa nói hết câu đã không chịu nổi mà ngắt đi.

Sức khỏe cô tệ như vậy không phải là không có lý do. Cả ngày hôm qua cô đã không ăn gì vào bụng, tâm trạng không tốt, phải vận động quá sức, hiện tại còn bị ốm. Vậy mà đến tận bây giờ mới ngất đi đã có thể nói sức khỏe của cô là tốt lắm rồi.

Thấy cô tự dưng im bất, cơ thể lại mềm nhũn lại, chị Lý có kinh hoảng, vội đứng dậy chạy tới chỗ cô lay lay người.

“Này, em làm sao vậy? Thu! Mau tỉnh lại!”. Sau lại đưa tay sờ lên trán cô. Nguồn nhiệt lớn chốc lát truyền tới làn da khiến chị giật mình, vội lớn tiếng gọi: “Tiểu Trần, mau qua đây giúp chị”.

Người tên tiểu Trần chính là một trong hai người đàn ông duy nhất trong phòng Ngoại ngữ âm thịnh dương suy của cô.

Nghe ra sự gấp gáp trong lời nói của chị, người đàn ông nhanh chóng chạy lại. Vừa nhìn thấy tình trạng của Thu, tiểu Trần liền nắm bắt được tình hình, không cần người khác nhắc nhở cũng chạy ngay tới bế thốc cô lên, cùng chị Lý chạy ra ngoài.

Sự ồn ào trong phòng hiển nhiên đã thu hút được sự chú ý của Quân Lâm Ngao. Thấy cô mê man nằm trong vòng tay của một tên đàn ông xa lạ, mặt anh bỗng chốc đen lại trong nháy mắt. Tuy nhiên, Lâm Ngao đành phải tạm gác chuyện đó qua một bên, điều mà anh quan tâm là sức khỏe của cô. Hồi sang anh đã để ý tới sức khỏe của cô không tốt nhưng không ngờ lại tệ đến mức này. Vậy mà cô còn cố gắng đi làm. Tự hành hạ bản thân như vậy, cô thật sự thấy vui sao?

Thời gian gấp gáp không cho Quân Lâm Ngao cơ hội tiếp tục ngắm người. Đôi chân cũng nhanh chóng chạy tới gần tiểu Trần, đem cô đoạt lại từ trên tay anh ta.

"Tôi sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện, mấy người có thể quay lại làm việc rồi".

Nói xong cũng không để cho người khác kịp phản ứng lại, anh đã gấp rút chạy đi, mong muốn rằng đưa cô tới bệnh viện càng nhanh càng tốt. Nếu cô đã không biết thương tiếc bản thân, vậy để anh thay cô thực hiện điều đó đi.

"Phó tổng..." Thư kí Mã lên tiếng gọi Quân Lâm Ngao. Tuy nhiên, tâm trí anh hiện tại đã đặt cả vào Thái Thu, sao còn có thời giờ mà đi quan tâm tới người khác.

Lúc người thư kí chạy tới hành lang trước cửa phòng Ngoại ngữ, bóng Quân Lâm Ngao đã khuất sau bức tường. Vài người cũng dần khôi phục lại thần trí.

Tiểu Trần nhìn đôi tay trống rỗng của bản thân, trong lòng có chút trống rỗng. Vốn cậu ta cũng có tình cảm với Thu...

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bắt Đầu

Tác giả: Wind

Không biết đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, cuối cùng Quân Lâm Ngao cũng đưa được Thu đến bệnh viện. Không cần biết anh có nghiêm trọng hóa vấn đề hay không nhưng chỉ cần có liên quan tới cô thì tất cả đều quan trọng, ít nhất là đối với anh. Hơn nữa, cô đã yếu đến như vậy... cần phải nhanh chóng cấp cứu a! (W: Này :3 Anh nghiêm trọng hóa thì cũng cần một vừa hai phải thôi chứ =.= Làm sao mà càng xem càng thấy giống như Thu tỷ mắc bệnh nan y bệnh vậy _._||)

“Cô ấy sao vậy?” Quân Lâm Ngao rất không tình nguyện mà lên tiếng.

Đừng hỏi vì sao anh lại có giọng điệu và thái độ đó a~ Thử hỏi rằng nếu đi đâu bạn cũng gặp kẻ được coi là tình địch lớn của mình, còn đúng lúc người mình yêu đang có mặt, vậy cảm nhận của bạn sẽ là gì? Tôi có đến 90% là bạn sẽ cảm thấy không thoải mái đó!

Quân Lâm Ngao anh vốn cũng không ưa gì Trần Cảnh Hạo, hồi sáng hai người còn suýt có chiến tranh mà hiện tại lại phải chủ động nói chuyện với anh ta. Đùa kiểu gì vậy? Ban đầu anh chỉ muốn đưa cô tới bệnh viện gần nhất, ai ngờ được là lại vào đúng nơi làm việc của tên bác sĩ chết tiệt này chứ!

Không thèm quan tâm tới biểu hiện không mấy thân thiện của Lâm Ngao, Trần Cảnh Hạo cũng không dấu giếm tình hình của cô, liền thẳng thắn nói ra:

“Suy nhược cơ thể vì thiếu dinh dưỡng, làm việc quá sức, áp lực về mặt tâm lý, còn đang bị ốm. Quan trọng là, gần đây cô ấy dùng thuốc an thần!” Vừa nói, Cảnh Hạo vừa nghiêng răng. Nếu anh nhớ không nhầm thì đây là lần thứ hai cô vào viện với nguyên nhân có liên quan đến làm việc quá sức thì phải?

Cô gái này là dân cuồng công việc à? Chính anh còn không biết công việc của một phiên dịch viên lại nặng nề, bận rộn đến như vậy đâu!

Nghe xong lời nói của Trần Cảnh Hạo, mặt Lâm Ngao tối sầm lại trong chớp mắt.

CMN! Rốt cuộc tên Ruki kia chăm sóc cô kiểu quái gì vậy!? Hắn mới về được hai, ba ngày mà cô đã biến thành cái dạng này. Vốn anh còn nghĩ hẳn quan tâm đến cô lắm cơ đấy!

Hít thở thật sâu để nén lại cơn tức giận đang trào dâng trong lòng, Lâm Ngao cố hết sức để bản thân có thể tiếp tục duy trì bình tĩnh và tỉnh táo. Dù gì người Trịnh gia cũng coi là người thân của cô, hiện tại cô lại phải nhập viện như vậy, tuy là anh cũng có thể tự mình chăm sóc cô nhưng nếu có người thân bên cạnh, có lẽ cô sẽ vui hơn...

Quần Lâm Ngao lảng lảng xoay người đi ra bên ngoài hành lang gọi điện thoại thông báo cho Trịnh Thu Thủy lại không biết rằng người cô không muốn gặp nhất tại thế giới này, chính là cô ta!

Việc này cũng rất dễ hiểu. Trong nguyên tác, Trịnh Thu Thủy là một nữ chính ôn nhu, lương thiện, thương yêu gia đình, luôn quan tâm, bao che khuyết điểm cho em gái dù cô ta luôn hăm hại mình; tuyệt đối phù hợp với tiêu chuẩn của một thánh nữ điển hình. Mà bản chất của cô ta lại đi ngược với bề ngoài Bạch Liên Hoa đó nhưng lại không ai biết. Điều này đủ để chứng minh tâm tư của thiếu nữ này sâu cỡ nào. Vậy nên đừng khinh thường, trình độ diễn xuất của cô ta cũng đạt tới level max luôn rồi!

Các nam chính trong truyện dù là tài giỏi hơn người, thông minh xuất chúng, tâm cơ thâm trầm đến mức nào cũng vẫn không nhìn thấu được con người giỏi đóng kịch, làm việc lại cẩn trọng như nữ chủ. Hoặc giả là họ biết, nhưng vẫn muốn chơi đùa rồi tự tạo cho bản thân lí do để trầm luân mà thôi. Đây cũng chính là ưu thế lớn của nữ chính. Cho dù cô có là nhân vật phản diện nhưng chỉ cần có cái mác nữ chính của tác giả, cô muốn hái sao trên trời cũng có thể! Đã vậy thì còn sợ gì những sinh vật gần mác nam chủ không đến với cô chứ.

Một điểm quan trọng nữa, truyện mà Thu đọc thuộc thể loại NP sắc. Trong những tác phẩm thuộc thể loại này, mặc dù tình cảm giữa các nhân vật cũng có thể coi là quan trọng, nhưng nó không phải là tất cả. Đối với loại truyện này, dường như quan hệ giường chiếu mới là điểm quan trọng nhất. Lại nói, nam chính trong truyện giống như là một đám tinh trùng lên não, chỉ cần bản thân cảm thấy hứng thú, khát cầu là được, hướng chỉ đối tượng lại là một người có tâm tư sâu sắc như vậy, mấy kẻ ưu tú vượt trội như các nam chính đương nhiên sẽ đối với người đó nảy sinh ra dục vọng chinh phục mãnh liệt. Vẫn một câu nói, nam nhân là sinh vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới!

Quay lại với chủ đề chính.

Không khí trong phòng bệnh của cô lúc này vô cùng tĩnh lặng. Tuy Trần Cảnh Hạo và Quân Lâm Ngao không ưa gì nhau, nhưng bọn họ cũng không ấu trĩ đến nỗi dùng lời nói công kích đối phương trong hoàn cảnh này. Tuy nhiên, dù không đối nghịch trực tiếp, nhưng tìm lí do để đũa đối phương đi cũng là một cách hay để giải tỏa khó chịu mà nhỉ?

“Bác sĩ Trần, anh không cần làm việc sao?” Quân Lâm Ngao tựa người vào lưng ghế sofa mềm mại, lười biếng đặt ra câu hỏi.

“Dường như việc này cũng không có gì liên quan tới Quân thiếu?” Trần Cảnh Hạo vẫn là dáng vẻ không để ý, tùy tiện mở miệng đáp trả. Khí chất thanh nhã tỏa ra từ con người anh, lại vừa đúng phù hợp với chiếc áo blouse trắng mà anh đang khoác trên người.

“Xác thực là không liên quan đến tôi”. Lâm Ngao gật gù đồng tình “Nhưng sẽ khiến bệnh nhân của anh oán hận tiểu Thu mất”.

“Oh! Vậy cũng không cần anh lo. Nói một chút, tôi là viện trưởng ở đây, bệnh nhân do tôi phụ trách cũng không nhiều. Mà hiện tại, tôi phụ trách cũng chỉ có một bệnh nhân là Trịnh tiểu thư. Được rồi. Bệnh nhân cần yên tĩnh. Nếu Quân thiếu muốn nói chuyện thì xin mời ra ngoài tìm người tiếp tục. Thứ lỗi cho tôi không thể tiếp tục cùng anh nói chuyện”. Khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, nơi khóe mắt còn mang theo một tia khiêu khích.

“Ồ! Vậy là tôi thất lễ rồi”. Mặt bỗng hiện lên một tia hiểu rõ, Quân Lâm Ngao lại gật gù. Tuy anh nói rằng bản thân thất lễ, nhưng lại không hề có ý định nói ra lời xin lỗi.

Trần Cảnh Hạo cũng không định tiếp tục nói, chỉ khẽ cười, coi như là để tiếp nhận thái độ hợp tác của Lâm Ngao. Bởi vậy, phòng bệnh rộng lớn lại lâm vào trầm mặc.

Cả căn phòng hiện giờ chỉ có âm thanh của tiếng hít thở đều đều từ ba con người và tiếng nước rất nhỏ phát ra từ chai truyền. Không khí yên lặng như vậy, nhìn vào tưởng như rất hòa hợp nhưng lại ẩn chứa áp lực lớn đến không tưởng. Và trong thâm tâm mỗi con người bên trong căn phòng này, cũng có không biết bao nhiêu suy nghĩ và cảm xúc khó đoán. Nhưng có một điều chắc chắn, rằng suy nghĩ của hai người đàn ông tuyệt mĩ kia nhất định có liên quan tới người con gái yếu ớt đang nằm trên giường bệnh.

Đây... mới chỉ là bắt đầu. Bão táp phong ba ở phía sau, vẫn còn nhiều lắm. Những chuyện xảy ra trong tương lai có thể sẽ khiến những con người ấy tuyệt vọng, cũng có thể giúp họ trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn, giúp họ nhận ra được những thứ mới mẻ mà bấy lâu nay, họ chưa từng để ý tới...

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Trịnh Thu Thủy

Tác giả: Wind

“Em ấy làm sao vậy?”

Trịnh Thu Thủy vứt bỏ hết lễ nghi quý tộc, phong phạm của một tiểu thư khuê các, trực tiếp tông cửa xông thẳng vào trọng căn phòng bệnh được coi là dạng hiện đại nhất của bệnh viện A, cùng với hành động đó là vẻ mặt không giấu được sự sốt sắng trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng. Bộ dạng này của cô muốn có bao nhiêu lo lắng, gấp gáp liền có bấy nhiêu. Người không biết còn tưởng cô thực sự vô cùng yêu thương, quan tâm tới người em gái đang bị bệnh của mình đâu!

Giả sử như Thu đã tỉnh lại, cô chắc chắn sẽ không ngần ngại, không chút keo kiệt mà chân thành bật ngón tay cái khen thưởng cho vị nữ diễn viên có trình độ diễn xuất siêu đẳng lại vô cùng yêu nghề này. Aizz... Mọi người xem, bộ dạng lo lắng này của Trịnh Thu Thủy thật là chân thật biết bao a~ Giải Oscar sao lại không về tay cô gái này được cơ chứ!

Nhưng nếu còn có nhận thức, Thu cũng sẽ thâm cảm thán. Cô cũng không cần phải diễn sâu như vậy a! Nếu không phải là Thái Thu thì tôi đã biết rõ bản chất của cô, chắc chắn sẽ bị cô làm cho cảm động đến mức nước mắt tuôn như mưa rồi cảm kích tới nỗi tôn cô lên làm thánh sống luôn mất. Tỳ muội tình thâm trong truyền thuyết chắc cũng chỉ đến mức này thôi! Cao tay a~

Nói vậy chứ hiện tại cô có biết gì đâu chứ. Mọi tâm tư trên đều chỉ là phù vân. Thực chất là vẫn chưa ai nhận ra chiếc mặt nạ đầy giả dối đang được đeo trên mặt của người con gái mà họ luôn cho là thánh thiện vô cùng.

Khoan hãy nói tới vấn đề này. Trước tiên chúng ta cần đi vào vấn đề chính đã.

Hai người đàn ông vốn đang trầm mặc mà quan sát tiểu thiên thần đang say giấc của bọn họ lại đột nhiên nghe thấy một loạt những “tạp âm” bỗng vang lên quấy rầy cô thì liền nảy sinh khó chịu. Họ không cần biết người đến có bao nhiêu lo lắng, chỉ đề ý tới việc người này đã làm phiền tiểu thế giới của họ nghỉ ngơi, đây chính là trọng tội! Nhưng lúc này cô đang mệt, họ sẽ không nỡ gây chuyện quấy phá giấc ngủ của cô. Bởi vậy cho nên, chuyện này có thể tạm thời gác lại.

Trịnh Thu Thủy đương nhiên là không biết tới suy nghĩ bên trong bộ não siêu cấp của hai người đàn ông mà cô cho rằng vốn thuộc về mình. Nếu có thể biết, chắc chắn một điều rằng người phụ nữ này sẽ tiếp tục nảy sinh những ý nghĩ không hay với Thu, không chừng còn trở nên thù địch, đố kỵ với cô dữ dội hơn trước. Vốn nhan sắc của cô đã khiến Trịnh Thu Thủy thống hận không thôi, lại thêm việc cô bỗng nhiên phát dương quang đại, thu hút hết ánh nhìn vốn chỉ thuộc về Trịnh Thu Thủy cô ta. Nếu là trước đây, khi mọi người nhắc đến hai tiểu thư Trịnh gia, chắc chắn người được hết lời ca ngợi, ngưỡng mộ vẫn sẽ luôn là Thu Thủy, còn Thái Thu chẳng qua chỉ là hình tượng của một hòn đá kê chân bị người người khinh thường, si và. Nhưng hiện tại, tình thế lại đột ngột thay đổi. Đưa em gái ngủ giấc, nào tàn ngày nào bỗng dưng trở nên tài giỏi, sắc bén, phát ra ánh sáng thu hút hết chú ý của mọi người.

Không những vậy, điều đáng chết nhất là gần đây Quân Lâm Ngao lại thường xuyên bỏ lại cô mà chạy tới bên cạnh nữ nhân đáng chết này, hơn nữa còn ngày càng tỏ rõ sự xa cách, chán ghét với cô. Điều này khiến Trịnh Thu Thủy vô cùng không cam tâm! Hào quang chói lọi, sự ái mộ của mọi người, còn cả người đàn ông vốn thuộc về cô, dựa vào cái gì mà tiện nhân kia có thể cướp đi! Trịnh Thu Thủy này mới là người thực sự xứng đáng với vị trí nữ vương trong lòng mọi người, Quân Lâm Ngao cũng chỉ có thể là của cô! Ngoài cô ra, ai cũng không có đủ tư cách với cái ngôi vị thiếu phu nhân đầy danh giá của Quân gia. Tiện chủng Thái Thu kia chẳng qua chỉ là một đứa con rơi dâm đẳng, ngu ngốc, lấy tư cách gì mà đi tranh giành với cô cơ chứ!

Rất nhanh thôi, cô sẽ cho nó phải chịu nhục nhã đến nỗi không ngóc đầu lên nổi, muốn làm người cũng không thể! Cô sẽ khiến cho con bé đó muốn sống không được, chết cũng không xong, đến cuối cùng còn phải khổ sở cầu xin cô tự tay giết chết nó! (Wind: Bộ bà bị ảo tưởng sức mạnh cấp độ nặng à? Có cần tôi gọi cho bệnh viện tâm thần giúp không? -_-||)

Trịnh Thu Thủy oán độc nghĩ thầm. Tuy vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn thủy chung bày ra sự lo lắng tội cùng, chính là không tạo ra bất cứ cơ hội nào để tâm tư vẩn vơ, thâm độc bên trong được hiện hữu. Tâm tư này... đúng là âm trầm đến đáng sợ. Thứ này vốn không nên và cũng không thể tồn tại trên người một thiếu nữ xinh đẹp trong độ tuổi xuân thì như cô ta. Nhưng tác giả nguyên tác đã xây dựng hình tượng nhân vật nữ chính cao siêu như vậy, muốn đổi thay cũng không thể a! Bút sa gà chết đó.

Viết ra thì dài, nhưng sự trầm tư của Trịnh Thu Thủy cũng chỉ diễn ra trong chốc lát. Trong khi cô còn đang chậm rãi ổn định nhịp thở, một giọng nói lại vang lên:

“Trịnh đại tiểu thư, yêu cầu cô biết tuân thủ quy tắc một chút. Bệnh nhân của tôi cần yên tĩnh để nghỉ ngơi thật tốt”.

Trần Cảnh Hạo lạnh nhạt nhắc nhở hai câu và đương nhiên, anh đã vô cùng thành công trong việc chọc giận bạn nữ hai mặt nào đó, khiến người cô ta triệt để trở nên cứng nhắc như pho tượng. Trịnh Thu Thủy cô ta chịu nhục như vậy mà Quân Lâm Ngao lại không thêm tức mất lấy một lần, vẫn toàn tâm toàn ý đặt tầm nhìn của bản thân lên khuôn mặt trắng nhợt của Thu, trong lòng là một mảnh cảm xúc hỗn loạn.

Thật rõ ràng rằng phản ứng của người đàn ông này đã hoàn toàn đẩy tâm trạng khó chịu của bạn nữ chính nguyên tác nào đó lên tới đỉnh điểm. Trong lòng cô ta hiện tại đang không ngừng tiếp tục nảy sinh oán hận, đố kỵ, thậm chí còn có sát ý đối với Thu.

Thái Thu đáng thương a~ Không làm gì cũng bị người khác tùy ý áp đặt tội lên đầu, còn phải tiếp nhận oán khí thật lớn của nữ chính có bàn tay vàng che

chờ, còn là con ruột của tác giả. Mạng sống của cô đúng là tràn ngập nguy cơ a~ Cuộc sống thật là không dễ dàng gì. Hiện tại lại có người muốn giương cờ khởi nghĩa chống chính quyền a~

Tuy trong thâm tâm đang không ngừng bất mãn và khó chịu, Trịnh Thu Thủy vẫn cố gắng nở nụ cười yếu ớt, trong mắt lại phủ thêm một tầng nước mỏng tang. Hai vành mắt bỗng chốc đỏ lên, trông thật đáng thương. Về mặt uất ức này của cô ta, nếu để người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ không ngừng nảy sinh ra thương tiếc. Một người con gái yếu đuối, đáng mến như vậy sao lại phải chịu uất ức đến nhường này chứ. Vào lúc này, họ chắc chắn sẽ nghĩ Trần Cảnh Hạo đang bắt nạt một cô gái liễu yếu đào tơ, làm một chuyện vô cùng vô đạo đức đó.

Quần Lâm Ngạo vốn đã trực tiếp xem cô ta như không khí, đã chẳng thèm để ý tới nên đương nhiên sẽ không có loại thương tiếc gì đó nảy sinh với Trịnh Thu Thủy. Còn Trần Cảnh Hạo? Thật xin lỗi nhân dân, anh đã sớm nhận ra bộ mặt thật của cô gái này rồi. Cũng phải cảm thán rằng cô gái này diễn rất giỏi. Chính anh còn bị cô ta lừa mất gần hai năm đầu.

Nếu không phải anh bỗng nhiên có hứng thú với Thái Thu rồi cho người đi điều tra mọi thông tin liên quan tới cô cùng những người bên cạnh, chắc chắn rằng hiện tại anh vẫn bị Trịnh Thu Thủy này dắt mũi. Làm gì có người chị gái tốt nào lại đi bỏ thuốc em rể tương lai rồi lên giường cùng anh ta chứ. Lại còn ra vẻ đáng thương, yếu đuối mà một khúc hai nháo sau khi cùng lăn lộn trên giường với tên đó. Nói đến đây anh cũng có chút cảm thông với Quần Lâm Ngạo. Một người đàn ông tài giỏi lại kiêu ngạo như hắn lại bị một cô gái nhỏ hơn mình hai tuổi hăm hại đến đầu óc mù mịt, đây chính là sự sỉ nhục lớn bao nhiêu đối với một người đàn ông cơ chứ. Không những vậy, cái giá cho sự lừa gạt này của anh ta quả thực là quá lớn: Quần Lâm Ngạo đánh mất một người con gái tốt đẹp luôn yêu anh ta vô cùng sâu sắc- Trịnh Thái Thu.

Hiện tại, dù anh ta có muốn hối hận cũng đã muộn rồi. Cô có bạn trai, dường như còn rất yêu người đó. Không những vậy, cuộc sống của cô hiện tại gần như không liên quan tới Trịnh gia, anh ta muốn kiểm lý do để quay lại với cô cũng thật là vô cùng khó khăn.

Trong khi Trịnh Thu Thủy còn ra sức tỏ vẻ đáng thương, mềm yếu, cửa phòng lại một lần nữa bật mở, thân hình cao lớn của người đàn ông xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Sự xuất hiện của anh ta vừa đúng giải tỏa không khí ngưng đọng đang tràn ngập trong căn phòng.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Hiệu Ứng Bướm

Tác giả: Wind

Bóng dáng cao lớn đứng ngược lại với ánh sáng mặt trời khiến người trong phòng khó có thể nhìn rõ khuôn mặt anh ta. Làn da màu đồng khỏe mạnh được ánh sáng chiếu vào giống như phát sáng. Thân hình cao lớn, rắn chắc với thể đứng thẳng tắp kiêu ngạo khiến người khác có cảm tưởng người này giống như vị thần trên cao đang quan sát chúng sinh.

Người này... dĩ nhiên là Lăng Chính Thiên!

Sáng hôm nay, máy nghe lén anh đặt tại chỗ cô bỗng dưng mất tín hiệu. Tuy vậy, không có lý do chính đáng, anh cũng không thể tới gặp rồi hỏi cô này nọ, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Hơn nữa, thời gian này, anh cũng không biết phải đối mặt với cô như thế nào mới tốt. Muốn xem như chuyện anh nghe được chưa từng xảy ra, chuyện này dường như... quá khó...

Tuy nhiên, sự việc xảy ra ngày hôm nay khiến anh nhận ra bản thân không thể tiếp tục đứng bên ngoài, không thể tiếp tục lảng tránh.

Hôm nay anh còn phải đến trường có việc. Lúc ra về lại tình cờ gặp ngay Trịnh Thu Thủy ở sân trường; dường như cô ta đến là vì công việc của Hội sinh viên. Vừa nhìn thấy anh, Trịnh Thu Thủy lại bắt đầu giả vờ thẹn thùng, rụt rè. Lại nói, sự yếu đuối mà cô ta phô bày ra vừa đúng lại khiến anh nghĩ đến cô gái lạnh lùng, mạnh mẽ mà ánh mắt anh vẫn luôn dõi theo.

Tìm bất giác khẽ nhíu. Âm thanh tiếng mị mà anh nghe rõ mồn một từ máy nghe lén ngày hôm trước bỗng chốc ủa tới gáy và anh. Nhớ nhưng, yêu thương, đau xót, còn có... hận. Hận cô vì đã có người trong lòng, có gì lại tới trêu chọc anh, khiến suy nghĩ của anh bị hỗn loạn, khiến thế giới nội tâm đã an tĩnh hai mươi năm nay, lần đầu tiên bị khuấy đảo trở lại...

Trong lúc Lăng Chính Thiên vẫn còn ảo não vì tâm trạng rối như tơ vò của bản thân, điện thoại của Trịnh Thu Thủy lại vang lên chuông báo cuộc gọi. Anh vốn không có ý nghĩ muốn nghe chuyện của người khác, liền đi trước. Mới đi vào đến cửa gara, Chính Thiên lại thấy Trịnh Thu Thủy mang dáng vẻ hoảng hốt, vội vàng hướng mình chạy tới. Lúc đó, anh mới biết Thái Thu bị bệnh mệt đến nỗi bị ngắt ở công ty, hiện đang ở bệnh viện. Vậy nên khi Trịnh Thu Thủy nhờ anh đưa cô đến đó, anh liền lấy lý do cũng có việc trong bệnh viện mà lái xe đưa cô đi.

Vừa mới đến nơi, Trịnh Thu Thủy liền hấp tấp tháo dây an toàn mà chạy xuống xe, vội chạy vào bên trong còn anh lại phải lái xe vào gara bệnh viện, còn không thể để lộ ra sự lo lắng, nóng lòng của bản thân nên vẫn cố giữ bình tĩnh mà bình ổn bước đi. Tuy nhiên, trong vô thức, bước chân của anh đã nhanh hơn bình thường nhiều lắm.

Đợi đến lúc anh tìm được phòng cô nằm, lại mở cửa bước vào liền nhận ra không khí trong phòng có phần không bình thường. Hơn nữa, Trịnh Thu Thủy lại bày ra bộ dạng ủy khuất mà cúi gằm mặt xuống đất. Thấy vậy, Chính Thiên liền phần nào hiểu được chuyện vừa mới xảy ra. Nhìn tình hình trong phòng, Quân Lâm Ngao vốn chỉ chú tâm quan sát Thu, vậy chỉ còn Trần Cảnh Hạo là người có khả năng “khi dễ” cô học muội này. Nhưng tính cách của Cảnh Hạo ra sao, anh hiểu rất rõ. Chắc chắn Trịnh Thu Thủy này lại làm ảnh hưởng đến bảo bối của anh ta rồi. Mà bảo bối này, còn là ai khác ngoài Thái Thu cơ chứ...

Ban đầu vốn nghĩ Cảnh Hạo chỉ vì tò mò nên mới dấn dáp đến Thu, nhưng anh lại không ngờ tới việc người bạn tốt này của mình lại bắt đầu nảy sinh tình cảm đặc biệt đối với cô. Cậu ấy thích người con gái mà anh... yêu liền chứng tỏ hai người rất giống nhau, cả về thực lực, tính cách thực sự, giờ còn thêm cả sở thích. Rốt cuộc, anh nên vui hay nên buồn đây?

Nếu là những thứ khác, anh sẵn sàng đem thứ đó cho người bạn này, chỉ cần cậu ta thích nhưng nếu là Thu, anh không thể. Khó khăn lắm Lăng Chính Thiên này mới thích một người, nếu để lỡ cô, có lẽ anh sẽ hối hận cả đời. Tuy rằng hiện tại đoạn tình cảm này chưa sâu đậm đến mức thể nguyên song chết, khiến anh mất đi lí trí nhưng nếu không có cô, anh cảm tưởng bản thân sẽ lại rơi vào thể giới tối tăm, lạnh lẽo kia, sâu thật sâu. Nơi đó... thật quá cô đơn...

Nếu là trước đây, có lẽ anh sẽ hoàn toàn gạt bỏ được những cảm xúc đó bởi đơn giản, thực sự anh đâu có sống, đó chỉ là đơn thuần tồn tại, hoạt động giống như một cỗ máy, vô hồn, vô cảm. Còn hiện tại, con người mới của cô đã vô tình nhóm lên một ngọn lửa ấm. Tuy nhỏ, nhưng đó là tất cả tình cảm, là cả niềm hi vọng của anh. Mà sự ảm áp này, là do cô đem tới, không phải vì cô yêu thương anh nhưng chỉ ít, trong quãng thời gian hai năm kia, cô biết chăm sóc, quan tâm anh, dù đó chỉ là giả dối.

Và cũng chính sự quật cường hiện tại của cô, khiến anh bùng lên một chút niềm tin vào cuộc sống!

Một cô gái yếu đuối, mảnh mai như vậy, lại luôn tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường. Dù cha không yêu, mẹ không thương, cô vẫn kiên định sống tốt. Gặp chuyện khó khăn thì hoảng hốt, lo lắng không thiếu nhưng cô vẫn biết tự trấn an bản thân, vượt qua tảng đá chặn đường.

Một người con gái như vậy còn có thể sống tốt, vậy vì có gì một người đàn ông như anh lại sống thất bại như vậy, ngay cả yêu thương cũng không dám nói. Hai mươi mấy năm tồn tại trên cõi đời này của anh, hóa ra đều là vô dụng!

“Chính Thiên, sao cậu lại ở đây?” Trần Cảnh Hạo liếc thấy người bạn thân đứng ngoài cửa, liền lên tiếng hỏi. Mặc dù khuôn mặt của Lăng Chính Thiên nhìn ngược sáng rất không rõ ràng, anh vẫn có thể dễ dàng nhận ra như thường. Hai người dù gì cũng làm bạn gần hai mươi năm rồi a! Nếu không nhận ra nhau thì không phải là còn ngốc hơn một tên ngốc sao?

“Có chút việc cần giải quyết tình cờ lại gặp Trịnh đại tiểu thư nên đi cùng”.

Một câu trả lời vô cùng đầy đủ, rõ ý lại rất ngắn gọn. Hiển nhiên là bạn nhỏ Lăng Chính Thiên của chúng ta đã đạt tới đỉnh cao của sự vắn tắt rồi a~

Cậu nói dối thì cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ! Sao lần nào giờ trò cũng đều bị tôi nhận ra sơ hở hết vậy!

Trần Cảnh Hạo có chút quần bách. Tên bạn mặt than này của anh thật đúng là chẳng có tinh thần học tập và rút kinh nghiệm gì hết. Đã dặn hần rằng nói dối cũng phải lấy lí do chính đáng một chút nhưng tên này lại như đầu gỗ, không biết tiếp thu một chút gì hết. Phiền muộn a~

Mọi người thắc mắc vì sao Trần Cảnh Hạo ngay lập tức nhận ra Chính Thiên nói dối phải không?

Không cần nói nhiều, việc này chỉ có một lí do siêu cấp đơn giản.

Hỏi: Thử nghĩ xem, nơi họ đang đứng rốt cuộc là địa bàn của ai?

Đáp: Đương nhiên là của Bác sĩ Trần đại danh đình đình nha!

Hỏi: Vậy vì lí gì mà bạn thân của anh đến có việc anh lại không được thông báo trước?

Đáp: Là vì người ta căn bản không có việc gì lại rảnh rỗi chạy tới đây còn bày đặt múa rìu qua mắt thợ đó!

Tuy nghĩ vậy nhưng đương nhiên Cảnh Hạo sẽ không nói ra mà người khác cũng sẽ không có cơ hội biết đến. Sở trường của anh là che giấu cảm xúc cùng suy nghĩ thật của bản thân nha, này cũng không phải danh hảo, dùng để làm cảnh đầu.

Lại nhìn tới Trịnh Thu Thủy vẫn đang bày ra dáng vẻ nhu mì, yếu đuối đứng ở sát tường, thỉnh thoảng lại len lén liếc nhìn cô gái đang an tĩnh nằm trên giường bệnh. Bộ dạng này của cô ta giống như một người chị gái tốt bụng đang vô cùng lo lắng cho em gái của mình nhưng lại bị người khác ngăn cấm, dọa nạt, còn bị hiểu lầm nghiêm trọng.

Bộ dạng này a, trông thật là đáng thương đến cùng cực, vô cùng hấp dẫn ý muốn bảo vệ của đàn ông đó.

Cười lạnh, Cảnh Hạo thầm khinh bỉ. Công phu diễn xuất của vị đại tiểu thư này cũng đủ xuất thần nhập hóa nha. Diễn đến chân thực như vậy, không biết cô ta tổn mất bao nhiêu nơ ron thần kinh để suy nghĩ đây. Làm người như vậy chắc còn mệt hơn sát thủ máu lạnh giả vờ nhân đạo, thân sĩ như anh nhỉ?

Không biết Trịnh gia rốt cuộc có “tài đức” đến đâu mà lại có thể dưỡng ra một cô con gái cực phẩm như vậy. Nếu không phải vì đã yêu thích bảo bối, chắc chắn anh sẽ cùng cô ta chơi đùa đến cùng. Chỉ tiếc rằng trên đời này không thể xảy ra sự việc sau chữ “nếu như”, mà anh cũng không muốn cái nếu như đó thành sự thật.

Được quen biết tiểu Thu, là may mắn duy nhất trong những chuỗi bất hạnh của anh, cũng là ánh sáng duy nhất trong địa ngục tăm tối nơi thâm tâm anh. . .

Trước đây chưa quen biết, lại chán ghét, khinh bỉ cô như vậy, thật sự là quá ỳ ạch cho cô rồi. Nếu sớm biết cô là một tiểu miêu thú vị, đáng yêu như vậy, anh sẽ tình nguyện để cô bám theo mà không một lời than phiền a~ Sự thay đổi đột ngột của cô, không thể nghi ngờ rằng đó là tiếng chuông cảnh tỉnh anh, cũng như một số người nào đó.

Hiệu ứng bướm do mỗ nữ đem tới cũng thật đủ oanh động a!

Trong căn phòng rộng lớn, rèm cửa màu đen dày chặn hết ánh sáng hướng vào cửa kính cùng bốn bức tường sơn đen tại tứ phía gây ra cảm giác bí bách, áp lực cho người nhìn, người đàn ông bình thản ngồi trên chiếc ghế xoay mềm mại. Khắp người anh ta tỏa ra sự lười biếng cùng âm trầm, khiến người khác kính sợ.

Cánh cửa bỗng mở ra, một người lặng yên không tiếng động bước vào. Anh ta kính cẩn đứng cách người kia đến 5 mét, người hơi cúi về phía trước. Từ lúc mở cửa đến khi đứng tại chỗ, người này vẫn không hề phát ra bất cứ âm thanh nào.

Ai cũng biết rằng người kia rất ghét sự ồn ào.

“Chủ nhân, tiểu thư nhập viện”. Người tới trầm giọng báo cáo thật ngắn gọn.

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hội Ngộ

Tác giả: Wind

Sáng sớm, ánh nắng ban mai màu vàng nhạt của mùa thu chiếu vào căn phòng qua ô cửa kính sạch sẽ, tiếng chim hót lanh lảnh nghe thật vui tai. Phòng bệnh tĩnh lặng, lạnh lẽo bỗng chốc bùng lên sự sống tràn trề cùng không khí trong lành, dễ chịu khiến người ta quên đi mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt phêu lãng trong không khí.

Trên giường bệnh, cô gái dương như cũng sắp tỉnh lại. Hai hàng lông mi như cánh bướm khẽ động, yêu kiều không sao tả xiết. Tiếp đó, mi mắt từ từ mở ra. Có lẽ còn chưa thể quen với ánh sáng, hai mắt cô khẽ nheo lại, chớp chớp vài cái. Đôi đồng tử màu tím mị hoặc vẫn mang theo một tầng sương mù mỏng tang khiến ánh mắt cô trở nên mơ màng. Hai phiến môi hồng nhuận thường ngày hiện vẫn còn tái nhợt, khuôn mặt xanh xao. Nhan sắc yếu đuối mang đủ tiêu chuẩn của nữ nhân bệnh tật khiến người nhìn không khỏi nảy sinh thương tiếc. Vẻ đẹp thiên thần mạnh mẽ theo nét mạnh mẽ, kiên cường ngày trước biến mất không thấy tăm hơi. Cô hiện tại, thực rất giống một tiểu thiên sứ làm từ pha lê, cần có người yêu thương và bảo vệ. Vẻ đẹp thiên tiên của cô khiến người ta cảm thấy không hề chân thực. Nhìn cô, họ sẽ nghĩ rằng người con gái ấy chỉ là một thoáng ảo ảnh, chỉ cần chạm nhẹ liền tan biến.

Cô gái này, không phải ai khác. Dĩ nhiên chính là đại nữ nhân Trịnh Thái Thu của chúng ta!

Không thể không nói rằng, tác giả nguyên tác rất chịu bỏ vốn, xây dựng nên hình tượng một nhân vật phụ tốt đẹp đến vậy.

Kì thực người này cũng rất thông minh, chính cô cũng không phủ nhận được điều đó. Muốn làm nổi bật lên sự lợi hại của nhân vật chính một cách rực rỡ nhất không phải là để tính họ chiến thắng được bao nhiêu nhân vật phụ khác, mà là họ đã vượt trội hơn bao nhiêu nhân vật tuyệt thế! Không cần một đàn nam, nữ phụ đông đảo, không cần đầu đầu nặn ra nhiều vật hi sinh, chỉ cần họa thêm một vài người có thể coi như xứng tầm với những nhân vật chủ chốt của truyện, chắc chắn rằng câu chuyện cũng sẽ không nhàm chán.

Giả như nhân vật Thái Thu. Cô có sắc đẹp tuyệt diệu, đây là điều mà mọi người không thể không thừa nhận. Về tài năng của cô nàng, mọi người không được kiến thức qua âu cũng là điều đáng tiếc. Nữ phụ này cũng không phải dạng ngu ngốc, nhưng lại cố tình bị sa vào lưới tình, bị tình cảm không chế, mất đi sự tỉnh táo vốn có.

Ghen tị vốn là bản tính trời sinh của mỗi con người. Nó không hoàn toàn xấu vì nếu biết ghen tị đúng lúc, với đúng việc, nó sẽ tạo thêm động lực để con người cố gắng phát triển. Nhưng mặt tiêu cực của tính cách này dường như lại chiếm ưu thế hơn hẳn trong con người Thái Thu nguyên tác. Cô ghen tức với chị gái của mình vì cô ta đạt được tâm của người đàn ông cô dùng trọn trái tim để yêu thương, để quan tâm. Được dịp thuận lợi, loại tiểu tâm tư vốn bình thường ấy lại phát triển thành sự đố kỵ, ghen ghét, thậm chí là hận thù. Vì vậy, cô mới dễ dàng bị người khác nắm bắt sơ hở mà ra tay hãm hại. Kết cục bi thảm của cô trong nguyên tác cũng có thể dễ dàng lí giải, bởi cô đã đắc tội với những con người quá cường thế.

Một cô gái vốn là con người tốt đẹp như vậy lại để tâm tư bị khống chế bởi những thứ ô uế, cuối cùng lại hương tiêu ngọc vẫn. Người đọc có thể thương cảm cô vì trước khi chết còn chịu đủ loại nhục nhã nhưng chắc chắn sẽ có nhiều người cảm thấy cô xứng đáng với cái chết đó.

Hòn đá kê chân có công năng lớn như vậy, đương nhiên có đủ sức để nâng nữ chủ lên một tầm cao mới, khiến cô thật tương xứng với danh nữ cường!

Khoan hãy nói tới việc này, chúng ta nên quay lại với chủ đề chính.

Vừa tỉnh dậy, Thu liền không để bản thân được an tĩnh mà đưa mắt nhìn khắp căn phòng cô đang nằm. Trong đầu đồng thời cũng âm thầm phân tích tình hình.

Nơi cô đang nằm là một căn phòng rất rộng lớn. Bốn phía là những bức tường được sơn màu xanh da trời nhạt. Ở sát tường có kê một bộ sofa chữ U màu trắng, phía trước còn đặt một chiếc bàn gỗ nhỏ cùng màu. Trên mặt bàn còn để một chiếc bình giữ nhiệt, chắc do ai đó mang tới. Nếu không phải là bên cạnh cô có giá đặt chai nước truyền cùng những thiết bị khám- chữa bệnh tiên tiến quen thuộc của bệnh viện cùng mùi thuốc khử trùng phảng phất trong không khí, chắc chắn cô sẽ không nhận ra nơi này là bệnh viện.

Lại nói, dù đã phân tán sự chú ý tới xung quanh nhưng cô vẫn không ngừng nhăn mày vì vị đắng ngắt vẫn tồn tại trong miệng và cổ họng vẫn còn đau, đầu óc còn hơi choáng váng, còn có thứ gì đó thỉnh thoảng lại chạm vào tay cô gây ra cảm giác nhột nhột.

Ghé mắt tìm hiểu nguyên nhân, cô liền gặp ngay khuôn mặt cũng được coi là quen thuộc đối với mình. Ngắn người ra một lúc, trong lòng lại nảy sinh ra một chút cảm giác bất ngờ còn có, khó hiểu.

Sao Lăng Chính Thiên lại ở nơi này à? Còn nữa. Bên cạnh cũng có một chiếc giường để người chăm sóc bệnh nhân nghỉ ngơi mà. Hắn không qua đó nằm ngủ cho thoải mái, vì có gì lại ghé vào giường bệnh của cô mà ngủ, tự đi hành hạ bản thân nha?

Chẳng lẽ... người này là nhân vật thích bị ngược trong truyền thuyết!?

Nhưng rất nhanh cô đã tìm được lí do. Không phải hắn mắc chứng thích tự ngược đãi bản thân mà cũng là vì bất đắc dĩ a~ Giường kia đã có người chiếm dụng rồi, mà người kia, cô dĩ nhiên là rất quen thuộc. Đó còn không phải người chồng hụt của cô- Quân Lâm Ngạo hay sao?

Chắc chắn người đàn ông xúng tằm Từ thiếu (Nhân vật trong truyện “ All in love”- Từ Vi Vũ) này đã giành chỗ cùng cựu hội trưởng mặt than này rồi. Aizz... Đúng thật là vô si a~ Từ thiếu, anh có đồng minh rồi. Nhưng tôi lại không có yêu thích, ngưỡng mộ hắn như đối với anh nha. Nếu anh có tồn tại ở thế giới này, xin hãy tuyên dương và cảm động vì tấm lòng chung thủy của tôi đó.

Nhưng sự thật hoàn toàn không xảy ra giống như suy nghĩ của bạn nhỏ Thái Thu của chúng ta, hơn nữa còn có chiều hướng đi ngược. Chúng ta cùng quay trở lại tới hôm trước để cùng chứng thực sự việc.

Phòng bệnh rộng lớn, ánh đèn neon sáng rõ chiếu tới từng góc ngách trong căn phòng. Máy điều hòa nhiệt độ điều chỉnh tới vừa đủ 26°C. Căn phòng vốn nên tràn ngập sự ấm áp nhưng hiện tại lại tràn ngập khí lạnh đến nỗi muốn đóng băng luôn cả không khí. Tia lửa không ngừng bắn ra tứ phía. Nóng lạnh vốn đối lập nay lại cùng tồn tại trong một không gian bó buộc như vậy không khỏi gây ra cảm giác ngột ngạt khó chịu. Và nguồn gốc gây ra tình trạng áp suất thấp này lại xuất phát từ hai nam nhân suất khí ngồi ngồi. Mà lí do dẫn đến hiện trạng là một điều vô cùng, vô cùng vớ vẩn: Họ tranh nhau vị trí bên cạnh giường bệnh của cô =.||.

Cuối cùng, dường như đã chán chiến lược “ bất động” vô vị, Quân Lâm Ngạo lại học tập câu “ Tiên hạ thủ vi cường” (Ra tay trước để chiếm được lợi thế) mà cha ông đã truyền lại, trực tiếp “ đánh đòn phủ đầu”.

“ Lăng cựu học trưởng, anh không định rời khỏi sao?” Hàm ý rất rõ ràng: Sao người còn chưa biến khỏi tầm mắt cho lão tử hả? Có biết phiền là gì không!?

“ Cùng anh có liên quan, Quân thiếu?” Âm cuối mang thanh điệu khá cao, đây rõ ràng là một câu hỏi, nhưng lại mang ý tứ khiêu khích trần trụi. Anh cũng không còn là vị hôn phu của cô ấy nữa, tôi lại thích cô ấy. Tôi muốn ở cùng cô gái tôi thích, anh liền không có tư cách can thiệp.

Tuy nhiên, danh mặt dày hơn kính chống đạn mà Thu đặt cho Quân Lâm Ngạo cũng không phải là không có đạo lí. Người nào đó rõ ràng đuối lí, còn rất bình tĩnh mà nghĩ ra cách giải quyết.

“ Đương nhiên là có liên quan! Người nhà cô ấy đã nhờ vả tôi chăm sóc cô ấy nha, anh cũng không phải là không thấy đi?”

Rất may mắn rằng trước khi rời khỏi, Trịnh Thu Thủy còn sốt sắng mà hướng anh nhờ vả phải chăm sóc Thái Thu cẩn thận giúp cô ta. Hiện tại, lời nói đó liền trở thành thứ chống lưng cho anh, để anh cướp lại vị trí vốn thuộc về mình. Chiếc ghế đó cũng là do anh ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng lại để tên nam nhân chết tiệt này cướp mất! Quá đáng!

Tới đây thôi, giờ chúng ta tới hậu trường a~

Wind (W): * Hướng tới khán giả* Chào mừng mọi người đến với Hậu trường 1 a! Chúng ta cùng đi “ thăm hỏi” những mỹ nam, mỹ nữ siêu cấp nào~ * Quay sang bên cạnh* Các con có muốn hỏi thăm mọi người một chút trước khi bắt đầu không?

Tiểu Thu (TT): Xin chào mọi người! * Nụ cười đón tim*

Chính Thiên (CT): Khỏi * Mặt mày u ám*

Lâm Ngạo (LN): Không thừa calo * Mặt ủ mày chau*

Cảnh Hạo (CH): Vô nghĩa * Mây đen giăng kín bầu trời*

Hàn Lâm (HL): Không rảnh * Lạnh mặt*

Ruki (Rk): Chào!

W: ... Máy đưa... >_

TT: Mẹ trẻ ơi, vào vấn đề chính a~ * Cười giảng hòa* * Trợn mắt nhìn 5 nam*

W: Vẫn là tiểu Thu của ta ngoan nhất * Hí hửng* Vậy hỏi con trước nhé. Sau khi bị đưa vào nhà giam, không đúng, là bệnh viện, con có cảm tưởng gì?

TT: Con có cảm giác, ngày tận thế sắp đến rồi!

W: * nhưn mảy*

5 nam: * nhìn chăm chú*

TT: Lúc đó con còn nghĩ hội đồng nam chính tụ tập để tiêu diệt con >_

CT: Oan anh quá!

LN: Vợ ơi, nỗi oan Thị Kính :(

CH: Anh là bác sĩ riêng rất có trách nhiệm mà...

HL: Người anh muốn tiêu diệt không phải em mà...

Rk: Công chúa nhỏ, anh không phải nam chính trong đầu em mà. Vợ đưa cả nắm là không tốt.

TT: ... * Da gà thân thương ơi~*

W: * Lau mồ hôi* Chuyển đề tài khác đi. * Ngó tài liệu* Bé Thu, con thử nói xem, có phải con thích tiểu Hạo ngay từ lúc mới gặp không? Ta thấy con đối xử với nó ôn hòa nhất trong 4 nam chính nguyên tác?

CH: * Cười ôn hòa* * Biểu cảm đặc ý* Mẹ trẻ, mẹ thật là dễ thương...

4 nam còn lại: * Ném đá*

...

Nam chủ của chúng ta nội chiến rồi... _._||

Hai mẹ con vẫn tiếp tục bàn luận.

TT: Mẹ ơi, mẹ nói còn hai bạn nam nữa, bao giờ họ mới trình diện khán giả a?

W: Ai da! Tiểu Thu, con đợi thêm một thời gian nữa a~ Hai người này rất thích làm giá =))). Ách! Con cứu mẹ trước đã! * Đá ghế chạy tới sau lưng con gái để tránh khỏi phi đao của 5 người nào đó*

TT: ...

... Mẹ trẻ, người thật không có cốt khí!

W: * Gào thét* Cốt khí có giúp ta ăn no được đâu chứ! Ta chỉ cần mạng sống thôi a! Có ta các con mới có thể tiếp tục có nơi để thể hiện tài năng đó!

Khán giả: Tiểu Phuong, sao cô có thể lấy lý do đó ra để uy hiếp tiểu Thu của chúng tôi!

W: Ấy! Dừng a! Tôi không làm phỏng vấn nữa! * Bỏ của chạy lấy người*

_ End HT 1 _

Thu vẫn chìm trong viễn cảnh liên tưởng phong phú của mình mà không hề hay biết toàn bộ biểu cảm của cô đều được thu hết vào trong tầm mắt của người mà cô vẫn cho rằng đang ngủ gục đến không biết trời trăng mây gió gì.

Lăng Chính Thiên tỉ mỉ quan sát từng nét mặt của cô. Lúc nhìn thấy ánh mắt mơ màng của cô cùng ánh mắt kì quái thoáng liếc qua anh cùng Quân Lâm Ngạo bên kia, anh đoán chắc rằng cô nàng này lại nghĩ lung tung gì đó rồi.

Thực ra từ lúc Thu mới tỉnh lại, Chính Thiên cũng theo đó mà kết thúc giấc ngủ của bản thân. Cảnh giác mọi lúc, mọi nơi, trong mọi tình huống luôn là một

trong những nguyên tắc cơ bản của những con người làm sát thủ như anh và Trần Cảnh Hạo. Dù chỉ là một tiếng động, một cử chỉ vô cùng nhỏ cũng có thể đánh thức anh chứ không nói đến Thu còn hành động rõ ràng như vậy. Cô còn quay qua quay lại nhiều lần để quan sát căn phòng cơ mà.

Lại nói tới lí do anh có mặt ở đây từ lúc sáng sớm như vậy.

Ngày hôm qua Chính Thiên vốn chỉ muốn qua xem tình trạng của cô rồi rời đi nhưng khi thấy bộ dạng suy yếu của cô, anh liền không nỡ rời khỏi. Còn một lí do quan trọng nữa là do còn có hai tên được coi là tình địch siêu cường của anh tồn tại ngay cạnh cô nữa. Bệnh viện cô đang ở là địa bàn của Trần Cảnh Hạo mà tên đó lại có tình cảm đặc biệt với cô, anh tuyệt đối không thể an tâm để cô lại nơi này một mình. Hơn nữa còn có thêm tên Quân Lâm Ngao từng là vị hôn phu của cô, còn là người mà cô từng yêu sâu đậm. Tuy anh không biết lí do vì sao cô lại kiên quyết cùng tên đó hủy hôn ước nhưng danh hiệu người yêu cũ của người này với cô, anh lại càng không thể không đề phòng. Chưa kể còn có người tên Hàn Lâm không rõ thân phận kia nữa. Hôm qua anh còn thấy hân vội vàng hướng tới phòng cô mà đi tới đâu...

Tóm lại là những hoa đào cô chọn phải phần lớn cũng không phải người dễ giải quyết a~ Anh còn phải cố gắng và cẩn thận nhiều lắm. Tuy có chút phiền phức nhưng anh cũng không nghĩ rằng bản thân sẽ từ bỏ. Điều này anh không làm được, cũng nhất quyết không muốn làm. Vậy nên anh không nghĩ sẽ lại tiếp tục đứng một bên thầm quan sát và quan tâm cô nữa! Muốn có thứ gì, đều phải tự mình đi giành lấy chứ tuyệt đối không được chờ kẻ khác mang đến- đó là điều mà anh đã học được khi mới tham gia khóa đặc huấn lúc 5 tuổi. Muốn có được hạnh phúc, anh không thể cứ tro mắt đứng nhìn cô cùng kẻ khác ân ái yêu đương mà phải chủ động tiếp cận với cô còn nếu vẫn tiếp tục bất vi sở động, chờ anh chính là sự hối hận vô dụng!

Nhìn tới cô gái nhỏ nhắn đang nằm trên giường bệnh, trong lòng Lăng Chính Thiên một lần nữa hạ xuống quyết tâm. Và cho đến mãi về sau, mỗi khi nhớ tới ngày này, anh vẫn không ngừng cảm thấy may mắn vì bản thân đã kịp thời tỉnh ngộ. Cô đã có quan hệ xác thịt với người đàn ông khác không phải là anh không để ý nhưng nếu tiếp tục bỏ lỡ cô, có lẽ anh sẽ để lỡ cả đời. Chính anh cũng đã nghe được những lời nhục mạ đáng hận của người tên Ruki kia với cô. Trời mới biết lúc đó anh có bao nhiêu ý muốn lao đến giết chết người kia! Tuy nhiên, nếu anh giết người đó, cô sẽ đau lòng. Chính anh cũng hiểu rằng cô có tình yêu đối với người kia, nếu không thì cô cũng sẽ không dễ dàng đồng ý cùng anh ta nảy sinh quan hệ, còn cố gắng nhẫn nhịn anh ta tới khổ sở như vậy.

Lăng Chính Thiên thầm cười khổ. Anh mà cũng có ngày hôm nay, trước kia làm gì có chuyện anh quan tâm tới cảm xúc của người nào chứ... Từ đầu tới cuối anh vẫn không thể nào lí giải được nguyên nhân nào khiến anh có thể dành thứ tình cảm nam nữ đặc biệt này cho Thái Thu. Người đẹp anh đã từng gặp có vô số, mỗi người cũng mang một phong thái khác nhau, muôn màu muôn vẻ. Dịu dàng, quyến rũ, cá tính, mạnh mẽ, cao ngạo,... anh đều đã gặp qua nhưng đều không có cảm xúc. Vậy mà tiếp xúc với con người mới của Trịnh Thái Thu mới hơn một tháng ngắn ngủi, anh lại có thể bị cô cuốn hút, lại có thể đi thích người mà trước giờ mình vô cùng khinh thường, ghét bỏ, con người đã lợi dụng anh. Rốt cuộc, anh cũng không thể giải thích được mình thích cô ở điểm nào. Mà nếu có thể biết được lí do chính xác, có lẽ đó không phải là một tình yêu chân chính nữa.

Người ta luôn nói rằng yêu một người không cần có lí do còn nếu có, nó lại không phải tình cảm thuần khiết nữa rồi. Tuy nhiên, về bề ngoài hoặc những ngoại cảnh khác đôi khi cũng là một yếu tố để bắt đầu một đoạn tình cảm đẹp. Trên đời này không có điều gì là tuyệt đối, ngay cả tình yêu cũng cần có một vài lí do, đó chính là quy tắc ngầm mà mỗi người tự đặt ra. Chắc rằng bởi vì điều đó, tình yêu không có thiên trường địa cửu, chỉ cần bên nhau đến đâu bạc răng long cũng là một điều đáng trân trọng lắm rồi. Nhưng trên đời này thực sự không có nhiều người làm được điều đó.

Vừa trầm tư, Chính Thiên vừa cẩn thận quan sát kĩ đến từng đường nét trên khuôn mặt thiên thần yêu kiều kia. Tuy mặt cô có chút tái nhợt vì bệnh tật nhưng anh không thể không thừa nhận, cô là một nữ nhân hiếm có. Có lẽ là vì trước kia cô trang điểm quá đậm làm mất đi vẻ trẻ trung vốn có cùng phong cách ăn mặc chẳng ra gì gây phản cảm nên cô mới là hình tượng con vịt xấu xí trong mắt người đời. Nhưng từ 1 tháng trước, cô thay đổi xong cũng đột nhiên lột xác, trở thành một công chúa thiên nga thật lộng lẫy, trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Thay đổi đột ngột này của cô tuy không thể hoàn toàn chinh phục được người khác, khiến họ có hảo cảm với cô như Trịnh Thu Thủy nhưng lại vô tình khiến cô tỏa sáng, giống như viên ngọc thô mới được mài giũa, trở nên vô cùng đẹp đẽ; mặc dù thứ khiến cô nổi bật không phải thứ gì mang tính nhân văn cao cả.

Trong vô thức, đầu Lăng Chính Thiên đã hơi ngẩng lên khiến da đầu anh tiếp xúc trực tiếp với tay của Thu khiến cô dịch chuyển sự chú ý của bản thân lên người anh. Thấy ánh mắt tinh táo của Lăng Chính Thiên đang nhìn chằm chằm vào mặt mình, Thu có chút mất tự nhiên, còn kèm theo cảm giác ngưng ngưng.

Lạ ghê! Tầng băng này không dừng lại nhìn cô chăm chú như vậy để làm gì chứ! Bệnh hả?

Khóe môi run run, suy nghĩ trong đầu Thu tạm thời đình trệ. Nhất thời cô không biết bản thân nên nói gì.

Hay là “Chào buổi sáng”? Nghe cứ gượng gạo kiểu gì ấy>_

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Vô Đề

Tác giả: Wind

Em sai rồi, sai vì lựa chọn trao gửi tình yêu cho anh...

Sau khi đã khóc một trận đã đời, Thu mệt mỏi thiếp đi. Trên khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên vẫn vương lại những giọt lệ trong suốt. Đôi mắt vì khóc nhiều mà đã sưng đỏ lên, mái tóc mềm mượt thường ngày rối tung xòa trên nền trắng của chiếc gối đã ướt một mảng vì nước mắt. Cả người cô nằm nghiêng sang một bên, hai chân hơi co lại như mong muốn giảm được sự lạnh lẽo đang tồn tại trong cô.

Để ý bên trong đã yên tĩnh lại được một lúc, người ở bên ngoài mới nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào. Thấy người trên giường, từ đầu đến chân, đều phủ kín chăn, người đó nhanh chóng đi tới bên cạnh giúp cô vén chăn ra khỏi đầu. Người này không ai khác, chính là Quân Lâm Ngao!

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng còn vương đầy nước mắt cùng đôi mắt sưng húp của cô, đôi đồng tử đen tuyền tiếp tục dấy lên sự xót xa, đau đớn. Cô vì người kia mà tự hành hạ bản thân như vậy, đáng sao? Cô yêu Ruki Matsukari đến vậy? Anh... thực sự không còn cơ hội?

Ngón tay thon dài cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt cô, từng li từng tí, nhẹ thật nhẹ giống như thứ anh đang động vào là một món bảo vật trân quý rất mong manh dễ vỡ.

Đã từng, tình yêu của cô ấy dành trọn cho anh, nhưng vì thứ tự trọng ngu ngốc kia, anh đánh mất cô. Có lẽ, hối hận lúc này là đã quá muộn rồi...

“Anh phải làm gì làm gì bây giờ?”

Lâm Ngao thì thảo đặt câu hỏi với chính mình. Hiện tại, anh phải từ bỏ cô sao? Sẽ phải giúp cô giải thích với người tên Ruki kia, để họ tiếp tục cùng nhau vui vẻ và anh thì chúc cô và anh ta hạnh phúc? Thật có lỗi, anh cũng không phải thánh nhân, không thể làm được việc “thấy người mình yêu hạnh phúc thì bản thân cũng sẽ hạnh phúc”! Anh rất ích kỉ!

Mâu thuẫn- anh rất không thích thứ cảm giác này...

Nhưng, dường như cảm nhận này, không chỉ tồn tại ở mỗi mình anh. Cùng là đàn ông, còn cùng có tình cảm với một người phụ nữ, làm sao anh không hiểu được tâm tư của Trần Cảnh Hạo và Lăng Chính Thiên? Yêu cô, đâu chỉ có mình anh?

“Tiểu Thu, tại sao em luôn chán ghét anh như vậy? Không thể cho anh bất cứ cơ hội nào để bên em được sao? Anh biết rõ bản thân đã có bao nhiêu lỗi lầm đối với em, cũng biết mình không xứng đáng có được tình yêu của em như trước đây. Vậy nên, nếu em thực sự hạnh phúc với người tên Ruki kia thì anh có thể cố an ủi bản thân buông tay. Nhưng giờ hẳn lại khiến em đau khổ như vậy, em nói xem, anh nên bắt chấp tất cả mà tới giành lại em sao?”- Ngập ngừng một lúc, anh tiếp tục nói: “Nhưng, anh rất sợ sẽ lại phải nhìn thấy ánh mắt hờ hững, lạnh nhạt như không hề nhìn thấy anh trước đây của em. Em như vậy, nơi này sẽ đau lắm!”

Một tay nắm lấy tay cô, tay còn lại lưu luyến chạm vào làn da non mềm, trắng mịn của cô. Sau đó, anh lại đưa tay đặt vào vị trí trái tim mình, dí thật mạnh. Luôn nói đàn ông rất mạnh mẽ nhưng hiện tại, anh thực sự, thực sự rất đau. Vành mắt của người đàn ông đã sưng đỏ lên, bên trong đôi mắt sâu thẳm là đau đớn quặn quại, sự mờ mịt đến nao lòng.

“Tiểu Thu, rốt cuộc anh phải làm gì để khiến em chấp nhận tình cảm của anh đây?”. Lời thủ thi đầy ngẹn ngào vẫn đều đặn vang lên bên tai Thu, khiến hai hàng lông mi dài khẽ động. Giọt lệ trong suốt, nóng hổi trượt xuống hai bên gò má. Đáng tiếc, Quân Lâm Ngao không hề hay biết điều này. Anh... đã không kiên trì được nữa rồi. Lâm Ngao gục đầu xuống bên cạnh giường cô, tay vẫn không quên nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thu.

Anh... mệt mỏi, về cả tinh thần lẫn thể xác.

Bên trong phòng chỉ còn lại một mảng tĩnh lặng cùng không khí đè nén, ẩn giấu nỗi đau của cả hai con người. Còn ngoài cửa, một cô gái có vóc người nhỏ nhắn mặc chiếc váy màu hồng nhạt cùng với mái tóc đen dài mượt thả xòa xuống bờ vai đang đứng đó. Nếu nhìn từ phía sau, người ta sẽ nghĩ rằng cô gái này hẳn rất dịu dàng, rất ôn nhu, lại thân thiện. Tuy nhiên, giờ phút này, khuôn mặt của cô gái đang vặn vẹo đến xấu xí. Về không cam lòng cùng hận thù đang bao phủ cả khuôn mặt xinh đẹp rồi dần chuyển sang thành sự âm độc đến rợn người. Những vẻ mặt này thật sự không hề phù hợp với bộ dạng của cô lúc này. Người này, chính là Trịnh Thu Thủy. Vốn cô ta định đến thăm “cô em gái thân thương” của bản thân một chút để thể hiện rõ mình là một người chị tốt, biết quan tâm em gái, đóng một vở kịch tỷ mỉ tình thâm trước mặt những người đàn ông kia, nhưng hiện tại thì chắc là không cần thiết nữa rồi.

“Trịnh Thái Thu, tao sẽ không để yên cho mày. Quân Lâm Ngao chỉ có thể là của tao, không ai có đủ tư cách để tranh giành!”. Trong mắt lóe lên tia tàn độc cuối cùng, khuôn mặt Trịnh Thu Thủy lại trở về với vẻ ôn nhu, mềm mại như lúc ban đầu. Giày cao gót đổi hướng, đi về phía hành lang rồi rời khỏi viện. Ngỡ rằng bản chất thật của cô ta đã được che giấu vô cùng kín đáo và cẩn thận nhưng rất không may cho Trịnh Thu Thủy, về mặt tàn nhận của cô ta lại bị Hàn Lâm thu đầy đủ vào trong mắt.

Muốn hãm hãi tiểu công chúa của anh, cũng phải xem xem Hàn Lâm này có cho phép hay không! Chỉ là một cô tiểu thư chưa lời sự đời mà dám tính kế với cô, Trịnh Thu Thủy này cũng không phải là gan lớn bình thường. Bất quá, từ từ treu đùa mới là tốt, anh có rất nhiều thời gian để cùng chơi với cô ta. Những uất ức mà tiểu công chúa phải chịu suốt hai mươi năm nay, cần phải tính cho bằng hết thì mới tốt.

Quân Lâm Ngao, anh cũng nên có phần trong đó đấy!

Mắt phượng khẽ nheo đầy nguy hiểm, khóe môi của người đàn ông thoáng động, kéo lên một độ cong nho nhỏ nhưng khi kết hợp với khuôn mặt đẹp như tượng tạc của anh khiến người khác có cảm giác hoàn mĩ đến không thở nổi. Người này... quá đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta như muốn ngừng hô hấp lại.

Bé con, em cũng mau khỏe lại. Bệnh tật, rất không tốt, người của tôi cũng không nên yếu đuối như vậy. Còn Ruki, đáng tiếc là lần này tôi phải cùng tranh

giành rồi. Nếu còn không biết trân trọng những gì cậu đang có, đến lúc mất đi cũng đừng tìm tôi gây phiền phức.

Hàn Lâm an tĩnh xoay người rời đi, không hề có một chút lưu luyến nào. Có lẽ anh đối với cô có tình thật đấy, nhưng không có nghĩa anh sẽ quên đi bản tính tàn nhẫn của bản thân. Anh sẽ không vì sự đau khổ, lụy tình của cô mà đau lòng, nó quá thừa thãi. Có thời gian để đau khổ, chỉ bằng dùng nó để nghĩ cách giải quyết, điều này có vẻ hữu ích hơn nhiều. Anh luôn đề cao sự tỉnh táo hơn là cảm tính. Cũng chính bởi vì sự lý trí này đã khiến anh khổ sở không ít về sau.

Gió bắt đầu nổi, khoảng thời gian về sau của Thu chắc chắn không thể bình yên rồi!

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tiệc Sinh Nhật

Tác giả: Wind

Người vốn xa lạ cũng có thể quan tâm em, tại sao anh không thể cho em một cái liếc mắt để ý? Dù là... bố thí hay thương hại, em cũng đều chấp nhận mà...

Thái Thu và Quân Lâm Ngao đều vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi đến tận trưa. Hai người cũng không phải tự giác tỉnh lại, mà là bị tiếng gõ cửa bên ngoài làm phiền.

Nhìn bộ dạng không được gọn gàng cho lắm của Lâm Ngao, trong mắt cô hiện lên vài tia lúng túng, còn có cảm xúc khổ sở khó giấu nơi đáy mắt. Nụ cười nhất là, vào lúc cô đau đớn, suy sụp, yếu đuối nhất, người nhất nhất ở bên cạnh cô lại là người đã từng tổn thương bản thân sâu sắc. Cuộc đời này cũng thật là lắm điều nghịch lý...

Quân Lâm Ngao lặng lẽ nhìn cô một chút rồi liền đi vào trong toilet làm vệ sinh cá nhân. Nhìn anh lúc này hẳn là rất lؤộm thuؤm. Hôm qua vội đưa cô tới bệnh viện, bận tâm về việc chăm lo cho cô lại ngủ ở viện để trông chừng cô nên trên người anh vẫn là bộ đồ ngày hôm qua. Anh vốn là người thích sạch sẽ mà giờ lại phải làm như vậy, cảm giác đúng là không thoải mái chút nào, nhưng nếu không ở cạnh cô, anh sẽ không yên tâm.

Trong khi Lâm Ngao còn đang ở trong phòng tắm nhỏ chỉnh trang lại trang phục thì ở bên ngoài Thu cũng đang ngạc nhiên về sự xuất hiện của mấy người đồng nghiệp của cô.

Công ty cũng khuyến khích các đồng nghiệp đi thăm nhân viên bị ốm trong công ty sao? Phải biết rằng ở thời đại mà khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển này, tình cảm giữa con người với nhau sẽ càng trở nên mờ nhạt. Cô vốn cũng không có chút hi vọng hay suy nghĩ gì về việc một người có thể nói là “tứ cố vô thân” như cô sẽ được người khác tới thăm, nếu có cũng sẽ là có tính toán mà đến. Sự hiện diện của Lăng Chính Thiên mặt than kia trong phòng này cùng với sự quan tâm của anh ta đã khiến cô ngạc nhiên, lại thêm Quân Lâm Ngao quan tâm chăm sóc cô cẩn thận như vậy, nói không cảm động thật sự là nói dối. Đã rất lâu rồi cô không được người khác quan tâm đến như vậy...

Hốc mắt bắt đầu nóng lên. Cảm giác được nếu còn không kiềm chế, nước mắt sẽ ngay lập tức rơi xuống. Thu cố ổn định lại tâm trạng xúc động của bản thân, tay tự giác nhấn nút nâng cao gối đầu lên, mở miệng chào ba người đồng nghiệp:

“Trưởng phòng, chị Lý, tiểu Trần, sao mọi người lại ở đây?”- Cô cũng không muốn bản thân gây dựng lên khả năng phải ăn dưa bở.

“Còn không phải đến xem xem đũa cuؤng công việc như em thế nào hay sao?”. Chị Lý trong giọng mang theo một chút trách cứ đồng thời còn có chút bông đùa làm không khí được tự nhiên hơn.

“Em cảm thấy thế nào rồi?”. Trưởng phòng vẫn giữ nguyên giọng điệu lạnh nhạt hỏi thăm sức khỏe Thu. Làm việc cùng nhau hơn 1 tháng, cô cũng đã phần nào quen thuộc với tính cách của cô ấy nên cũng không cảm thấy khó chịu vì thái độ nhàn nhạt của vị trưởng phòng này. Trong suy nghĩ của cô, so với sự ăn cần giả tạo của nhiều người thì cách hành xử bình tĩnh, lạnh nhạt của trưởng phòng vẫn còn tốt hơn nhiều lắm.

Mà nói đến giả tạo, sao cô lại không thấy nữ chính Bạch Liên Hoa đâu nhỉ? Không phải cô ta vẫn đang cố gắng phát huy hình tượng chị gái tốt sao? Hiện giờ cô bị bệnh cũng không đến thăm hả?

Tạm gạt chuyện này qua một bên, hiện tại tập chung tiếp chuyện đồng nghiệp đáng mến của cô đã.

“Em đỡ hơn nhiều rồi ạ, chắc ngày mai là có thể đi làm lại thôi”.

“Ngày mai em về Trịnh gia đi, tuần nay không cần đi làm”. Quân Lâm Ngao đi từ trong toilet ra, nghe cô nói vậy liền chen vào một câu. Cô đã ồm đến

như vậy mà ngày mai còn đòi đi làm

Ba người đồng nghiệp của Thu nhìn thấy Quân Lâm Ngao liền ngạc nhiên không thôi. Sao anh ta lại có mặt ở đây?

Lại nhớ về việc vị này là người đã mang cô đi bệnh viện ngày hôm qua, cả ba liền hồi phục lại tinh thần. Hai bên chào hỏi nhau một cách xã giao, Quân Lâm Ngao cũng biết bản thân không thể tiếp tục cầm rế bên cạnh cô nên liền dẫn cô một chút rồi cầm chìa khóa xe và bình giữ ấm trên bàn rồi xoay người đi ra cửa mặc ánh mắt kì quái của những người khác.

Thu có chút mất tự nhiên hăng giọng, lời kéo lại sự chú ý của ba người kia. Tuy trong lòng có tò mò về mối quan hệ giữa vị Quân thiếu này và Thu nhưng người đã lão nghề như trưởng phòng và chị Lý sẽ không chủ động đặt câu hỏi. Ngược lại, tiểu Trần lại là người không nhịn được mà lên tiếng trước.

“Em và anh ta có quen biết hả?”

“Ừm, có một chút. Quen sơ sơ thôi”.- Cô vẫn chưa có ý nghĩ cùng họ nói rõ quan hệ của cô cùng Quân Lâm Ngao.

“Đâu chỉ là quen, hai người còn suýt thành vợ chồng đấy”.- Một giọng nói trầm ấm như tiếng đàn cello vang lên từ phía cửa ra vào, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo blouse trắng chậm rãi bước vào, miệng còn không quên vạch trần lời nói dối của cô. Bên cạnh anh ta là một người phụ nữ tầm ngoài tứ tuần, dung mạo cũng là đẹp lão. Bà mặc trên người một bộ đồ màu tím nhạt khá giản dị nhưng cũng vẫn không làm mất đi khí chất cao quý tỏa ra.

Ba người kia nghe được câu nói của anh liền sững sốt.

Suýt thành vợ chồng? Bảo sao người ta quan tâm cô ấy như vậy. Nhưng mà nghe nói vị Quân thiếu kia đã từng là hôn phu của nhị tiểu thư dâm đảng, háo sắc, ngu dốt của Trịnh gia cơ mà, thế nào lại cùng tiểu Thu phòng họ có lại quan hệ này? Chẳng lẽ, tiểu Thu chính là vị nhị tiểu thư Trịnh gia trong truyền thuyết kia? Khả năng này rất lớn, bởi Thái Thu phòng họ cũng họ Trịnh nha! Nhưng mà đúng là quá không thực tế đi! Cô bé này có nhìn ra chỗ nào là dâm đảng, háo sắc, ngu dốt chứ!? CMN! Rốt cuộc là cái đứa chết bầm nào tung ra cái tin đồn nhảm đó vậy?

Aizzz... Hiện tại lời đồn ngày càng không đáng tin a~

Cảm thán một câu, mấy người mới để ý tới người phụ nữ bên cạnh người đàn ông soái khí ngồi ngồi kia. Nhất thời, cả bốn người lại tiếp tục bất ngờ.

“Mẹ nuôi”.

“Phu nhân chủ tịch”.

Bốn người cùng lúc lên tiếng chào hỏi Nghiêm Tĩnh (Wind: Ôi họ Nghiêm yêu dấu của ta

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đêm Không Ngủ

Tác giả: Wind

Thân thể ngày càng nóng lên, cả người cô như bị một ngọn lửa vô hình nào đó mạnh mẽ thiêu đốt, khó chịu vô cùng. Đến lúc này mà còn không biết được bản thân bị làm sao thì cô sống đúng là quá uổng phí.

TMD! Cô bị hạ xuân được! Nhưng mà vào lúc nào chứ?

Khó khăn nhớ lại những lần giao tiếp với người khác trong buổi tối hôm nay, cô vẫn không tài nào phát hiện ra xảy ra vấn đề ở đâu. Đã biết “Thái Thu” từng đắc tội rất nhiều người nhưng cô lại không ngờ tới những người đó lại điên cuồng đến mức này. Nếu cô không kiềm chế được, chắc chắn lúc này đã là một bộ người phụ nữ dâm đảng thiếu hơi đàn ông rồi. Mặc dù đây không phải cổ đại, lễ giáo không nặng nề như thời phong kiến hơn nữa Thái Thu kia còn đã từng dùng hình tượng háo sắc, ngu dốt nhưng vẫn chưa đến nỗi mời gọi người khác làm tình trước mặt bao nhiêu người thế này. Phải biết rằng chuyện bại hoại gia phong như vậy mặc dù không phải đim lồng heo như thời xưa hay nhưng điều tương tự như vậy nhưng nếu chuyện kia xảy ra, thanh danh một đời con gái của cô đều mất sạch. Người rat ay quả nhiên đủ ngoan!

Tay nhỏ khẽ run. Vì không muốn gây sự chú ý cho mọi người, Thu đành cẩn thận đặt ly rượu nho của mình lên trên bàn trà đã bị di chuyển vào trong góc để lấy không gian tổ chức tiệc đứng, cũng là vị trí cô ngồi. Hiện tại Thu chỉ có một ý niệm duy nhất là phải trở về phòng mình để tránh làm ra những việc bại hoại nào đó ngoài ý muốn.

Nặng nề vịn tay lên mặt bàn, cô khó khăn bước từng bước.

Vẫn luôn quan sát Thu vô cùng cẩn thận, lại thêm đôi mắt tinh tường của những sát thủ hạng nhất, Lăng Chính Thiên và Trần Cảnh Hạo rất nhanh liền nhận ra sự bất thường của cô. Còn Quân Lâm Ngao, mặc dù không thể quan sát cô kĩ càng nhưng chỉ cần nhìn hành động của Thu, hẳn liền thấy được

điểm bất thường. Tâm trạng lo lắng không yên bắt đầu dâng lên trong lòng ba người. Tại sao cô lại đột nhiên trở thành như vậy, không phải lúc này còn bình thường sao? Chẳng lẽ, là do ly rượu có vấn đề?

Người am hiểu về các loại thuốc trong ba người cũng chỉ có Trần Cảnh Hạo. Hai đầu lông mày của anh khẽ nhíu lại, tiến lại chỗ cô vừa rời khỏi, cầm ly rượu của cô lên kiểm tra. Nếu là người khác, hẳn sẽ không cảm thấy được bất cứ điều gì bất thường trong ly rượu này. Nhưng với một người quen thuộc với thuốc thang lại có khứu giác như Cảnh Hạo, ngoài mùi rượu nho thơm nồng, anh còn ngửi được một mùi hương khác, cả giác rất nhạt, như có như không.

Nhanh chóng lục lại kí ức trong bộ não siêu việt, anh liền nhanh chóng tìm được kết quả. Khuôn mặt ôn nhu ngàn năm không đổi bỗng chốc biến sắc. Là nhị dược Xuân Hoa cực phẩm- bá vương của xuân dược! (Wind chém Bura một cái tên đấy. Mọi người cũng biết ta rất dờ phẫn đặt tên mà :3)

Người hạ thuốc chắc chắn không chỉ đơn giản muốn cô trúng thuốc mà hẳn còn có những an bài phía sau. Lúc này cô về phòng có an toàn hay không cũng là một vấn đề!

Về mặt Trần Cảnh Hạo bỗng chốc trở nên âm trầm, vội vã chạy theo cô. Thấy vậy, Lăng Chính Thiên cùng Quân Lâm Ngao liền biết có điều không ổn. Tuy vậy, một người thì đang bận giao thiệp với các đối tác của DL (Tập đoàn nhà Lăng Chính Thiên ấy), một người lại phải nhảy cùng người khác, cả hai người không hề có bất cứ cơ hội nào để chạy tới quan tâm Thu. Khiến hai người này không có cơ hội chạy tới cứu Trịnh Thái Thu chính là mục đích của Trịnh Thu Thủy nhưng cô ta lại không nhớ tới một câu: “Người tính không bằng trời tính”, kế hoạch cô ta tỉ mỉ dựng lên, cuối cùng lại bị phá hủy trong tay một người đàn ông mà cô ta đang có ý nghĩ chiếm lấy!

Đúng vậy! Người làm cô bị trúng xuân dược chính là Trịnh Thu Thủy, nhưng người trực tiếp ra tay không phải lại là cô ta. Hơn nữa, Trịnh Thu Thủy cũng rất biết chừa lại đường lui cho mình. Cô ta dùng số đen, lại ẩn danh gửi tin nhắn thuê người giúp bản thân làm việc xong liền hủy sim, người khác có muốn tra cũng phải gặp nhiều khó khăn. Điều này vừa hay bộc lộ được sự cẩn thận cùng khả năng tính toán kĩ lưỡng của cô nàng. Người vừa cẩn thận, lại có trí thông minh cao, diễn xuất lại giỏi, thực sự rất nguy hiểm.

_____Ta là phân cách tuyến_____

Không nằm ngoài dự đoán của Trần Cảnh Hạo, Thái Thu quả thực gặp rắc rối khi về phòng. Chờ đợi cô là hai tên đàn ông thôi kệch đang nở nụ cười vô cùng dâm dăng. Hiện tại người làm trong nhà đã ra hoa viên làm phục vụ hết, bên trong biệt thự không hề tồn tại người khác. Nhưng vì hôm nay Trịnh gia tụ tập những tiểu thư thiếu gia và những ông chủ của công ty, tập đoàn, gia tộc lớn nên canh phòng của Trịnh gia càng trở nên nghiêm ngặt hơn bao giờ hết. Người có thể vào được trong này mà không bị phát hiện thì chỉ có hai khả năng. Một là người đó có khả năng ẩn nấp rất tốt, thân thủ nhanh nhẹn lại thông thạo được đường lối của Trịnh gia, khả năng còn lại chính là có người bên trong tiếp ứng, mà người có năng lực đến mức này, trừ cô ra cũng chỉ có bốn người. Khả năng thứ nhất không thể xảy ra, cô nghĩ chắc chắn như vậy. Trịnh gia rất rộng lớn, căn biệt thự cũng có vô số phòng, không thể có chuyện những người này lại thân kì đến nỗi biết được cô xảy ra chuyện mà đứng tại cửa phòng mà săn đón. Vậy thì chỉ còn khả năng thứ hai mà trong bốn người kia, cô chỉ có thể nghi ngờ một người, là Trịnh Thu Thủy! Không phải là cô tuyệt đối tin tưởng Quân Lâm Ngao hay những điều gì khác tương tự nó mà cô biết rõ tính cách của hắn. Người đàn ông này sẽ không sử dụng thủ đoạn hạ tiện này để khiến người khác mang ơn hắn. Còn ông bà Trịnh, hai người đó thực sự không hề có lí do làm ra chuyện này.

Dù đầu óc không còn tỉnh táo nhưng cô vẫn nhanh chóng tìm ra được kẻ chủ mưu. Không thể nói rằng cô quá thông minh, mà là do cô hiểu quá rõ những nhân vật này. Nhưng tìm ra kẻ đứng sau thì cũng không thể giúp cô tránh khỏi những chuyện đang xảy ra ở hiện tại. Cô lúc này ngay cả sức lực để đứng vững cũng thiếu, làm sao đối phó với hai người đàn ông khỏe mạnh?

Cảm giác bất lực giống như những đợt sóng liên tiếp đánh vào tâm trí cô. Vào lúc này, cô lại hi vọng Ruki sẽ đến giúp mình. Nhưng, nực cười, có lẽ anh mong cô nhục nhã đến chết đi để Thái Thu của anh có cơ hội trở lại với thân thể ấy chứ. Khóe môi hiện lên nụ cười chua xót.

Thần trí nhanh chóng trở nên mơ hồ, cảm giác chơi vui trong người vẫn từng đợt dâng lên khiến cả người cô gần như mềm nhũn ra, phải dựa sát vào tường mới có thể đứng vững. Hai tên đàn ông thấy phản ứng của cô liền sáng mắt. Con bé này đẹp đến như vậy, mùi vị chắc chắn sẽ không tồi nha~ Hum... Mi nhân a~

Hai người dần tiến sát tới chỗ Thu, ý muốn nhúng chàm đều bày ra rõ ràng trên khuôn mặt. Tuy lúc này tầm nhìn của cô đã rất mơ hồ, còn có xu hướng trông gà hóa cuốc nhưng vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm đang dần tới gần mình. Cảm nhò bỗng bị ai đó nâng lên, eo cũng bị người khác tóm lấy. Cô còn cảm giác được sự thô ráp trên đầu ngón tay của người này. Một chút lí trí còn sót lại trong đầu liên tục thúc giục cô đẩy bàn tay kia ra nhưng cơ thể lại không chịu nghe lời, vẫn đứng yên không hề nhúc nhích, dù chỉ là một li. Trong mắt bỗng chốc trào lên một tia tuyệt vọng.

Ruki, cứu em!

Cho tới lúc này, trong đầu cô vẫn chỉ hiện lên hình ảnh của người kia. Cô ước anh có thể đối với cô còn một chút quan tâm, một chút để ý, dù những thứ đó là do anh muốn bảo vệ thân thể của nguyên chủ mà tồn tại.

Bàn tay kia đã không chịu an phận mà sờ khắp khuôn mặt cô sau đó lần mò đến sương quai xanh khêu gọi cùng đôi gò bồng cao ngạo. Những hành động này của hắn khiến sự tuyệt vọng trong mắt cô càng sâu hơn, cảm giác nhục nhã lan ra khắp toàn thân.

Vào lúc này, hành động của những tên kia bắt ngờ dừng lại. Cô mơ hồ nhìn thấy một bóng người cao lớn đang hung hăng kéo những tên đó ra, nện xuống người chúng những quyền thật mạnh. Hai người đàn ông bất ngờ bị người khác lôi ra, chưa kịp phản ứng đã phải đứng chịu một trận đòn thì không ngừng kêu đau. Tuy nhiên, chúng lại không dám la lớn, có lẽ là sợ bị người khác phát hiện.

Lúc này, Thu đã không còn chống đỡ nổi mà trượt người ngồi bệt xuống bờ tường, hơi thở gấp gấp, khuôn mặt nóng bừng, đỏ hồng lên, hai mắt cũng đại hân đi. Đến lúc đó, người đàn ông kia mới chịu ngừng lại việc đánh người mà đá chúng vào cửa một căn phòng mà hai người kia, đã bị đánh đến ngất đi.

Không thèm liếc mắt nhìn xem hai tên đó đã ra sao, người đàn ông liền đến bên cạnh Thu, bế thốc cô lên. Tròi mới biết rằng lúc nhìn thấy cảnh cô bị hai tên chết tiệt kia khi dễ, Trần Cảnh Hạo đã tức giận đến nhường nào. Vốn muốn nhanh chóng đuổi kịp cô nhưng vì chạy quá vội, anh liền vô ý đụng phải một người mà người kia còn liên tục xin lỗi, cắn chặt không nhả. Lúc bước vào đến phòng khách Trịnh gia, anh đã không còn thấy bóng dáng của cô. Trịnh gia rộng lớn như vậy, anh phải dùng hết sức để chạy đi tìm. Mới đến cuối dãy tầng hai liền thấy cô đang bị hai tên đàn ông sàm sỡ. Máu nóng dồn lên não, chưa kịp suy nghĩ, anh đã ngay lập tức chạy tới đánh hai tên đó tới tấp cho hả giận.

Cảnh báo: Chương này có H nha. Trẻ em ngây thơ trong sáng không được đọc à nha, phải đi đường vòng đó, mà ta cũng muốn đi đường vòng nữa @@
Hiện tại Phuong rất có cảm giác tự bẽ đã đập chân mình :cry:

“Tiểu Thu, tiểu Thu!” Vừa gọi, anh vừa ra sức lay tỉnh cô nhưng tác dụng của mị được quá mạnh, cô lúc này đã không nhào lên vỗ lấy anh như sói đói thì thôi, làm sao có chuyện lấy lại được tỉnh táo.

Thu giống như không hề nghe thấy tiếng gọi của Cảnh Hạo, trong đầu cô lúc này chỉ tồn tại hình ảnh đôi môi đầy quyến rũ cùng mùi hương thơm mát đầy ảm áp của anh. Hai mắt cô nóng rực lên, bất ngờ lấy môi mình áp lên đôi môi của người kia. Cảm giác mát lạnh bất ngờ khiến cô càng trở nên thích thú, điên cuồng hôn lên, tay nhỏ mềm mại quần qua cổ anh sau lại không an phận mà lần mò xuống dưới, giống như đang an ủi lửa nóng đang rực cháy bên trong cơ thể. Tình cảnh như vậy lại khiến Cảnh Hạo cứng người. Trong lúc đó, Thu đã sắp cởi được chiếc áo vest của anh. (W: Chì nhanh thế :3)

“Ruki, Ruki...” Tiếng ní non của cô vang lên bên tai như một tia sét đánh thẳng xuống đỉnh đầu, trực tiếp đem Cảnh Hạo đánh tỉnh. Cô chủ động như vậy, hóa ra là bởi vì tưởng nhầm anh thành người cô yêu! (W: Sát phong cảnh quá :3)

Trần Cảnh Hạo giận dữ, vô cùng giận dữ, nhưng anh vẫn cố gắng nén xuống tâm trạng mà nhẹ nhàng tách cô ra. Nếu không làm vậy, anh sợ mình sẽ bị cảm xúc kia điều khiển mà điên cuồng chiếm đoạt cô mất.

Anh nghĩ vậy, nhưng người trong lòng anh thì không. Tuy Cảnh Hạo đã cố gắng đem tay cô gỡ ra khỏi người mình nhưng người nào đó nhất quyết không chịu, kiên cường bám lấy, còn sờ lung tung. Hành động đó của cô liền thành công nhóm lên dục hỏa của người đàn ông.

“Là do em quyến rũ anh!” Trần Cảnh Hạo khế nghiêng răng, thì thầm vào tai Thu, khiến thân hình nhỏ nhắn run lên khe khẽ. Con thỏ nhỏ nào đó rất không thức thời, tiếp tục mời gọi sói đến làm thịt.

Mạnh mẽ áp môi mình lên môi cô, anh tham lam gặm nhấm đôi môi mềm mại của người yêu thương, một tay mở cửa phòng cô, tiến vào bên trong sau đó còn không quên đóng cửa và khóa trái. Một màn triển miên này giữa hai người lại vừa vụn rơi vào trong tầm mắt của Quân Lâm Ngạo và Lăng Chính Thiên vừa mới chạy tới. Hai người đứng người lại mất một lúc. Sau khi tỉnh ra, cửa phòng cũng đã khóa chặt.

Quân Lâm Ngạo suy sụp ngồi bệt xuống, cả người dựa sát vào bức tường lạnh lẽo. Anh... lại tới chậm một bước.

Lăng Chính Thiên đứng giữa hành lang vắng lặng, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào cửa gỗ đã bị khóa chặt. Hai người đàn ông, tuy cách biểu hiện khác nhau, nhưng lại có cùng một tâm trạng: họ đau, vì phải một lần nữa phải trông mắt nhìn nữ nhân mình yêu cùng một nam nhân khác làm chuyện kia, cũng đau vì họ không thể giúp gì cho cô, không thể bảo vệ cô...

Bên ngoài phòng, là một mảnh lạnh lẽo.

Đối lập với không khí phía bên ngoài, trong phòng lại tràn đầy kích tình. Trần Cảnh Hạo mạnh mẽ áp thân thể cô lên cửa phòng, điên cuồng hôn lên đôi môi anh đào mềm mại. Môi anh cẩn thận phác thảo đường nét đẹp đẽ của môi cô, vừa dịu dàng hôn lên, vừa bá đạo mút lấy, vừa trần trọc dây dưa. Sau một lúc, đầu lưỡi to lớn khéo léo tách hàm răng của cô, tiến hành công thành đoạt đất. Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, một chút cũng không rời. Tiếng nuốt nước bọt “chặc chặc” vang lên càng khiến không khí trong phòng trở nên nóng bỏng. Khóe môi người con gái kéo ra một sợi chỉ bạc đầy khêu gợi.

Trong lúc môi lưỡi dây dưa cùng một chỗ, đôi tay của hai người cũng rất bận rộn. Thu hấp tấp tháo từng chiếc cúc trên áo sơ mi trắng của Trần Cảnh Hạo, thân thể áp sát vào người anh. Cùng lúc đó, bàn tay to lớn của Cảnh Hạo cũng ôm chặt eo cô, tay còn lại tháo ra những chiếc kẹp thủy tinh vướng víu trên tóc cô. Anh sợ chúng sẽ làm cô không thoải mái.

Hiện tại Thu thực sự khó chịu, nhưng nguyên nhân là từ chiếc váy vướng víu mà thành. Cô cảm thấy cơ thể thật khó chịu. Thật nóng!

Đây Trần Cảnh Hạo ngã lên giường mình, cô khó khăn cởi ra bộ lễ phục đáng ghét. Vì chiếc váy có một đường ruy băng thắt ở eo rất phức tạp, cô cởi cũng đặc biệt chậm. Động tác chậm chạp của cô làm Cảnh Hạo rất không vừa lòng nên liền kéo cô lên giường, trực tiếp kéo đứt sợi ruy băng màu xanh da trời. Sau đó, anh gấp gấp tháo nốt chiếc váy ra khỏi người cô. Lúc bộ lễ phục về với đất mẹ cũng là khi cơ thể yếu đuối của cô lộ ra trước mặt anh. Làn da trắng muốt mịn màng còn hơi phồng hồng, có lẽ là do tác dụng của thuốc, khiến anh không tự chủ được mà khẽ nuốt nước miếng. Anh mắt không tự chủ được mà nhìn về nơi đầy đà của cô.

Thu rất không thích sự ngơ ngẩn của anh, liền chủ động hôn lên môi anh, kéo lại sự chú tâm của Cảnh Hạo. Anh liền phối hợp với cô, chăm chú hôn lên hai cánh môi mềm mại sau đó, đôi môi liền di chuyển đến cắn cổ trắng ngần cùng xương quai xanh tinh tế, in lên trên đó những dấu hôn đỏ hồng. Bàn tay to lớn tháo ra chiếc bra màu trắng sau đó thoải mái nắn bóp đôi gò bồng trắng tuyết. Sự mềm mại, căng tròn của nơi đó khiến anh không người mê luyến. Sau, anh bỗng cúi đầu ngậm lấy tiểu anh đào đang vì hưng phấn mà dựng đứng lên. Đầu lưỡi ác ý muốn trêu đùa, di di trên điểm nhỏ màu hồng khiến Thu hưng phấn không thôi.

“A...a... ân... Ruki, thật là thoải mái a~” Tiếng rên rỉ của cô càng khiến anh thêm hưng phấn nhưng, cái miệng nhỏ này, thật là không ngoan chút nào.

“Không được gọi Ruki, là Hạo!” Cảnh Hạo rất không hài lòng mà cắn nhẹ lên tiểu anh đào, bàn tay đang xoa nắn đôi gò bồng bỗng tăng thêm lực đạo.

“A... Hạo... um...” Cô rất biết nghe lời mà đáp lại anh khiến người nào đó rất hài lòng.

“Ngoan lắm”. Cảnh Hạo tâm tình liền tốt lên mà gạt đầu. Tuy nhiên, ngay sau đó, lời nói của cô lại khiến anh đen mặt.

“Hu... Ruki khi dễ người ta.” Cô vẻ mặt ủy khuất nhìn anh.

“Không được nhắc đến tên đó nữa!” Cảnh Hạo tức giận cắn mạnh vào ngực cô, lưu lại trên đó dấu răng nhàn nhạt.

“A, Ruki, anh là người xấu”

Sự cố chấp của cô gây cho Cảnh Hạo không ít khổ sở. Thì ra người tên Ruki kia lại có vị trí quan trọng như vậy trong lòng cô...

Lửa dục cùng lửa ghen cùng lúc bùng phát, càng khiến anh điên cuồng hơn bao giờ hết. Lí trí bỗng chốc bị ngọn lửa ghen tuông thiêu đốt, hành động của anh trở nên mạnh bạo hơn không ít, một đường hôn xuống bụng cô. Đồng thời, anh lại cẩn thận đưa ngón tay vào thăm dò nơi cửa huyết bí ẩn trong khu rừng rậm. Từ hoa huyết của cô, ái dịch không ngừng chảy ra khiến quần lót ướt hết một mảng.

Nơi tư mật bỗng bị dị vật xâm lấn giúp cô bớt đi một chút cảm giác hư không nhưng sau một khắc, lửa nóng lại bùng cháy mạnh hơn nữa, hừng hực thiêu đốt thân thể cô. Trong lúc đó, ngón tay kia lại rời đi hoa huyết, cảm giác trống rỗng liền bao phủ lấy cơ thể cô. Cả người khó chịu đến vận vẹo. Nhưng chưa kịp để cô lên tiếng, chiếc lưỡi nóng ẩm của người đàn ông liền tới giúp. Ái dịch tuôn ra thành một dòng suối nhỏ nhưng toàn bộ lại bị Cảnh Hạo nuốt vào, đầu lưỡi như một con rắn nhỏ, khéo léo chui vào trong tiểu huyết của cô, thỏa mãn chơi đùa. Thân dưới của người đàn ông, bên dưới lớp quần, dương vật đã dựng lên thẳng đứng.

“Ấn... a... thoải mái... um...” Tiếng rên kiều mị của người phụ nữ vang lên, hòa cùng với tiếng hút ái muội khiến bầu không khí càng trở nên dâm mê.

Một lúc sau, dường như vẫn cảm thấy chưa đủ, cơ thể cô lại vận vẹo khó chịu, dịch nhờn lại càng tiết ra nhiều hơn.

“Ruki a~ Em muốn... um... Cho em...” Dường như đã quên mất lời nhắc nhở ban nãy của Cảnh Hạo, cô vẫn tiếp tục ngân ra hai tiếng Ruki. Cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm rằng người đang cùng mình là anh ấy.

“Cái miệng nhỏ thật là hư. Không cho em gọi Ruki. Là Hạo, Trần Cảnh Hạo, em phải nhớ rõ cho tôi!” Bàn tay vỗ nhẹ vào mông cô như muốn trách phạt, trong lòng Cảnh Hạo lại tiếp tục nảy sinh cảm giác khó chịu còn có ần ần đau. Sau đó, hai tay liền thoát đi chướng ngại vật duy nhất còn lại giữa hai người, để lộ ra côn thịt to lớn đang đứng lên chào cờ. Hơi thở của anh hiện tại cũng đã nóng bỏng, gấp gáp muốn cùng cô hòa vào làm một.

Khi hai đôi môi của cô và anh lần nữa dây dưa, dưới thân cũng khẽ động, phân thân của anh lập tức vui trong tiểu huyết của cô.

“A!” Dù không đau đớn như lần đầu tiên như khi phân thân to lớn của anh tiến vào, cô vẫn có cảm giác đau như muốn xé rách cơ thể. Sự đau đớn này khiến cô tỉnh táo lại trong chốc lát nhưng cảm giác thoải mái khi được thoát khỏi cảm giác hư không ban đầu khiến lí trí cô lại tiếp tục chìm vào u mê. Hàm răng bỗng bắt đầu cắn vào môi anh nhưng Cảnh Hạo lại không hề để ý. Nhìn biểu cảm đau đớn trên mặt cô đã giảm dần, anh chậm rãi bắt đầu lướt động. Cảm giác hoa huyết của cô đang cắn chặt lấy vật đàn ông của mình, anh vừa sung sướng, lại vừa thống khổ. Cảm giác chặt chẽ khiến anh hoàn toàn mất đi lý trí. Vốn rằng anh định sẽ làm thật chậm để cô dần quen nhưng lúc này anh thật không thể kiềm chế nổi nữa.

Vật nam tính của anh vùi sâu vào trong tiểu huyết của cô. Mỗi lần chạm đều đi sâu tới cổ tử cung. Nơi hai người kết hợp vẫn không ngừng bắn ra dòng dịch nhờn dâm mê.

“Ấn... a... Thật sâu... Thật là thoải mái... a...” Tiếng rên rỉ đầy sung sướng của người phụ nữ hòa cùng tiếng thở dốc của người đàn ông. Khung cảnh trong căn phòng lúc này thật khiến người xem phải đỏ mặt. Dường như vầng trăng cũng xấu hổ mà núp sau những tầng mây.

“Ấn... Em đúng là tiểu yêu tinh câu hồn người.” Người đàn ông không ngừng thở dốc, vừa nói vừa không ngừng lướt động. Tay anh kéo hai chân cô chោng qua eo mình. Ở tư thế này, hai người có thể kết hợp tại nơi sâu nhất.

Trong bóng tối của căn phòng, hai người đã làm không biết bao nhiêu lần. Cho đến khi cô mệt đến thiếp đi, Cảnh Hạo rốt cuộc mới chịu buông tha. Đem dòng tinh dịch bắn vào trong cơ thể cô, anh mới thỏa mãn nằm ngả sang bên cạnh. Cánh tay săn chắc ôm chặt người con gái mà anh yêu vào trong lòng, cảm giác thỏa mãn khiến anh thật vui vẻ. Nhưng nghĩ đến điều gì đó, nụ cười trên mặt anh lại trầm xuống.

Đây... không phải lần đầu tiên của cô. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, anh vẫn không khỏi đau đớn. Hẳn là lần đầu tiên của cô là dành cho người kia (Ruki) đi? Trong lúc làm tình với anh, cô vẫn không ngừng nhắc đến hắn mà. Anh làm người cũng đủ thất bại... Mà lần đầu của cô, chắc hẳn là khi người đó mới về nước. Ngày hôm đó, anh vẫn không thể nào quên được việc Lăng Chính Thiên đã đau khổ đến mức nào, suy sụp ra làm sao. Lúc say hân còn luôn miệng hỏi “Tại sao”. Lúc đó anh còn không hiểu, nhưng hiện tại thì đã biết rõ lí do rồi.

Nói anh không ghen tị là sai hoàn toàn. Con người anh thực ra rất nhỏ nhen, rất ích kỉ. Người anh đã thừa nhận, nhất định phải là của riêng anh, nhưng cô lại khiến anh phá vỡ quy tắc này. Nói rằng anh không đau, người đó hoàn toàn sai. Có người đàn ông nào lại không đau đớn khi người mình yêu lại nhất nhất yêu thương một người khác, ngay cả khi làm tình cũng tưởng mình là người đó?

Trong tình yêu, anh hoàn toàn là một người đàn ông bình thường. Anh biết ghen, biết đau, cũng muốn bá đạo độc chiếm người mình yêu. Nhưng từ khi yêu cô, anh nhận ra bản thân cũng đã dần thay đổi. Anh không thể lạnh nhạt như trước, không thể giữ bình tĩnh dễ dàng như trước, không thể rời mắt khỏi cô và có lẽ, hiện tại anh cũng đã không thể ngừng yêu cô.

Trước đây, anh biết rõ cô không háo sắc, không ngu ngốc cũng không thích mình mà chỉ một mực si tình với Quân Lâm Ngao; cô bám theo anh là vì muốn phá bình anh cùng Trịnh Thu Thủy. Không thể không thừa nhận rằng lúc đó anh rất ghét cô. Nhưng từ khi cô thay đổi, con người mới của cô lại dễ dàng thu hút anh. Cô dịu dàng, cô trầm tĩnh, cô mạnh mẽ, cô lạnh nhạt,... tất cả những điều đó đều có thể gọi lên sự tò mò trong anh. Nhưng đúng là tính tò mò hại chết mèo, cuối cùng anh lại sa vào lưới tình của cô...

“Tiểu Thu, anh yêu em như vậy đều là do em bắt đầu trước, em nhất định phải chịu trách nhiệm!” Giọng nói của anh giống như tiếng thì thầm của gió, chỉ thoáng qua rồi rất nhanh liền hòa tan vào trong không khí. Nói xong, anh chậm rãi nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ. Đó là giấc ngủ bình yên nhất của anh trong hơn hai mươi năm qua. Trần Cảnh Hạo không hề sợ rằng sẽ bị người khác bắt gặp anh cùng cô ở chung một chỗ mà nếu có thấy cũng không sao, anh liền lấy cô là được. Cách xử lý này cũng rất tốt, có thể cắt đứt vận hoa đào của cô.

Đêm nay, có người ngủ trong vui vẻ, an lành, có người lại một mình gặm nhấm đau đớn mà thức hết đêm.

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Tác giả: Wind

Sáng sớm, ánh nắng nhàn nhạt chiếu vào căn phòng qua rèm cửa màu trắng. Không khí căn phòng vốn còn chút lạnh lẽo gặp ánh dương liền ấm áp hơn không ít, căn phòng bùng lên sức sống. Trên giường là hai thân ảnh vẫn ôm nhau an giấc.

Ấm quá! Ừm, êm nữa. Dễ chịu thật. Nhưng mà, cô làm gì có gấu bông mềm mại như vậy chứ? Hừm? Còn có tính đàn hồi rất tốt, cơ bắp cứng cáp, hữu lực, sờ vào cảm giác rất tốt nha...

Khoan! Cơ bắp... Tính đàn hồi...

Một dòng kí ức chạy qua trong đầu Thu. Sau đó, như bị thứ gì đó kích thích, cô gần như mở bừng mắt và bật dậy ngay lập tức. Tuy nhiên, mới cử động thân thể được một chút, cảm giác đau đớn từ hạ thân truyền đến lại khiến cô đau đến mặt mày nhăn nhúm, suýt chút nữa lại ngã xuống giường. Nhưng chính điều này lại khiến cho cô nhận thức được khung cảnh kiều diễm, ướt át kia thực sự xảy ra!

Ngơ ngác nhìn sang bên cạnh mình, cô rất nhanh liền thấy được người thân hình cao lớn của người đàn ông nằm đó. Thân trên toàn bộ đều bị lộ ra bên ngoài không khí vì bị cô đột ngột tung chăn ngồi dậy. Cơ bụng sáu múi tuyệt mỹ, vòm ngực rắn chắc, bắp tay không tính là cơ bắp cuộn cuộn nhưng vẫn có thể nói là rắn chắc hữu lực, làn da màu đồng khỏe mạnh. Dù chỉ là thân trên nhưng sự hoàn mỹ của cơ thể này cũng đủ để khiến phái nữ mê luyến không thôi.

Nhưng mà cô không có tâm trạng đi thưởng thức cái đẹp a!

Thu trừng trừng mắt nhìn con người không biết đã tỉnh từ lúc nào mà lại đang nằm gối đầu lên tay phải của hắn, nhìn cô như cười như không, trong mắt còn có tia nóng rực đầy ám muội. Lúc bấy giờ, mỗi nữ nào đó mới nhận ra tình hình khác thường. Cảm giác mát mẻ trên người ban đầu bị cô triệt để quên đi lúc này mới chậm chạp truyền tới đại não. Khuôn mặt trắng hồng bắt đầu đỏ rực.

Thật là quá mát mẻ a! Cô thế nào lại quên mất chuyện bản thân vẫn còn đang trần như nhộng chứ!

Thu bị ai gào thét trong lòng, cảm giác xấu hổ suýt chút nữa chìm chết cô.

- Sắc lang! Mau nhắm mắt lại cho tôi!- Cô khẽ quát lên, thân thể theo phản xạ liền muốn quấn chặt vào người. Tuy nhiên, vừa mới hành động được một chút, cô liền ngừng lại động tác. Trần Cảnh Hạo còn đang trong tình trạng tương tự cô mà đắp chăn mà! Nếu như cô quấn hết chặt, chẳng phải toàn thân hắn sẽ lộ hết ra trước mặt cô sao?

Tuy biết là không nên, nhưng nhìn cô trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, vừa tức giận vừa xấu hổ, khiến Cảnh Hạo thực sự rất muốn cười. Nhưng anh vẫn cố nhịn xuống tiếng cười nơi cổ họng, tận lực kiềm chế bản thân để không run rẩy. Bộ dạng này của anh lại khiến cô tức giận đến trợn mắt. Bộ dạng khả ái này vừa vặn lại khiến lòng Cảnh Hạo ngứa ngáy như có kiến bò qua, lại nhóm lên dục hòa của anh.

Vậy là bạn nữ nào đó vốn đang trong tình trạng xấu hổ, lơ ngơ như bò đeo nơ, oanh oanh liệt liệt mỡ mỡ sỏi sỏi một cái xoay người liền đặt dưới thân, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi anh đào đẹp đẽ. Đầu óc cô vốn chưa tỉnh táo hẳn, lúc này lại bị kĩ thuật hôn cao siêu của Cảnh Hạo khiến cho bộ não của cô tạm thời ngưng hoạt động, đầu óc lại tiếp tục mụ mị.

Dường như cảm thấy tiếp xúc môi là chưa đủ, đầu lưỡi ấm nóng của bạn nam nào đó lại tiếp tục thâm vào vào trong khoang miệng của cô, thoải mái đưa cùng lưỡi thơm tho mềm mại, nhỏ nhắn. Miệng lưỡi hai người quấn quýt với nhau một lúc lâu, mãi đến khi không khí trong của cô đã sắp cạn kiệt, Cảnh Hạo mới lưu luyến rời khỏi làn môi mềm mại kia. Trước khi hoàn toàn tách ra, anh còn âu yếm liếm liếm môi cô, sau đó mới thỏa mãn rời đi. Ánh

mắt anh tràn đầy yêu thương cùng sùng bái ngắm nhìn nhân nhi trong ngực vẫn còn ngơ ngẩn, ánh mắt tràn ngập sương mù, thân thể vì bị thoát lực mà mềm nhũn ngã trên giường, mái tóc hạt dẻ xõa tung trên nền ga trắng còn lưu lại dấu vết của lần hoan ái kịch liệt đêm qua.

Bộ dạng này của cô thật khiến anh nổi lên thú tính, muốn hung hăng “yêu” cô thật nhiều! Nhưng anh vẫn biết, giờ vẫn chưa phải lúc. Nếu anh hành động theo cảm tính, sẽ chỉ càng khiến cô xa cách với anh hơn mà thôi.

Ngay khoảnh khắc đó, cuối cùng Thu cũng từ trong mê man mà thoát ra. Nhìn đến người đàn ông lả lướt đang nằm sát cạnh mình, mặt cô phùng một cái liền đỏ lên, có thể là do ngượng ngùng, cũng có thể nghĩ là cô tức giận. Là ngượng thì còn dễ hiểu, nhưng cô giận cái gì a?

Thu giận chính mình...

Là do cuộc sống nơi này quá thoải mái làm bản tính cẩn thận của cô dần thay đổi, hay vì cô quá tự tin vào việc bản thân biết trước được nhiều việc sẽ xảy ra tại thế giới này mà hành động tùy tiện đến vậy? Hôm nay Trịnh Thu Thủy hạ xuân được cho cô, với tính cách của cô ta, rất có thể sau này còn muốn giết cô, vậy mà cô còn vô tư, thoải mái mà cùng cô ta chung sống cùng một mái nhà. Hơn nữa, cô không hề đề phòng người con gái này! Ngờ rằng một mực cách xa, không đụng chạm đến cô ta thì cô sẽ được yên ổn, nhưng cô lại sai lầm thêm một lần nữa...

Xa cách nam chính, họ ngược lại này sinh tò mò với cô. Tránh xa nữ chủ, cô ta ngược lại chủ động tìm tới cô gây phiền toái. Xem ra những người này thật không muốn buông tha cô, không muốn để cô có cuộc sống tốt. Hẳn là trong những ngày này cô đã quá hiền lành, cho nên họ mới cho rằng cô là quả hồng mềm mại người ta nắn bóp, bị ức hiếp cũng không dám phản kháng! Đến thế giới này, cô không nghĩ sẽ để bản thân bị ỷ khuất đến thế. Sống như vậy còn thất bại hơn cô ở thế giới trước rất nhiều lần.

Tình cảm, có lẽ cô không có duyên với hai tiếng này... Vẫn là làm một nữ nhân băng lãnh, không có tình cảm như kiếp trước vẫn hơn. Cô yêu Ruki, điều này không thể phủ nhận nhưng cô sẽ không tiếp tục để bản thân hèn mọn như vậy. Yêu đơn phương, mọi người vẫn nói rất đau. Đó cũng chính là cảm giác của Thái Thu nguyên chủ lúc trước. Ban đầu cô không thích sự lụy tình, cổ chấp của cô ấy, nhưng hiện tại cô lại đồng cảm cùng người con gái này. Từ bỏ, thật quá khó. Huống chi, tình cảm của cô với Ruki cũng chỉ là một thoáng thời gian, còn cô ấy là sáu năm trời! Buồng tay, nói dễ hơn làm gấp vạn lần!

Dù vậy, cô nghĩ bản thân rồi cũng sẽ làm được thôi. Và lại, cốt truyện dù gì cũng đã thay đổi, tuy rằng nguy cơ về tính mạng của cô vẫn cao hơn người bình thường một chút, nhưng không chắc chắn là nhất định phải chết. Hơn nữa, người không an phận trước là Trịnh Thu Thủy vậy thì chớ trách Lâm Hiểu Linh, chính xác hơn là Trịnh Thái Thu cô vô tình! Hào cảm cùng tôn trọng của cô đối với Trịnh Thu Thủy là do chính tay cô ta phá hủy, vậy Thu Thủy này có xảy ra chuyện gì cũng không cần trách cô. Còn các nam chính, nếu muốn đổi sang cách dung tình cảm để hành hạ cô, Thái Thu cô không ngại cùng họ chơi đùa. Ruki, đành phải xin lỗi anh rồi...

Ánh mắt từ mơ màng chuyển sang kiên định, khóe miệng khẽ nhếch, nụ cười lạnh nở rộ trên đôi môi xinh đẹp vẫn còn hơi sưng vì nụ hôn của Trần Cảnh Hạo. Kiên định này của cô, vô tình lại khiến cuộc đời cô lật sang một trang mới. Cuộc sống của cô sau này, đã định là sẽ không thể bình yên.

Trong khi cô đang suy nghĩ và hạ quyết tâm, Trần Cảnh Hạo lại buồn cười nhìn cô nàng đang cuốn chặt chân vào người, trùm kín từ đầu đến chân, không hề để hở dù chỉ là một chút.

Này, cô không cần phải phản ứng mạnh như vậy đi? Nơi nên nhìn, không nên nhìn anh cũng đã nhìn, ăn cũng đã ăn, lúc này chỉ là một nụ hôn chào buổi sáng kiểu Pháp có chút nóng bỏng, cô cần gì phải kích động như vậy a? Chẳng lẽ là anh chưa đủ cố gắng nên mới khiến cô quên hết chuyện đêm qua? Hừ! Chắc chắn là vậy! Nếu không mới chỉ là môi chạm môi, lưỡi quấn lưỡi, cô lại xấu hổ đến như vậy sao? Hừm... Cô nàng này...

Đang lúc Cảnh Hạo gần như nghiêng răng nghiêng lợi muốn kéo chiếc chăn đang quấn trên người cô xuống, Thu lại chủ động bỏ chân ra, khuôn mặt đã trở lại đáng vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt của ngày thường. Tuy nhiên, khi nhìn thấy thân thể tinh trắng của Trần Cảnh Hạo, cô vẫn không khỏi xấu hổ một hồi. Ấy vậy, nữ nữ nào đó vẫn ra vẻ bình tĩnh mà lên tiếng.

- Bác sĩ Trần, phiền anh quay qua nơi khác, tôi còn phải đi chỉnh trang lại. Còn nữa, mời anh ăn mặc đàng hoàng lại một chút, chờ tôi ra chúng ta... nói chuyện.

Vốn có ngạc nhiên còn mang theo một chút không hài lòng về thái độ lạnh nhạt của cô nhưng Cảnh Hạo lại lựa chọn im lặng, rất phối hợp mà quay qua nơi khác. Cảm giác khó chịu trong lòng bắt đầu mọc lên như cỏ dại, không cách nào khống chế.

Thu cũng không nhìn anh thêm một lần nào nữa. Tuy biết Cảnh Hạo đã quay mặt đi nơi khác, cô vẫn rất khẩn trương mà nhặt đồ trên đất lên mặc qua loa sau lại lấy một bộ váy liền dài tay bằng vải sa tanh cùng nội y hướng phòng tắm chạy tới. Một loạt hành động của cô diễn ra rất nhanh, không hề có một chút trì trệ. Cảnh Hạo vì muốn bảo toàn cho thân thể để không bị dục hóa của chính mình thiêu chết, một phần lại vì tôn trọng cô nên cũng không có quay đầu lại, chỉ từ tốn lấy đồ mặc vào.

* Trong phòng tắm

Hiện tại Thu đang cố gắng dùng bông tắm chà sát khắp cơ thể, mong muốn xóa đi cảm giác nhột nháp khó chịu cùng với hàng loạt dấu hôn ngân hồng trên làn da. Cô dùng sức tới nỗi làn da trắng hồng đã đỏ au, tưởng chừng như có thể chảy máu bất cứ lúc nào. Ấy vậy, những dấu vết kia vẫn không hề mờ nhạt đi, giống như muốn trâu tặc mà đâm vào mắt cô, đau nhói. Cô để bản thân không lại suy nghĩ lung tung, cô nhanh chóng tắm rửa, mặc đồ chu toàn, chỉnh trang lại tóc tai cho gọn gàng xong mới mở cửa ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa, ánh mắt còn vô tình liếc tới chiếc váy dạ hội ngày hôm qua. Khẽ thở ra một hơi, đôi chân dứt khoát bước ra ngoài. Mặc dù hạ thân vẫn còn đau, chân có chút thoát lực nhưng bước đi của cô vẫn không hề loạng choạng.

Lúc cô ra ngoài, Cảnh Hạo đã ăn mặc chỉnh tề, an tĩnh ngồi tại bàn trà trong phòng đọc sách ngoại ngữ của cô, bộ dạng cực kì tập trung. Vẻ đẹp trầm

tình, nhu hòa của anh khiến cô thất thần một lúc. Như cảm nhận được ánh nhìn của người khác đang chiếu vào mình, mắt anh rời khỏi trang sách, ngẩng đầu lên nhìn cô. Vẫn là nụ cười ôn nhu, nhã nhặn thường ngày nhưng lại khiến cô cảm thấy nó chân thực hơn, cuốn hút hơn. Đứng vào ánh mắt đùa cợt của anh, tâm trí cô liền trở lại.

Trong lòng cô thầm mừng Cảnh Hạo một tiếng hồ ly, đồng thời lại liếc anh một cái sắc lẹm.

Đúng là nam chính có khác, sức hút thật quá đáng sợ. Trước đây phải đi tham dự nhiều bữa tiệc lớn của công ty (ở thế giới trước) mà ở đó nào thiếu tuần nam nữ, nên cô đã phần nào có khả năng miễn dịch với trai đẹp, ai ngờ hôm nay lại bị sắc đẹp của Trần Cảnh Hạo làm cho thất thần.

Thu chậm chạp ngồi xuống chiếc ghế dựa đối diện Cảnh Hạo. Vừa mới an vị, cô liền mở miệng.

- Bác sĩ Trần, chắc hẳn anh cũng biết nguyên nhân tại sao hôm qua tôi lại khác thường?- Không quanh co lòng vòng. Thu đi ngay vào vấn đề chính. Chờ đợi cái gật đầu đầu miễn cưỡng của Trần Cảnh Hạo, cô mới tiếp tục nói: - Vậy... Chúng ta cứ coi như đó là việc ngoài ý muốn đi. Tôi và anh cũng đều đã trưởng thành, chuyện tình một đêm lúc này cũng không phải việc gì lớn, vậy nên sau hôm nay, tôi hi vọng hai chúng ta không cần lại tiếp tục dây dưa.

Đang cố gắng áp chế tâm trạng khó chịu vì thái độ xa cách của Thu đối với mình lại nghe được câu này, Cảnh Hạo rốt cuộc không thể tiếp tục ản nhĩn.

- Em nói nghe thật tốt. Dừng tôi làm giải được xong liền muốn đem tôi đá sang một bên sao? Trịnh Thái Thu, nói cho em biết, dù là cả đời em cũng không được như ý!- Cảnh Hạo nhìn cô chăm chăm, quyết tuyệt đáp lại.

- Ý anh là sao? Chúng ta đều là trai không tình, gái không nguyện, không hề có tình cảm với nhau, hà tất phải vì chuyện kia mà chịu trói buộc?

- Không tình nguyện? Không có tình cảm? Điều là do em tự nghĩ như vậy! Em hãy tự hỏi mình xem bản thân đã từng chú ý tới cảm nhận của người khác sao? Thích thì bám lấy, không thích thì lạnh nhạt, xa cách, em coi tôi là thứ gì?!

- Anh...- Đối mặt với chất vấn liên tiếp của Cảnh Hạo, cô lại không thể tiếp tục đối đáp. Thực ra... anh nói đúng. Từ lúc bắt đầu cho tới giờ, cô vẫn không hề để ý tới cảm nhận của những người khác mà chỉ dựa vào tình tiết trong truyện để làm cơ sở nhận định và đối xử với mọi người xung quanh. Sự thật là các nam chính vẫn chưa hề làm gì tổn hại đến cô nhưng vì nguyên tắc, cô chán ghét, xa lánh họ, cách nhìn nhận những người này của cô cũng chỉ là cái nhìn phiến diện đầy thành kiến. Đối với họ, điểm này thực sự rất bất công.

- Biết không, em thực sự rất ích kỷ, tiểu Thu. Em nói chúng ta không có tình cảm vậy em thử nói xem, vì cái gì mà tôi phải lo lắng, phải săn sóc cho em, còn nhớ em, khó chịu khi em khóc, khi đau, lại thân mật với người đàn ông khác. Tình cảm của tôi, em căn bản chưa từng để ý tới, cảm nhận của tôi, em một điểm cũng không quan tâm!- Tâm tình kích động khiến tay anh bắt gắc siết chặt lại, lực tay của anh mạnh đến nỗi khớp xương tại bàn tay cũng đã trắng bệch. Điều này đủ để biết anh đã phải kìm nén bản thân mạnh mẽ đến đâu.

- Tình yêu của anh, tôi thật không đủ can đảm để đón nhận. Một sát thủ, lấy thứ gì để đảm bảo cho tình cảm, cho sự an toàn của tôi?- Cô thừa nhận là bản thân ham sống sợ chết. Từng một lần mất đi sinh mệnh, cô lại càng biết quý trọng mạng sống của mình hơn. Lấy mạng sống của bản thân ra đánh cược cùng tình cảm, cô một lần cũng không dám thử.

Cảnh Hạo sững người. Cô... làm sao có thể biết thân phận đó của anh?

- Em... làm sao biết được chuyện này?- Không phải anh có ý muốn giấu giếm, lừa gạt cô nhưng việc cô biết được những việc này trước khi anh tự nói ra là điều anh không thể ngờ tới. Một tiểu thư nhà giàu không được yêu thương như cô sao có thể biết được bí mật mà anh lao lực để che giấu? Phải biết rằng người biết được chuyện này, ngoài Chính Thiên và boss ra, không còn ai nhìn ra được thân phận này của anh.

Nhận được ánh mắt kinh ngạc cùng nghi ngờ của Cảnh Hạo, Thu mới biết bản thân vừa lỡ lời liền có chút không tự nhiên. Sao cô lại có thể quên rằng hiện tại bản thân vẫn còn có một hình tượng ngu ngốc, vô dụng trong mắt người đời chứ. Vậy mà cái người ngu là cô đó lại biết được chuyện tuyệt mật của một nhân vật nguy hiểm như Trần Cảnh Hạo. Việc này không phải là quá kì quái rồi sao? Anh nhất định sẽ nghi ngờ.

- Vì sao tôi biết không quan trọng, điều đáng nói là anh...- Tiếng nói của cô bỗng ngừng lại, ngược mắt nhìn Cảnh Hạo.

Mặc dù muốn biết nguyên nhân cô biết được thân phận kia của mình nhưng lại đối mặt với sự lảng tránh của cô, anh đành bắt đắc dĩ mà tạm bỏ qua. Thấy ánh nhìn của cô rơi lên trên người mình, cũng biết rõ ý cô, anh liền lên tiếng:

- Em đừng mơ tới việc cùng tôi trở thành người lạ! Nhìn cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, còn bị ăn sạch sành sanh, chẳng lẽ em dám không chịu trách nhiệm với tôi?- Giọng điệu lưu manh, vô sỉ đặc trưng của Từ thiếu lại được anh vận dụng hết sức thành công.

Cho xin đi đại gia, rõ ràng là anh ăn tôi mà. Người chịu thiệt là tôi còn chưa mở miệng đòi anh chịu trách nhiệm, anh nháo cái gì?

Trên mặt Thu nhất thời chấy xuống ba vạch hắc tuyến. Sao cô gặp nam chính nào cũng đều là một bộ lưu manh giả danh trí thức như vậy chứ? Mấy người này có thể giữ hình tượng một chút được không? Quân Lâm Ngao phúc hắc, vô sỉ thành tính thì không cần nói nhưng sao người ngoài nóng trong lạnh như Trần Cảnh Hạo cũng nhập bọn làm gì?

Nhắc đến Quân Lâm Ngao, nơi đáy mắt của cô lại vụt qua một tia cảm xúc khó hiểu. Đối với những lời bày tỏ của Quân Lâm Ngao nói với cô lúc ở bệnh viện, cô là nghe rất rõ ràng, chẳng qua là anh ta không biết. Cũng bởi vì chân tình của anh ta, cô mới càng cảm thấy có lỗi hơn, càng cảm thấy bản thân là một kẻ tội đồ. Nói cô không động lòng với Quân Lâm Ngao là nói dối nhưng đành phải xin lỗi anh, hiện tại cô không còn đủ can đảm để lại một lần nữa yêu đương. Một lần đau, cô nghĩ đã quá đủ.

Ánh mắt xa xăm, buồn man mác của cô không thoát khỏi đôi mắt nhạy bén của Cảnh Hạo. Nghĩ đến việc cô đang nhớ đến một người đàn ông khác, đang đau lòng vì anh ta, tìm anh lại không khỏi đau đớn như bị ai đó hung hăng nhéo mạnh.

Rốt cuộc tên Ruki kia có gì tốt, lại có thể khiến cô yêu hắn tới như vậy? Ngay cả khi bị anh dồn ép mà cô cũng không một khắc quên nhớ về hắn!

Đáng chết!

- Không cần quan tâm tới thân phận của tôi là gì, chúng ta có thể thử quen nhau một thời gian, được không? Em và anh đều chưa có đôi, vậy hai ta cứ ghép thành một cặp một thời gian xem sao. Cho anh một cơ hội được gần gũi, quang minh chính đại mà ở bên cạnh quan tâm, chăm lo cho em. Một tháng thôi, nhé?- Trong giọng nói còn mang theo một chút cầu khẩn, có chờ mong, cũng có hi vọng, lo sợ.

Giọng điệu cùng yêu cầu của anh khiến cô sững người lại. Yêu cầu như vậy, anh có lợi gì chứ? Anh cần gì phải bỏ xuống tôn nghiêm của một người đàn ông vì cô. Trịnh Thái Thu cô căn bản không xứng với tấm lòng của anh. Hơn nữa, hiện tại cô vẫn không quên được Ruki, cô không muốn bản thân ở bên người này lại nhớ tới người kia, đứng núi này trông núi nọ. Làm như vậy chỉ càng khiến cho hai bên thêm tổn thương nặng nề. Nhưng để đối phó với Trịnh Thu Thủy, một mình cô căn bản đâu không lại, càng không thể tránh khỏi cô ta ra tay với mình. Tuy ý nghĩ này rất độc ác, càng bất công đối với Cảnh Hạo, cũng giống như cô lại tự mua dây buộc mình nhưng để tự vệ, cô còn có lựa chọn nào khác sao?

Một tháng này Trịnh Thu Thủy hết lần này tới lần khác khiêu chiến sự nhẫn nại của cô, hành động của cô ta ngày hôm qua lại vừa đúng cung cấp thêm chút nước, làm giọt nước tràn ly. Nếu cô còn không phản công, không chừng ngày chết của cô đã không còn xa rồi!

Vì vậy, Trần Cảnh Hạo, thật xin lỗi, tôi đành phải lợi dụng anh để đá kích cô ta. Rất xin lỗi...

Trong lòng âm thầm giằng co một hồi lâu, cho đến khi không khí trong phòng đã sắp đông cứng lại, cô mới hạ quyết tâm.

- Tôi, đồng ý.- Môi hồng khẽ mím lại, cảm giác có lỗi lan tràn khắp cõi lòng cô khi nhìn thấy biểu cảm vui mừng trên khuôn mặt Cảnh Hạo. Muốn gửi tới anh ngàn vạn lời xin lỗi nhưng đến cuối cùng cô lại lực chọn giữ im lặng.

- Tiểu Thu, cảm ơn em!

Cảnh Hạo xúc động chạy qua ôm chầm lấy cô, lực đạo vì tâm trạng kích động của anh mà có chút lớn, siết chặt lấy người Thu. Khuôn mặt ôn nhu giả dối thường ngày rốt cuộc được bao phủ bởi nụ cười hạnh phúc chân thật ngời sáng. Cảm giác ấm áp lan ra khắp căn phòng nhưng lúc này, lòng cô cũng lạnh xuống. Cả hai người đều không biết rằng sự việc của ngày hôm nay đã kéo theo biết bao hệ lụy khác khiến cuộc sống của cô càng thêm bị đảo lộn.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tôi Chính Là Nữ Phụ Độc Ác Đó!

Tác giả: Wind

Vui mừng mất một lúc lâu, cuối cùng Trần Cảnh Hạo cũng chịu buông tha Thu. Thái độ của cô đối với việc này dường như một chút cũng không để ý, chỉ hơi mím môi, ngồi yên bất động mặc cho những hành động của anh. Phản ứng này khiến long Cảnh Hạo chưa xót không thôi nhưng anh vẫn cố dằn lòng, nén lại khó chịu cùng đau đớn, vẫn tự an ủi bản thân. Dù hiện tại có thể là cô vẫn còn yêu người kia nhưng anh tin, với tình cảm của mình, anh có thể khiến cô cảm động, khiến cô không còn có thể lạnh nhạt với anh như vậy.

- Bác sĩ... Cảnh Hạo, tôi muốn dọn đồ về chung cư, ngày mai tôi muốn đi làm- Vốn định gọi anh là “Bác sĩ Trần” nhưng nghĩ đến quan hệ của hai người hiện giờ, cô đành phải đổi lại cách xưng hô. Thay đổi như vậy của cô khiến Cảnh Hạo vô cùng vui vẻ.

- Để anh giúp em- Anh hăng hái xưng phong giúp đỡ cô dọn đồ.

- Không cần đâu. Đồ của tôi rất ít, lấy ra rồi bỏ vào túi đồ nhỏ là được rồi, anh cứ ngồi đó đi.

- Bạn trai có nghĩa vụ giúp bạn gái, em ngồi nghỉ đi, để anh làm- Cảnh Hạo nhất quyết ấn cô ngồi xuống ghế sau đó bắt tay vào việc thu dọn đồ đạc. Giống lời Thu nói, đồ cô mang tới Trịnh gia lần này quả thực rất ít, chỉ cần mất hơn 15’ mà anh đã thu thập xong hết.

Xong xuôi, Cảnh Hạo nắm tay Thu, kéo cô ra ngoài. Vì tâm trạng có phần buồn lòng thoải mái, anh không thấy được sự gầy dựa nơi đáy mắt cô mà vui vẻ mở cửa đi ra. Lúc này mặt trời cũng đã lên cao, đồng hồ điểm hơn bảy giờ sáng nên người làm của Trịnh gia cũng đều đã thức giấc, bắt tay vào thực hiện công việc của chính mình. Thấy nhị tiểu thư nhà mình bước ra khỏi phòng cùng một người đàn ông có vẻ xa lạ, phần lớn người làm liền đưa ánh mắt tò mò, ái muội cùng khinh bỉ khó che giấu bắn về phía Thu.

Mặc kệ họ đi. Dù gì cô cũng không ở lại trong căn nhà này quá lâu, người ta nghĩ gì cũng chẳng liên quan tới cô, nước sông không phạm nước giếng.

Thu thờ ơ thu hết thủy biểu cảm của mọi người vào trong mắt nhưng cô cũng lười để ý, chẳng thêm lên tiếng biện minh. Mọi người biết câu: “Càng tỏ càng đen” sao? Huống chi điều họ nghĩ hiện tại cô có thể dễ dàng đoán được, suy nghĩ quần chúng nhân dân trong nhà này cũng thật chuẩn xác đó.

Đứng trước thái độ khinh thường, rẻ rúng của lũ người này Thu có thể bình tĩnh, lạnh nhạt nhưng Cảnh Hạo lại không hề được tốt tính như cô. Trên mặt anh tuy vẫn thường trực nụ cười ôn hòa, dịu dàng như gió xuân nhưng trong mắt lại phủ đầy băng hàn như muốn đóng băng mọi thứ khiến người trong đại sảnh đông loạt lạnh run, nhanh chóng cup mắt xuống, vội vã chào hai người rồi chạy đi làm việc của mình.

- Anh...- Cảnh Hạo đang định lên tiếng nói gì đó với cô thì lại bị một giọng nói dịu dàng, đầy nữ tính cắt ngang.

- Tiểu Thu, em dậy rồi sao?- Trịnh Thu Thủy từ trên cầu thang chậm chậm bước xuống, lời nói tuy hướng về phía cô nhưng ánh mắt lại không nghe lời chủ nhân mà nhìn về phía Trần Cảnh Hạo- Hóa ra bác sĩ Trần cũng ở đây.

Đáy mắt đôi nam nữ đang lảng lảng đứng dưới đại sảnh bỗng chốc lóe lên những tia sáng quỷ dị rồi nhanh chóng bị che lấp. Ngay cả cơ hội để Trịnh Thu Thủy phát giác ra điều bất thường, hai người cũng không cho phép. Tuy vậy, tia thất vọng, căm ghét, còn có đôi chút hả hê của cô ta lại rất rõ rang rơi vào mắt Thái Thu và Cảnh Hạo. Trong lòng Thái Thu khẽ hừ lạnh một tiếng còn Cảnh Hạo lại đưa ánh mắt lạnh băng không chút khách khí bắn về phía Thu Thủy nhưng chỉ là giây lát. Ánh mắt biến mất nhanh đến nỗi Trịnh Thu Thủy còn cho rằng là do cô ta gặp ảo giác rồi.

Chắc chắn là vậy! Vị bác sĩ ôn nhu, tốt bụng này sao có thể có được ánh mắt lãnh lệ đến như vậy chứ. Trịnh Thu Thủy ngậm ngùi định lại trong lòng. Cô ta đã tra được thân phận chủ tịch chuỗi bệnh viện Kaindonesu của Trần Cảnh Hạo. Vậy nên, người đàn ông này, cô ta định rồi.

Nhưng... hình như lúc này cô ta nghe thấy tiếng bàn tán của người làm là họ chính mắt nhìn thấy con tiện nhân kia với Trần Cảnh Hạo cùng bước ra từ phòng của nó. Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhu hòa như nước hồ của Trịnh Thu Thủy khẽ lướt qua chiếc cổ trắng ngần của Thu. Dấu hôn màu đỏ hồng còn lưu lại trên làn da trắng ngần kia ngay lập tức đập vào mắt cô ta, ánh mắt bỗng chốc co rụt lại.

Không, không thể nào! Làm sao có thể!? Nếu là người đàn ông này ở cùng với con bé này vào đêm qua, vậy sự việc xảy ra không cần đoán cô ta cũng biết. Tác dụng của loại mị dược kia không phải là thứ xuân dược tầm thường khác có thể so sánh. Nếu cho nam nhân dùng, bảo anh ta một đêm ngủ nằm nữ cũng không hề quá đáng, may mắn có tác dụng nhẹ hơn đối với nữ, nhưng loại dược này lại khiến cho nữ nhân trúng thuốc sinh ra ảo giác. Đó là lí do tại sao Thu liên tục nhìn nhăm Trần Cảnh Hạo thành Ruki. Nếu khả năng này xảy ra, vậy thì hai tên đàn ông cô thuê đâu? Tại sao cô ta lại không hề nhận được bất cứ tin tức nào về nhiệm vụ?

Nhận ra ánh mắt oán độc như muốn xé xác Thu của Trịnh Thu Thủy, Trần Cảnh Hạo liền đứng chắn trước người cô, ngăn lại ánh nhìn đó. Ngay cả anh cũng chưa từng nhìn tiểu Thu quá hung dữ, người đàn bà này còn dám nhìn cô như vậy? Hành động của anh khiến Thu có chút kinh ngạc. Vốn ánh mắt của Trịnh Thu Thủy đối với cô cũng chẳng hề có chút lực đe dọa nào cả nhưng cảm giác được người khác lo lắng mà che chắn trước mặt khiến lòng cô thoáng mềm lại. Nhìn tám lưng rộng rãi, vóc người cao lớn đang đứng chắn trước mặt mình, ánh mắt cô khẽ cup xuống, cảm giác tội lỗi trong lòng dường như lại tăng thêm một chút nữa. Lựa chọn lợi dụng tình cảm của anh để đối phó với bạch liên hoa kia, liệu cô có quyết định đúng sao? Một người như anh, khi biết được mình bị cô lợi dụng thì sẽ phản ứng ra sao? Tình cảm chân thành đối lại lừa gạt dối trá, người đàn ông cao ngạo như anh có thể chấp nhận nổi sao?

Thấy được sự yêu thương che chở của Cảnh Hạo dành cho Thái Thu, ánh mắt Trịnh Thu Thủy càng trở nên ác độc hơn. Trịnh Thu Thủy còn tưởng rằng cô ta đã che dấu rất kĩ, rất cẩn thận nhưng lại không biết toàn bộ cảm xúc xấu xa kia lại đều bị Cảnh Hạo thu vào trong mắt. Dù gì cô ta cũng chỉ mới 23 tuổi đầu, lại là tiểu thư nhà giàu được người nhà nâng niu đến nỗi cầm trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan, dù tâm cơ có thâm trầm đến đâu cũng khó có thể thắng được một người đàn ông 28 tuổi đã có gần hai mươi năm tung hoành hắc đạo, thậm chí anh còn tham gia vào thương giới. Mọi người cũng đừng quên rằng Lăng Chính Thiên với Trần Cảnh Hạo đã thân thiết đến mức giống như anh em, mà Chính Thiên còn không phải người thừa kế tương lai của DL sao? Là một người bạn tri âm tri kỉ, được coi là trợ thủ đắc lực nhất của Lăng Chính Thiên, Cảnh Hạo không muốn nhúng tay vào thương giới cũng có phần khó khăn, chưa kể tới sự ép buộc của Boss.

Một màn đấu tâm kế cứ vậy diễn ra trong đại sảnh. Tuy nơi này đã tràn ngập ánh nắng mặt trời nhưng lại gần như không hề tồn tại một chút ấm áp nào mà còn mang không khí áp lực đến đáng sợ. Câu hỏi của Trịnh Thu Thủy vốn là để cười nhạo Thu, cuối cùng vẫn không hề có lời đáp lại.

- Tôi về nhà riêng, nhờ chị nói lại với bố mẹ giúp.- Một lúc sau Thu mới lên tiếng đánh tan bầu không khí đầy khó chịu kia. Lời thông báo của cô nói ra với giọng điệu nhạt nhẽo đến tận cùng, có thể cùng với nước cất không mùi vị so sánh. Cô cũng không có thừa thời gian và sức lực đứng đây chơi đùa cùng Trịnh Thu Thủy. Vốn lúc trước còn vì hào quang nữ chính của cô ta mà có lòng tôn trọng với quý mến một chút nhưng hiện tại cô hoàn toàn căm ghét cô ta. Hạ được tôi sao? Cái giá cô phải trả, sẽ không nhỏ đâu. Người quen khi nhận xét về tôi có thể có nhiều điểm khác nhưng điều duy nhất họ có cùng quan điểm là về tính cách có thù tất báo của tôi, hơn nữa còn trả lại gấp mười!

Nhận ra được tâm trạng không kiên nhẫn của cô, Trần Cảnh Hạo cũng không thêm tiếp tục quan sát Trịnh Thu Thủy mà quay sang cười dịu dàng, ôn nhu nói với cô:

- Anh đưa em đi ăn sáng trước rồi mới về nhà. Dù sao... cũng đã làm em mệt mỏi rồi.- Ấn ý trong dấu ba chấm của anh tuyệt đối có thể khiến người khác suy nghĩ sâu xa, đặc biệt là Trịnh Thu Thủy. Hiện tại cô đã hận đến nỗi muốn nhào vào cô mà cào cấu cắn xé một hồi cho hả giận. Khốn kiếp!

Giận mà không thể nói, còn phải mỉm cười chào tạm biệt hai người Thái Thu một cách thân thiết, dịu dàng, đây tuyệt đối không phải cảm giác dễ chịu gì. Trịnh Thu Thủy quả thật đã giận đến muốn điên lên rồi. Cố gắng kìm nén lại cảm xúc khiến bà vai nhỏ nhắn khẽ run lên. Hành động này của cô ta khiến người giúp còn tưởng Trịnh Thu Thủy lưu luyến không rời người em gái yêu thương là Trịnh Thái Thu cô đâu!

Nhìn đi! Đại tiểu thư Trịnh Thu Thủy của bọn họ thiện lương biết bao, yêu thương em gái đến nhường nào! Vậy mà người ta còn không biết điều mà lạnh lùng với cô ấy. Đùng là chẳng khác gì lời đồn, đánh đá, chua ngoa, ngu ngốc, xấu xa, hảo sắc, đúng là danh xứng với thực. Nhìn cô ta đứng cùng mấy nam ôn nhu, tuấn tú kia, thật đúng là quá ngứa mắt rồi!

Nhìn ánh mắt vô cùng không thân thiện của những người khác, khóe môi bạn nữ phụ nào đó khẽ giương lên một nụ cười lạnh lẽo. Nữ phụ a~ Đá kê chân a~ Nhân vật phản diện a~ Danh tiếng đúng thật là thói không chịu nổi, hình tượng cũng thật là không ra gì nha~ Ghét nữa đi, hận nhiều thêm a~ Tôi chính là nữ phụ độc ác đó!

Nụ cười mang đậm sự mỉa mai, giễu cợt cùng khiêu khích của cô lại bị ánh nhìn chăm chú của Cảnh Hạo bắt được. Xem ra bảo bối của anh tức giận nha~ Có người sắp gặp xui xẻo rồi.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Tác giả: Wind

Sau khi ăn xong bữa sáng tại một nhà hàng bán đồ ăn nhanh, Trần Cảnh Hạo mặc dù không muốn nhưng vẫn đành phải đưa Thu trở về nhà cô. Mặc dù cô đã khoác thêm một chiếc áo cao cổ để che đi dấu hôn trên cổ và những dấu vết trên cánh tay nhưng anh chắc rằng cô không hề thoải mái. Vậy nên hiện tại đành phải đưa cô về vậy. Hi vọng là người kia không có ở nhà. Còn nếu sự việc không theo mong muốn của anh, cô lại bị gầy vò một hồi là rất có khả năng xảy ra.

Nhưng là, dường như trong trường hợp này, hào quang của nam chủ hoàn toàn không phát huy tác dụng. Cảnh Hạo và Thái Thu về đến nhà riêng của cô liền gặp Ruki đi từ trong nhà ra, gương mặt so với ba ngày trước còn lạnh lẽo hơn nhiều. Trên người anh là bộ Tây trang màu đen được là thẳng tắp, đầu tóc gọn gàng, gương mặt tuấn tú nhưng vô cùng lạnh lùng lại có thể khiến phái nữ điên đảo. Một tay anh đút vào trong túi quần, tay kia cầm một xấp tài liệu gì đó, ôn trọng mà bước đi.

Vừa bước xuống xe, Thái Thu và Cảnh Hạo liền chạm mặt với Ruki. Ánh mắt cô khi nhìn về Ruki liền có chút né tránh, điều này Cảnh Hạo nhận ra rất dễ dàng bởi anh cùng cô đứng rất gần. Anh nghĩ thật không sai, cô vẫn còn rất để ý tới người đàn ông tên Ruki kia.

Ánh mắt Ruki khi nhìn về phía hai người liền có chút ám trầm, đôi đồng tử màu trà thoáng chốc co rút lại lúc nhìn thấy bàn tay của cô và Trần Cảnh Hạo đang đan chặt vào nhau. A! Tiến triển nhanh thật!

Cái nắm tay giữ cô và Cảnh Hạo mà Ruki nhìn thấy dĩ nhiên là chủ ý của Trần Cảnh Hạo. Thực ra là ngoài việc muốn qua việc nắm tay này mà thăm an ủi cô, anh còn có một lý do khác: chọc tức Ruki. Cũng là nhờ tên này không biết quý trọng cô nên anh mới có cơ hội được tiếp cận cô, sau đó được cô chấp nhận. Sự thật là anh nên cảm ơn hẳn một chút nhưng với tình hình này thì đành thôi vậy, bảo bối của anh gấp gấp muốn vào nhà.

Quả thật là Thu muốn đi vào trong nhà thật nhanh để không cần phải đối mặt với Ruki trong không khí gượng gạo, đè nén như vậy. Giả bộ như bản thân không có việc gì, cô quay sang chào tạm biệt với Trần Cảnh Hạo sau đó liền bước nhanh vào nhà, từ đầu đến cuối không nhìn Ruki thêm một lần nào nữa. Cô sợ nếu còn nhìn, cô sẽ không kiềm nén được mà tiếp tục trốn chạy mất.

Sau khi bóng dáng của Thu đã khuất sau cánh cửa, ánh nhìn của Trần Cảnh Hạo mới chịu rời đi. Quay sang nhìn Ruki với ánh mắt khiêu khích, anh mở miệng nói một câu:

- Là cậu không biết quý trọng cô ấy trước, đừng hối hận- Kết thúc là một nụ cười nhạt đầy thách thức.

Bàn tay để trong túi quần của Ruki nắm chặt lại, những cảm xúc hỗn loạn bắt đầu hình thành trong thâm tâm anh. Cô rốt cuộc không bày ra bộ dạng yếu đuối, si tình khiến anh chán ghét nữa, nhưng tại sao tìm anh lại... đau như vậy? Hiện tại cô đã làm theo đúng như những điều anh mong muốn, không lớn vồn bên cạnh làm phiền mình nữa, nhưng cảm giác trống vắng này là chuyện gì xảy ra?

Nhất thời, anh lại không thể hiểu nổi cảm xúc của chính mình. Ba ngày trước, khi nhận được tin nhắn thông báo của cô, anh không hề có cảm giác gì. Tuy vậy, lúc về lại căn nhà của cô, sự trống vắng, lạnh lẽo lại khiến anh khó chịu. Dường như, anh nhớ cô, nhớ khuôn mặt yêu kiều, nhớ nụ cười dịu dàng, giọng nói dịu dàng và cả sự âm áp của cô. Anh từng nghĩ, có khi nào chính mình đã thích người con gái xa lạ này rồi hay không? Nhưng mà, nực cười thật! Tình yêu hơn mười năm của anh đối với Thái Thu thật sự lẽ nào lại dễ dàng bị thay thế chỉ vì sự xuất hiện của một cô gái không rõ lai lịch, đột ngột chiếm lấy thân thể người anh yêu? Điều này làm sao có thể chứ! Ruki nghĩ, có lẽ là anh yêu thích cô chỉ vì cô đang ở trong thân xác của tiểu Thu thôi, anh đã nghĩ vậy rất nhiều.

Nhưng, dù lý trí có cố gắng phủ nhận đến đâu, con tim lại vẫn không hề phối hợp mà gất gao nhớ nhung hình dáng cô gái kia. Không thể không nói rằng con người của cô thực sự rất tốt. Cô biết quan tâm chăm sóc người khác, nhưng chỉ là âm thầm. Con người cô vốn rất nhạy cảm, rất yếu mềm, nhưng lại làm ra vẻ kiên cường, nguy trang thành hình tượng của một cô gái lạnh lùng đậm đặc. Rõ ràng rất muốn được người khác quan tâm, rất muốn được yêu

thương che chở nhưng cô lại không muốn làm họ vướng bận, không muốn làm gánh nặng cho người khác, ngay cả ốm cũng không nói với anh vì không muốn anh lo lắng. Bị nhà họ Trịnh đối xử lạnh nhạt, mọi người xa lánh, cô kiên giống tiểu Thu, một mực không phàn nàn với anh nửa tiếng. Hơn nữa, cô gái này dường như còn đặc biệt hiểu tính cách của anh. Có nhiều lần, chỉ cần anh nói được một nửa, cô liền đã đoán ra ý định của anh.

Thật ra đã có lần cô thử dò hỏi cảm nhận của anh nếu biết cô không phải Trịnh Thái Thu. Cô nói rằng, nếu cô không phải là Thái Thu thì anh còn có thể tiếp tục quan tâm cô hay không. Lúc đó anh còn nghĩ cô nói đùa nên liền ra vẻ nghiêm túc mà nói: “ Dù em không phải Thái Thu, anh nhất định vẫn sẽ tiếp tục chăm lo cho em, như một người em gái! ”. Anh không biết rằng chính câu nói đó đã cho cô hi vọng, tiếp thêm động lực để cô nói ra sự thật với anh. Sau đó, ngược lại với lời anh đã nói. Xa cách, lạnh tình, tàn nhẫn, đó là tất cả những gì cô cảm nhận được từ anh. Không phải Ruki khinh ghét gì cô, bởi chính anh cũng không có quyền làm vậy. Nhưng, tin Thái Thu thực sự đã mất khiến anh phút chốc mất đi kiểm soát, như một con ngựa bị mất cương. Muốn có thời gian để chấp nhận sự thật nhưng khi nhìn thấy cô bước xuống từ xe của một người đàn ông khác hay là ở cùng người khác giới nào, anh đều không kiềm chế được mà lên tiếng chầm chọc. Những lúc đó anh chỉ một mực cho rằng cô không có quyền dùng thân thể của Thu để đi chọc phien toái nên mới bực bội, mới khó chịu.

Nhưng cảm xúc của anh dường như không chỉ có vậy! Nhìn cô nói cười cùng người đàn ông khác, anh rất khó chịu. Nhưng Ruki tuyệt đối không thể thừa nhận rằng bản thân đang ghen.

Anh đâu có quyền gì để ghen chứ? Nói hai người là người yêu của nhau, chẳng qua chỉ là cái cớ để cô hủy hôn, còn anh cũng nghĩ bản thân không thể nào có tình cảm với một người con gái khác, ngoại trừ Thu. Tình cảm đơn phương của anh trong 15 năm, làm sao có thể bị lay động bởi người con gái có thể nói là cùng anh quen mới hơn một tháng? Nghĩ vậy, nhưng anh vẫn rất để ý cô gái này. Cô khiến anh cảm giác được bản thân cũng được yêu thương, cũng có tư cách được nhận lấy sự quan tâm từ người khác. Trước đây, tiểu Thu sẽ không hiểu anh rõ như cô ấy, không để tâm đến cảm xúc của anh nhiều như cô, cũng không khiến anh yên tâm như bây giờ. Sáu năm này, trong mắt, trong tim Thái Thu anh yêu chỉ tồn tại duy nhất hình bóng của một người: Quân Lâm Ngạo. Chỉ cần anh cố tình hay vô tình nói không hài lòng hoặc nói anh ta không tốt, cô sẽ giận lẫy mà cắt đứt liên lạc với anh trong thời gian thật lâu...

A! Ruki Matsukari, mày đang suy nghĩ cái gì chứ? So sánh người mày yêu với một người mới quen để biện minh cho sự tồi tệ của bản thân sao? Mày... rõ ràng là muốn tìm một lí do để thay lòng đổi dạ mà thôi!

Không đúng! Anh không yêu cô gái kia! Bởi vì cô ấy mang hình dáng của tiểu Thu nên anh mới để tâm đến cô ấy, nhất định là như vậy!

- Chủ nhân, ông chủ muốn Người trở về.

Dòng suy nghĩ bỗng bị cắt đứt bởi tiếng nói thanh lạnh của một người đàn ông trẻ tuổi. Anh ta cung kính cúi người trước mắt Ruki.

- Lí do?- Sắc mặt anh ngay lập tức lấy lại vẻ vô cảm thường ngày, giọng nói cũng vô cùng trầm thấp, cả người đều là khí tức lạnh lẽo.

- Ông ấy nói có nhiệm vụ muốn giao cho người ạ, dường như là có liên quan tới công chúa Erika.

- Công chúa Erika? Hoàng gia muốn các đại gia tộc giúp đỡ tìm kiếm người này rồi?

- Tôi cũng không rõ. Ông chủ sẽ nói rõ cho người, ông ấy nói người phải lập tức trở về nhận lệnh.

- Chuẩn bị máy bay, nửa tiếng ta sẽ đi.

- Vâng.- Người đàn ông kia cúi gập người xuống, kính cẩn chào tạm biệt Ruki xong cũng lên một chiếc ô tô màu đen rồi rời đi.

Nhìn tập tài liệu trong tay, ánh mắt Ruki thoáng qua một tia u ám, bàn tay hơi siết lại vài giây sau đó lại buông lỏng. Trong túi giấy này là kết quả anh điều tra được về cuộc sống của cô trong gần 2 tháng qua, sáng sớm nay anh vừa mới nhận được.

Bốn người đàn ông ưu tú, bao gồm cả Hàn Lâm. Vận hoa đào của cô gái kia, quả thật là không hề tầm thường một chút nào. Một người là hoàng tử trong St Martin- Hàn Lâm, một người là người thừa kế tập đoàn tài chính Quân thi- Quân Lâm Ngạo, một người là ông chủ tương lai của DL kiêm thiếu chủ tổ chức đào tạo sát thủ Huyết Long và là sát thủ đặc công hàng đầu- Lăng Chính Thiên, còn một người là chủ tịch chuỗi bệnh viện Kaindonesu kiêm sát thủ đặc công Iris- Trần Cảnh Hạo, lực lượng cũng thật là hùng hậu a. (Wind: Gió mát quá) Vốn anh còn định hỏi cô một chút về thế giới và thân phận trước kia của cô nhưng xem ra hiện tại đành phải gác lại thôi.

Xoay người đi vào nhà, anh muốn tự tay sắp xếp lại hành lí của bản thân. Thời gian Ruki ở lại nhà cô chưa lâu lắm, anh lại không bỏ hết độ đặc trong vali ra ngoài nên lúc thu dọn đồ cũng đặc biệt nhanh, chỉ mất hơn mười phút. Lúc anh kéo vali ra ngoài, ô tô của thuộc hạ được phái tới đón anh cũng đã đến lại nghĩ đến việc gì đó, anh liền lấy ra chiếc bút và một tờ giấy nhỏ viết lời nhắn rồi ra ngoài. Cũng như cô, hiện tại anh cũng không biết hai người phải đối mặt với nhau như thế nào mới tốt. Nếu đã không đủ can đảm, anh cũng vẫn chưa rõ ràng tình cảm của mình, tốt nhất hai người không nên gặp nhau. Còn gặp cô, anh sẽ không nắm chắc rằng bản thân có thể tiếp tục nói ra những lời làm tổn thương cô hay không.

Ruki không biết rằng, lần rời đi này của bản thân lại vô tình tạo cơ hội cho những tình địch của anh tiếp cận cô, khiến sau này anh liên tục oán than.

=====

Vừa vào đến trong phòng ngủ của mình, Thu đã ném ngay túi đồ của mình lên giường còn bản thân thì nằm vật sang một bên. Cô hiện tại rất mệt mỏi. Lại nhìn tới những dấu hôn vẫn còn hiện hữu trên làn da trắng muốt, dù chỉ là rất nhạt, nhưng cũng đủ để khiến cô cảm thấy thật chói mắt, khổ sở. Lúc này cô cũng không thể gặp Ruki.

Trong vô thức, cô chìm vào giấc ngủ mặc dù cả người vẫn nằm úp xuống giường. Ngủ ở tư thế này tuy rất khó chịu nhưng cô lại không muốn nằm ngửa lên, giống như là lúc này cô cũng không có mặt mũi để nhìn người khác. Lúc Thu tỉnh dậy cũng đã là hơn 3 giờ chiều. Đoán là Ruki không có ở nhà, cô mới chỉnh lại đầu tóc, đánh răng rửa mặt rồi đi ra ngoài phòng khách.

Nhìn thấy tờ giấy được giữ bởi chiếc bút bi đang đặt trên bàn, cô cầm lên đọc. Trên đó là lời nhắn của Ruki. Câu chữ của anh vẫn rất ngắn gọn: “Tôi có việc gấp, phải trở về”.

Rồi đi cũng tốt, để cả hai cùng có thời gian tĩnh tâm suy nghĩ. Thu tự nhủ thầm

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Suốt buổi chiều, không có việc gì làm nên Thu nhất quyết tự cho phép bản thân được nghỉ ngơi. Sau khi đọc xong giấy nhắn của Ruki, cô liền gấp vào rồi để lại trên bàn. Sau đó Thu vào phòng lấy đồ dùng của chính mình ra từ trong túi hành lý, sắp xếp lại vào tủ đồ một cách ngay ngắn. Xong xuôi tất cả, cô ngồi nghỉ một lát rồi mới lấy đồ đi tắm. Cảm giác cả người cứ dính dính khiến toàn thân cô khó chịu không thôi. Tắm xong, không tiếp tục suy nghĩ lung tung, cô liền lấy laptop ra đăng nhập mạng xã hội.

Thực ra là từ những ngày đầu đến thế giới này, cô đã lập khá nhiều nick trên các trang mạng xã hội. Một trong số đó là một tài khoản ảo từ đầu tới chân tại một trang mạng khá giống với Facebook của thế kỉ XXI, và lẽ dĩ nhiên là nó sẽ hiện đại hơn, mức độ bảo mật cũng được nâng cấp cao hơn thế kỉ XXI rất nhiều. Về tính năng, ứng dụng này cơ bản đều có những tính năng của facebook thế kỉ XXI nhưng có thể chat webcam tự động dịch các thứ tiếng khác nhau. Chính vì vậy nên việc kết bạn giữa người sử dụng ở các quốc gia khác nhau trở nên rất phổ biến, đó cũng được coi là bước phát triển mới trong việc thắt chặt tình hữu nghị giữa các nước, đương nhiên là không thể ngoại trừ một số trường hợp tiêu cực...

Điều kiện của trang mạng này quả thật thu hút được rất nhiều người sử dụng nó, cô cũng chỉ là tham gia theo phong trào mà thôi. Vậy nên Thu cũng chỉ mới đăng nhập tài khoản này 8- 9 lần gì đó dù đã lập nick hơn một tháng trời. Tuy vậy, mỗi lần đăng nhập cô cũng rất tích cực dạo diễn đàn, bình luận các bài viết và tham gia chat nhóm. Tính đến giờ cô cũng có vài người bạn được coi là thân thiết trên mạng. Nhóm chat của các cô được Thu bảo mật khá kĩ càng, người khác muốn hack cũng không phải dễ dàng.

Thiên Linh: Các bé yêu của tôi, mấy người còn sống không?

Tôn đại thánh: Tiểu Linh, cô cuối cùng cũng hiện hình!

Thiên Linh: ~ ~ Làm ơn đi Tôn sư phụ. Tôi là người, lúc nào chả có hình chứ >_

Suzuki: Cô còn dám cãi! Lúc nào cũng không thông báo nửa lời mà đột ngột lặn mất!

Thiên Linh: ... Tiểu Bạch đâu? Tôi muốn gặp tiểu Bạch!

Tôn đại thánh: Chia buồn cùng cô, nó đi học rồi :)) Không ai bảo vệ cô được đâu. Hà hà...

Demi: Họ nhà khi kia, bà dám quên tôi, còn khi dễ Linh tỷ, tôi liều mạng với bà!

Thiên Linh: Mì Mì, em là người tốt nhất quả đất này! Em thật quá dễ thương! Đẹp chết mất!

Demi: * E then* Aida... Người ta biết mà. Chị khen làm người ta ngại chết mất! * Đỏ mặt ~ing*

Tôn đại thánh, Suzuki: * Nôn* Bé có thể tự luyện thêm một chút sao? :shock2:

Demi: Mấy chị cũng không cần ghen tị. Người quốc sắc thiên hương, công dung ngôn hạnh đầy đủ, mà không, em mới 14, chưa đủ tuổi đi làm, bỏ công đi. Một người hiền lành đức hạnh còn hơn cả Vũ Nương* như em sẽ không chấp nhận với mấy chị đâu :))

* Vũ Nương: Nhân vật chính trong truyện: “Chuyện người con gái Nam Xương” (tên gọi dân gian: “Chuyện vợ chàng Trương”, “Chiếc bóng oan khiên”) của tác giả Nguyễn Dữ, trích “Truyện kì mạn lục”.

Suzuki: * Tái mặt* Đại Tôn, mau mang chậu tới cho tôi!

Tôn đại thánh: * Yếu ớt* Tôi cũng cần chậu... :sweat:

Demi: ... * Khóc* Mấy chị thật quá đáng! :cry:

Thiên Linh: Mấy người cũng không cần diễn sâu như vậy chứ _._||

Thu cười cười nhìn nhưng dòng tin nhắn hiện trên màn hình máy tính. Không thể không nói rằng những lúc chat cùng những người bạn này, cô mới có thể cư xử một cách tự nhiên nhất. Có thể nói rằng cô khi ở trên mạng với trong cuộc sống hoàn toàn đối lập. Trong thực tế, cô chỉ có thể nghiêm túc làm việc, học cách lạnh nhạt, làm ngơ với những việc không liên quan. Còn khi tồn tại trong cuộc sống ảo, cô gần như có thể nói và làm mọi thứ mình thích, tìm được những người bạn mà cô muốn, dù họ chỉ là những người bạn qua mạng nhưng cũng sẽ khiến cô vui vẻ. Cô có thể tùy ý chia sẻ tâm sự của bản thân với họ, để họ cho cô lời khuyên hay trêu chọc để tâm trạng cô tốt hơn, tạm thời quên đi phiền muộn.

Tuy rất vui vẻ khi đối mặt với cuộc sống ảo nhưng cô lại không quá lún sâu vào nó. Người ta nói cái gì quá cũng đều không tốt, quá nhập tâm vào sống ảo, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Thế kỉ XXI rất chú trọng trong việc hạn chế việc con người tiếp xúc quá nhiều với mạng ảo. Điều này cũng có lí do rất rõ ràng. Nếu chỉ là để chơi đùa giải trí trong thời gian rảnh thì không sao nhưng một khi đã chìm đắm vào những thế giới không có thực này, muốn thoát ra cũng rất khó. Hơn nữa, hậu quả nghiêm trọng là có thể khiến người dùng bị ảo giác, hành động bất thường, là triệu chứng của rối loạn thần kinh. Bệnh này cũng không phải là dễ dàng chữa khỏi. Bởi vậy, cô vẫn luôn hạn chế thời gian tham gia mạng xã hội của chính mình. Hôm nay cô online chẳng qua là vì quá buồn chán, lại nghĩ đến bản thân cũng đã vắng mặt khá lâu có khi lại khiến mấy người kia đang tuyên cáo muốn “truy nã” cô luôn ấy chứ.

Trong khi suy nghĩ, đôi mắt và bàn tay cô vẫn hoạt động không ngừng. Tiếng gõ phím “lách cách” vang lên trong không gian yên tĩnh của phòng khách.

Yuuri: Tiểu Linh a, hôm nay bé không phải đi làm à?

Nickname của một thành viên khác trong nhóm chat bỗng nhảy ra kèm theo một câu hỏi thăm thay cho lời chào.

Thiên Linh: He, em còn đang trong giai đoạn nghỉ ốm, mai mới đi làm trở lại :)

Người sử dụng nick Yuuri này đã 24 tuổi, gọi cô là em cũng không có gì là lạ nhưng người ta lại có chấp kêu cô là bé a! Nghe cứ như cô còn nhỏ lắm ấy, cảm giác là lạ...

Demi: Tiểu Linh Linh a, chị cũng có thể ốm, thật thần kì! Không biết con virus vi khuẩn nào lại can đảm như vậy a. Há há...

Tôn đại thánh: Demi, cô có biết cái gì là kính già yêu trẻ hay không hả? Phải lễ phép hỏi thăm tiểu Linh: “Chị khỏe chưa ạ?” đó a~ Cô cũng quá không phúc hậu rồi. Khắc khắc...

Suzuki: Đại Tôn, cô thì có đức tính đó sao?

Demi: Chị thật thẳng thắn! Suất ngày người a~ Thần tượng! :love2:

Thiên Linh: * Trầm mặc* Rõ ràng rồi là người ốm mà, sao không ai quan tâm tôi. Huhu... Ủy khuất ủy khuất, tôi đau lòng chết mất... :hixhix:

Yuuri: Tiểu Linh, bé yên tâm. Còn có gia đây yêu thương quan tâm nàg :sofunny:

Bạch Lộ Phong Sương: Ài? Ai dám khi dễ Linh tỷ của tôi!? Còn nữa, ai dám giành Linh tỷ cùng tôi hả?

Thiên Linh: ... Tiểu Bạch, cuối cùng em cũng về. Trừ đại tỷ ra, mấy người kia đều bắt nạt chị. Mau tới dạy cho họ một bài học. Hắc hắc...

Ngón tay Thu nhanh chóng lướt trên bàn phím, gõ ra một loạt kí tự rồi ấn Enter, xong rồi còn không phúc hậu mà kèm theo hai tiếng “Hắc hắc”. Cùng đùa với mấy người này thực ra rất vui nha, họ diễn rất sâu đó.

Lúc này, phiền muộn về việc bị bỏ thuốc cùng với chuyện của Ruki gần như đã bị cô vứt hết ra sau đầu. Nhưng tiểu Bạch tan học rồi, không phải là hơn 5 giờ chiều rồi chứ? Thời gian trôi nhanh như vậy? Cô mới đăng nhập được một lúc thôi mà?

Nhìn nhìn đồng hồ ở góc phải màn hình, Thu thở hắt ra một hơi. Aizz... Đành off thôi, cô còn phải chuẩn bị bữa tối với soạn đồ để mai đi làm nữa. Nghĩ lâu như vậy rồi không biết mấy bà tám trong công ty có bàn tán cái gì xấu về cô không nữa.

Xem nốt mấy dòng tin nhắn mới gửi của nhóm bạn trên mạng xong, cô trả lời lại một câu rồi thông báo luôn, nếu không lại bị mấy người này phạt vì tội đột nhiên biến mất rồi.

Thiên Linh: Aizz... Đã hơn 5 giờ rồi, tôi phải làm việc nhà a~ Mọi người onl vui vẻ. Tội thắng a~ Bye bye.

Gửi xong câu này, Thu liền dứt khoát đăng xuất, thoát mạng, tắt máy tính rồi gấp lại và bỏ lên bàn, đứng dậy vươn vai một lượt rồi đi vào phòng bếp. Tuy nhiên, vừa đi tới cửa bếp, chuông cửa nhà cô lại vang lên. Đôi lông mày mềm mại khẽ nhíu lại. Giờ này mà đến nhà cô, không phải là Quân Lâm Ngao chứ?

Nghĩ như vậy, bước chân cô liền có chút do dự mà đứng khựng lại. Dù lúc sáng cô đã quyết định rằng sẽ không bài xích, ghét bỏ nam chủ nữa nhưng với tình hình hiện tại trong mối quan hệ của cô với Trần Cảnh Hạo khiến cô cũng ngại đối mặt với Lâm Ngao. Nhưng dù có phần lo lắng nhưng cô cũng tự an ủi bản thân rằng người đến có lẽ là người khác mà dù là phải thì việc cô ở nhà mà lại làm ngơ khách đến nhà đương như cũng không được tốt cho lắm. Nghĩ vậy, cô lại chậm chậm bước ra ngoài, đi mở cửa.

Thấy người tới là Trần Cảnh Hạo, trong lòng cô liền thờ phào một hơi.

- Sao anh lại đến đây?

- Anh đến thăm bạn gái mình, không được sao?- Cảnh Hạo hơi nhướn mắt, lưu manh cười với cô một tiếng.- Không muốn cho anh vào nhà hả?

Nghe anh nói vậy, cô có chút không tự nhiên mà đứng tránh sang một bên, chừa ra một lối để Cảnh Hạo đi vào nhà. Tuy trên mặt cô vẫn mang vẻ trấn tĩnh nhưng trong đầu cô nghĩ gì thì chỉ có cô mới biết.

Gào! Hồ ly! Anh cười như vậy làm cái gì? Tiếp tục diễn vai sát thủ giả tạo của anh đi a ==! Phải là nụ cười ôn nhu nhưng có chứa dao thì mới hợp với phong cách của anh mà~

Trong lòng Thu đã âm thầm rơi lệ. Cứ theo tình hình này thì có ngày cô sẽ bị sắc dụ lúc nào cũng không biết mất thôi. Bi ai cho một cô gái trẻ đẹp, tài giỏi như cô quá mà =.=|||

Thấy đã qua một thời gian khá lâu mà cô vẫn còn đứng ngơ ngẩn ở ngoài cửa, tuy không muốn cắt ngang dòng cảm xúc đang tuôn trào của người nào đó nhưng Cảnh Hạo đành phải một lần làm người xấu, đem cô trở về với thực tại.

- Tiểu Thu, anh đói bụng.- Một câu đa nghĩa, rất dễ khiến người ta liên tưởng miên man a~

- Đói sao không đi ăn mà còn tới đây? Anh rảnh lắm hả?- Thu lờm anh một cái sau đó liền đi thẳng vào phòng bếp. Thấy vậy, Cảnh Hạo cũng lon ton chạy theo sau. (Wind: “Lon ton”? Hình như mình dùng từ sai đối tượng :3)

- Báo bối, em chuẩn bị nấu cơm sao?

- Phiền anh xem lại một chút xem hiện tại đã là mấy giờ giúp. Giờ tôi không nấu cơm để ăn chẳng lẽ để tối nay ăn không khí mà sống qua?- Thu nhìn chăm chăm Cảnh Hạo, trên mặt bày ra một bộ chỉ hận không thể rèn sắt thành thép.

Nghe cô nói vậy, anh hơi ngượng ngùng mà đưa tay lên gãi gãi chóp mũi. Nhưng chỉ vài giây sau, Cảnh Hạo liền đã khôi phục sự tự nhiên như thường. Anh nhe răng cười nói:

- Đã vậy thì em có thể làm thêm phần của anh không? Đẳng nào cũng tiện tay mà. Còn nữa, phải gọi anh là “anh”, xưng là “em” nha. Chúng ta đang là người yêu đó.

Cảnh Hạo rất vui vẻ, tâm trạng tốt mà đưa ra yêu cầu với Thu, hai mắt còn bày đặt ra vẻ long lanh nhìn cô chăm chăm hại da gà da vịt toàn thân cô nổi lên hàng loạt. Ánh mắt này thật là... quá đáng sợ, thật khủng bố tinh thần và trái tim thiếu nữ yếu ớt của cô rồi @@.

- Anh biến ra ngoài kia giúp tôi, không đúng, giúp em.- Thu gấp gấp muốn đuổi Cảnh Hạo ra khỏi phòng bếp. Nếu anh ta còn tiếp tục ở đây làm nhảm rồi tiếp tục trình diễn những bộ dạng bất bình thường kia thì không biết đến tết năm nào cô mới có thể có cơm ăn nữa.

Thấy cô nghe lời như vậy, Cảnh Hạo rất hài lòng gật đầu một cái, khỏe mắt vẫn mang theo ý cười mà nghe lời đi ra ngoài. Bận rộn làm việc cả ngày để tranh thủ thời gian tới nhà Thu ăn trực, anh cũng đều có mục đích rõ ràng cả a~ Mà mục tiêu quan trọng nhất còn không phải là cùng cô bồi dưỡng tình cảm sao? Anh cũng không phủ nhận là chuyện anh chạy tới đây cùng cô diễn cảnh hai người ngọt ngào này để thị uy cùng Ruki kia nha. Đáng tiếc là anh ta lại không có nhà. Chắc...

Hào quang nam chủ a, không phải lúc nào cũng có thể phát huy tác dụng. Giống như Cảnh Hạo trong ngày hôm nay đó, ánh sáng của nam chính không có tác dụng đến hai lần rồi.

Chính vì tâm trạng rất tốt nên khi nhìn đồ vật trong nhà cô, Cảnh Hạo cũng đều đặc biệt thích. Lại phát hiện tờ giấy nhỏ được gấp lại đặt trên bàn, anh tiện tay mở ra xem. Để đồ tùy tiện như vậy, chắc cũng không phải giấy tờ quan trọng gì với cô.

Kết quả là khi nhìn vào mấy con chữ trên tờ giấy, tâm trạng anh lại tiếp tục vui vẻ đến nở hoa. Ừm... Người kia chạy mất cũng tốt, còn khiến kế hoạch bồi dưỡng tình cảm của anh với cô thuận lợi hơn a. Ai biết được là nếu tên Ruki kia còn ở đây thì cô có thể chấp nhận anh được hay không cơ chứ, nguy cơ rất lớn đó.

Trong khi Cảnh Hạo đang rất hứng thú với việc “khám phá” ngôi nhà của người yêu, Thu cũng đang bận rộn nấu nướng trong bếp. Cảnh tượng này nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Hơn nửa tiếng sau, đồ ăn cuối cùng cũng được nấu xong xuôi. Hương thơm của thức ăn bay ra cả phòng khách, làm Cảnh Hạo rất hưởng thụ mà hít vào một hơi thật sâu. Người cũng đã thấy ngon rồi a.

Người nào đó rất tự giác mà chạy vào phòng ăn để chuẩn bị ăn cơm. Thấy cô còn đang bận rộn bày thức ăn ra bát đĩa, anh cũng chạy đến giúp một tay, còn lăng xăng dọn đồ ăn lên trên bàn ăn. Cảnh Hạo của hiện tại hoàn toàn không có chút dính dáng gì đến những công việc của anh, từ đầu đến cuối đều là một bộ người đàn ông mẫu mực của gia đình a~

Thấy Cảnh Hạo hăng hái làm việc, Thu cũng không hề ngăn cản mà chỉ liếc một cái rồi chậm rãi tháo tạp dề ra, rửa tay rồi từ từ đi tới bàn ăn. Cảnh Hạo cũng rất ga lăng mà kéo ghế ra cho cô ngồi xuống xong mới đi tới chiếc ghế bên cạnh an tọa. Trong khi anh ngồi xuống, Thu cũng đã cầm bát lên xới cho anh và chính mình một bát cơm.

- Chúc ngon miệng!

- Chúc ngon miệng.

(Wind: Suýt chút nữa tag hi thành “ Itadakimasu” rồi :3)

Trong suốt bữa ăn, Cảnh Hạo vẫn rất nhiệt tình gấp thức ăn cho cô. Thu cũng không hề keo kiệt lời cảm ơn.

- Em ăn cá đi, anh gỡ hết xương rồi ^ _ ^ - Cảnh Hạo cười chân thành gấp cho cô miếng cá mà bản thân mới gỡ xương xong.

- Cảm ơn. Anh cũng ăn nhiều một chút. Đi làm cả ngày chắc anh cũng mệt rồi.- Cô không từ chối sự săn sóc của Cảnh Hạo, chỉ nói vài câu quan tâm anh. Chính Thu cũng không ý thức được lời nói của cô có bao nhiêu thân mật. Nghe lời của cô giống như người vợ lo lắng chồng mình làm việc mệt mỏi nên lo anh ăn không đủ chất sẽ khiến cơ thể không khỏe vậy. Có điều mờ ám nha.

Nghe được lời nói quan tâm của cô đối với mình, Cảnh Hạo vui vẻ cười một tiếng, cũng gấp cho chính mình một chút rau muống xào, ăn rất ngon miệng. Xem ra lần ghé thăm này của anh cũng không phải là thừa nha, ngược lại rất có ích là đằng khác. Ít nhất cô cũng nói được vài lời quan tâm với anh rồi.

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Sáng hôm sau, lúc cầm túi xách ra cửa đi làm, Thu liền thấy xe của Trần Cảnh Hạo đang dừng trước cửa nhà cô, chủ nhân của chiếc xe thì bộ dạng nhàn nhã khoanh tay dựa người vào xe. Dáng vẻ mang chút lười biếng này kết hợp với khuôn mặt siêu cấp đẹp trai cùng nụ cười ôn nhu tỏa nắng của anh quả là muốn lấy máu con gái nhà người ta a~ Sức hút thật đúng là quá lớn rồi. Bằng chứng là các cô, các dì và mấy nữ sinh, thậm chí là mấy bé gái bên hàng xóm đều đang nhìn anh đắm đuối con cá chuối a!

Không có thiên lí a! Ngay cả người già trẻ nhỏ cũng không thoát khỏi sức quyến rũ vĩ đại của nam chủ bảo sao những vật hi sinh nữ phụ xinh đẹp khác liều chết mà bám riết lấy nam chính nhà người ta (Trịnh Thu Thủy) a.

Mất thấy Thái Thu ra khỏi cửa, nụ cười trên môi Cảnh Hạo càng trở nên tươi tắn hơn, khí chất quanh người càng trở nên nhu hòa khiến người xung quanh âm áp một trận giống như đang được tắm gió xuân. Ánh mắt anh tràn đầy ôn nhu cùng vui vẻ nhìn cô gái đang từng bước đi về phía mình, đồng thời, anh cũng rất ga lăng mà chạy lại cầm túi xách cho người yêu đại nhân, một bộ dạng cưng chiều, yêu thương thật nhiều khiến những người khác cơ hồ đã ghen tị đến đỏ mắt với Thu. (Wind: Anh nhảm rồi :)) Sự thật là tỷ muốn đi ra trạm xe buýt nhưng do anh đứng chắn lối đi nên tỷ mới đi về hướng anh đang đứng :))).

- Cảm ơn.- Cảm giác trên tay bỗng nhẹ bẫng đi, lại thấy túi xách hiện tại đã yên vị trong tay của Cảnh Hạo, Thu liền phản ứng lại, thốt ra hai tiếng cảm ơn.

- Không có gì. Quan tâm bạn gái mình vốn là chuyện anh nên làm. Lần sau không cần lại nói ra từ này nữa, cảm giác có chút xa cách.- Cảnh Hạo nhìn cô lắc đầu cười.

Thu hơi gật đầu sau đó trầm mặc theo anh lên xe, ngồi tại ghế lái phụ theo ý muốn của anh. Khi cô vừa mới thắt dây an toàn xong, Cảnh Hạo cũng đã yên vị trong xe. Chỉ thấy anh mở nắp ngăn đựng đồ ở cạnh vô lăng rồi đưa cho cô một chai nước ép táo còn ấm.

- Em mới ốm dậy, uống nước ép táo này sẽ khiến thân thể dễ chịu hơn. Còn bữa sáng...

- Nếu anh chưa dùng bữa sáng thì chúng ta cùng đi ăn, dù sao hiện tại còn khá sớm.- Thu động nhận lấy sự quan tâm của người khác, cô không thích. Hơn nữa, khi thấy anh hết lần này tới lần khác quan tâm, lo lắng cho cô tí mĩ, chu đáo như vậy, cảm giác tội lỗi lại càng tăng thêm. Và lại, Trịnh Thu Thủy dường như cũng chưa quá quan tâm tới anh, hay là...

Không, không thể! Nếu cô còn nhẫn nhịn, không chừng chờ đợi cô phía sau chính là kết cục vạn kiếp bất phục. Trịnh Thu Thủy quá thông minh xảo hoạt, cũng rất ngoan tâm, những người cô ta không vừa mắt tuyệt đối sẽ không được sống yên ổn. Huống chi cô ta còn có vẻ hận cô như vậy.

Nghe được câu nói của cô, Cảnh Hạo vô cùng vui vẻ nên không hề chú ý tới những tia gầy gựa trong mắt cô, cũng không hề biết tới tâm trạng mâu thuẫn của cô gái bên cạnh. Anh chỉ biết rằng cô đã không còn quá hồ hững, lạnh nhạt, xa cách với anh như trước. Bước tiến này khiến anh vui đến bất diệc nhạc hồ, vui mừng đồng ý với đề nghị của cô.

Cảnh Hạo quen thuộc lái xe tới một nhà hàng, cũng là nơi mà trước kia anh thường xuyên tới ăn sáng. Hương vị đồ ăn ở đây rất tốt, nhất định có thể khiến cô hài lòng.

Khi hai người đã an vị tại một chiếc bàn gần cửa sổ, phục vụ cũng đã đi tới, tươi cười đưa menu cho cả hai.

Nhìn lướt qua menu một lượt, Thu liền lên tiếng.

- Một bánh Crepe Chocolate, cảm ơn.- Ngẩng đầu cười nhẹ một tiếng, nói ra lựa chọn của bản thân xong cô liền tiếp tục cúi đầu, dĩ nhiên đã bỏ qua một hồi ngần ngại của người phục vụ nữ. Cô gái này thật đẹp!

- Một tô phở bò và một bát súp gà cỡ nhỏ, cảm ơn.- Cảnh Hạo mắt lạnh hướng về nữ phục vụ vẫn còn đang ngần ngại vì nụ cười của mỹ nhân. Đáng giận! Anh còn chưa bao giờ nhận được nụ cười đó của cô đâu!

Nữ phục vụ nghe thấy tiếng nói đầy nam tính của người cùng đến với vị mỹ nhân đáng ngưỡng mộ kia mới ngưng ngừng luống cuống vâng dạ một tiếng rồi rời đi, bộ dạng giống như đang chạy trốn chết. Aizzz... Trách sao được cô ấy a. Đều là vì giọng điệu không tốt của bạn học nam nào đó. Thật là, với nữ nhân mà cũng có thể đồ găm... Còn đâu là sát thủ cáo tính luôn lí trí, nghiêm túc trong công việc a~

Thấy bộ dạng khó chịu của Trần Cảnh Hạo, Thái Thu kì quái nhìn anh một lát.

Người này thế nào lại bày ra cái vẻ mặt nhăn nhó như khi phải ớn như vậy a? Không phải mới đây vẫn còn vui vẻ, ôn nhu, nhã nhặn lắm hay sao? Còn cái giọng điệu lạnh lùng kia nữa, có thể đem nữ phục vụ dọa chạy mất dép kia, a, không đúng, là vội vàng chạy mất.

Nghĩ vậy cô liền có chút cảm thán. Không chỉ có nữ nhân có sở trường lật mặt như lật sách, nam nhân cũng có a. Nhìn xem, người lại quay lại với dáng vẻ thân sĩ ấm áp ban đầu rồi kia.

Trên bàn ăn hiện tại có chút yên lặng. Cảnh Hạo vẫn còn đang nhìn cô chăm chăm, dù biết hành động đó của anh thật là rất không lịch sự. Trong lòng anh khó chịu a! Sao cô có thể cười cùng với người khác trong khi đối với anh thì vẫn luôn là vẻ mặt băng sơn cơ chứ. Thật quá không công bằng rồi!

Ánh mắt ỳ khuất đáng thương của Trần Cảnh Hạo cứ như vậy phóng thẳng tới trên người Thu khiến da đầu cô một trận tê rần, cơ thể đột nhiên run lên một cái, da gà da vịt bắt đầu hiện lên.

Làm ơn tha cho cô đi. Một người đàn ông cao lớn, soái khí ngời ngời lại bày ra cái bộ mặt đó, có để cho cô sống không hả?

Đang lúc Thu đang khổ sở gào thét trong lòng, nữ phục vụ ban nãy đã rất kịp thời mà đưa đồ ăn đến, kịp thời cứu vớt cô. Gửi cho cô ấy một ánh mắt cảm kích, đôi mắt long lanh nhìn nữ nhân viên phục vụ khiến cô ấy lại tiếp tục ngoảnh lưng nhưng sau đó lại có chút mất tự nhiên mà hồi thần sau tiếng hắng giọng của người nào đó. Lần này, cô ấy tiếp tục chạy tót khỏi...

Cảnh Hạo hừ một tiếng khi liếc qua bóng dáng đang vội vàng rời đi của nữ nhân viên, đến khi đối mặt với Thu thì lại trưng ra bộ mặt tươi cười. Quan tâm đây bát súp gà tới trước mặt cô, bắt đầu mở miệng:

- Súp gà rất tốt cho sức khỏe của em, ăn một chút đi.- Kèm theo một nụ cười làm lóa mắt mọi người trong nhà hàng.

Có chút e ngại nhìn vào bát súp Cảnh Hạo gọi cho mình, Thu khẽ rùng mình. Trời mới biết rằng cô rất không thích ăn mấy đồ ăn như súp gà. Nhưng mà đây là anh quan tâm cô a, làm sao có thể từ chối thịnh tình của người ta cơ chứ?

Thu khóc không ra nước mắt, trần trụi nhìn bát súp gà, giống như lâm đại địch. Cũng vì cô đã đồng ý rằng sẽ không vì chuyện anh giúp cô mà nói lời cảm ơn, Thu cũng nén lại lời nói nơi cổ họng, mi mắt hơi run run, rốt cuộc cho được một thìa súp vào trong miệng. Sau đó, vị ngọt thanh cùng cái mặn đậm đà của súp lan tỏa trong khoang miệng, mùi thơm của nấm hương như thấm vào vị giác.

Ừm, không khó ăn, ngược lại cũng khá ngon. Nhà hàng này nấu ăn rất tốt nha.

Ăn thêm vài thìa nữa, ngẩng đầu lên thấy Cảnh Hạo vẫn không có động đũa mà vẫn ngồi nhìn chính mình ăn, Thu hơi mất tự nhiên, liền nói:

- Anh không ăn sao? Như vậy thế nào có sức làm việc. Nhà hàng này nấu rất ngon đó.- Xong còn khuyến mại thêm nụ cười. Đây là một trong số những lần vô cùng hiếm mà cô cười cùng anh. Thấy vậy, tâm trạng của Cảnh Hạo liền tốt hơn rất nhiều.

Cô quan tâm anh đó, còn cười đẹp đến như vậy. Thật tốt quá! Có lẽ sẽ cô đã dần mở lòng với anh rồi.

Hai người yên lặng ăn đồ ăn của chính mình, cũng không có nói thêm lời nào. Tuy nhiên, trong thâm tâm mỗi người đều đã có những thay đổi nhất định. Chỉ là, người nhận ra, người lại không hề hay biết. Một thời gian nữa, có lẽ Thu sẽ tìm ra được lý do nguyên chủ nghe theo lời Thượng đế mà mang cô tới nơi này...

_____Ta là phân cách tuyến_____

Đưa Thu tới công ty, Cảnh Hạo đột ngột hôn lên trán cô trước mắt “bản dân thiên hạ” xong rồi nhanh chân chạy mất, để lại một người vẫn đơ người ra đứng đó, sau một lúc mới hồi phục lại tinh thần.

- Trần- Cảnh- Hạo! Khi khác anh chết với tôi!- Người nào đó nghiêng răng ken két nói nhỏ vài câu, vừa đủ để chỉ mình cô mới có thể nghe được. Tiếp đó, dưới ánh nhìn chòng chọc vừa đồng nghiệp, cô cũng nhanh chân chạy vào trong công ty.

Thu đoán không hề sai. Khi cô đi làm lại quả thực có khá nhiều tin đồn không hay về cô đang lan truyền trong công ty. Chuyện cô là nhị tiểu thư ngu

ngốc, háo sắc, độc ác trong lời đồn của người khác dĩ nhiên đã bị rất nhiều người trong công ty biết được. Hơn nữa, ngay cả thân phận con gái nuôi Chủ tịch Lưu của cô cũng bị mọi người biết được. Bởi vậy, trong công ty hiện tại đang có lời đồn rằng cô dựa vào quan hệ mới có thể bước vào công ty. Họ hoàn toàn phủ nhận những việc mà cô đã làm, cũng cực lực bác bỏ những cố gắng cùng thành tích của cô.

Con người là vậy. Nhiều khi chỉ cần là một lời nói vô ý của một người cũng có thể gọi lên nhiều suy đoán khác nhau của những người khác. Chỉ cần thấy nhiều người nói đến, họ sẽ tự giác tin vào những chuyện có thể là không hề có thật. Một truyền mười, mười truyền trăm, lời đồn ngày càng được củng cố, càng khiến mọi người tin tưởng hơn.

Lời đồn cùng những suy đoán đầy tính ác ý này đối với Thu quả thật giống như con dao hai lưỡi, dù cầm vào đầu nào cũng sẽ gây ra thương tích. Nếu cô lên tiếng biện giải, người ta sẽ nói cô có tật giật mình, là càng tỏ càng đen. Còn nếu cô im lặng, họ sẽ nói đó là do cô ngầm thừa nhận. Quả thực là tiến thoái lưỡng nan.

Người xưa có câu: “Trăm năm bia đá cũng mòn, ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ”. Lời nói của người đời quả thực rất đáng sợ!

Môi hồng khẽ mím lại một đường, Thu không lên tiếng biện minh, cũng không hề tỏ ra bối rối, e ngại, xấu hổ cùng quần bách, vẫn kiên định bước đi. Việc này khiến một số người có tâm gây rối vô cùng không hài lòng nhưng vẫn không làm gì được. Nói gì thì nói, cô cũng là người của Trịnh gia- một trong bốn gia tộc lớn mạnh nhất thành phố A này lại còn là con gái nuôi của Chủ tịch, muốn động đến cũng không phải dễ dàng.

Cứ như vậy, trong lời bàn tán không chút thiện ý của những đồng nghiệp trong tập đoàn, sự lạnh lùng trên mặt Thu vẫn chưa một lần giao động, một đường đi thẳng tới phòng làm việc của bộ phận ngoại ngữ trên tầng 10. Khi vừa bước vào phòng, mọi người bên trong liền hướng ánh mắt về phía cô. Thu khẽ cười.

- Mọi người, buổi sáng vui vẻ.

Nghe lời chào của cô, một vài người thiện ý cười đáp lại, cũng có một số người không khách khí quay đầu đi luôn. Thu cũng không hề lưu tâm tới những người này. Suy nghĩ của họ, cô muốn quản cũng không được a.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Vừa ngồi vào bàn làm việc của chính mình, chị Lý ở bên cạnh đã kéo ghế vào ngồi sát bên người cô.

- Em khỏe hẳn chưa mà đã đi làm vậy? Dù sao hôm nay cũng là ngày làm việc cuối cùng trong tuần, em nghỉ luôn có phải là khỏe hơn không? - Chị nhỏ giọng thủ thỉ với cô. Chị là lo lắng cô mới ốm dậy mà lại nghe được mấy lời nói chẳng ra gì của người trong công ty mà tiếp tục sinh bệnh a! Rõ ràng cả chị, tiểu Trần cùng trưởng phòng đều không có nói gì, tại sao thân phận của cô bé này đã bị phơi bày hết rồi? Thật không biết là tên thất đức nào lan truyền tin đồn vớ vẩn này nữa. Nói ra thân phận của người ta thì cũng thôi đi, còn lan truyền tin tức không có thật! Thái Thu này nhìn thế nào cũng thấy khác xa so với lời đồn. Khí chất trầm tĩnh, lạnh lùng của cô bé này cũng không phải chỉ ngày một ngày hai mà có được. Mà ngay từ ngày đầu tiên đi làm cô bé cũng rất thân thiện a.

- Em còn nghĩ nữa không biết người ta sẽ đem em nói thành cái dạng gì nữa. Vẫn nên đi làm được ngày nào hay ngày đó vậy. - Rồi mắt khỏi màn hình máy tính, Thu quay sang trả lời chị Lý, khỏe môi cô còn kéo lên một nụ cười nhạt nhẽo. Về mặt này kết hợp với lời nói của cô tuyệt đối có thể dọa tới người có tật giật mình a. Mấy người còn đang rỉ rả bàn tán về chuyện của cô cũng đã biết lẽ mà ngậm miệng lại. Tuy nhiên, cô không có bản lĩnh dọa người như các nam chính, không có bộ dáng chọc người yêu thương, che chở như của nữ chính mà còn là nữ phụ cần phải tiêu diệt, mấy người này đều nghe lời nói của cô hết mới là chuyện lạ tiểu thuyết đấy :))!

- Haizz... Vậy em làm việc đi. - Chị Lý bắt đầu đi liếc nhìn những người khác một chút xong liền trở lại với công việc của mình. Có vài người đã đi công tác rồi cũng đỡ hơn vài lời nói. Công việc dịch thuật này của các cô đã định sẵn rằng sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi, dù là tập đoàn quốc tế, công việc cũng không nhiều hơn bao nhiêu bởi bộ phận ngoại còn có rất nhiều người. Thật đúng là tạo cơ hội cho người ta rảnh rỗi mà đi tám chuyện bát quái, nghĩ cách hại người khác, còn có thời gian để đố kị, ghen ghét với kẻ khác. Đúng là phiền phức.

Một lúc sau, đang lúc cô đang ngồi chăm chú vừa tra từ điển chuyên môn, vừa dịch văn bản, điện thoại nội bộ trên bàn làm việc reo lên. Cô gắng gở nốt hai từ cuối cùng trong câu bằng một tay, tay còn lại cô liền cầm điện thoại áp vào tai.

“Cô Trịnh?” - Từ trong ống nghe vang lên giọng nói của một người đàn ông. Thu có cảm giác cô đã từng nghe tiếng nói này rồi.

- Vâng?

“Mời cô lên văn phòng chủ tịch, ngay lúc này.”

Giờ thì cô biết bản thân đã nghe qua giọng nói này từ đâu rồi. Đây còn không phải là trưởng thư ký của Chủ tịch sao? Mấy ngày trước cô mới gặp qua anh ta nữa mà.

- Tôi đã biết.

Kéo ghế đứng dậy, Thu nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc dưới con mắt của mấy người rảnh rỗi. Mặc kệ đi, họ muốn nhìn thì nhìn, dù sao cũng đâu có phạm vào quyền con người của cô, cô đây muốn cấm còn chưa đủ tư cách à.

Đứng trước cửa phòng chủ tịch, cô liền ổn định lại tâm trạng của bản thân một chút rồi mới đưa tay lên gõ cửa, sau đó liền mở cửa bước vào. Phòng chủ tịch cách âm rất tốt, là để phòng ngừa cho trường hợp những cuộc thảo luận bên trong bị người khác nghe được. Chính vì vậy, người bên ngoài không thể nghe được động tĩnh bên trong, còn người trong phòng lại có thể nghe được tiếng động truyền tới từ bên ngoài. Đây cũng chính là điểm phát triển trong thiết kế- xây dựng của thế kỉ 22.

Thấy cô đã vào trong phòng, Lưu Huy chỉ vào bộ sofa bằng da màu đen, ra hiệu cho cô ngồi xuống rồi chính ông cũng đi tới ngồi tại chiếc ghế gần.

- Ta xin lỗi vì đã không thể đến thăm khi con nhập viện. Hiện tại đã khỏe hơn rồi chứ?- Lưu Huy chậm rãi lên tiếng, trong lời nói còn mang theo ý tứ hối lỗi khiến Thu cảm thấy có chút hài hước. Sao bố nuôi của cô hiện tại lại giống như một đứa trẻ đang hối lỗi vậy chứ? Công việc của ông bận rộn như vậy làm sao có thể vì cô bị cảm nhẹ mà hoãn lại? Hơn nữa, cô nhập viện mới hơn một ngày liền chuyển về Trịnh gia sống, ông không thể đến thăm cô cũng là lẽ đương nhiên. Ông dường như không được thích nhà họ Trịnh thì phải?

- Con khỏe rồi mà, bố nuôi yên tâm đi. Gọi con lên đây, bố nuôi có việc gì muốn giao cho con sao?

- Sức khỏe của con thực sự đã không còn vấn đề nữa rồi chứ?- Lưu Huy lo ngại nhìn cô thêm một lúc.

Thấy nét mặt lo lắng của ông, Thu phì cười. Sau đó, cô liền lên tiếng bắt đầu trấn an ông.

- Con khỏe từ hôm qua rồi, nhưng vì lười nên hôm nay mới đi làm đó, thưa papa đại nhân!- Có dung giọng điệu chắc như đinh đóng cột mà khẳng định với ông, xong còn cười tươi một cái, trong lòng là một mảnh ấm áp. Sống hai kiếp người, cuối cùng cô cũng có thể được hưởng cảm giác được người khác quan tâm, lo lắng. Bố mẹ nuôi thì có làm sao? Còn tốt hơn là không có a.

- Vậy thì tốt rồi. Ta còn đang lo rằng sẽ phải đổi người đi công tác ở nước V đâu.

- Bố nói... là nước V sao?- Nhắc đến quê hương của bản thân ở kiếp trước, cô khó nén nổi vui mừng mà run run hỏi lại ông. Sau đó, dường như nhận ra cảm xúc của bản thân có phần hơi quá đáng, cô mới từ từ áp chế sự vui sướng cùng mong đợi trong lòng.

Thấy phản ứng mạnh mẽ của cô con gái nuôi, Lưu Huy có chút khó hiểu. Nước V đối với con bé đáng ra phải là hoàn toàn xa lạ, không phải sao? Vậy vì lý gì mà khi nghe đến tên quốc gia này, con bé lại có vẻ vui mừng, kích động đến như vậy? Ông nhớ cô vẫn luôn duy trì vẻ mặt bình tĩnh trước mặt mọi người kia mà?

Tuy rất thắc mắc về thái độ của cô, song, ông cũng không thể không dừng lại mà tiếp tục nói:

- Đúng là nước V. Tập đoàn chúng ta cùng với Quân thị có một dự án hợp tác ở bên đó. Lần này con sẽ đi cùng Phó tổng giám đốc Quân thị. Ta tưởng cậu ta đã nói với con điều này rồi chứ?

- Dạ? Phó tổng của Quân thị? Là Quân Lâm Ngạo?- Sao lại có phần của anh ta trong này a?

- Đúng rồi. Đây là dự án quan trọng, lại có sự hợp tác của một công ty khác bên đó, ta lại không thể đích thân đi, đành để cho hắn tới. Nghe giám đốc Trương nói rằng con rất thạo tiếng Việt, lại ứng xử tốt, ta liền đề cử con, hắn cũng đồng ý ngay.

- Người không lo lắng con sẽ làm hỏng việc sao ạ? Dù gì thì con mới vào công ty được gần hai tháng mà đã được tham gia vào hoạt động quan trọng của tập đoàn, người khác sẽ không phục.

- Ta tin tưởng vào mắt nhìn của giám đốc Trương, cũng tin tưởng vào chính mình, con sẽ không để hỏng việc. Còn cách nhìn của người khác về con? Họ có thể quản được việc của ta sao?- Nói đến đây, trong mắt ông lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Nói ra thân phận của Thái Thu cũng không sao, còn có thể giúp cô tạm thời áp xuống một vài đồng nghiệp vẫn luôn cùng cô đối nghịch. Nhưng việc đáng nói ở đây là người kia còn dám lan truyền tin đồn thất thiệt, khiến người trong trụ sở chính đều đồng loạt nghi ngờ phẩm cách và tài năng của nó thì dù người kia có là ai cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Tốt nhất là người lan truyền tin đồn nên cẩn thận một chút, đừng để ông tra ra được là ai làm, nếu không... ông không thể nói trước được điều gì sẽ xảy ra. Con gái của Anna là người bọn họ muốn hãm hại là có thể thực hiện mong muốn luôn được sao? Tưởng ông chết rồi à? Còn hại ông mấy ngày nay bị vợ lạnh nhạt vì không biết bảo vệ con gái nuôi, đúng là tức chết mất.

Nhìn vào tia sáng lạnh nơi đáy mắt của ông khi nói dứt lời, Thu thoáng trầm ngâm. Tuy cô không biết được quan hệ giữa mẹ ruột của mình với vợ chồng Lưu Huy thân thiết đến đâu nhưng nhìn vào sự quan tâm, bảo bọc của hai người họ đối với mình, cô liền đã đoán ra được phần lớn. Ông bất mãn với tin đồn bất lợi với cô đến như vậy, còn không phải vì quan tâm cô sao?

- Phải rồi, Thu nhi, con cũng đừng để ý đến lời nói của mấy kẻ rảnh rỗi trong công ty. Đều là lời đồn vớ vẩn, ta sẽ giải quyết nhanh nhất có thể.- Bùng

tĩnh từ trong dòng suy nghĩ, Luru Huy hướng cô tiếp tục nói.

Thu từ từ cười nhìn ông.

- Thật ra lời đồn không phải là không có căn cứ. Trước đây con vẫn luôn sống giống hệt lời đồn đại mà. Bố nuôi không tưởng tượng nổi lúc đó con sống buông thả đến nhường nào đâu. Có thể nói là con liên tục câu tam đáp tứ đó. Hơn nữa, dù gì mọi người cũng đều biết. Nếu bố kiên quyết cấm đoán thì sẽ chỉ càng khiến người khác có cơ hội bôi nhọ thêm thôi. Thanh danh của con vốn không tốt, đen thêm một chút cũng không có gì khó chấp nhận. Chỉ cần con không để ý là được rồi. Một thời gian nữa họ sẽ tự sẽ quên thôi. Và lại, con cũng sắp trở lại trường rồi. Con chỉ học chuyên ngành ngoại ngữ ba năm nên năm sau sẽ tốt nghiệp. Vậy nên con muốn dành nhiều thời gian cho việc học tập nên có thể sẽ ít đến công ty. Dù sao thì nhiệm vụ công việc của con cũng khá tự do mà. Nhưng mà con từ chối sự chu cấp của Trịnh gia rồi, đành phải ăn bám bố mẹ nuôi một thời gian thôi. - Thu cười tình nghịch nhìn Luru Huy, nói ra ý kiến của bản thân.

Lúc trước, khi quyết định tìm việc và từ chối nguồn trợ cấp của Trịnh gia, cô đã tính sẵn tất cả. Với tiền lương của cô ở Thịnh Thế, chỉ cần tiết kiệm 4, 5 tháng là đủ để đóng tiền học rồi, cô nói vậy chẳng qua để bố nuôi không cau có nữa thôi.

Nghe lời cô nói, Luru Huy kì quái nhìn lại cô một lượt. Thế nào ông cũng không thể liên hệ cô bé thông minh, nghiêm túc này với người ngu ngốc bí ối, háo sắc trong lời đồn làm một. Bất quá nếu cô đã nói như vậy thì ông đành phải dừng lại hành động thôi. Chính ông cũng biết rằng dù bản thân có áp xuống tin đồn nhưng lại không thể triệt để cấm cản người khác bàn tán. Mặc dù mặt ngoài họ có thể không nói gì nhưng có khi sau lưng đã gắn thêm cho con bé cái mác cạy mình có quyền thế mà lên mặt.

- Được rồi, vậy con trở lại làm việc đi. Chuyển công tác là vào thứ Hai tuần sau nhé.

- Dạ, con biết rồi. - Thu đứng dậy, cúi người chào ông một cái xong liền xoay người đi ra cửa. Lúc này, cô mới dám thể hiện ra sự hỗn loạn nơi đáy mắt.

Đi công tác tại nước V khiến công rất vui nhưng người đi chung lại khiến cô không dám đổi mặt. Cứ cho là anh ta thực sự có tình cảm với cô thì cô cũng không thể đáp lại, hơn nữa bây giờ cô còn nhiều hơn một người bạn trai danh xứng với thực- Trần Cảnh Hạo, cô lại càng không thể cùng Quân Lâm Ngao có kết quả!

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Trở về nhà sau khi tan làm, Thu vô cùng ngạc nhiên khi thấy cửa nhà không hề khóa. Rõ ràng là lúc đi làm cô đã khóa cửa rất cẩn thận rồi mà? Chẳng lẽ là do cô già rồi đăng trí? =,=

Ôm tâm trạng hoang mang bước vào trong nhà, lại thấy đèn trong bếp đã mở sáng, thêm vào đó là những tiếng động lạ, cô liền đặt túi sách xuống sofa rồi chạy vào trong bếp.

Kì lạ thật. Rốt cuộc là ai đang ở trong nhà cô à? Có khi nào là bị trộm không vậy? An ninh trong khu này rất tốt mà...

Đứng ở ngoài cửa ngó vào bên trong, hiện ra trước mắt cô là thân hình cao lớn của một người đàn ông trẻ tuổi. Trong nháy mắt, miệng cô liền há ra nhưng rất nhanh liền ngậm lại. Khụ! Cô là bị kinh hách a~ Vì cái quái gì mà Trần Cảnh Hạo có thể vào nhà trong khi cửa bị khóa à? Phải biết rằng chìa khóa nhà là do cô giữ đó! Còn chìa khóa dự phòng... Hơ, đúng rồi, là chìa khóa dự phòng. Chẳng lẽ là tên này nhân lúc cô không để ý mà chồm mắt chùm chìa khóa nhà? 3

Sự thật là điều Thu đoán không hề sai. Bạn nam nào đó nhân dịp tham quan nhà Thu vào lúc cô nấu ăn đã “tiện tay” cầm luôn chùm chìa khóa dự phòng cô để trên tủ đầu giường. Thu vẫn luôn có thói quen khá xấu là những thứ được gọi là đồ dự phòng thì cô thường sẽ không để ý tới. Nhớ có một lần cô bị mất chìa khóa xe đạp ở trường, lúc ra nhờ bác bảo vệ cắt khóa, bác có hỏi có rằng có chìa khóa dự phòng hay không, cô liền bối rối. Nghĩ đi nghĩ lại một lúc cũng không biết mình còn giữ khóa hay không, cô đành phải nhịn đau mà kiên quyết nhờ bác cắt khóa. Sau đó vài ngày, vào lúc cô dọn dẹp nhà một lượt, cuối cùng lại thấy chìa khóa xe rơi dưới gầm giường. Khi cần nói cũng biết lúc đó cô điên như thế nào. Cái khóa xe đạp ba chục nghìn của cô à! @@

Khụ! Tiếc của không đúng lúc. Hiện tại cô phải lo cho an toàn của chính mình đã chứ. Với cái tình hình này, cô còn có thể sống yên ổn mới là lạ. Tại sao cô lại bất cẩn như thế cơ chứ!? Hối hận ~ing. Hai hàng lệ tuôn trào a~ T.T

Nghe thấy tiếng động truyền tới từ phòng khách, Trần Cảnh Hạo liền rời tầm nhìn khỏi nồi canh đã sôi, với tay tắt bếp. Thấy Thu còn đang ngơ ngẩn đứng trước cửa bếp, khuôn mặt lại vô thức bày ra vẻ phụng phịu, cảm thấy cô rất chi là đáng yêu nên liền tiến lại gần, giơ hai tay lên mà ra sức bẹo má cô.

Ừm, cảm giác thực sự rất tốt nha. Mềm mềm, mịn mịn lại trơn nhẵn, càng sờ càng thích.

Cảnh Hạo rất tự nhiên, cũng vô cùng thích thú với cảm giác mềm mại vô tận khiến anh yêu thích mà không để ý tới việc bản thân đã vô giác đánh thức cô

khỏi dòng suy nghĩ. Thực ra cũng không thể trách anh a~ Nào có mấy khi anh được ăn đậu hũ của tiểu Thu nhà anh đâu chứ. Hiện tại đã được quang minh chính đại (?) mà hành động, đương nhiên phải chăm chú, ra sức hưởng thụ nhiều hơn một chút, cảm giác thực sự rất tốt đó.

Thu đen mặt nhìn con người đang chăm chú kéo kéo má cô, còn bày ra bộ mặt vô cùng hứng thú và vui vẻ. Bộ nhìn mặt cô trông dễ bắt nạt lắm hả? Tên này cũng dám mang da mặt cô ra làm trò tiêu khiển? CMN chứ! Đùng là không coi cái người đang sống sờ sờ là cô đây ra gì mà. Đã tự tiện vào nhà cô chơi đùa thì thôi đi, còn dám tự nhiên như ruồi mà sà tới khi dễ cô! Hồ không ra uy thì anh ta còn tưởng cô là mèo giấy hả!?

Dùng sức lôi bàn tay to lớn không an phận của Cảnh Hạo ra từ trên mặt mình, cô ném cho anh một cái nhìn sắc lẹm như dao cạo khiến người nào đó ngưng ngừng thu tay lại.

- Em về rồi hả?- Cảnh Hạo cười vô cùng ôn hòa, bày ra thái độ vô cùng lấy lòng đối với Thu. Tuy rằng lúc sờ má cô anh rất vui vẻ nhưng là, nếu làm cho bảo bối không vui, vậy thì hạnh phúc của anh liền mọc cánh bay mất rồi a.

- Sao anh vào được trong nhà?- Không hề trả lời câu hỏi có phần vô nghĩa của Cảnh Hạo, cô liền hỏi ngược lại. Tuy rằng đã đoán được phần nào nguyên nhân anh có thể mở khóa, nhưng cô vẫn muốn hỏi thêm một chút. Cô không thích cảm giác không rõ ràng nga.

Nghe cô hỏi vậy, Cảnh Hạo liền giơ ra chùm chìa khóa nhỏ lắc lắc trước mặt cô, miệng cười đến xuân phong đắc ý, không hề có một chút cảm giác ngưng ngừng nào. Không những vậy, anh còn vô cùng mặt dày mà nhả ra một câu làm cô tức muốn phun máu mà không làm gì được.

- Anh thấy chùm chìa khóa này ở trong phòng ngủ của em nha. Nghĩ là nếu em có việc gì ngoài ý muốn mà anh lại là bạn trai của em, phải để ý một chút nên liền cầm lấy. Không ngờ lại thực sự hữu dụng. Hôm nay anh tan làm sớm nên mua một chút đồ tới đây nấu ăn cho em. Người ốm cần phải được bồi bổ nha, anh còn là bác sĩ, đương nhiên sẽ biết thứ gì tốt cho em hơn rồi. Thế nào? Có phải là rất cảm động hay không?

Cảm động cái mẹ anh chứ!

Nghe từng câu từng câu anh nói, Thu cảm thấy bản thân thật vô cùng muốn văng tục. Cô hận đến nghiền răng ken két nhưng quả thực là Trần Cảnh Hạo nói vô cùng hợp lý, cô cũng không thể nào phản bác. Thôi, đành chấp nhận chịu uất ức thôi. Tại sao số cô vẫn không thể nào thoát khỏi chữ “nhẫn (nhịn)” cơ chứ!

Ở Trịnh gia bị Trịnh Thu Thủy tính kế, cô nhịn. Ở công ty bị nói xấu, cô nhịn. Kiếp trước bị người ta xua đuổi, khinh bỉ, cô cũng nhịn. Hiện tại có bạn trai, cô cũng phải nhịn. Mẹ nó! Rốt cuộc là cô phải nhẫn nhịn đến tận khi nào đây hả!?

Nhận thấy tâm trạng của cô không được bình thường, Cảnh Hạo liền ngừng lại việc trêu đùa. Tại sao anh lại có cảm giác rằng cô đang cố gắng dồn nén một thứ cảm xúc nào đó, mà nó dường như còn khiến bảo bối của anh khó chịu? Trong tâm liền xuất hiện cảm giác lo lắng bồn chồn. Sao sắc mặt cô lại kém như vậy?

- Tiểu Thu! Thu! Em làm sao vậy?- Ánh mắt trống rỗng của cô khiến tim anh co rút từng đợt, đau đớn. Anh chỉ nói đùa vài câu, tại sao cô lại bị biến thành dạng này rồi?

Có được sự tác động từ phía Cảnh Hạo, một lúc sau, cô một lần nữa tỉnh lại từ hồi ức đầy sự giày vò. Tuy vậy, từ khóe mắt cô lại chảy ra những giọt lệ trong suốt, ánh mắt vẫn có phần mờ mịt. Cô như vậy, khiến Cảnh Hạo bỗng chốc trở nên hoảng loạn.

- Làm sao vậy? Là ai bắt nạt em?- Bàn tay to lớn, ấm áp của anh vội vàng lau đi nước mắt trên mặt cô. Tâm trạng bối rối khiến anh không khống chế được lực đạo của chính mình, bàn tay có phần dùng sức chà sát trên mặt Thu khiến nước mắt cô càng rơi nhiều hơn. Cô muốn xả hết những uất ức mà bản thân đã phải chịu, cho dù là của kiếp trước hay kiếp này. Không phải là cô dễ dãi, mà bởi vì cô đã không thể kìm nén nổi nữa rồi. Hành động của Trần Cảnh Hạo hồi nãy vừa đúng làm cho giọt nước tràn li, khiến sức chịu đựng của cô trực tiếp trở về với con số 0. Cô rất tức giận a! Bởi vậy, cô quyết định phải khóc cho ướt áo hần, sau đó lau hết nước mắt nước mũi vào, triệt để là bản áo tên đáng ghét này. Phải khiến hần mất đi hình tượng sạch sẽ, nho nhã. Hừ!

(Wind: Sao chị đột nhiên lại ngây thơ như vậy làm cái gì? =.= Thu: Tôi ngây thơ lúc nào hả? Đó là hành động trả thù có sáng tạo nhất quả đất, một đứa nhỏ ngây thơ như bé sao có thể lĩnh ngộ được cơ chứ * Liếc mắt khinh bỉ+ uy hiếp* Wind: * Trầm mặc* Coi như chị giỏi _ _)

Thấy cô không hề đáp lại chính mình mà còn ra sức khóc lớn hơn, Cảnh Hạo đã gấp gấp đến luống cuống chân tay. Cuối cùng, không biết anh nghĩ gì lại đem môi mình áp vào môi cô, trực tiếp dùng hành động ngăn chặn lại tiếng khóc khiến anh đau lòng. Quả nhiên hành động này khiến cô ngay lập tức liền yên ổn, có điều thân thể đột nhiên cứng ngắc cùng đôi mắt mở to đã triệt để bán đứng cô. Lần này cô đơ thật rồi...

Cô là người gỗ, cô rất ngu ngốc, cô không biết cái gì cả... Bạn nhỏ Thái Thu đang tự thôi miên chính mình. Nhưng mà sự thật vẫn mãi là sự thật, cô không thể giả chết mãi a. Có một điều không thể chối cãi là cô đã khóc đến đất trời đảo lộn trước mặt Trần Cảnh Hạo, còn bị người ta cưỡng hôn a!

- A!- Cô bỗng kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Cảnh Hạo rất không hài lòng với thái độ lơ đãng của cô gái nhỏ trong lòng anh. Thực sự là ban đầu anh chỉ đơn giản muốn cô ngừng khóc nhưng khi tiếp xúc với làn môi mềm mại, ấm áp của cô, anh lại không thể khống chế mà tiếp tục muốn nhắm nháp đôi môi nhỏ ngọt ngào này. Chiếc lưỡi to lớn mạnh mẽ càn quét trong khoang miệng cô, thoải mái đùa giỡn với chiếc lưỡi thỏm tho đáng yêu. Cho đến cuối cùng, khi Thu cảm thấy bản thân đã sắp ngạt thở, anh mới thỏa mãn mà buông tha cho cô. Đến lúc này cô mới hoàn hồn thức tỉnh. Nhưng điều đó thực sự không hề có ích lợi gì a. Sự thực là hai chân cô đã vô lực rồi.

Cả người cô như mất hết sức lực mà dựa cả vào người Cảnh Hạo. Hơn nữa, nếu không phải anh đang ôm chặt eo cô thì cô đã ngã ra đất rồi.

Tuy có phần không thoải mái vì sự thân mật quá mức này của hai người nhưng Thu thật sự hết cách rồi, không dựa vào anh thì cô sẽ ngã nhào. Bởi vì tâm trạng uất hận vì bản thân vô lực, cô lại càng ra sức hít thở không khí khiến bộ ngực phồng càng thêm căng thẳng làm con sói nào đó phải nhin đến khổ sở. May mắn cô vì có nghị lực tốt, chỉ một lúc sau đã tự mình đứng được, còn tự giác đứng cách xa anh thêm 1 mét. Mất đi cảm giác mềm mại, ầm ập cô mang đến, lồng ngực anh có chút trống rỗng. Ngay sau đó, chứng kiến bộ dạng đề phòng của cô, anh lại buồn cười. Cô bé này cần gì phải cảnh giác như vậy chứ, anh đâu có ăn cô đâu.

- Háo sắc!- Cô nghiêng răng nghiêng lợi quăng cho anh hai tiếng.

- Chỉ háo sắc với em thôi mà!- Anh cười tươi đáp lại.

- Mặt dày, vô sỉ!- Cô tiếp tục bồi thêm hai từ.

- Cũng với mình em thôi!

- Hừ!- Sao trình độ sến súa của tên này có thể tăng nhanh như vậy???

Trong vô thức, khoảng cách của hai người đã được rút ngắn lại rất nhiều. Chỉ là... không ai nhận ra...

=====HT 2=====

(Cái này khuyến mại cho mọi người :)))

Wind: Chào mừng mọi người đến với chương trình phỏng vấn hậu trường!

Khán giả: Vỗ tay nhiệt liệt a~ :))

W: Tại sao chỉ có lời nói a, hành động đâu? * Roi lệ ~ing*

Khán giả: Chúng tôi chỉ vỗ tay cho soái ca, mỹ tỷ thôi :))

W: Số tôi thật là khổ a~

Khán giả: Mau cho người tham gia chương trình lên sân a!

W: * Lau nước mắt* Huhu... Tiểu Thu, tiểu Hạo, còn có tiểu Quân, tiểu Lâm nữa, mau ra mắt khán giả a~

Khán giả, Thái Thu (TT), Cảnh Hạo (CH), Lâm Ngạo (LN), Hàn Lâm (HL): ... Wind/ Mẹ à, người đang làm má mì sao?

W: Vớ vẩn! Máy người mới là má mì! Được rồi, vào chủ đề chính nào. Hỏi Tiểu Hạo trước. Con có hài lòng về sự sắp xếp của ta không nha?

CH: Quá tốt! Mẹ là người mẹ tốt. * Cười vui vẻ*

W: Aida... Ta luôn là người mẹ lương thiện mà ~ Thật là ngượng ngùng.

Khán giả:... * nhìn trờ* Ấy da, trời hôm nay có gió lớn nha.

HL: Có người bị ảo tưởng rồi.

CH: Thật xấu hổ khi tôi có một bà mẹ bị mắc bệnh hoang tưởng nặng như vậy còn muốn bày ra cho thiên hạ chiêm ngưỡng!

TT:... Mẹ có cần gặp bác sĩ không?

W: Tiểu Quân, tiểu Lâm, hai con không thể vì ta lạnh nhạt với các con mà sinh ra bất mãn nha. Còn tiểu Thu nữa, ta là đang làm chuyện tốt cho con đó.

HL: Hừ... Biết là tôi bị lạnh nhạt rồi sao? * Cười lạnh*

LN: Người mẹ không phúc hậu. Lợi dụng con trai xong rồi thì liền vứt bỏ! * Lườm*

W: Oan ức quá. Ta rõ ràng là muốn các con có thời gian chuẩn bị tốt tinh thần chiến đấu với tình địch mà. Sắp tới vợ các con lại gặp thêm hai người rồi.

TT, CH, LN, HL: Cái gì???

W: Nha! Tiểu Thần với tiểu Hàn của chúng ta sắp trình diện nha :))

Khán giả: Woa! Thật phần khích! :love2:

4 người: Tôi không muốn phỏng vấn nữa!

W: * Phất tay* Ta cũng không cần nữa. Các con hết giá trị lợi dụng rồi :))

Khán giả: * Vẫy khăn tay* Hẹn gặp lại nha, soái ca, mỹ tử :))

_____ End HT 2 _____

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Sau khi sắp xếp bát đĩa lại thật ngăn nắp, Thu liền ra khỏi nhà bếp. Vừa đặt chân vào phòng khách, thân hình cao lớn của người nào đó đang nằm trên sofa đập ngay vào mắt cô. Tên này...

Thu đen mặt nhìn chỗ nam đang vô cùng tự nhiên mà bày ra bộ mặt vô cùng lười biếng cùng hưởng thụ chiếm lấy chiếc sofa cô yêu thích, tay còn cầm chiếc điều khiển của tivi chuyển kênh liên tục, vẻ mặt rất là thích ý. Sao lại thế này a? Rốt cuộc ai là chủ nhà này vậy?

- Sao anh còn chưa về nữa?- Mồ nữ rất bất mãn bước lại gần sofa, trên mặt toàn bộ đều là biểu tình khó chịu.

- Mai là chủ nhật ha?- Không đề ý đến câu hỏi của cô, Cảnh Hạo rất tự nhiên đặt ra câu hỏi khác chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh.

- Còn có thể là thứ Hai sao?

Hai người này tính tình thật là quá xấu rồi. Người ta hỏi lại không cho ra một câu trả lời tử tế một chút, đặt câu hỏi hoài à. Chẳng lẽ đi hỏi người khác là một việc làm rất tốt, cảm giác được hỏi người khác rất vui vẻ a?

Nhìn biểu cảm khó chịu cùng nhằn nhẹn của cô, Cảnh Hạo liền nghĩ tới đôi mắt đầm lệ cùng ánh mắt đầy uất ức ban nãy của cô, tâm lại có chút khó chịu, liền không quan co lòng vòng nữa. Anh tuyệt đối không muốn trông thấy cô khóc thêm lần nữa, nhất là người làm cô khóc lại là anh. Dù rằng là hỏi này không biết vì lý gì mà cô lại khóc thương tâm như vậy, nhưng phòng trước là vẫn hơn a. Anh cần đề ý một chút.

- Aiza... Anh là nghĩ muốn ngày mai mang em đi chơi một chuyến a. Cả tuần em mới có một ngày nghỉ, ngày mai anh lại rảnh, đi nghỉ ngơi thư giãn một ngày là tốt rồi. Ngày nào cũng đều căng thẳng sẽ rất không tốt cho sức khỏe a, còn hại não nữa. Vẫn là nên đi chơi một chuyến đi? Thế nào?

Sau khi ngồi chỉnh tề trên ghế, Cảnh Hạo mới mang vẻ mặt nghiêm túc mà đưa ra đề nghị.

Thực ra lý do nghỉ ngơi, thư giãn chỉ là một phần lý do cực nhỏ của anh mà thôi, bồi dưỡng tình cảm với cô mới là cái chính a~ Dù sao Trần Cảnh Hạo anh phải giành được tình cảm của tiểu Thu nhà anh nhanh một chút, như vậy anh mới có thể an tâm được. Hiện tại, xung quanh cô còn biết bao nhiêu là hoa đào nha, mà mấy người như Chính Thiên cũng không dễ đối phó. Anh hiện tại đang là người yêu của cô, mặc kệ lý do cô đồng ý làm bạn gái anh là gì, anh đều phải nghĩ cách để lấy được cảm tình của bảo bối a~ Mà nếu còn không nhanh chóng tìm được không gian riêng, anh làm sao có thể thực hiện mưu đồ cơ chứ. Phải để cô tạm thời cách xa mấy nam nhân kia một chút, một ngày có lẽ là rất ngắn, nhưng hẳn là cũng không đến nỗi vô dụng.

Thu đương nhiên không hề hoài nghi lời nói của người nào đó, bởi vì ánh mắt kia khi nhìn cô thực sự là quá thẳng thắn a. Thực sự là phải khen trình độ diễn xuất của Trần Cảnh Hạo thật vô cùng xuất thần rồi...

Con thỏ nhỏ nào đó nghĩ đến đã gần hai tháng nay bản thân vẫn luôn bận rộn làm việc này việc kia, nghĩ lại phát hiện bản thân đã sắp mọc meo tới nơi rồi. Hơn nữa, hiện tại cô quả thực rất buồn chán, tâm trạng cũng rất không tốt, xem ra là phải đi chơi một chuyến để thư giãn đầu óc a. Dù sao mai cũng là ngày nghỉ, lại có người rủ đi, lại nói người này dù sao cũng là bạn trai cô, nhìn ánh mắt chờ mong của người ta như vậy cô cũng không tiện để cự tuyệt. Vậy liền đồng ý đi.

Suy nghĩ cẩn thận một hồi, cuối cùng cô cũng đưa ra được quyết định. Một chuyến đi chơi miễn phí như vậy, tội gì cô phải từ chối cho nhọc thân a, huống hồ người ta dường như còn rất chờ mong đâu. Cô làm người rất lương thiện, sẽ không nhẫn tâm đi phá nát sự mong đợi của người khác đâu.

- Cũng tốt, tối nay em sẽ chuẩn bị một chút.- Cô hơi gật gật đầu, kèm theo đó là lời chấp thuận.

Cảnh Hạo nghe cô nói vậy liền cười thỏa mãn.

- Không cần đâu, thứ gì anh cũng đều chuẩn bị tốt. Em chỉ cần hưởng thụ là tốt rồi.- Giọng điệu có vẻ như rất thích ý nha.

- Anh còn biết phải chuẩn bị những thứ gì sao?

Kì quái. Rõ ràng là một sát thủ chuyên nghiệp, đáng chỉ cần giới những kiến thức thuộc về “ chuyên môn ” mà người này sao giống như là việc gì cũng biết làm a? Cô còn không biết tên này có thể nấu ăn đâu, trong nguyên tác vẫn không hề đề cập đến việc này, công việc của một bác sĩ cũng không bao gồm

việc nấu ăn, anh ta cũng không có thiếu tiền, thuê một người giúp việc hẳn là không hề khó khăn. Và lại, thức ăn anh ta nấu dù không phải quá ngon nhưng ít ra lại có thể ăn được, còn cảm nhận được hương vị a, chỉ là hơi... mặn một chút thôi à.

Được rồi. Trong thời đại người người đều chỉ để ý đến công việc với lợi ích như vậy, đàn ông giàu có lại càng không thích xuống bếp này, vị bạn trai này của cô có thể nấu đồ ăn mà người ăn không bị tiêu chảy đã là rất tốt rồi. Người ta đã đủ tiêu chuẩn kim cương vương lão ngũ rồi a, cô không cần phải đòi hỏi nhiều đâu. Con người nhiều khi cần phải biết thỏa mãn với những gì bản thân đang có, tham nhiều ngược lại sẽ không có được kết cục tốt a.

- Yên tâm đi. Anh nhất định sẽ khiến em hài lòng nha, không cần phải để ý chuyện này như vậy nha.- Cảnh Hạo lưu manh nháy mắt với Thu một lần làm người nào đó không được tự nhiên giả vờ ho một cái.

Thật đúng là quá kinh khủng rồi. Rốt cuộc là việc cô chấp nhận để người này làm người yêu của chính mình có phải hay không là sai lầm nghiêm trọng? Bất quá mới được vài ngày mà người ta đã muốn làm lung lay ý định của cô rồi.

Cô không phải vô tâm, thị lực cũng rất tốt, đương nhiên không thể không nhìn thấy những cố gắng, quan tâm cùng chân tình của người đàn ông này. Nhưng đó không phải là điều cô mong muốn. Thà rằng anh cứ tiếp tục lạnh nhạt như đối với nguyên chủ còn hơn là đối xử tốt với cô như hiện tại. Cô sợ bản thân sẽ không tự chủ được mà chìm vào trong sự ôn nhu cùng săn sóc của anh, sợ chính mình sẽ đem lòng yêu anh. Như vậy, nếu có một ngày anh cũng đột ngột trở nên khắc nghiệt như Ruki, cô biết phải làm thế nào đây?

Không thể nói, chuyện của Ruki đã để lại một vết thương thật sâu trong lòng cô. Dù đã tự nhủ bản thân nên từ bỏ, bởi cô biết anh sẽ không thể nào mà dễ dàng buông bỏ được tình cảm đối với nguyên chủ, nhưng tâm trí sẽ không tự chủ được mà sẽ nghĩ đến người đó. Người ta vẫn nói, tình đầu khó quên... Đoạn tình cảm này, cô không dễ dàng buông bỏ được...

Dường như đã có khi cô nghe được một câu: Để quên đi một mối tình, biện pháp tốt nhất là bắt đầu một mối tình mới. Cô không biết lời này có phải hay không là thật, cũng không biết biện pháp đó có hữu dụng hay không, liền muốn thử một lần. Đó cũng là một phần lí do cô chấp nhận yêu cầu của Trần Cảnh Hạo một cách dễ dàng như vậy.

Lấy lí do như vậy để đồng ý làm người yêu anh, cô cũng không dễ chịu. Kể từ ngày hôm ấy, cảm giác có lỗi vẫn luôn giày vò, khiến cô khó có được yên ổn. Khi đối mặt với nụ cười vui vẻ cùng sự ôn nhu, săn sóc của anh, cô chỉ có thể không ngừng thầm nói lời xin lỗi với anh, chỉ là không thể phát ra ngoài miệng. Cảm giác đè nén này khiến cô khó chịu, vô cùng khó chịu. Nhưng bị giày vò như vậy cũng tốt, ít nhất cô cũng có thể xem đó giống như hình phạt cho chính mình, vì tội lợi dụng tình cảm của người khác. Nhưng một mặt, cô vẫn không ngừng tự nói với chính mình rằng Cảnh Hạo chẳng qua chỉ là tạm thời thấy hứng thú vì sự thay đổi nghiêng trời lệch đất của chính mình, anh rất nhanh sẽ chơi chán thôi. Nhưng nếu có thể hoàn toàn lấy lí do đó ra làm lá chắn, ít ra cô cũng không cần phải khó chịu như lúc này...

Có người lại trên chiếc ghế nhỏ, Thu đem khuôn mặt của mình giấu bên trong chiếc gối ôm màu xanh dương. Bởi vậy, Cảnh Hạo cũng không hề nhìn thấy được vẻ mặt của cô. Nhưng nhìn đến sự trầm mặc cùng bóng lưng tràn ngập cô đơn, tiêu điều của cô, lòng anh liền không ngừng khó chịu, trái tim lại ần ần đau. Thu vốn không hề biết hành động thu mình lại một mình đau khổ như vậy của cô đang từng lúc giày vò người đàn ông vốn vẫn vô tâm này.

Rốt cuộc không nhận được không khí quá mức đè nén này, Cảnh Hạo liền lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

- Tối nay chắc em không có việc gì đi? Nếu không chúng ta ngoài đi dạo một chút?

Nói thì là vậy nhưng anh có thể thề rằng chỉ riêng công việc của bệnh viện cũng có thể ép chết anh! Một chuỗi bệnh viện lớn a, nào phải chuyện đùa gì chứ. Mỗi ngày nay anh cố gắng giải quyết tài liệu bằng tốc độ nhanh nhất có thể (đương nhiên là không thể chấp nhận sai sót), và lại công việc chuyên môn của viện trưởng cũng không có tụt bật như những bác sĩ khác a. Anh trả tiền lương là để họ giúp anh làm việc, cũng không phải là để làm từ thiện, đương nhiên họ phải có trách nhiệm lao động rồi.

Aizzz... Thế nào cũng vẫn thấy bản thân thật đúng là có chút bi thảm. Có được mấy người phải một mình mà đảm nhận đến ba thân phận như anh, mà mỗi thân phận đều phải khiến người khác không thể nghi ngờ a. Việc làm có độ khó cao như vậy, ngoài việc hại não, anh còn thấy bản thân sắp thành người tâm thần phân liệt luôn rồi. Nhưng cuộc sống như vậy quả thực cũng có chút... thú vị.

- A, được rồi.- Bị lời đề nghị của anh đột ngột chặn lại những suy nghĩ vẩn vơ trong lòng, cô liền không kịp suy nghĩ mà đồng ý. Nói xong mới cảm thấy hối hận.

--- Thiên a! Hôm nay cô là bị ngôi sao nào chiếu trúng, hay là bị thứ gì nhập vào a?! Tại sao lại bị tri độn như vậy, còn làm ra mấy phản ứng có vẻ ngu ngốc như vậy?

Thu rất muốn ôm đầu mà gào lên hỏi ông trời. Vì cái lí do khi gió chết tiệt gì mà cô lại liên tục đi đồng ý yêu cầu của Trần Cảnh Hạo a! Có thể nào là nếu ban nãy hẳn ta đưa ra ý kiến đem bán cô, cô cũng có thể gật đầu đồng ý hay không?

Ôi, đúng là trời tạo nghiệt có thể tha, tự tạo nghiệt, không thể sống a! Cô đây là đang muốn tự tìm khổ cho chính mình đâu. Sống hết gần ba mươi năm cuộc đời, đến tận bây giờ cô mới biết bản thân có sở thích tự ngược đấy. ~.~

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Ngày hôm sau, từ lúc sáng sớm Thu đã bị tiếng động truyền ra từ phòng bếp gọi hồn, không muốn tỉnh ngủ cũng đành phải tỉnh. Đang nghiêng rãng nghiêng lợi nguyên rửa con chuột chết tiết nào đó dẫm phá đồ trong nhà cô, nào ngờ mới bước tới phòng bếp lại thấy lù lù một con người. Mà người này quả thật không hề xa lạ gì.

Không sai! Ngoài Trần Cảnh Hạo thừa cơ chồm mắt chòm chìa khóa dự phòng nhà cô thì còn ai có thể vào được trong này! Cũng không nghĩ lại một chút. Nhà cô gọn gàng, sạch sẽ, vệ sinh khu nhà cô đang ở cũng được xếp vào bậc nhất nhì thành phố A, làm sao lại có thể xuất hiện mấy loài như chuột gián trong nhà như vậy ạ. Phải biết rằng, mỗi tuần nhân viên vệ sinh sẽ làm công tác diệt hết mấy loài sinh vật này đây. Mà nếu có thì xác xuất nhà cô hứng chịu vận rủi vẫn là không cao lắm.

- Mới sáng sớm anh lại đến phá giấc ngủ của người khác hả? Không có chút cảm giác tội lỗi nào khi làm chuyện thất đức à?- Mặt cô hằm hằm khó chịu gần giọng. Tính tình của cô bình thường coi như tốt, nhưng lúc đang buồn ngủ mà lại bị người ta phá bình thì cực kì khó chịu, chỉ cần một chút dầu hỏa là có thể làm cháy cả một căn phòng a~

Oh! Cô ấy tức giận trông cũng khá ái như vậy, đáng yêu quá!

Mồ nam nào đó không nhìn đến sự tức giận của cô, lại chìm đắm trong suy nghĩ về khuôn mặt thiên thần cuốn hút của người nào đó, còn thâm cảm thán một câu. May mắn là Thu không nghe thấy, nếu không thì đảm bảo dù Trần Cảnh Hạo có khỏe hơn, giỏi võ hơn, cô cũng dùng hết sức mà quăng tên này ra ngoài, cho hắn chấn thương nặng thì càng tốt.

Nhưng “nếu” thì vẫn mãi là “nếu” a~ Sự thật là sự việc này không có xảy ra.

Cảm thấy khuôn mặt cô ngày càng đen lại, Cảnh Hạo mới thu lại những suy nghĩ đang chạy loạn trong đầu, biểu hiện ra một bộ mặt nghiêm túc.

- Anh đến đây để chuẩn bị đồ đạc để ngày hôm nay đi chơi nha.

- Nhà anh không có chỗ để chuẩn bị hả?- Bực bội.

- Nhà anh rất là nhỏ a.- Đây là đỉnh cao của lừa gạt sao? Nói dối mà mặt vẫn không chớp lấy một cái.

- Tôi nhớ không lầm thì anh rất giàu thì phải? Chủ tịch chuỗi bệnh viện quốc tế Kaindonesu- Yue, sát thủ Iris, hay là thầy giáo y tế Trần Cảnh Hạo?- Hừ! Đẳng nào cũng có cũng nói ra việc bản thân biết thân phận bí mật nhất của anh ta- sát thủ đặc công, cô còn giấu làm gì nữa?

- Hừm? Bảo bối, rốt cuộc em là ai a? Làm sao cả ba thân phận của anh đều bị em biết?- Giọng điệu chỉ có hiểu kì, không hề có chút hoang mang khi bị người khác biết được toàn bộ bí mật của bản thân.

Trần Cảnh Hạo vô cùng tò mò. Mấy ngày trước ở Trịnh gia nghe cô nói về thân phận sát thủ của bản thân, anh vẫn luôn thắc mắc, liền cho người điều tra một chút về thân phận của cô. Đến cuối cùng, kết quả nhận được chỉ có mấy thông tin thân phận chẳng hề có giá trị. Chuyện cô là con gái nuôi của Trịnh gia, trong giới thượng lưu đã coi như là bí mật được công khai rồi, anh còn cái thông tin vô dụng này cái cái quái gì chứ. May mắn là khi điều tra kĩ hơn một chút, anh lại nhận được vài thông tin rất thú vị nga. Anh đoán không hề sai, bảo bối nhà anh vẫn luôn giấu tài. Ví như việc cô giấu nhem đi tài năng âm nhạc của bản thân, còn có trình độ võ thuật cấp cao nữa. Chính là, cô che giấu đủ rồi a~

Điều đáng chú ý là việc cô đột nhiên biến mất ba năm. Mà đây cũng không thể nói là biến mất, bởi vì cô vẫn có một thể thân thay cô đảm nhận thân phận Nhị tiểu thư Trịnh gia trong suốt ba năm này a~ Khiến anh đặc biệt hứng thú chính là, dù có làm thế nào cũng không thể tra ra được hành tung của Trịnh Thái Thu thật sự trong ba năm đó.

Thật ra anh muốn nói, bảo bối nhà anh thân phận còn muốn bí ẩn hơn cả anh nữa a! Không thể không thừa nhận rằng lúc đầu tiếp cận chỉ là vì anh có hứng thú với thân thể thực sự của cô. Chỉ là, lòng tò mò quả nhiên có thể hại chết một con mèo, anh còn chưa hiểu được bao nhiêu về người con gái này thì đã bị cô cuốn hút, rơi vào trong bẫy ái tình với cô...

Cứ cho đó là số phận đi, mặc dù anh chẳng mấy tin vào những điều có vẻ hoang đường này.

- Anh không thấy rằng bản thân đặt câu hỏi rất vớ vẩn sao? Ngoài thân phận nhị tiểu thư Trịnh gia, tôi còn có thể là ai khác?- Trong lòng có chút chột dạ. Thân phận thật- ba chữ này khiến cô dấn vật không ít. Ánh mắt đang nhìn thẳng một đường đồng thời cũng đôi chút né tránh, hiển nhiên là vì không được tự nhiên vì lời nói dối quá mức lớn này. Cô cũng không thể nói, ngoài việc làm tiểu thư của Trịnh gia, cô còn có thêm ba thân phận khác...

Tuy phản ứng mất tự nhiên của cô chỉ diễn ra trong chốc lát, nhưng hiển nhiên không thể thoát khỏi cặp mắt tinh tường của Trần Cảnh Hạo. Khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười bí hiểm. Quả nhiên thân phận của bảo bối nhà anh không hề đơn giản a~

- Thôi, anh làm gì thì làm đi, tôi cũng phải đi chuẩn bị một chút.- Càng đứng càng cảm thấy mất tự nhiên. Cuối cùng, Thu quyết đoán lựa chọn phương án “Tẩu vi thượng sách” trong ba mươi sáu kế :)) .

Dù sao kế hoạch cũng định ra là hôm nay đi chơi cả ngày, cô đành phải chuẩn bị trước một chút tài liệu cùng đồ đạc để ngày mai sang nước V công tác. Dự kiến là chuyến công tác này cũng phải kéo dài vài ngày...

_____ Ta là phân cách tuyến chuẩn bị _____

Sau hơn một tiếng tắt bật chuẩn bị đồ đạc, cuối cùng Thái Thu và Cảnh Hạo cũng lên xe đi chơi. Mục tiêu chính là một trong những bãi biển thuộc quyền quản lý của Quân thị, trùng hợp ở chỗ đó lại là nơi lần trước Quân Lâm Ngao mang cô tới (Chương 11 ấy). Tính ra cũng không xa lắm, nhưng cũng được xem là hành trình hợp lý cho một ngày nghỉ.

- Ban này em sắp xếp đồ đạc vào vali làm gì vậy? - Không nhịn được sự tò mò giày vò, cuối cùng Cảnh Hạo vẫn đặt ra câu hỏi. Anh vốn không phải là một người thích quan tâm tới việc của người khác, nhưng với chuyện của cô thì khác, anh muốn biết mọi thứ có liên quan đến cô.

Thu nhàn nhạt liếc qua khuôn mặt Cảnh Hạo, đồng thời đưa ra một câu trả lời. Chuyện cô đi công tác chẳng có gì là bí mật cả, nói cho anh cũng chẳng bị mất mát miếng thịt nào.

- Ngày mai em phải đi nước V làm việc vài buổi.

- Sao? - Đôi lông mày ngang đầy nam tính hiện tại đã nhú lại thành hình chữ xuyên. Không khó để phát hiện sự bất ngờ cùng khó chịu trong mắt anh. Là người nào điều bảo bối của anh đi công tác vậy?

- Sao cái gì sao, công việc của tôi thường xuyên phải đi công tác chẳng phải là lẽ thường tình à?

- Vậy... - Giọng điệu của anh có chút ngập ngừng. Rất muốn hỏi xem cô đi cùng người nào nhưng lại sợ cô sẽ khó chịu vì sự bá đạo quá mức của bản thân. Anh cũng không phải người biết ăn nói quá mức khéo léo bởi bình thường anh căn bản chỉ bày ra một bộ mặt cười còn nói chuyện thì rất hiếm.

Tuy không muốn khiến cô phải khó chịu nhưng anh cũng không nghĩ bản thân phải tự gánh lấy buồn bực. Cảnh Hạo vốn là một người đàn ông kiêu ngạo từ trong xương, không lý nào anh lại để chính mình chịu thiệt, nhất là về mặt tình cảm.

Bạc môi hơi mím lại. Cuối cùng anh vẫn quyết định đặt ra câu hỏi để giải đáp thắc mắc của chính mình.

- Em chắc là đi cùng người trong tập đoàn? - Hỏi xong anh liền cảm thấy câu này có hơi thừa. Cô vừa vào Thịnh Thế làm việc chưa được hai tháng, chẳng lẽ cấp trên còn có thể sắp xếp cho cô đi công tác cùng đối tác của tập đoàn?

Tuy nhiên, ngay sau đó, anh liền biết bản thân không có hơi thừa, sự thật đúng là cô được ngài chủ tịch nào đó đem làm phiên dịch viên tạm thời cho đối tác rồi. Hơn nữa, người hợp tác cùng tổng công ty cô lần này còn là...

- Cũng không hẳn. Lần công tác này là người bên đối tác yêu cầu em cùng đi để làm phiên dịch viên của họ. - Thu hơi lắc đầu. Cô cảm thấy nói chuyện về công việc sẽ tốt hơn không khí yên lặng ngưng đọng ban này. Và lại, chuyện này vốn không có chút cơ mật nào cả, cô nói ra cũng không sao. Phải biết rằng, một nhân viên nhỏ bé như cô thì nào có khả năng biết được chuyện tình trọng yếu gì của tập đoàn cơ chứ.

- Hừm? - Vị đối tác này thật đúng là có ý tứ. Còn trực tiếp đưa ra yêu cầu muốn cô đi cùng, hiển nhiên là biết Thịnh Thế sẽ không từ chối. Công ty có thể có đủ năng lực để đích thân chủ tịch tập đoàn phải ra mặt bàn bạc đương nhiên sẽ có sức ảnh hưởng không nhỏ. Một sự thật hiển nhiên rằng vị chủ tịch của Thịnh Thế sẽ không vì một nhân viên mà làm ảnh hưởng tới sự hợp tác giữa hai bên.

- À... - Giọng điệu của Thu có chút ngập ngừng. Nếu nói ra người yêu cầu cô đi cùng là là Phó tổng của Quân thị - Quân Lâm Ngao, Trần Cảnh Hạo có hay không sẽ nghĩ lung tung à? Dù sao người kia cũng đã từng là vị hôn phu của cô, còn là người mà “Thái Thu” yêu đến cuồng dại, điều này thì ai cũng biết rồi. Lần này hẳn còn chủ động đề nghị cô đi cùng, nói thế nào cũng cảm thấy mờ ám. Đến cô cũng còn nghĩ như vậy nữa là.

Tuy không phải vì có tình cảm nên mới đồng ý làm bạn gái của Trần Cảnh Hạo nhưng cô làm người vẫn luôn có nguyên tắc. Một khi cô đồng ý làm bạn gái của Trần Cảnh Hạo, cô liền đưa ra quyết định rằng sẽ không làm ra loại chuyện mờ ám gì, đặc biệt là với người khác giới. Cô muốn trong một tháng quen nhau, hai người sẽ không xảy ra mâu thuẫn vì những khúc mắc không đáng có. Cô thừa nhận rằng bản thân vô cùng sợ phiền phức, nếu không thì cô đã thẳng thừng phản công vị nguy bạch liên hoa kia rồi.

Thấy Trần Cảnh Hạo tuy vẫn đang lái xe nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng chiếu về phía cô với ý dò hỏi, Thu liền thở hắt ra.

Thôi vậy. Dù hôm nay cô không nói thì ngày mai anh cũng sẽ biết. Hơn nữa, với cái bộ dạng ngập ngừng, có chút chột dạ của cô như hiện tại, không chừng người ta còn nghĩ đến cô với Quân Lâm Ngao tình cũ chưa dứt đầu. Tuy rằng cái ý nghĩ này cũng thật là khó mà tưởng tượng ra được.

- Đối tác lần này của tập đoàn là Quân thị, người đi cùng tôi là... Quân Lâm Ngao.

- Tôi không có nghe rõ. Em... nói lại đi. - Nghe đến việc Quân Lâm Ngao sẽ đi công tác cùng cô, Cảnh Hạo lập tức cảm thấy như bản thân đã hiểu rõ được vấn đề. Đây gọi là... tình cũ không rũ cũng tới nhĩ? Tâm trạng vui vẻ vì việc cô thẳng thắn nói chuyện cùng anh lập tức thay đổi, trở nên ảm đạm không ít. Nụ cười trên khuôn mặt hơi cứng lại.

- Lần đi công tác này của tôi có Quân Lâm Ngao đi cùng. - Trấn định lại tinh thần, cô thoải mái đem lời nói của chính mình lặp lại lần nữa. Nghĩ cũng thật nực cười. Cô lo sợ cái gì, cũng không phải là bản thân cùng Quân Lâm Ngao có gian tình, việc gì phải chột dạ cơ chứ.

Nếu Trần Cảnh Hạo thật sự vì việc này mà cùng cô tranh cãi, vậy thì mối quan hệ người yêu này thực sự không cần duy trì nữa rồi. Cô đồng ý làm bạn gái của anh ta là có ý lợi dụng, là cô có lỗi, nhưng nghĩ đến việc bản thân bị người khác oan uổng nhưng điều không đâu, cô thật sự không nghĩ tới sẽ phải ngoan ngoãn mà chịu đựng. Không thể trả đũa Trịnh Thu Thủy một cách nhanh chóng, tuy cảm giác rất khó chịu nhưng cô vẫn có thể chịu bởi hiện tại cô căn bản không cần thường xuyên thấy mặt cô ta. Nhưng để một người không hề tin tưởng bản thân ở bên cạnh, vậy thì thật xin lỗi, cô không có bản sự để nhẫn nhịn việc này. Nếu vậy, chỉ bằng giữ vững mối quan hệ lợi dụng còn dễ chịu hơn nhiều, cô cũng không cần phải cảm thấy có lỗi với anh ta nữa...

“Két!!!!”

Xe đột ngột phanh lại khiến Thu liền theo phản xạ mà nhào người về phía trước. May mắn là có dây an toàn giữ lại nên cô không bị ngã úp xuống.

- Anh đang làm gì vậy hả? Nơi này không thể dừng xe.

Không thèm để ý đến lời nói của cô, Cảnh Hạo vẫn không hề điều khiển xe nhích đi một li nào. Nụ cười ôn nhu thường trực trên khuôn mặt giờ phút này đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là bộ mặt âm trầm đến dọa người. Chính là anh không thể nào chịu được thái độ thần nhiên của cô khi nói về Quân Lâm Ngao.

Ha! Người yêu cầu cô cùng đi công tác vậy mà lại là Quân Lâm Ngao! Mà cô, bị người khác sắp xếp như vậy mà dường như cũng không hề tỏ ra một chút khó chịu, có phải hay không là việc này rất hợp ý cô? Sao đây? Hiện tại là lưu luyến tình cũ?

Càng nghĩ, sự tức giận trong mắt anh lại càng nồng đậm, thái độ càng trở nên điên cuồng. Trong phút chốc, ghen tuông che mờ lí trí.

- Được Quân Lâm Ngao đích thân đề nghị muốn cùng đi công tác, em có phải hay không là vô cùng cùng cao hứng hả? Hiện tại tình yêu được đáp lại, có thể nào liền cùng tôi đây cắt đứt quan hệ?

- Anh nói cái gì vậy hả?- Thu giận tái mặt. Đang an lành bỗng bị chụp cho cái mũ “đứng núi này trông núi nọ”, cô muốn giả vờ không sao cả cũng thật khó.

- Tôi nói không đúng sao? Không phải lúc trước dồn hết tâm tư cho hắn, vì hắn mà lợi dụng tôi với Lăng Chính Thiên sao? Giờ tình cảm được đáp lại, em hẳn phải kính hi nể! Có phải là nhân dịp đi công tác lần này liền cùng hắn lên giường?

Từng lời nói cay độc cứ như vậy truyền vào trong tai Thu, khiến cô cảm thấy vô cùng nhục nhã. Thì ra trong mắt hắn cô cũng chỉ có vậy, là một ả đàn bà dâm dăng! Đến cuối cùng, nam chủ quả nhiên vẫn hoàn là nam chủ, sinh ra là để tiêu diệt nữ phụ. Cô đúng là quá ngu ngốc khi nghĩ rằng việc bản thân đến thế giới này đã làm thay đổi cục diện, tránh được sự khinh ghét của người đời.

Thật sự cô rất muốn cho hắn một bạt tai cho hả giận. Nhưng nghĩ lại, người ta là nam chính cao cao tại thượng còn cô chỉ là một nữ phụ bé nhỏ, đánh người xong không chừng cô cũng không còn mạng để tìm bố mẹ ruột!

- Anh nghĩ thế nào, liền chính là như vậy đi.- Thu lạnh lùng đáp lại. Đôi mắt của cô đỏ ửng, bờ môi run run, khuôn mặt đã tức giận đến tái trắng vì tức giận cùng uất ức. Lời nói vừa dứt, cô liền cầm lấy túi xách mà quay lưng mở xe rồi bước xuống.

Trần Cảnh Hạo vốn còn đang sững sờ vì câu nói buông xuôi của cô, không hề có ý thức kéo cô trở lại. Cho đến khi bóng dáng Thu đã khuất sau dòng người, anh mới từ trong tức giận tỉnh táo lại. Chỉ có điều, mọi chuyện đã không thể vẫn hời. Những điều không nên nói thì cũng đã nói ra, người cũng đã đi mất rồi...

Đến cuối cùng, anh vẫn không kiềm chế được mà làm tổn thương cô...

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Lang thang giải sầu ở bên ngoài hết một ngày Thu mới chịu trở về nhà với vài bọc đồ ăn, có thức ăn vặt, cũng có nguyên liệu nấu ăn. Tưởng rằng khi bị Trần Cảnh Hạo nghĩ oan cho chính mình thì cô cũng sẽ không thêm bận tâm tới một chút nhưng cả ngày hôm nay, những lời nói của anh ta vẫn luôn ám ảnh trong đầu, khiến cô rối đến muốn vò đầu, bứt hết tóc cho xong.

Cảm giác thất vọng này là cái quái gì cơ chứ? Rốt cuộc thì cô cũng đâu có tình cảm gì với tên hồ ly chết tiệt đó đâu.

CMN! Cảm xúc con người đúng là quá phức tạp. Biến qua một bên đi, suy nghĩ cái gì mà suy nghĩ. Thật đúng là đau đầu.

Thu giống như phát điên mà liên đập đầu mình vào chiếc gối, cố ép bản thân phải mau chóng đi ngủ để ngày mai đi nước V. Chính là... sự thật cô chuẩn chất là gái ế, lại chẳng có chút khái niệm nào về tình cảm cả. Vấn đề cao thâm này thực sự không thể ăn sâu vào não bộ của cô là điều chắc chắn rồi. Người nào đó cuối cùng vẫn ngu ki lắm.

Mỗi nữ được như vậy hiển nhiên là có tình hình tốt hơn người đàn ông nào đó đang day dứt, đắn vặt muốn chết rồi. Trần Cảnh Hạo dĩ nhiên là người “may mắn” đó.

Anh là đang hối hận về những lời nói với cô lúc ban sáng. Lúc đó, chính anh cũng không ý thức được bản thân đang làm gì, chỉ vô thức nói ra những lời đó. Đến lúc tỉnh táo lại, cô đã đi mất rồi, nhưng bản chất tự cao lại không cho phép anh đuổi theo kéo cô lại. Mãi đến lúc này, khi bản thân đã đủ bình

ình và có đủ lí trí, anh mới biết cái tội đó của chính mình đúng thật là chó má!

Hai tháng này, anh không phải là không biết đến thái độ né tránh, xa cách của cô đối với Quân Lâm Ngao, dù hẳn có cố gắng tiếp cận bao nhiêu. Lần đi công tác này của cô chẳng qua là vì công ty phân phó, không thể không làm theo. Anh làm sao có thể quên được việc cô chỉ là một nhân viên mới vào làm việc tại tập đoàn đó chứ. Người ta đã cho cô cơ hội được chứng tỏ năng lực của bản thân mà cô lại cố tình không nhận, người khác nhất định sẽ nói cô làm cao, cô kiêu ngạo. Chấp thuận là việc làm sáng suốt nhất mà mọi người hướng tới. Cô nên chấp nhận chuyển công tác lần này, đó là điều mà hầu hết mọi người cho là đúng. Còn anh lại vì chuyện đó mà nhục nhã cô. Cảnh Hạo nghĩ, anh thật đúng là kẻ không ra gì mà!

Cô... liệu có vì việc này mà hủy đi giao ước một tháng của bọn họ không nhỉ? Chắc hẳn là phải làm như vậy rồi. Người như cô làm sao có thể bỏ qua việc này chứ? Ai cũng vậy cả.

Nghĩ như vậy, trong lòng anh bỗng trào lên cảm xúc lo sợ. Nếu cô thực sự làm vậy, anh phải làm sao bây giờ? Khó khăn lắm mới có thể gần gũi với cô hơn một chút, qua việc này, có lẽ khoảng cách của hai người lại càng trở nên xa xôi hơn. Anh nên làm gì bây giờ?

Sự hoang mang dần bao trùm lên tâm trí, khiến tâm trạng Cảnh Hạo càng trở nên nặng nề. Điều này rất dễ để nhận thấy.

Anh đột nhiên rất muốn cười, không phải vì vui vẻ nên cười, mà cười vì cái cảm xúc xa lạ này. Từ khi chấp nhận việc trở thành một sát thủ, ở anh nào còn tồn tại cái tâm trạng hoảng hốt đến bồn chồn như vậy? Hơn nữa đó còn là vì một người con gái mà nảy sinh. Thật đúng là rất buồn cười. Nhưng... anh cười không nổi...

Thật khổ sở...

=====

Buổi sáng hôm sau, khi Thu vừa đặt chân ra cửa đã thấy ngay một chiếc ô tô sáu chỗ màu đen dừng trước cửa nhà mình. Vốn là cô sẽ trực tiếp bỏ qua điều này để đi bắt taxi tới sân bay đợi mọi người, nếu người bước xuống từ trên xe không phải là Quân Lâm Ngao.

Đã nói mà, chỉ là “nếu” thôi. Bởi vì sự thật vị kia chính là phó tổng giám đốc Quân Lâm Ngao đại danh鼎鼎 của Quân thị a~

- Lên xe đi, chúng ta cùng tới sân bay.- Ánh mắt anh có chút né tránh khi nhìn cô.

- Tôi có thể tự đi.- Người ta là nam chủ, là đối tượng cô cần phải giữ khoảng cách.

- Mọi người đều ở trên xe.

Nghe vậy, cô vẫn có chút do dự sau đó liền gật đầu, yên lặng đưa đồ đạc cho tài xế bỏ vào cốp xe rồi lên xe ngồi. Thấy thái độ lãnh mạc của cô, dù đã có phần quen thuộc, Quân Lâm Ngao vẫn không khỏi có chút khổ sở. Dường như khoảng cách giữa anh với cô ngày càng lớn, cảm giác giống như hai người xa lạ... Mà có lẽ là ngay cả đối với người lạ, cô cũng sẽ không có thái độ lạnh nhạt đến như vậy. Anh giống như thấy được chính mình với Thái Thu của nhiều tháng trước kia, chỉ có điều vị trí của hai người đã đổi lại cho nhau rồi.

Nam nhân mang thần sắc uể oải, trầm mặc này, hoàn toàn trái ngược với người đàn ông đào hoa lãng tử của ngày trước. Lâm Ngao đã thay đổi thật nhiều, cũng giống như việc Thái Thu đột ngột đổi tính. Trên đường đời, không có ai là mãi không thay đổi cả, thứ gì cũng không thể đạt được đến mức tuyệt đối.

Lên xe, thấy cô cố tình ngồi bên cạnh cô nàng trợ lí của vị giám đốc bên Thịnh Thế, Lâm Ngao muốn mở miệng nói gì đó nhưng thấy cô mãi nhìn ra bên ngoài thì liền thu lại ý nghĩ của bản thân. Dù sao thì hiện tại cũng không tiện nói chuyện riêng của hai người. Hơn nữa, nếu mở miệng, anh cũng không biết mình nên nói gì cho tốt, đành im lặng thôi.

Người tham gia chuyến công tác lần này của hai bên không nhiều, chỉ có năm người. Ngoài Thái Thu và Lâm Ngao thì còn có trợ lí của anh, một vị giám đốc điều hành cấp cao của Thịnh Thế cùng trợ lí của ông. Nhìn vào chức vụ của những người này liền có thể thấy được dự án hợp tác lần này quan trọng đến nhường nào. Ấy vậy mà Lưu Huy lại sắp xếp cho Thái Thu làm người phụ trách phiên dịch giao lưu lần này giữa ba bên hợp tác, điều này khiến không ít người đổ kị, ghen ghét đến đỏ mắt. Bởi vậy, tin đồn Thái Thu đi cửa sau lưu truyền khắp trụ sở chính của tập đoàn, nói là oán khí bay đầy trời cũng không phải là nói quá.

Trong tiếng trao đổi của hai bên về một số công việc của chuyến đi lần này, điện thoại của Thu bỗng rung lên. Có tin nhắn, là Trần Cảnh Hạo gửi tới.

“Tiểu Thu, anh xin lỗi về việc xảy ra ngày hôm qua. Đều do anh không tốt. Tha thứ cho anh lần này, nhé?”- Cảnh Hạo sợ rằng không có đủ dũng khí để trực tiếp gọi cho cô, anh sợ cô sẽ thẳng thừng cự tuyệt. Nếu vậy, anh biết phải làm sao bây giờ? Một sát thủ máu lạnh, vô tình cứ như vậy bị dọa cho sợ hãi. Tâm trạng thấp thỏm, lo âu này đối với anh rất mới lạ, thật kì quái.

Thấy tin nhắn chủ động nhận lỗi của Cảnh Hạo, Thái Thu hơi ngẩn ra. Khi đọc truyện, Trần Cảnh Hạo trong tưởng tượng của cô vẫn luôn là một người đàn ông kiêu ngạo, bất cần, không biết suy xét đến cảm nghĩ của người khác. Vậy mà lúc này anh lại chủ động hạ mình để xin lỗi cô? Quả thực là chuyện thật như đùa.

“Tôi không để ý.”- Cô đúng là không muốn bận tâm bởi sự thật là cô và hắn kì thực chẳng có liên quan gì với nhau cả, hẳn nghĩ về cô ra sao cũng được. Tuy vậy, không thể phủ nhận được tâm trạng có phần vui vẻ của cô khi hắn không còn hiểu lầm đối với cô. Nào có ai muốn bản thân bị người khác nghi oan chứ?

Cảnh Hạo dường như đoán được ý nghĩ của cô. Nếu như có một chút tình cảm với anh thì khi bị anh nhục mạ như vậy, cô sẽ không thể nào nói ra bốn từ đó một cách nhanh chóng, nhẹ nhàng như vậy. Mà nói cũng thật lạ. Anh đang kì vọng điều gì khi hai người mới bắt đầu mối quan hệ người yêu này mới được ba, bốn ngày cơ chứ?

Trần Cảnh Hạo không có phản lại, Thái Thu cũng không tiếp tục nhắn tin, cô bỏ điện thoại vào túi xách, hơi ngã người ra đằng sau, hai mắt khẽ nhắm lại, không phải vì mệt mỏi, chỉ là cô không biết làm gì vào lúc này. Tất cả hành động đó của cô đều bị Quân Lâm Ngao nhìn thấy. Anh nhìn không quen dáng vẻ có phần bất lực, chán nản hiện tại của cô. Dù là trước hay sau khi thay đổi, cô vẫn không hề tỏ ra bản thân yếu đuối ở trước mặt người khác. Hoặc là điệu bộ khiến người ta chán ghét, hoặc là sự lạnh nhạt cách biệt với mọi người, đều không có không gian cho sự mềm yếu phô bày. Mà lúc này, cô dường như đã mệt mỏi rồi..

Chính Thu cũng không biết bản thân trong lúc vô tình đã làm lộ ra tâm trạng mà cô đang cố gắng che giấu. Đúng vậy, cô mệt mỏi. Những mưu toan, âm hại cùng bí ẩn thân phận phức tạp khiến cô gần như muốn buông bỏ tất cả mọi thứ. Cuộc sống hoàn toàn đối lập với kiếp trước khiến cô không thể hoàn toàn thích ứng, dù đã qua thời gian hai tháng. Nơi này kì thực chẳng có quan hệ gì với cô, nhưng vì một câu nói của người khác, cô phải đến nơi này chịu tội. Cô oán hận thân chủ đột nhiên mang cô tới nơi này, nhưng cũng chỉ có như vậy, bởi cô chẳng thể thay đổi điều gì cả. Cô chỉ mong muốn bản thân có được một cuộc sống an tĩnh như trước kia, nhưng hoàn cảnh cuộc sống lại không cho phép cô làm như vậy. Thả lỏng, đồng nghĩa với diệt vong. Lần đầu tiên Thu thật sự nghiêm túc suy nghĩ, lời hứa với "Thái Thu", thực sự quan trọng đến như vậy sao? Đủ để cô lấy làm mục đích để tiếp tục cuộc sống bấp bênh như vậy?

Quả thực, một lời hứa với một người xa lạ không thể trở thành mục tiêu cố gắng của cô. Đó chẳng qua chỉ là lí do thoái thác để cô tiếp tục sống mà thôi. Cuộc đời vốn không bao giờ suôn sẻ, cô tội gì phải vì những chuyện mà bỏ qua cơ hội sống lần nữa của bản thân? Một lần chết đi khiến cô càng thêm quý trọng sinh mạng của chính mình hơn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Thoáng cái hai ngày trôi qua. Tuy về nước V hay nói thẳng là Việt Nam, cô chính là siêu cấp vui sướng. Nhưng mà hiện tại cô muốn vui cũng không nổi. Lí do à? Công việc a~

Cái gì là “Phong ba bão táp không bằng ngữ pháp Việt Nam”? Bà mẹ nó! Người ta bảo tiếng Việt học khó, cũng không có mấy nước áp dụng thứ tiếng này vào việc giảng dạy, thế nên cả tổng công ty của tập đoàn to tổ chẳng như Thịnh Thế, người thạo tiếng Việt cũng không nhiều. Vậy nên chuyện tập đoàn cử cô tham gia chuyến đi này cũng có được một lí do được coi là thích đáng công bố với các nhân viên khác. Khụ, lạc đề rồi. Cái chính là cô muốn nói, công việc ở đây thực CMN nhiều. Thật là người nói, người nghe không nghĩ đến cảm nhận của người phiên dịch. Như vậy cũng thôi đi, bởi cô là dân Việt Nam chính gốc cơ mà. Vấn đề là phải ăn nói cho cẩn thận, khéo léo từng chút để tránh làm hai bên hiểu lầm mà có mâu thuẫn. Bà nó chứ, công việc này đúng thật đau đầu!

Thái Thu cả người nằm bẹp dí trên bàn, tay chân mệt mỏi không buồn nhúc nhích. Công ty lớn a, nhân viên chuyên nghiệp a, ứng phó xong mấy người này chắc cô mệt chết. Đây chính là cảm tưởng của Thu sau mỗi lần công tác, tính từ khi cô còn là Lâm Hiểu Linh ấy. Oái, không biết có phải cô suy nghĩ quá tiêu cực hay không, theo cái nhìn của cô thì cuộc sống này chính là những chuỗi ngày mệt mỏi a! Nhưng may là công ty đối tác còn có chút nhân tính, mọi người dự tính vào ngày cuối cùng sẽ mang năm người bọn cô đi tham quan nơi này a~ Bất quá, người sống tại thành phố thủ đô này hai mươi chín năm cuộc đời như cô thì cái từ “tham quan” này thật là ba chấm =.= Cơ mà hình như cũng rất thú vị bởi trước đây thời gian của cô phần lớn đều dành cho công việc hoặc ở trong nhà mà, có bao giờ cô chịu để ý quá nhiều tới xung quanh đâu. Chẳng trách cô không có nổi một người bạn thân cho đúng nghĩa.

Đang lúc trí óc Thu đang bay bổng với những kế hoạch cho chuyến tham quan vào ba ngày sau, tiếng gõ cửa lại không đúng lúc vang lên phá bình không gian riêng của cô. Ai da, nói thế nào thì cô cũng phải công nhận một điều rằng đãi ngộ của nhân viên trong chuyến đi này rất tốt, mỗi người một phòng trong khách sạn năm sao nha (Thật ra là do Quân Lâm Ngao yêu cầu đấy).

Vừa đắc ý suy nghĩ, Thu vừa bò dậy ra mở cửa, tiện tay còn chỉnh trang lại đầu tóc một chút cho đỡ rối.

=====

- Sao anh lại ở đây?- Cảm ly nước để lên mặt bàn, cô ngược mắt nhìn người đàn ông đang ngồi ngay ngắn trên ghế salon, ánh mắt mang theo ý tứ dò hỏi thật rõ ràng.

Nam nhân có vẻ lúng túng, không biết phải trả lời cô như thế nào mới tốt. Chẳng lẽ nói rằng Trần Cảnh Hạo anh sợ lâu không gặp thì cô sẽ đem anh quên mất không còn một mảnh, hoặc thực tế hơn là sợ tên Quân Lâm Ngao kia nhân dịp này mà chạy tới ve vãn cô?

Sự thật là Cảnh Hạo lo lắng đúng hết rồi =.= Thu đúng là đã xếp anh vào diện những đối tượng cần phải quên khẩn cấp trong chuyến đi lần này. Còn lúc về có phải gặp lại hay không lại là một chuyện khác, cô tạm thời chưa lo xa đến vậy. Với những việc này cô rất thích phong cách nước đến chân mới nhảy đó =))))).

Với lại, nếu Cảnh Hạo đến chậm vài phút thì chắc người đang ngồi trên ghế đã biến thành Quán Lâm Ngạo rồi, bởi vì trong khi anh đang đứng ngoài cửa phòng cô thì Lâm Ngạo là mới bước từ trong thang máy ra a~ Thật sự là trùng hợp đến bất ngờ.

- Này! Không phải công việc của anh nhiều lắm sao? Đến đây làm gì?- Thấy Cảnh Hạo chậm chạp không đáp lại, Thu nhú nhú mày, tiếp tục hỏi. Nói trước, cô rất hay bị nóng tính đó, nhất là vào lúc đang trong tình trạng mệt mỏi như vậy. Chắc ai cũng đều như vậy hết nhỉ?

- A, chi nhánh của DL bên này có vài việc nên công ty cử anh sang đây xử lý.- Cảnh Hạo là đang nói xạo đó, làm gì có chuyện hai người trùng hợp thời gian đi công tác như vậy chứ. Hơn nữa, nếu anh nói thật thì chắc hiện tại anh vẫn còn đang xử lý công việc, sao còn thời gian rảnh mà tìm phòng cô ở rồi đến đây “ dạo chơi, thăm hỏi” cơ chứ.

Tuy là lý do của Cảnh Hạo có sơ hở, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào Thái Thu lại tin vào lời nói của anh. Nhưng cô vẫn có điều thắc mắc.

- Vậy anh không làm việc đi, tới đây làm gì?

- À, chúng ta hiện tại công tác chung tại một thành phố, với thân phận là một người yêu chuẩn mực, anh đương nhiên là phải ưu tiên đến thăm em trước.- Giọng điệu của Cảnh Hạo thập phần không được tự nhiên. Mà như vậy cũng không phải là không có lý bởi từ bé đến giờ anh nào đã từng nói ra những lời như vậy. Khi nói ra từ “ người yêu”, không biết anh phải tốn bao nhiêu dũng khí đâu.

“Người yêu chuẩn mực”? A, thật đúng là chuẩn mực a!

Trông mặt Thu xẹt qua một tia cười nhạo. Anh ta làm người yêu chuẩn mực đến nỗi đi nhục mạ bạn gái bằng những lời nói không ra gì a~ Nếu hai người làm người yêu đúng nghĩa, mà cô thực sự thích anh ta, không chừng bây giờ cô đang suy sụp tinh thần mà bỏ gối ngồi buồn đây.

Nhận thấy không khí bắt đầu lan tràn sự ngượng ngập, Cảnh Hạo lại chủ động mở miệng trước.

- Anh có mua một số món ăn đặc sản của H thị (sau nếu có lặp lại thì nói thẳng là Hà Nội nha :3), chúng ta cùng nhau ăn một chút đi.

- Không cần. Tôi xuống nhà hàng của khách sạn ăn tối là được.- Những món ăn đó cô đã ăn nhiều rồi, tuy là hiện tại những thứ đó đã có đôi chút biến tấu nhưng chắc là không khác trước đây nhiều lắm đâu, bánh cốm thì vẫn là bánh cốm mà. Nghĩ vậy, cô nói tiếp:

- Giờ tôi phải làm vệ sinh cá nhân, anh có việc thì mau đi đi. Xin lỗi vì không thể tiễn.

Dứt lời, cô xoay người định vào lấy đồ đi tắm. Nhưng mới được nửa bước, cả người đã bị Cảnh Hạo kéo lại, ôm thật chặt. Trong phút chốc, cả căn phòng chỉ còn lại âm thanh nhẹ nhàng của máy lạnh đang hoạt động.

- Buông!- Thu nhú mày lại. Hiện tại cả người cô đều nhóp nhép mồ hôi, cảm giác dính dính này rất khó chịu, cô muốn nhanh chóng xóa bỏ cảm xúc khó chịu này. Với lại, dù trong phòng có máy lạnh, nhưng mùa hè nóng nực mà lại ôm ấp như vậy, Trần Cảnh Hạo không thấy nóng nhưng cô thì có nha.

- Đừng như vậy.

- Anh trước buông tôi ra đã.- Cô không tài nào quen được với cái bầu không khí đầy mùi vị hormone giống đực này a.

- Vậy em đừng có chạy mất đấy?- Cảnh Hạo đưa ra yêu cầu.

- Nhìn tôi dư hơi vậy à? Trời rất nóng!

Nghe vậy, Cảnh Hạo mới chịu buông tay ra. Nhưng mà, so với việc thả ra, anh càng thích ôm cô hơn.

- Anh rất xin lỗi về chuyện xảy ra hôm trước, là do anh quá kích động - Cảnh Hạo cúi đầu, thành thực nhận lỗi sai về phía bản thân.

Trầm mặc một lúc, Thu bỗng thở hắt ra, bắt đầu mở lời. Có lẽ cô cứ thẳng thắn nói ra quan hệ thực sự của hai người trong mắt cô hiện tại có lẽ sẽ tốt hơn. Cô không biết Trần Cảnh Hạo đối với mình có tình cảm gì, cũng sẽ không tốn thời gian để tìm hiểu chuyện này. Vậy nên, nói thẳng ra để anh tự quyết định vẫn tốt hơn. Bề ngoài thì người ta sẽ làm tưởng rằng tính cách của anh rất tốt nhưng cô biết rất rõ, Trần Cảnh Hạo là một người đàn ông rất kiêu ngạo, cũng rất tàn nhẫn. Nếu để anh phát hiện ra việc cô lợi dụng anh, anh chắc chắn sẽ không để yên. Giấy không gói được lửa, hiện tại cô tự động nói ra có lẽ sẽ có kết quả tốt hơn.

- Anh Trần, kì thực chúng ta cũng không được coi là người yêu thật sự nên việc anh nghĩ về tôi ra sao, không quan trọng với tôi. Chỉ cần anh không mang những suy nghĩ áp đặt đó truyền ra ngoài, việc này tôi tin tưởng anh sẽ làm được. Tôi đồng ý xây dựng mối quan hệ này giữa hai chúng ta trong một tháng là vì có mục đích riêng nên nếu anh không hài lòng, chúng ta có thể chấm dứt tại đây, tôi sẽ không làm phiền đến anh. Và lại, thân phận của chúng ta, căn bản không hợp để ở bên nhau.- Vì anh là nam chính, còn tôi chỉ là một nữ phụ nhỏ bé.

Thu nói hết một hơi dài, miệng có chút khô nên liền cầm cốc nước lên uống một mạch. Trong khi đó, cô vẫn không quên quan sát sắc mặt của anh. Cứ nghĩ rằng anh đã muốn cùng cô chấm dứt mối quan hệ người yêu đầy gượng ép này nên sẽ vui vẻ đồng ý, Thu lại không ngờ rằng khi cô vừa dứt lời, sắc mặt Trần Cảnh Hạo liền biến đổi, nhưng không phải vui mừng, mà là âm ỉ.

- Người em thích vẫn luôn là người tên Ruki kia, phải không?- Cảnh Hạo trầm giọng đặt câu hỏi.

- Không... không phải. Và lại, tôi không có nghĩa vụ phải nói với anh về chuyện tình cảm của cá nhân tôi.- Giọng điệu của cô rõ ràng là đang muốn né

tránh câu hỏi đột ngột này.

- Tôi có quyền, có quyền, bởi vì tôi là người yêu hiện tại của em, mà không những là hiện giờ, về sau cũng vậy, mãi mãi!- Trần Cảnh Hạo gần như gào lên. Đồng thời, anh dùng lực kéo mạnh cô về phía mình, khiến chiếc ly thủy tinh trên bàn nghiêng ngả, rơi xuống đất vỡ tan. Tuy vậy, anh vẫn không buồn để ý mà mạnh mẽ áp môi mình lên môi cô hôn ngấu ngiến, dùng răng chà sát thật mạnh. Thoáng chốc, vị máu tươi lan tràn trong khoang miệng hai người.

- Ừm... Chết... tiết... Buông tôi ra!- Cô ra sức giãy giụa, mong muốn thoát khỏi kìm kẹp của anh. Tay chân không ngừng đâm đá vào người anh, nhưng Cảnh Hạo dường như đã hoàn toàn buông bỏ lí trí, vẫn không ngừng chà đạp đôi môi cô không thương tiếc.

“Bốp”

Đẩy được anh tách khỏi người mình, Thu liền dùng hết sức bình sinh mà cho anh một cái bạt tai.

- Cút!- Cô gào lên.

Cảnh Hạo vẫn còn sững sờ nghe vậy nhìn bưng tỉnh. Nhìn vào đôi môi sưng đỏ còn đang rỉ máu của cô, ánh mắt anh liền tràn ngập áy náy, gờ tay định chạm vào lại bị hành động lùi lại phía sau của cô khiến cho toàn thân cứng ngắc. Cuối cùng, anh đành phải lựa chọn rời đi.

Cánh cửa đóng lại, trong phòng vẫn vang vọng câu nói “Xin lỗi”...

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Thái Thu buồn chán lẩn qua lẩn lại trên chiếc giường lớn mềm mại, phân vân không biết phải làm gì mới tốt. Tuy rằng cô đang rất rất đói nhưng mà với đôi môi sưng đỏ khả nghi như thế này, xuống dưới thế nào cũng sẽ bị một vài người chú ý. Cô không muốn bị như vậy a!

Một đoạn trí nhớ bỗng xẹt qua trong đầu. Không biết cô nghĩ đến cái gì, thấy thấy khuôn mặt đang tràn đầy chán nản bỗng chốc sáng, khóe miệng kéo lên thành một nụ cười vui sướng, tay phải búng cái tách. Nhìn vào quả thực là biểu hiện của người đang cực kì vui mừng nha.

Ha ha... Sao cô lại quên mất túi đồ ăn mà Trần Cảnh Hạo mang tới đây cơ chứ? Tuy rằng hiện tại cô đối với hắn ta vô cùng phản cảm, nhưng mà đồ ăn cũng không có lỗi mà, cô việc gì phải ghét bỏ chúng nó cơ chứ? Với lại, không phải mọi người đang kêu gọi tiết kiệm à, cô nên nghiêm chỉnh chấp hành nha~

Thái Thu cười đắc ý, chạy lại bàn tiếp khách, hí hửng mở túi ra. Bên trong là một giấy đựng bánh cốm, hai hộp nhựa đựng phở bò, hai cốc trà detox. Ừ, đều là hai phần, có vẻ hơi nhiều nhưng mà cô tình nguyện cân hết!

Mở nắp ra vẻ sẵn tay áo, mở hộp đồ ăn, bắt đầu “chiến đấu” với mấy món ăn quê hương đã lâu không được thưởng thức.

Bên này cô đang vui vẻ xử lí đồng đồ ăn của mình, còn ở một căn phòng khác, lại có một người chán nản nằm bẹp trên giường, không buồn nhúc nhích. Người này chính là vị sát thủ kiêm nghề bác sĩ – Trần Cảnh Hạo đại danh đỉnh đỉnh.

Có phải là do anh hành động quá vội vàng hay không? Liệu cô có bị dọa sợ mà trốn anh không? Cảnh Hạo thực sự hoang mang. Anh không hiểu gần đây bản thân bị gì mà lại dễ dàng bị xúc động đến như vậy? Có lẽ là do tâm trạng lo sợ cô sẽ bị người khác cướp mất. Tính cách của anh thực sự rất mạnh mẽ, mà không chỉ có một, đêm một chút cũng được bốn người rồi; trong đó còn có cả người bạn tri tri của anh. Nhưng anh chưa bao giờ chùn bước đối với những thứ có tính khiêu chiến cao, nhất là hiện tại nó còn có liên quan đến tình cảm của anh, đương nhiên lại càng không thể buông tha. Anh nhất quyết không được bỏ cuộc. Điều cần làm bây giờ là cho chính anh thời gian để tĩnh tâm suy nghĩ, cũng là cho cô thời gian để buông xuống phần tình cảm đối với người kia.

Cảnh Hạo nhắm mắt suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đã xác định được con đường mà bản thân cho là cần phải đi qua. Nếu anh lúc nào cũng ở bên bắt ép cô thì chỉ càng làm cho quan hệ giữa hai người xấu đi mà thôi.

Nhưng mà hiện tại anh vẫn chưa thể rời khỏi nơi này, bởi vì anh thực sự có nhiệm vụ ở đây, chẳng qua là công việc không liên quan đến DL như lời anh nói, mà là nhiệm vụ ám sát trùm ma túy khu Đông Nam Á đang ở tại nơi này. Nếu anh sang đây chỉ vì việc riêng tư, Boss làm sao có thể bỏ qua.

Lại ở một căn phòng sa hoa khác của khách sạn, một người đàn ông mặc bộ veston thủ công của thương hiệu Armani. Người đó một tay đút trong túi quần, tay còn lại cầm một điếu thuốc lá đã hút được gần một nửa, trong chiếc hộp chứa gạt tàn bên tay trái đã có không ít đầu thuốc lá đã hết xong. Không gian xung quanh anh ta gần như bị bao phủ bởi mùi khói thuốc cay nồng.

Quần Lâm Ngạo cảm thấy bản thân thực sự rất thất bại. Nhìn cô ở bên một người đàn ông khác, anh lại chỉ biết ở một bên âm thầm quan sát, tự mình đau khổ, chỉ biết tự hành hạ bản thân. Trong khi đó thì Trần Cảnh Hạo lại vẫn luôn cố gắng tạo dựng quan hệ, không ngừng cố gắng để rút ngắn khoảng

cách với cô.

Anh chỉ biết đau khổ thì làm được gì chứ? Cô sẽ vì việc này mà chạy tới bên anh, sẽ yêu anh sao? Không thể!

Anh đã suy nghĩ điều gì khi đưa ra yêu cầu muốn cô tham gia chuyến công tác này? Là vì muốn cùng cô bồi đắp tình cảm. Nhưng cho đến lúc này, anh vẫn không dám tiếp cận cô. Từ bao giờ anh lại trở nên hèn nhát như vậy?

Quân Lâm Ngao rũ mắt, che đi những cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt, nhưng lại không thể giấu nổi sự đau khổ hiện diện trên khuôn mặt anh tuấn. Anh ngậm thìa vàng mà sinh ra, từ nhỏ đã luôn được mọi người trong gia đình yêu thương, cưng chiều đến nỗi người chị gái luôn yêu thương anh còn phải có đôi phần ghen tị cho nên mới hình thành tính cách kiêu ngạo. Vì ngoại hình đẹp mắt, gia thế tốt, anh được đông đảo các cô gái theo đuổi, lại hình thành thói quen trêu đùa với tình cảm của bọn họ. Chỉ là đối với cô, ngay từ khi mới tiếp xúc anh đã có ấn tượng vô cùng xấu. Đó là khi cô mới 14 tuổi nhưng lại ăn mặc không ra gì, còn muốn ra tay đánh chính chị gái của mình, sau đó cô vẫn luôn bám theo gây phiền phức cho anh, khiến anh càng thêm chán ghét. Rồi dần thành thói quen, cô vẫn luôn ở một bên, lấy danh nghĩa là thay anh giải quyết phiền phức mà đuổi hết những người bạn gái của anh. Ban đầu anh còn tức giận, lâu dần cũng quên, lén lút để ý. Sau đó, ở trường học, cô vẫn không ngừng tạo ra những loại chuyện mất mặt, làm thanh danh của cô trong mắt người khác xấu tới cực điểm, anh không thêm bận tâm. Thói quen có cô luôn bám theo bên cạnh khiến cho nảy sinh ảo giác rằng đó là điều hiển nhiên, giống như việc trái đất luôn quay quanh mặt trời vậy. Vì lẽ đó, anh liền cho rằng bản thân có quyền không cần quý trọng cô, có thể làm mọi thứ để thương tổn cô. Mãi đến khi cô từ bỏ, anh mới ngỡ ngàng nhận ra, thì ra không có điều gì là mãi mãi. Một người mãi đuổi theo một người khác mà không được đền đáp, cuối cùng sẽ chán nản, mệt mỏi mà buông tay. Giống như định lý cho và nhận, phải cho đi thì mới có nhận lại. Nhưng đến khi anh nhận ra, quan hệ của hai người đã trở nên xa cách đến vậy.

Nhìn thành phố phồn hoa tấp nập, người đến người đi, Lâm Ngao chợt nhận ra, trong cuộc đời, nếu cứ mãi đứng ở một chỗ chờ đợi, ta có thể sẽ bị dòng đời lãng quên. Anh chỉ mãi đứng lại chờ đợi tình yêu của cô, chỉ bằng tự mình tới cùng những người khác tranh thủ tình cảm. Thời gian không chờ đợi ai, mà anh lại lãng phí những giờ phút quý báu đó cho những việc không đâu, thật đúng là uổng công anh sống trên đời hai mươi bảy năm nay.

Đem điều thuốc đang hút dở dập tắt, Quân Lâm Ngao bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về việc cùng cô bồi đắp tình cảm. Nhưng trước hết phải thành công theo đuổi cô thì mới có thể bồi đắp chứ? Nhưng mà... làm thế nào để theo đuổi một cô gái anh cũng không biết, giờ phải làm thế nào a?

À há! Không phải anh còn một người chị gái sao? Hỏi chị ấy là được rồi.

Quân Lâm Ngao chớp mắt hiểu ra, liền lấy điện thoại gọi cho chị gái nhờ làm chuyên gia tư vấn tình cảm cho chính mình. Tuy nhiên, đầu dây vừa kết nối, anh chưa kịp nói gì thì đã bị giọng nói treu cọt của chị gái dọa cho suýt rơi điện thoại.

“Em trai đáng thương của tôi, giờ này sao lại gọi cho chị đây vậy? Ai da, cậu không đáng thương, bé Thu mới đáng thương.”

Chị ta đang nói tiếng hành tinh nào vậy? Cái gì mà đáng thương? Còn gọi “tiểu Thu” thân mật như vậy? Hai người thân nhau lắm chắc? Anh còn nhớ người chị này không hề thích Thái Thu một chút nào đâu, còn luôn làm khó cô nữa.

“Chị đang nói linh tinh cái gì?”

“Còn cái gì nữa. Em mau lên xem tin tức của thành phố A nha, xem xong rồi gọi lại cũng chưa muộn đâu ha. Tin không khó tìm đâu, giờ trên mạng xã hội ở đây đầy rẫy tin này a~ Em trai, bây giờ em nổi tiếng gấp mấy lần trước kia.”- Giọng điệu này... đúng là rất đáng đánh.

Quân Lâm Ngao nhíu nhíu lông mày, thẳng thừng ngắt điện thoại. Xong, đi đi tới cầm laptop đang đặt trên bàn trà, khởi động rồi tìm trang thông tin của thành phố A. Vừa mở ra, dòng tít gần chữ hot to đùng đỏ chói đập ngay vào mắt anh, tiêu đề là: “Là do chị gái hư hỏng hay hôn phu lăng nhăng.” Nửa úp nửa mở, đúng là trò câu khách báo chí.

Nhấp chuột vào bài viết, hiện ra trước mắt anh là hình ảnh nghiêm cấm trẻ em dưới mười tám tuổi. Hình ảnh đã được xử lý, che đi những chỗ không nên nhìn, lại để lộ ra thông tin quan trọng nhất- diện mạo của người trong hình, mà người đó, một là Trịnh Thu Thủy, người còn lại, Lâm Ngao mà còn không nhận ra chính mình thì anh thực sự cần phải đi khám lại mắt. Thân hình cao lớn đột nhiên sáng lại. Cái này... là thế nào?

Lại lướt xuống nội dung bài viết, mặt anh ngày càng tối. Đến khi đọc xong, lực đạo trên tay anh gần như đã muốn bóp nát chuột vì tính, sắc mặt tái mét.

Bài báo này là nói về quan hệ của anh và Trịnh Thu Thủy lúc trước, còn có ảnh giường chiếu rõ ràng, lời chứng thực của chuyên gia về ảnh.

Cái gì mà “Là do chị gái hư hỏng hay hôn phu lăng nhăng” chứ? Chết tiệt!

Bên dưới còn có ý kiến phản hồi của người đọc. Rõ ràng đều là bày tỏ tâm trạng phần nổi về hành vi trái đạo đức của hai nhân vật chính, bênh vực cùng thương cảm cho vị Nhị tiểu thư Trịnh gia Trịnh Thái Thu. Có người còn nói, có khi thanh danh của cô xấu như vậy đều là do Đại tiểu thư đạo đức giả hãm hại, rất nhiều người hùa theo, cũng có nhiều người phản đối. Hiện trạng hỗn loạn không nói hết.

Hộp thư điện tử bên góc phải màn hình thông báo có thư mới. Lâm Ngao thẳng thừng tắt cửa sổ trang web tin tức, mở email ra xem. Tin nhắn gửi từ một địa chỉ xa lạ, tên người gửi chỉ có một chữ “W”, chỉ có vón vện hai câu ngắn ngủn.

“Tin tức kia có phải rất thú vị không? Tôi còn có điều thú vị hơn để cho anh biết đấy!”

Lâm Ngao lờ mờ đoán ra được người này nhắc đến là tin tức nào. Nhưng đó là ai? Tại sao biết được mối quan hệ của anh với Trịnh Thu Thủy? Tuy thắc mắc nhưng anh vẫn quyết định không hỏi. Nếu người ta muốn tiết lộ danh tính thì đã nói thẳng ra rồi, bày đặt bí ẩn cho ai nhìn chứ.

“Anh muốn gì?”

Gần một phút sau đã có tin trả lời.

“Chỉ là muốn cho anh biết được sự thật mà thôi. À, anh không thắc mắc vì sao bản thân lại không không chế được mà làm với Trịnh Thu Thủy à?”

Không phải là do anh say rượu làm loạn sao? Quân Lâm Ngao gõ nhanh: “Vào thẳng vấn đề.”

“Anh bị cô ta bỏ thuốc kích dục, sau đó kéo lên giường!”- Tin nhắn còn gửi kèm một tệp tin. Là một video ghi lại quá trình anh bị bỏ thuốc và một chút tài liệu liên quan.

Bàn tay Quân Lâm Ngao co lại thành nắm đấm, rất không vui vẻ khi nhìn xem xong những thứ này. Với lại, anh đương nhiên không hoàn toàn tin tưởng người gửi những thứ này tới.

“Anh có mục đích gì?”

Không có tin nhắn trả lời, Lâm Ngao liền tự hiểu là người kia không muốn nói, cũng không tiếp tục truy hỏi. Dem laptop gấp lại đặt trên bàn, khuôn mặt anh âm trầm nhìn thẳng.

Rốt cuộc là ai?

Không phải là anh lo lắng thanh danh của Trịnh Thu Thủy bị hủy, cô ta giờ chẳng liên quan gì đến anh cả. Điều khiến anh không yên chính là, nếu Thái Thu biết việc này, cô liệu có càng thêm chán ghét anh hay không? Hơn nữa, với tin tức này, chắc chắn công ty cũng sẽ chịu thiệt hại, vậy mà bà chị gái chết tiệt của anh còn nhón nhơ đi bốn cọt anh. Quân Lâm Ngao thật muốn vò đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Sáng hôm sau, khi mọi người đã tụ tập đông đủ ở đại sảnh khách sạn, ba người đi cùng còn lại đều ngằm lướt mắt qua quan sát biểu hiện của Thái Thu và Lâm Ngao. Hiển nhiên là bọn họ đã đọc được bài viết kia, nếu không thì đã chẳng nhìn cô bằng ánh mắt thương hại thay cho sự chán ghét lúc trước.

Thu thầm gật gù, trong lòng vui vẻ như muốn nở hoa. Bài báo kia có sức ảnh hưởng thật là lớn a~ Xem đi xem lại cũng thấy cô được lợi từ vụ này nhiều lắm, tai tiếng lúc trước cũng giảm đi không ít nha. Không những vậy, vị nữ chính cao quý kia lần này bị đìm thâm rồi, cô thật là thỏa mãn vui sướng nha. Còn về Quân Lâm Ngao, ai da, cô cũng không muốn để ý. Chuyện anh ta cùng Trịnh Thu Thủy lên giường cô biết từ lâu rồi, mà đó cũng là lẽ đương nhiên vì dù sao thì trong tương lai bọn họ cũng sẽ về cùng một nhà mà, cô không thấy kinh ngạc đâu.

Trong khi Thu đang đắm mình trong tâm trạng vui sướng như được tắm gió xuân, Quân Lâm Ngao ngược lại không hề được vui vẻ như vậy. Ánh mắt kì quái của mấy người này khiến anh thấy khó chịu vô cùng, thậm chí còn có chút mặc cảm đối với cô. Nhưng mà... cô biết chuyện này rất sớm thì phải? Buổi tối trước ngày bọn họ hủy hôn ước cô đã nhắc đến nó rồi, lúc đó anh vẫn thắc mắc làm thế nào cô biết mà vẫn chưa có cơ hội đề hỏi. Liệu sự việc lần này có chút nào liên quan tới cô hay không?

Mặc kệ mọi người suy nghĩ thế nào thì công việc ngày hôm nay cũng phải tiếp tục làm. Vì vậy, sau khi ăn sáng, cả năm người liền lên xe tới công trình hợp tác. Dự án lần này nằm trong lĩnh vực khai thác khoáng sản khu vực biển Đông. Công ty bên Việt Nam phụ trách khai thác khoáng sản thô sau đó Thịnh Thế phụ trách chế biến, Quân thị làm công tác tiêu thụ, cả ba bên cùng có lợi. Phải biết rằng, cho đến thời điểm này, khoáng sản đã trở nên vô cùng trân quý, giống như nước sạch được quý trọng ở một số nước châu Phi vậy. Những khoáng sản này hình thành là do trải qua hàng trăm triệu năm biến động, mà con người nào có thể đợi đến được thời điểm đó. Bởi vậy cho nên, trong khi các nhà khoa học đang nghiên cứu tìm được nguồn nhiên liệu khác, những khoáng sản sẵn có này đương nhiên phải được trân trọng, nhiều người muốn tham gia dự án cũng phải tranh đến sứt đầu mẻ trán. Vì lẽ đó, dự án hợp tác lần này đều được ba bên vô cùng coi trọng. Dự án quan trọng như vậy, đương nhiên phải để cán bộ cấp cao của công ty- tập đoàn tới quan sát, đàm phán và thỏa thuận hợp đồng, dù sao thì đối tác của họ lần này ai cũng đều cần phải xây dựng quan hệ hợp tác tốt. Cử cấp cao đi cũng có một phần là nể mặt đối tác.

Mặc dù Thái Thu không hiểu lắm về lĩnh vực khoáng sản nhưng cô vẫn hiểu biết một chút về tình trạng khan hiếm khoáng sản hiện nay. Làm một nhân viên phiên dịch trong một cuộc đàm phán trọng yếu như vậy, cô đương nhiên phải cẩn thận đến từng từ ngữ, không thể để các bên xảy ra xích mích, hiểu lầm không đáng có. Công việc này đúng thật là rất mệt óc nhưng cô cũng phải thừa nhận bản thân vô cùng vui vẻ khi được người khác tin tưởng nặng nề. Có được cơ hội phát huy công việc yêu thích là một trong những điều hạnh phúc nhất của một con người, không phải sao?

Nhưng mà cô vẫn thắc mắc một việc, chuyến đi lần này không phải chỉ Thịnh Thế mới cần thiết phải đi thôi sao? Thế nào mà Quân thị cũng góp mặt ở trong này? Khi trở lại khách sạn vào cuối ngày, Thu liền nảy ra suy nghĩ này.

Hay vẫn là thôi đi. Cô không để ý nhiều lắm đến các mối quan hệ kinh doanh, bỏ qua việc này vẫn tốt hơn. Có thêm hai người đi cùng thôi mà, cô cũng đâu phải chịu thiệt gì, dù sao thì chi phí đều là do phòng tài chính xử lí.

Rất nhanh đã đến ngày công tác cuối cùng. Theo dự kiến, ngày hôm nay năm người của Quân thị và Thịnh Thế sẽ cùng giám đốc công ty của Việt Nam đi tham quan du lịch Hà Nội.

Vẫn biết là đất nước thay đổi từng ngày nhưng khi quay lại quê hương, Thái Thu vẫn không khỏi ngỡ ngàng. Nếu không phải có tên nước rõ ràng, cô thật sự không thể liên tưởng đất nước này với quê hương mình. Mọi thứ đều thay đổi quá đổi nhanh chóng, thời gian nửa thế kỉ thực sự tạo nên khoảng cách văn minh vô cùng lớn. Những tòa nhà cao chọc trời với những thiết bị công nghệ tinh vi hiện diện khắp mọi nơi, nhịp sống của con người vội vàng hơn, giao thông hiện đại hơn trước rất nhiều, ... Thu cảm thấy nơi này trở nên quá đổi xa lạ với bản thân. Nơi này đã không còn tồn tại nơi gọi là nhà cô nữa rồi. Sao cô quên được chứ? Đây là thế giới trong sách ...

Nghĩ vậy, Thái Thu liền ừ ừ cúi đầu. Cô còn hi vọng cái gì mà trở lại quê hương chứ? Nơi này căn bản không phải quê hương của cô. Vậy là bao nhiêu hào hứng cho chuyến đi lần này của cô liền theo gió bay mất.

Quan sát thấy vẻ mặt vốn đang hào hứng, phấn khởi của cô trong chốc lát lại ảm đạm xuống, Lâm Ngao liền cảm thấy vô cùng khó hiểu. Thực sự anh cũng không biết bản thân hiểu cô được bao nhiêu. Trong mắt anh, cô vẫn luôn là một con người vô cùng khó hiểu, trước là vậy, bây giờ cũng không khác. Anh chưa bao giờ đoán được suy nghĩ, ý muốn cũng như tính cách của cô, hoặc là nói, trước đây anh vẫn luôn không có ý tìm hiểu. Hiện tại, cô càng trở nên khó lường hơn, cho dù có cố gắng đến đâu, anh vẫn không thể đoán được cô muốn gì, suy nghĩ điều gì.

Giống như tin đồn được lan truyền ở thành phố A trong thời gian này vậy, cô không hề tỏ ra thái độ khác thường nào, tất cả chỉ có thờ ơ và lạnh nhạt. Cũng nhờ chuyến công tác lần này anh mới nhận ra năng lực làm việc của cô thì lại tốt đến như vậy, thật sự không hề có điểm nào giống với lời đồn của mọi người, cũng không giống với cô gái chua ngoa, ngu ngốc trong ấn tượng của anh trước kia. Điều đáng nói là, thời điểm này cô lại trở thành đối tượng được nhiều người đồng tình, còn cô gái mà anh cho là dịu dàng, ngoan hiền kia lại trở thành cái đích cho người khác nhắm tới.

Đúng vậy, sự việc kia vẫn không có dấu hiệu lắng xuống mà vẫn tiếp tục làm đề tài khiến nhiều người lưu tâm. Không những vậy, tình trạng hiện tại còn hỗn loạn hơn lúc trước.

Anh không phải là không biết đến năng lực của Trịnh gia, gia tộc này có năng lực mạnh mẽ đến đâu anh cũng đã kiến thức được. Vậy mà lần này họ lại không thể áp được tin đồn này xuống, điều này chứng tỏ người đứng đằng sau thao túng tin đồn lần này có năng lực còn cường đại hơn nhiều. Thái Thu ... chắc hẳn không thể có năng lực đến bậc này?

Vậy rốt cuộc là ai? Câu hỏi này vẫn luôn quanh quẩn trong đầu anh suốt mấy ngày hôm nay. Quân Lâm Ngao từ trước đến giờ vẫn mang tiếng đào hoa cho nên sự việc lần này cũng sẽ không khiến anh gặp nhiều khó khăn. Vì vậy, mục đích chính của người kia, chính là nhắm tới Trịnh Thu Thủy. Mà anh, chẳng muốn quan tâm đến cô ta nữa.

Sự việc xảy ra ở Trịnh gia lần trước, anh đương nhiên sẽ không nghĩ đó là ngẫu nhiên xảy ra. Ngày hôm đó cảnh vệ của Trịnh gia vô cùng nhiều, canh phòng rất nghiêm ngặt, người ngoài không thể nào dễ dàng vào được trong biệt thự. Hai tên bị đánh ngất ở ngoài cửa phòng của Thái Thu đương nhiên phải có người bên trong hướng dẫn mới có thể tới đúng phòng Thu lúc cô bị trúng thuốc. Đây chắc chắn là việc đã có sắp xếp từ trước. Người đứng đằng sau phải là người nắm rõ đường đi của Trịnh gia, còn có quyền quyết định khách tham gia. Những người này cũng chỉ có ông bà Trịnh cùng Trịnh Thu Thủy. Theo suy nghĩ của anh, người có khả năng đứng sau việc này nhất chính là Trịnh Thu Thủy! Mặc dù ông bà Trịnh không mấy thương yêu thái Thu nhưng chắc chắn hai người sẽ không làm những việc tổn hại đến danh dự của gia đình như vậy.

#

Trong lúc Thái Thu cùng Lâm Ngao đang vừa suy nghĩ vẩn vơ, vừa cùng những người khác ngắm cảnh thì dinh thự của Trịnh gia ở thành phố A lại bị không khí nặng nề bao trùm. Ông bà Trịnh sắc mặt vô cùng không tốt nhìn bài báo đặt trên bàn thủy tinh, lại nghe tiếng loảng xoảng phát ra từ tầng trên, sắc mặt hai người đã xấu đến không thể xấu hơn.

Ở công ty nghe mọi người bàn tán, cô đồng chất vấn đủ đường đã đủ để ông Trịnh muốn điên lên, về nhà còn phải chịu cái hoàn cảnh này, ông đã sớm muốn bùng nổ. Tiếng la hét của Trịnh Thu Thủy lần này vừa đúng làm giọt nước tràn li. Trịnh Kỳ Sơn mặt đen hết bao công bước nhanh lên tầng, mặc kệ sự can ngăn của bà Trịnh mà xông vào trong phòng Trịnh Thu Thủy. Nhận thấy tình hình không được tốt, bà Trịnh liền lệnh người làm cách xa rồi cũng vào phòng theo ông Trịnh sau đó đóng cửa lại.

Nhìn đến căn phòng bừa bộn quần áo, mỹ phẩm, mảnh sứ, thủy tinh, thức ăn, ... trong mắt bà liền hiện lên vẻ không hài lòng, những cũng không nổi trách con gái. Nhưng ông Trịnh thì không như vậy. Bị làm phiền ở công ty, về nhà còn chịu đựng con gái nổi điên, ông đứng là không nhịn nổi nữa rồi.

“Chát!”- Trịnh Kỳ Sơn không lưu tình cho Trịnh Thu Thủy đang dung ánh mắt đỏ ngầu đầy căm hận nhìn vào tờ báo đã bị xé tả tơi vứt dưới đất.

“Mày nổi điên cái gì? Phiền phức mày gây cho cái nhà này còn chưa thấy đủ sao!?”- Trịnh Kỳ Sơn to tiếng chát vắn, mặt mũi đỏ bừng lên vì tức giận.

“Người gây phiền phức là con tiện nhân Thái Thu kia mới đúng!”- Trịnh Thu Thủy ngoan cố phản bác. Tiện nhân kia, cô thề, có một ngày cô sẽ giết chết nó! Như vậy vẫn chưa đủ để xả hận, phải cho nó sống không bằng chết!

“Mày cảm miệng lại! Nếu không phải mày đắc tội với nhân vật lớn nào đó, mày còn bị người ta bày mưu làm hại như thế này sao? Còn nữa, nếu Trịnh Thái Thu không phải là con nuôi nhà này thì mày cũng không có được cái cơ hội mang cái danh đại tiểu thư danh giá bậc nhất trong cái thành phố này đâu!”- Trịnh Kỳ Sơn gằn giọng quát mắng.

“Bố tìm có cái gì chứ? Nó cũng chỉ là một con chó nhỏ hạ lưu may mắn được nhà này nhận nuôi mà thôi! Có cái gì cao quý chứ!”- Giọng điệu mang theo khinh miệt rõ ràng.

“Chát!”- Bền má còn lại của cô ta liền có thêm dấu tay hằn đỏ, nhìn vào đủ biết người ra tay dùng lực mạnh đến đâu. Người đánh lần này không phải Trịnh Kỳ Sơn, là bà Trịnh. Giọng điệu bà ta mang theo tức giận nồng đậm, hướng thẳng Trịnh Thu Thủy mà chát vắn.

“Ngu ngốc! Con nghĩ là nhà này không dung mà có được tài sản lớn như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43:

Khi Thái Thu từ nước ngoài trở về vào ngày hôm sau, sắc trời cũng đã ngả về chiều. Ngồi máy bay hơn bốn tiếng đồng hồ khiến cô chỉ muốn về nhà lăn ngay lên giường mà ngủ. Tuy “Thái Thu” thường xuyên tập võ, sức khỏe đã được cải thiện không ít nhưng ngồi máy bay lâu như vậy chắc hẳn sẽ không có người nào không mệt chứ?

Thu thì thầm rằng cô sẽ không thừa nhận bản thân bị say máy bay nhẹ đâu. May mắn là còn nhẹ nên cô mới đi được bình thường vậy chứ nặng thêm một chút thì... Cô không dám nghĩ a. Tuy rằng bị say máy bay là một điều không hiếm gặp nhưng cô không hi vọng bị người trong công ty biết điều này, nhờ đâu họ lại vì việc này mà không cho cô đi công tác thì thâm rồi. Làm phiên dịch viên mà suốt ngày ngồi một chỗ đánh máy, người cô sẽ mọc lên mất thôi...

May mắn là vị giám đốc điều hành cấp cao kia còn có nhân tính, cho cô về thẳng nhà nghỉ ngơi, ngày mai lại tới công ty tiếp tục công việc. Điều này nghe có vẻ đáng mừng nhưng mà... cô thực sự là hi vọng chính mình có thể cắm rễ trong nhà vào những gày sắp tới a~ Lí do hả?

Cô giống như bị biến thành quốc bảo rồi @@. Sự thật đó. Tỷ lệ người quay đầu nhìn cô đã đạt tới con số 97% rồi cũng nên. Không phải cô ảo tưởng đâu nhé. Người ta quay lại nhìn cô đâu phải vì yêu thích gì, mà là muốn giải đáp tò mò đó! Thịnh thoảng cô vẫn nghe loáng thoáng câu: “Có đúng là cô ấy không nhì?” cơ mà. Khỏi nói cô đã đoán được lí do diễn ra tình trạng này rồi; còn không phải là vì tin đồn kia sao? :3

Cái này gọi là “Cười người hôm trước hôm sau người cười” hả? Ba hôm trước cô còn vui sướng khi Trịnh Thu Thủy bị chìm đến “suýt chết chìm” vì vụ này đâu. Đúng là làm người không thể đắc ý quá sớm a, giờ cô đã thấu hiểu sâu sắc câu nói này của các cụ rồi.

Đang cố gắng cúi đầu che mặt đứng đợi taxi thì một chiếc xe hơi thể thao dừng lại trước mặt cô. Nếu cô nhớ không nhầm thì đây chính là xe của Quân Lâm Ngao thì phải? Anh ta không về công ty luôn sao?

“Em mau lên xe đi.”- Quân Lâm Ngao hất mặt, chỉ vào ghế lái phụ. Trong xe chỉ có một mình anh, không thấy trợ lí Mã đầu cẩu, có lẽ là đã về Quân thị rồi. Haizz... Giai cấp tư bản a...

Nhưng mà dù sao thì cô cũng không muốn tiếp tục đứng đây để người ta nhòm ngó, bàn tán nữa, trước tiên vẫn là đi nhờ xe anh ta thôi. Việc này đối với cô không có gì tổn hại cả. Còn Ruki... anh nghĩ thế nào, liền mặc kệ đi, cô cũng không muốn đi giải thích, dù sao thì anh có lẽ cũng chẳng quan tâm.

Lại nữa, không phải cô đã tự nói với chính mình phải ngừng nhớ đến anh sao? Lại vẫn không thể làm được. Thật là vô dụng quá đi!

“Em không sao chứ?”- Thấy cô lắc lắc đầu, Lâm Ngao liền ân cần hỏi han. Ủ, đúng, chính là ân cần. Nhưng, nguyên nhân anh đặt ra câu hỏi này cũng không chỉ có vậy, anh còn muốn biết cô có bị ảnh hưởng xấu gì vì bài báo kia hay không. Thật ra tâm trạng của Lâm Ngao đang rất mâu thuẫn. Anh một nửa hi vọng cô sẽ đau khổ khi thấy những bức hình kia, điều đó sẽ chứng minh cô đối với anh còn có tình cảm; một nửa kia anh lại hi vọng cô sẽ không có cảm giác gì, như vậy cô sẽ không khổ sở, anh sẽ không đau.

“Chỉ là đi máy bay hơi lâu, tôi có chút mệt. Về nhà ngủ một giấc là tốt rồi.”- Không hiểu đến ẩn ý trong câu nói của anh, Thu chỉ lắc đầu, lạnh nhạt trả lời theo đúng nghĩa đen.

“Ừm... Vậy, tối nay anh... mua đồ ăn mang tới cho em nhé? Chắc hiện tại em không có tâm trạng để làm mấy việc này?”- Vốn định nói là tới giúp cô nấu ăn nhưng nghĩ đến việc bản thân không biết gì về việc bếp núc, anh liền chuyển sang việc khác.

“Không cần làm phiền đến anh, tôi có thể tự lo được.”- Thu cười nhạt. Không chừng ngày hôm nay cô sẽ bị gọi về Trịnh gia để mấy người kia xử lí cũng nên. Nếu không phải là vì cô đi công tác thì có lẽ đã bị mấy người của Trịnh gia đó lôi về kết tội sớm rồi. Mà nói cũng thật buồn cười, cô còn không biết bản thân đã làm ra tội gì cơ đấy. Chị gái gian díu với hôn phu, nhưng người “chị gái” này lại là đối tượng mà họ “nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan”, đương nhiên là sẽ không làm sao. Người nhận tội đương nhiên phải là cô rồi.

Nữ chính a nữ chính, đặc quyền của cô thật khiến người khác ghen tị muốn đo mắt. Mấy người đàn ông của cô có người nào không phải con cưng của trời cơ chứ. Nữ chủ truyện sung- sướng a, số phận thật ưu tiên cô quá mức! Con mà, hình như các vị nam chủ này có phần hướng tới cô quá nhiều, có nên lợi dụng cơ hội này mà quyến rũ họ, để họ bỏ qua ngục Bạch Liên Hoa kia, sau đó bỏ chạy không nhì?

Vấn đề này thực ra rất đáng suy nghĩ nha. Sống tự lực từ khi còn bé trong cái xã hội người lừa ta gạt này, cô đương nhiên sẽ không phải là người hiền lành gì cho cam. Kiếp trước sống an phận là vì bản thân còn bị bó buộc bởi nhiều thứ, nay sống với thân phận nữ phụ có thể bị giết bất cứ lúc nào, cô muốn an an ổn ổn mà sống qua người ta cũng không muốn buông tha, vậy thì cô liền thoải mái thôi. Dù sao cũng đã nằm trong tầm ngắm của thần chết,

cô có thể giả vờ để trốn thoát, việc gì không làm chứ? Nằm chờ chết cũng không phải phong cách của cô a~

(W: Vâng! Chị nữ chính nhà mình sắp tới quyết chết đóng vai phản diện rồi. Cơ mà chắc cũng không phải đâu)

“Tiểu Thu, chúng ta... bắt đầu lại nhé? Đừng xa lánh anh nữa, có được hay không?”- Lâm Ngạo ngập ngừng, có phần rụt rè đặt câu hỏi. Phong thái này làm sao còn có phần kiêu ngạo nào của anh lúc trước chứ. Nhưng anh thêm đề ý cái kiêu ngạo huyền ảo khi gió đó làm gì nữa chứ, nó có thể giúp anh theo đuổi vợ sao?

“Chưa nói cho anh biết, tôi với Cảnh Hạo đang yêu nhau a~”- Cô chớp mắt quăng ra một câu không liên quan, nhưng thực ra đã trả lời ngay trọng tâm Ý ngay tại mặt chữ: Cô không thể quay lại với Quân Lâm Ngạo, cũng không muốn. Và lại, không phải cô xa lánh anh, mà chỉ là giữ khoảng cách để người bạn trai của cô không ghen tuông lung tung mà thôi.

“Không sao cả, hai người cũng không phải là đã kết hôn mà.”- Dù là kết hôn rồi anh cũng phải tìm cách để khiến họ li hôn. Quân Lâm Ngạo cố chấp. Anh không muốn bỏ lỡ nữa. Hai người vẫn chưa từng thử yêu nhau thực sự, làm sao biết là có thể hay không? Hừm, Trần Cảnh Hạo kia tài lực mạnh mẽ như thế nào anh cũng mặc kệ. Anh không nghĩ rằng bản thân không thể chống lại được anh ta.

Nghe thấy lời nói của Quân Lâm Ngạo, Thái Thu thực là muốn méo mồm. Nghe thật là giống lời thoại truyện ngôn tình a~ Cô hiện tại đúng thật là muốn ngửa mặt lên trách ông trời. Trước đây không có ai thêm đề ý tới cô, bây giờ ngược lại mấy người này đều nhào tới tranh giành... Ách! Cái tình huống này sao mà giống tình tay ba trong phim vậy trời? Cơ mà chắc cũng không hoàn toàn giống. Chỉ ít thì chắc là cô cũng không có tình cảm với hai người đàn ông này, mà bọn họ chắc gì đã thực sự thích cô chứ.

Nhưng mà không sao, cũng chỉ là một trò chơi thôi mà. “Thái Thu”, cô thấy không? Tôi là đang giúp cô báo thù đó. Nhưng... cô ấy đã từng nói, cô ấy không cần báo thù... Cô chỉ đang tự hành hạ bản thân mà thôi. Đối với Ruki chỉ mới quen biết hơn một tháng, tình cảm của cô đối với anh cũng được bồi đắp trong từng ấy thời gian. Chỉ một khoảng thời gian ngắn, cô lại vì anh ta mà tự làm khổ bản thân như vậy, đáng sao?

Chính Thu cũng không biết mình làm những việc này có ý nghĩa gì. Cô chỉ là muốn tìm một người có thể giúp cô lấp đầy khoảng trống trong tim mà thôi.

“Tùy anh.”- Cô tùy ý buông ra một câu, cũng không đề ý đến vẻ mặt tràn đầy khó tin cùng vui sướng của Quân Lâm Ngạo, xách vali hành lý nhỏ cùng túi xách thời trang của chính mình, chuẩn bị xuống xe. Khi cô mới vừa mang đồ xuống, Quân Lâm Ngạo đã dùng tốc độ chóng mặt mà chạy tới giành đồ đạc từ tay cô, hào hứng giúp cô xách vào nhà. Lúc đi đến trước cửa nhà anh mới bị ai phát hiện ra một điều: anh làm gì có chìa khóa nhà cô chứ. Vậy nên đành phải ừ ừ đứng một bên đợi cô đi tới mở cửa giúp.

Nhìn thấy vẻ mặt phong phú của Quân Lâm Ngạo, Thu liền cười ra tiếng. Hiện tại cô mới biết là người đàn ông này lại có biểu cảm phong phú đến như vậy đó. Thật ra sống như vậy cũng rất tốt. Cuộc sống tràn ngập sắc màu, rất thú vị, không gò bó, khó chịu giống như khi cô tự ép mình phải làm theo khuôn khổ mà chính cô đặt ra. Sống như vậy quả thực rất thoải mái.

Ngụy bạch liên hoa a, cô xui xẻo tám kiếp mới gặp phải người xuyên tới như tôi. Tạm thời phải mượn dùng các nam chính thân mến của cô rồi.

Buổi tối, Thu vốn đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý bị gọi về Trịnh gia để xử trăm trá hình nhưng đợi mãi cũng không thấy ai gọi. Mấy ngày sau cũng vậy, đều tĩnh lặng mà qua giống như không có chuyện gì xảy ra. Cô có chút nghi hoặc. Có khi nào người Trịnh gia đang mưu đồ chuyện gì đó để lại hắt nước bẩn lên người cô hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

“Anh thấy hài lòng chứ?”- Người đàn ông tay cầm tờ báo phát phát, trên mặt là nụ cười vô hại quen thuộc. Người bình thường có lẽ sẽ không thể nảy sinh một chút tâm tư phòng bị nào với người này.

Lăng Chính Thiên nâng mí mắt, không nhìn vào người kia mà chỉ chú tâm quan sát tờ báo mà anh ta đang cầm, thái độ vẫn lạnh lùng không đổi. Anh tự nhận rằng về mặt này của bản thân ít ra còn tốt hơn cái bộ mặt vô hại giả tạo của người đàn ông tên Hàn Lâm này. Vào lúc anh đang cho người điều tra người đứng đằng sau sai bảo hai tên đàn ông bị Trần Cảnh Hạo quăng ngoài cửa phòng Thu thì hán xuất hiện, còn nói là hán biết người chỉ đạo bọn chúng là ai. Người trong hắc đạo luôn luôn cẩn thận chú ý từng chút một, anh làm sao có thể tin vào lời nói của hán, cho đến khi xem xong tập tài liệu hán đưa.

“Tôi vẫn không rõ nguyên do anh muốn hợp tác với tôi làm ra chuyện này?”- Chính Thiên chuyển tầm mắt lên trên người Hàn Lâm. Từ đầu tới cuối, người này vẫn không nói cho anh biết lý do anh ta cung cấp đầu mối quan trọng cho anh.

“Chỉ là trút giận giúp một người mà thôi.”- Ánh mắt Hàn Lâm chợt lóe lên tia dịu dàng, nhu tình nhưng nó rất nhanh đã biến mất. Nếu không phải đang nghiêm túc nhìn hán, Chính Thiên còn tưởng rằng đó là do bản thân tưởng tượng ra.

Điều quan trọng là, anh ta rút cuộc cũng đã nói ra nguyên nhân rồi. Nhưng mà, lời giải thích này dường như quá vô nghĩa đi?

Không đúng. Anh ta nói “trút giận”? Người được lợi trong sự kiện lần này là Thái Thu, vậy người anh ta muốn nói tới là cô ấy?

“Là Trịnh Thái Thu?”

“Còn cần tôi phải xác nhận sao?”- Hàn Lâm quăng tờ báo lên bàn, ung dung ngồi xuống sofa, nhấc ly cà phê nhấp một ngụm mới lười biếng lên tiếng. Toàn bộ hành động của hắn đúng là quá thử thách sức nhẫn nại của người khác.

“Không cần.”- Câu hỏi của anh ta coi như là câu khẳng định rồi.

“Sao anh phải làm vậy? Cô ấy biết sao?”

“Cô ấy không cần biết. Còn lí do, giống anh thôi.”- Nụ cười vô hại biến mất, thay vào đó là nụ cười nửa miệng đầy lạnh nhạt còn có phần... đều đặn (=.=),

Chính Thiên trầm mặc. Anh đã hỏi xong hết những điều mình muốn biết rồi, tên này hết giá trị lợi dụng. Anh đã nghĩ ra rất nhiều lí do, nhưng cuối cùng lại không ngờ được rằng hắn làm tất cả cũng chỉ vì Thu. Anh còn chưa chính thức theo đuổi cô mà đã bị nợ đào hoa của cô dọa đến kinh hách rồi. Hết Quân Lâm Ngạo, Ruki Matsukari đến bạn thân là Trần Cảnh Hạo, giờ lại thêm Hàn Lâm không rõ lai lịch này. Anh phải làm sao bây giờ?

Chính Thiên đưa tay xoa xoa huyệt thái dương đang đau nhức. Mấy tên đàn ông này ai cũng không phải người dễ xử lí, anh lại không giỏi về biểu đạt cảm xúc, kinh nghiệm yêu đương đúng là đạt đến số âm, muốn mang được cô về làm vợ cũng là một con đường dài đằng đẳng. Đó là còn chưa kể đến sinh vật mạng tên “bố” kia của anh, còn thân phận này nữa...

Đang lúc Chính Thiên đang ngập trong biển suy nghĩ rối như tơ vò, Hàn Lâm lại chủ động mở miệng.

“Nhìn cố gắng của anh, tôi nhân từ cho anh biết một chuyện. Nếu không nhanh chóng giành được tình cảm của cô ấy trong tháng này, sợ là sau này anh không còn cơ hội đâu. Cô ấy sắp phải về nhà rồi.”- Hàn Lâm ra vẻ “ta là người tốt”, nói vài lời khích lệ Chính Thiên. Nói là vậy nhưng anh thừa biết là việc này rất khó thực hiện. Không kể đến việc cô hiện tại còn tình cảm với tên mặt đá chết tiệt kia, dù không có người thương thì trong một thời gian ngắn như vậy, muốn cô nhận ra được tình cảm chân thực của bản thân thì cũng phải mất thêm một thời gian dài nữa. Còn thời hạn anh nói, là căn cứ vào thời gian xác nhận thân phận của Thu của Ruki.

Mà nguyên nhân chính anh chịu nói ra việc này chủ yếu cũng là muốn đã kích nấy tên tình địch đáng hận này một chút, cho bọn họ hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn. Một khi cô trở lại St. Martin, bọn họ có tìm đường trời cũng không thấy được. Lúc đó anh chỉ cần giải quyết nốt tên Ruki là xong chuyện. Mà khoan, anh suýt nữa quên mất hai nhân vật phiền phức khác. Hai tên hộ pháp được định sẵn cho công chúa Erika anh phải xử lí thế nào bây giờ?

Hàn Lâm lần đầu tiên có cảm tưởng bản thân muốn phát điên lên. Sao càng nghĩ thì con đường truy thê của anh càng có nhiều đá chướng ngại vậy? @@

“Nhà?”- Lãng Chính Thiên ngay lập tức bắt được điểm trọng tâm trong mấy câu nói của Hàn Lâm. Cô không phải là trẻ mồ côi được Trịnh gia nhận nuôi sao? Còn có nhà nào nữa? Hơn nữa theo lời của Hàn Lâm, nếu cô trở về, anh sẽ không thể tiếp tục gặp được cô?

“Anh thật sự tưởng rằng cô ấy là trẻ mồ côi bị bỏ mẹ bỏ rơi rồi may mắn được Trịnh gia nhận nuôi à? Nói cho anh biết, thân phận của bố mẹ cô ấy gộp lại cũng đủ để cô ấy có thân phận cao quý hơn cái danh Nhị tiểu thư Trịnh gia này gấp trăm nghìn lần!”

Hàn Lâm anh thực sự không có nói quá đâu. Chỉ riêng việc ủy thác Thái Thu cho ông bà Trịnh nuôi giúp, bố ruột cô đã cho Trịnh gia không ít lợi ích đâu. Số tài sản ông ấy cho Trịnh gia để thay ông chăm sóc, nuôi nấng cô thực sự đủ để nhà đó sống giàu có đến ba đời! Hơn nữa, ông Trịnh cũng một phần được coi là người thân quen của bố Thu nên ông ấy mới yên tâm giao cô cho nhà họ. Nếu không có những điều này làm điều kiện, cô làm sao có thể có được cuộc sống “muốn gì được nấy” trong Trịnh gia suốt bao nhiêu năm qua chứ. (W: Phương thê luôn, đây là lần chém gió lớn nhất của ta từ trước đến nay :3)

Anh không rõ vì sao ông ấy làm vậy, cũng không muốn tìm hiểu thêm. Dù sao thì ai cũng sẽ có những chuyện không muốn cho người khác biết, ông làm vậy chắc hẳn là có lí do riêng. Anh đây là thông cảm với bố vợ tương lai a~ Mặc dù anh vẫn chưa biết được ông yêu con gái mình đến đâu, nhưng dù gì vẫn là đáng thân sinh của vợ (tương lai) mà.

Chính Thiên nghe xong lời nói của Hàn Lâm càng thêm kinh ngạc. Người đàn ông này giống như biết rất nhiều về cô, trong khi anh một chút cũng không tra được tư liệu về thân phận thật của cô.

Hắn... cũng rất khó hiểu. Rõ ràng một mình hắn cũng có thể khả năng để chìm chết Trịnh gia trong biển gièm pha của người đời, nhưng hắn lại tìm đến muốn hợp tác cùng anh. Rõ ràng hắn yêu thích Thu, nhưng lại như có như không tiết lộ cho anh thông tin về cô. (W: Đừng để bị chế phục anh ơi, ông gái mấy anh đó T.T)

Nhưng mà dù mấy câu này có phải sự thật hay không, anh đều phải phòng bị trước. Nếu không khi cô về nhà, anh không thể nào có đủ tự tin có thể tìm được cô, bởi, ngay cả những thông tin cơ bản về thân phận thật của cô anh cũng không lấy được...

Chính là, một con cá nữa lại mắc lưới mà Hàn Lâm giăng ra rồi (T.T). Hắn rõ ràng là muốn “Ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi” mà. Đợi đến khi cô mệt mỏi vì bị bọn họ tranh giành, hắn đóng vai anh hùng tới giải thoát công chúa, chẳng phải người ta sẽ cảm kích mà dễ dàng có tình cảm với hắn hơn

sao?

Thâm hiểm! Quá thâm hiểm!

(Mồ tác giả: ... * nhìn trời*)

Tổng kết lại, Thái Thu đáng thương rõ ràng là đã muốn bị bốn người đàn ông lập kế hoạch để kéo cô về làm vợ, bám cô suốt đời rồi. Vậy mà mỗ nữ nào đó còn vui vẻ với kế hoạch chơi xong rồi bỏ của bản thân. Người nào đó thật là đáng thương, rõ ràng tính lập kế người ta lại vì kế đó rơi vào kế của kẻ khác.

Đó gọi là kẻ trong kẻ a~

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Vào một ngày nghỉ đẹp trời nào đó, khi Thu đang cuộn mình trong chăn ngủ nướng trong phòng điều hòa mát lạnh thì tiếng chuông cửa vang lên. Cứ nghĩ là mấy tên đàn ông kia lại đến làm phiền, cô liền quyết chết mà chồm chăn ngủ tiếp. Ấy vậy, người ngoài cửa lại không buông tha, tiếp tục nhấn chuông a~

Tính cách của Thu lúc ngủ dậy đặc biệt không tốt, nhất là lúc bị người khác làm phiền phá rối giấc ngủ. Vậy nên, người đến gặp đen đủi rồi. .

Vậy là khỏi để ý tới phong thái thực nữ lịch sự gì đó, cô bắt chập tất cả mà hét ầm lên:

“Đừng có nhấn nữa! Tôi ra liền.”- Xong mặt mày nhăn nhó qua loa túm túm tóc vài cái sau đó lấy dây buộc tóc buộc lại rồi hậm hực chạy vội vào nhà vệ sinh, cấp tốc làm vệ sinh cá nhân, thay ra bộ đồ ngủ in đầy ảnh nhân vật anime. Năm phút sau cô đã có mặt ở trước cửa.

“Cách.”- Cánh cửa bị mở ra một cách đầy bạo lực. Thu vác theo khuôn mặt đen như Bao Công định hét cho người ngoài cửa một trận nhưng nhìn người đến là một cô gái nữ mào, dịu dàng, cô dờ rồi. (==”)

Ai có thể nói cho cô biết là Trịnh Thu Thủy đến đây làm gì được không? Còn cười dịu dàng thân thiết như thế, không phải là muốn đến hỏi tội cô à?

Ách! Quên mất, người này rất giỏi diễn kịch nha. Tiềm năng làm diễn viên của cô nàng nữ chính này là rất lớn đó, sao cô lại quên mất việc này chứ. Vậy chẳng lẽ hôm nay cô ta đến hỏi tội sau đó xử chém cô thật? (W:==” Cô nghĩ đi đâu vậy? :3)

“Không mời chị vào nhà sao?”- Trịnh Thu Thủy cất lên chất giọng mềm mại, dịu dàng khiến người nghe muốn tan chảy. Thái Thu quả thực cũng đang muốn mềm nhũn chân đây, nhưng không phải vì cô bị mê hoặc đâu, là bởi vì bị dọa đó @@. Tự nhiên lại mang theo giọng điệu đó nói chuyện với cô, đúng là có chút... gánh không nổi.

Thấy biểu hiện của Thái Thu, Thu Thủy trong lòng thầm nở một nụ cười khinh bỉ. Mới vậy mà đã bị dọa rồi, còn có năng lực cùng cô ta tranh đàn ông sao?

Nếu Thu biết được suy nghĩ này của cô ta, cô chắc chắn sẽ kêu lên một tiếng oan uổng. Tội đâu có muốn tranh giành cùng cô, là bọn họ tự dẫn xác đến đó chứ. Ấc, nghe giống như cô đang khoe khoang ấy nhỉ? Bỏ đi bỏ đi. Thái Thu quả thật là muốn khóc rống, nhưng giờ khóc cũng không rót nổi nước mắt. (T.T)

“Chị vào đi.”- Thu bày ra một nụ cười mà bản thân cho là đã lễ phép, thân thiết đúng tiêu chuẩn, nghiêng người qua một bên, làm ra tư thế mời. Những hành động đó khiến Trịnh Thu Thủy một thoáng sững sờ.

Chỉ mới qua một thời gian ngắn mà tiện nhân này lại thay đổi nhiều như vậy, khó trách quyền rũ được những người đàn ông kia. Nhưng tiện nhân cũng mãi chỉ là tiện nhân, vệt cũng sẽ không thể biến thành thiên nga, gà không thể làm phượng hoàng, dù thay đổi cũng sẽ vẫn không có khả năng cùng cô ta tranh đấu!

Trịnh Thu Thủy ngẩng đầu kiêu ngạo, gót giày giẫm lên sàn nhà bước vào bên trong. Vào trong phòng khách, đôi mắt cô ta liền đảo tới đảo lui đánh giá căn phòng, còn vô cùng tự nhiên mà ngồi xuống sofa. Trong suy nghĩ của cô ta, đây chính là nhà của Trịnh gia, chẳng có gì phải mất tự nhiên cả.

Đánh giá xong một lượt, đáy mắt Thu Thủy liền hiện lên một tia khinh thường. Căn hộ này so với Trịnh gia thật đúng là một cái trên trời, một cái dưới đất. Bài trí cũng thật tầm thường.

Thấy Trịnh Thu Thủy tự nhiên như ruồi mà ngồi trong nhà mình, Thái Thu lập tức cảm thấy quái dị. Hình tượng bạch liên hoa không phải là dịu dàng, hiểu biết lễ nghĩa sao? Thế nào mà cô ta lại cư xử bất lịch sự như vậy a? Không phải là định chỉ bày ra tư thái này cho nữ phụ là cô xem chứ? À, lúc này ở ngoài còn có thể bị người khác nhìn thấy, giờ an toàn rồi cô ta còn diễn kịch cho người nào xem? Không biết một sao?

Tổng kết được lí do chính đáng. Thu liền gạt việc suy nghĩ qua một bên, chủ động mở lời trước.

“Chị uống gì?”

“Một ly nước cam ép, cảm ơn.”- Giọng điệu giống như nói với nhân viên phục vụ quán nước ấy nhi (=”).

“Xin lỗi, nhà em chỉ có sữa, coca, trà với cà phê, chị muốn uống thứ nào?”- Áp chế sự run rẩy nơi khóe miệng, Thái Thu tiếp lời. Cô còn muốn nói: ‘Nhà em chỉ có nước lọc, chị uống không?’ đấy. Bà cô này sao mà kênh kiệu như vậy, cô cũng không phải người làm nhà cô ta mà.

“A, vậy cho chị một ly sữa nhé. Cảm ơn em nhiều.”- Sau đó là nụ cười vụn người mê. Cơ mà Thu mê không nổi.

Thu “à” một tiếng rồi đi vào trong bếp, lấy ra hai chiếc cốc, một thủy tinh, một sứ. Mở tủ lạnh lấy chai sữa rót vào trong chiếc cốc thủy tinh, cốc còn lại cô liền dùng để pha cà phê cho chính mình. Cô chỉ thích uống cà phê, có hại cho sức khỏe hay không liền mặc kệ đi. Nếu không bị mấy nam chính tổng tiến công hay xảy ra việc gì ngoài ý muốn, chắc cô còn sống được thêm ít nhất là hai mươi năm nữa à.

Đặt cốc sữa trên mặt bàn trước mặt Trịnh Thu Thủy, Thu lại ôm ly cà phê của mình tới ngồi trên trước ghế mềm đối diện. Vừa đặt móng xuống ghế, cô liền mở miệng.

“Sao hôm nay chị lại đến đây?”- Cô chuyển đến ở nơi này cũng khá lâu rồi mà vẫn chưa thấy Trịnh Thu Thủy tới thăm lần nào, bảo sao người ta không đồn lên rằng tình cảm hai chị em cô rạn nứt, sau sự kiện kia còn nói là vì Quân Lâm Ngao mà quan hệ của hai người mới thành ra như vậy. Sự thật này hiển nhiên là gây thêm bất lợi cho hình tượng của Trịnh Thu Thủy rồi. Sau sự kiện ảnh nóng của cô ta với Quân Lâm Ngao bị tung ra, người yêu quý cô ta đã bị giảm xuống quá nửa rồi à~ Giờ mà quay trở lại trường chắc bị phỉ nhổ cũng không kém cô ngày trước đâu.

Nghĩ đến đây Thu lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hắc hắc, bị khinh thường, ghét bỏ cũng không chỉ có một mình nữ phụ cô đâu, nữ chính cũng bị dính vào rồi. Tuy biết là không nên nhưng mà... cô vẫn muốn vui sướng khi người này gặp họa nha.

Nữ chính a nữ chính, dù cô có được bàn tay vàng che chở cũng không thể dễ dàng tránh được vạ này đâu, bởi căn bản trong nguyên tác việc này không có diễn ra à~ Hô, xem cô xử lí thế nào. Đừng làm tôi thất vọng nha.

“Em ở ngoài lâu như vậy, chị là nhớ nên mới đến thăm đó. Con bé này, dọn ra ngoài xong liền quên đường về nhà. Nếu không phải lần trước sinh nhật chị, có phải em tính không về nhà nữa hay không hả?”- Ai da, đừng nói ra mấy lời thân thiết như vậy chứ, tôi... nổi da gà rồi đây. Còn nữa, cái gì mà “con bé” chứ? Tôi đây lớn hơn cô 6 tuổi đó. Được rồi, đó là tuổi của cô kiếp trước, kiếp này cô kém Trịnh Thu Thủy đến 3 tuổi (T.T).

“Công việc của em có chút bận, vẫn không có thời gian về nhà, lại phải để chị tự đến tìm. Thật xin lỗi.”- Thu giả bộ cúi mặt tỏ vẻ hối lỗi. Tròi mới biết cô muốn đuổi cô nữ chủ buồn nôn này đến chừng nào. Để cô ta trong nhà chắc cô sớm bị hào quang nữ chủ của cô ta ép chết mất.

“Em cũng nê...”- Đang nói liền bị tiếng chuông cửa ngắt lời.

“Em ra mở cửa.”- Thu vội nói. Người đến cũng coi như là vị cứu tinh của cô à~ Còn nói tiếp chắc cô chết mất, không chết vì kim nén quá độ cũng chết vì loạn óc (+,+).

Thu mất long lanh lóng lánh hí hửng chạy đi mở cửa. Tuy nhiên, vừa thấy mấy khuôn mặt đẹp trai ngồi ngời ngời của mấy người nào đó, tâm trạng vui mừng của cô liền bay mất tăm. Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Cô còn chưa ra khỏi nhà mà vận đen đã tới đeo bám là sao hả? Nữ chủ tìm đến tận nhà cũng thôi đi, nam chủ trong hậu cung của cô ta cũng tập hợp đầy đủ đến góp vui làm cái gì?

Mà kể cũng lạ. Lăng Chính Thiên với Trần Cảnh Hạo đến cùng một lúc cũng là dễ hiểu, nhưng sao cả bốn người này lại đến cùng một lúc à? Cái này có thể bỏ qua. Quân Lâm Ngao đến đây cũng là chuyện thường gặp, nhưng sao hôm nay cả Hàn Lâm cũng tới góp vui vậy? Còn mang theo mấy túi đồ đặc linh kinh thế kia.

Khách đến nhà mà không mời người ta vào trong thì đúng là... không được lịch sự cho lắm. Bởi vậy, Thu đành ngậm đắng nuốt cay mà mở cửa cho bốn người họ đi vào. May mắn là nhà cô có đầy đủ bốn đôi dép đi trong nhà của nam. Nhưng trong bốn đôi đó cô chỉ mua có một đôi thôi, ba đôi còn lại đều là của Trần Cảnh Hạo, Quân Lâm Ngao với Lăng Chính Thiên tự mua. Hàn Lâm phải ủy khuất đi đôi dép của Ruki thôi.

Bốn người vừa vào nhà liền thấy Trịnh Thu Thủy đang ngồi trên ghế, đưa mắt sang quan sát bên này. Thấy vậy, họ liền không vui nhưng không buồn thể hiện ra bên ngoài. Chính Thiên lạnh mắt liếc cô ta một cái rồi quay ra nhìn Thu. Hàn Lâm không buồn nhìn lại mặt cô ta, Cảnh Hạo luôn giữ vãi thân sĩ đành gạt đầu cười một tiếng thay cho lời chào. Còn Lâm Ngao... trực tiếp bơ à~

Trịnh Thu Thủy vừa thấy bốn người họ mắt liền sáng lên, nhưng nghĩ tới đây là nhà của Thái Thu, hai mắt cô ta liền tối sầm lại. Tiếp đó, nhìn thấy thái độ không mặn không nhạt, thậm chí là trực tiếp coi nhẹ sự tồn tại của bản thân từ bọn họ, Trịnh Thu Thủy liền không kìm được nảy sinh phần nộ trong lòng, nụ cười dịu dàng liền có phần cứng nhắc, trông cực kì mất tự nhiên, liền đưa mắt qua cầu cứu Thái Thu.

Năm đôi mắt cứ như vậy hướng thẳng tới trên người làm Thu gấp đến muốn khóc. Mấy người nhìn tôi làm cái gì?

Trùng trùng mắt nhìn bốn người đàn ông, lại tránh né ánh mắt cầu khẩn đáng thương của Trịnh Thu Thủy, Thu cố gắng bày ra vẻ mặt tự nhiên nhất, sau đó mới mở miệng phá vỡ bầu không khí đầy lung tung đang tràn ngập trong căn phòng.

“Chị, đây là bạn của em. Ba người Quân Lâm Ngao, Lăng Chính Thiên cùng Trần Cảnh Hạo chị đều đã biết, người còn lại tên là Hàn Lâm.”- Cô chỉ

biết nói có như vậy thôi à. Nữ chính nghĩ thế nào cô cũng không thêm quan tâm nữa, rất mệt nha.

Người bình thường gặp hoàn cảnh này đã muốn cáo lui ra về rồi nhưng Trịnh Thu Thủy làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội “hàn gắn tình cảm” với những người đàn ông ưu tú như vậy cơ chứ. Cô ta đương nhiên sẽ không muốn về.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Liếc thấy Trịnh Thu Thủy không có ý định rời đi, Thái Thu liền ranh ma cười một cái. Cô muốn phải dày vò cô ta một chút mới hả dạ a. Cô muốn báo thù giúp nguyên chủ một chút.

Trịnh Thu Thủy đang cố gắng vận dụng bộ não để nghĩ cách làm thân với bốn người Cảnh Hạo nên không hề chú ý tới bản thân đang bị người tính kế, nhưng những người luôn đặt tâm tư vào Thu thì rất dễ dàng thấy được nụ cười... bí ối của cô đó. Bốn người đàn ông trông thấy nụ cười đó của cô liền rung mình. Lần này có người gặp xui xẻo rồi.

“Mấy anh sao lại đồng loạt kéo tới đây cùng một lúc vậy?”- Thu nở nụ cười tỏa nắng, trông cực kì thân thiết. Tuy vậy, mấy bạn nam chính lại giống như bị lửa thiêu vào, cả người như muốn nhảy dựng lên. Sao bọn họ lại trở thành vật hi sinh cả lượt thế này!? T.T

Tiêu kế hoạch phục thù của Thu chính là muốn Trịnh Thu Thủy tức chết a. Không phải cô ta luôn nói nguyên chủ là tiện nhân nọ kia không ai muốn sao? Giờ cô lại ra và thân quen với mấy người đàn ông cô ta coi trọng, bọn họ lại đang cho cô ta ăn bơ triệt để. Trịnh Thu Thủy lần này mà không tức điên lên thì Thái Thu cô thề sẽ đảo ngược tên!

Kim nén lại sự xúc động của chính mình, Lăng Chính Thiên liền tiên phong trả lời.

“Hôm nay là sinh nhật em. Đừng nói em đến việc này cũng không nhớ chứ?”- Giọng điệu có phần bất đắc dĩ. Nhìn biểu hiện của cô thì suy đoán của anh rất có thể là sự thật đó.

Thái Thu vốn đang hưng phấn bưng bưng nghe vậy lập tức trở nên ngu ngơ, sau đó liền xấu hổ gật đầu. Cũng không phải thực là sinh nhật cô mà, cô thì làm gì có sinh nhật chứ. Kiếp trước không có ai biết cô sinh ngày nào, người biết cũng không rõ đang ở đâu, lại không có đủ điều kiện nên cô nào có tâm tư để ý đến chuyện này chứ. Xuyên đến đây cô cũng không thật chú ý tới ngày sinh của thân thể này, dù sao chuyện này đối với cô cũng không có gì quan trọng cả.

Nhưng mà, tuy cô không quá coi trọng việc đó, nhưng được người khác nhớ tới sinh nhật của bản thân, cảm giác rất hạnh phúc, rất vui sướng. Từ đáy lòng bỗng dâng lên một hồi chua xót, sau đó là niềm vui khôn tả. Hai dòng cảm xúc đối lập khiến cô như muốn vỡ òa, sống mũi cay cay, vành mắt đỏ ửng trong chớp lát.

Nhận thấy bản thân phản ứng có phần thái quá, Thu hơi cúi đầu xuống, chấn chỉnh cảm xúc một hồi mới dám ngẩng đầu lên.

Mấy người đàn ông thấy biểu hiện của cô, trong lòng liền không kiềm được mà nảy sinh cảm giác có lỗi. Còn Trịnh Thu Thủy, nhìn thấy bộ dạng xúc động của cô liền hừ nhẹ một cái, trong mắt là một mảng khinh thường. Chỉ là chuyện sinh nhật, có cái gì hay mà bày ra đáng về xúc động đáng thương như vậy chứ. Đúng là diễn kịch giỏi thật, muốn lấy được sự đồng tình của mấy người bọn họ sao.

“Anh cùng ba người họ có mang rất nhiều nguyên liệu nấu ăn tới, bây giờ chúng ta vào nấu, làm một bữa tiệc chúc mừng thật hoành tráng!”- Trần Cảnh Hạo lên tiếng phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Quần Lâm Ngạo: “...”

Lăng Chính Thiên: “...”

Hàn Lâm “...”

Bọn họ đâu có biết nấu nướng gì đâu =”. Tên này rõ ràng là đang khoe mẽ việc hắn biết nấu ăn mà, còn trắng trợn chọc tức lũ người chỉ biết ăn không biết nấu là ba người. Tên khốn này! Suốt mấy ngày nay bọn họ là đều bị hắn lấy thân phận người yêu chính thức của tiểu Thu mà chèn ép.

“Vậy... bọn tôi làm gì bây giờ?”- Lăng Chính Thiên lần thứ n có xúc động muốn nhào tới đâm chết khuôn mặt tươi cười như hoa nở của Trần Cảnh Hạo. Tên chết tiệt này! Thật đúng là không nể tình bạn bè thân thiết với hắn.

“Mấy người? Làm phụ bếp đi! Nếu không thì ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, tôi cũng không muốn công sức của tôi với bảo bối bị phá hỏng trong tay mấy người.”- Trần Cảnh Hạo đáp lại vô cùng tỉnh, mà chủ yếu là muốn chọc cho mấy động vật giống đực muốn xun xoe đến gần bảo bối nhà anh tức

chết thôi.

Hai mắt của Chính Thiên gần như tóe lửa nhìn vào Cảnh Hạo giống như muốn nhảy vào hành hung anh một trận đã đời. Sao đến bây giờ anh mới biết tên bạn thân này có bộ mặt muốn ăn đấm như vậy chứ?

Người có thể coi là tốt tính như Hàn Lâm mấy ngày nay bị Cảnh Hạo chèn ép cũng đã muốn bùng nổ tới nơi. Nếu không phải kết giới có đặt thêm cấm chế, anh đã bay tới dùng phép thuật hành chết tên đồ đốn mạt này rồi!

Còn Lâm Ngao, anh quả thực là muốn chạy tới đấm cho tên Cảnh Hạo này vài phát cho hả giận nhưng nghĩ lại về trình độ võ thuật của anh không bằng người... Vẫn là tiếp tục ngâm đắng nuốt cay thì hơn. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn! Nhất định sẽ có một ngày anh có thể tới hành hung tên hồ ly thối tha này!

Thái Thu mới ban nãy còn xúc động không nói nên lời, giờ này đã vạch đen đầy mặt. Mấy tên này rốt cuộc có tự giác được cô mới là chủ nhà, còn là nhân vật trọng yếu trong cái buổi tiệc mà bọn họ nói là để mừng sinh nhật không vậy?

Vậy là, mỗi nữ nào đó một lời cũng không nói, cứ thế cầm cổ áo của Cảnh Hạo đang ung dung tự đắc lôi vào trong bếp, bắt tay làm đồ ăn. Thấy vậy, ba người còn lại cũng lục tục kéo nhau vào trong. Họ làm sao có thể cho tên kia cơ hội được ở một mình cùng cô chứ. Vào trong đó mặc dù không thể giúp đỡ nấu nướng được gì nhưng ít ra còn có thể làm bóng đèn cản trở hành động của hắn.

Trịnh Thu Thủy trực tiếp bị tặng cho một núi bơ nguyên chất, bị năm người họ triệt để out khỏi bộ não.

Thấy tình hình như vậy, Thu Thủy vô cùng giận giữ mà nghiêng răng nghiêng lợi. Cầm lấy quả dâu tây đặt trong đĩa nhỏ, hung hăng cắn nuốt. Cô ta tưởng tượng đó là Thái Thu mà hung dữ nghiền nát, giống như muốn giết chết người thật cũng không đủ để xả hết nỗi hận trong lòng. Hiện tại có muốn vào bên trong cô ta cũng không thể nghĩ được ra là phải lấy lý do gì để biện hộ cho tốt nên mới phải chịu đựng lửa giận cùng nỗi hận dâng trào.

Vào lúc mấy người trong bếp đang cao hứng làm thứ này thứ kia, Trịnh Thu Thủy sắp muốn bùng phát, chuông cửa lại vang lên lần nữa. Trong nhà hiện tại chỉ có Thu Thủy coi như rảnh tay rảnh chân cho nên cô ta đành phải nâng gót ngọc, đi ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, chiếu vào mắt cô ta là một gương mặt mỹ nam lạnh lùng. À, còn lạnh hơn cả Lăng Chính Thiên nha!

“Xin hỏi, anh muốn tìm ai?”- Nụ cười vạn người mê.

“Trịnh Thái Thu.”- Mặt không biến sắc.

Trịnh Thu Thủy: “...” A, cô ta muốn cắn khế! Tại sao người đàn ông đẹp trai nào cũng liên quan tới con bé kia chứ hả?

“Nó đang ở trong bếp. À, mời anh vào nhà.”- Nhận thấy chính mình có phần thất lễ, Trịnh Thu Thủy liền nhanh chóng mời anh ta vào bên trong.

Nam nhân cũng không hề tỏ ra xa lạ một chút đối với căn hộ này, rất tự nhiên tiến vào bên trong, sau đó liền đi thẳng vào bếp. Vừa đi tới cửa liền thấy bên trong là một mảng nhộn nhịp năm người đang bận rộn nhặt rau, thái thịt, xào nấu,... Khung cảnh thật là náo nhiệt a.

Trong con ngươi xẹt qua một tia u ám thâm trầm khi cảm nhận thấy không khí ấm áp bên trong căn phòng. Anh mới rời đi không lâu mà quan hệ của bọn họ đã phát triển tới bậc này rồi, thật sự là nhanh nhau a~

Người này, dĩ nhiên là Ruki!

“Thật là náo nhiệt!”- Khóe môi Ruki giương lên một nụ cười lạnh. Tiếng nói có phần lạ lẫm đột ngột vang lên làm năm người trong phòng theo phản xạ quay người lại xem. Vừa thấy Ruki đứng ngoài cửa phòng, tất cả đều mang theo một loại sắc mặt không giống nhau.

Từ khi nghe thấy giọng nói của anh, cả người Thu đã cứng lại, khuôn mặt bỗng âm ảm trong phút chốc. Hai mắt cô chỉ nhìn anh trong chốc lát liền mang ý trốn tránh mà quay đi hướng khác.

Trần Cảnh Hạo nhìn đến khuôn mặt của Ruki, tươi cười trên mặt bỗng chốc lạnh đi không ít. Đôi mắt chính là không có thiện cảm mà nhìn thẳng vào anh. Bảo bối vẫn lưu luyến với tên này...

Quân Lâm Ngao chỉ hơi mím môi, nụ cười trên mặt cũng tắt hẳn. Anh không có khả năng duy trì nụ cười tốt như Cảnh Hạo.

Lăng Chính Thiên có phần hoảng hốt, anh vẫn nhớ lời nói của Hàn Lâm. Người đàn ông này xuất hiện, dường như là muốn đưa cô đi.

Hàn Lâm vẫn duy trì ổn định nụ cười vô hại trên mặt. Cuối cùng cũng đến lúc cô trở về rồi à?

Nhận thấy không khí bắt đầu trở nên nặng nề, Trịnh Thu Thủy liền vô cùng khó hiểu. Làm cho thái độ của năm người kia thay đổi nhanh như vậy, người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47

“Trịnh đại tiểu thư, tốt nhất là cô nên rời khỏi đây thì hơn.”- Hàn Lâm liếc mắt qua nhìn Trịnh Thu Thủy, nói ra đề nghị. Ý tứ câu nói của anh giống như lời khuyên, nhưng ngữ điệu lại là bắt buộc người khác phải tuân theo. Anh cũng không có ý nghĩ muốn cho người phụ nữ này triệt để biết tới thân phận của tiểu công chúa a. Dù sao cô ta cũng là người ngoài.

Nói vậy cũng không phải anh cho là ba người đàn ông kia là người nhà đâu, chẳng qua là anh không ép được bọn họ rời đi thôi. Ở thế giới này anh đúng là không có bản lĩnh bằng họ, tuy rằng năng lực điều tra thông tin của anh rất tốt ==”.

Được rồi, bọn họ cũng không phải người thích bếp xép, giữ lại cũng không sao. Cùng lắm thì mấy người này biết thêm được một chút bí mật chứ chẳng thể nào tự đến được St. Martin, coi như anh thực sự làm người tốt một lần đi.

“Đây là nhà em gái tôi!”- Trịnh Thu Thủy rất nghiêm túc nói ra lý do. Tuy rằng người đàn ông này thoát nhìn rất tốt, cô ta cũng có ý định lôi kéo anh, nhưng sẽ không dễ dàng nghe lời. Như vậy giống như cô ta rất ngu ngốc, chính là loại không có đầu óc, là kẻ mê trai. (Wind: Chứ chẳng lẽ bà không mê trai à?)

“Sắp tới không phải rồi.”- Lần này anh nhìn cũng không thèm nhìn, liền ngắn gọn nói một câu.

Trịnh Thu Thủy ghen hòng trần trời. Người này...

“Cô mau đi, cô không có tư cách biết đến thân phận thật của tiểu Thu.”- Anh thật sự không muốn dùng cái tên này cho tiểu công chúa của anh đâu.

Ruki cũng lạnh mắt nhìn chằm chằm vào Trịnh Thu Thủy, ý tứ xua đuổi rõ ràng, đồng thời lại quay ra mở miệng: “Mấy người cũng nên về hết đi.”

“Tôi không có nghĩa vụ phải nghe lời anh thì phải?”- Cảnh Hạo lên tiếng phản đối. Lâm Ngao cũng đang có ý định lên tiếng phản bác. Chính Thiên vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng như tảng băng, cũng không có ý rời đi. Chỉ riêng Thu vẫn cặm cụi nấu nướng, coi như mình không nghe thấy gì, tự đặt bản thân tới vị trí không liên quan tới bọn họ.

“Cô ấy coi như một nửa là người của tộc chúng tôi.”- Hàn Lâm cũng lên tiếng.

“Dù sao thì anh cũng không liên quan.”

“Vậy cậu có liên quan à?”

“Đưa cô ta trở về là nhiệm vụ của tôi.”

“Chỉ sợ không đơn giản như vậy!”

Trịnh Thu Thủy quả thật là càng nghe thì càng giống như bị lạc vào trong sương mù. Cô ta cuối cùng tự ý thức được việc lần này càng biết nhiều thì càng không có lợi cho bản thân, hơn nữa còn khiến mấy người đàn ông này chán ghét chính mình, cho nên thức thời đi thôi. Trong căn hộ cao cấp chỉ còn lại Thái Thu cùng với năm người đàn ông.

Nghe giọng điệu cùng lời nói của Hàn Lâm, Thu liền biết lần này Ruki tới là vì việc có liên quan tới thân phận thật của mình cho nên liền tắt bếp, nói với Ruki:

"Chúng ta ra phòng khách nói chuyện."- Lại quay sang nói với những người còn lại: "Các anh có thể rời khỏi đây một lúc không?"- Đây là lời đề nghị, không phải thăm dò ý kiến.

Ấy vậy, cả bốn người đều coi như nghe không hiểu ý cô, rửa sạch tay xong liền ra ngồi lên ghế sofa ngoài phòng khách, không ai có ý định rời đi. Lẽn Chính Thiên là sợ nếu bản thân rời đi lần này liền sẽ không thể gặp được cô nữa, còn Cảnh Hạo với Lâm Ngao là chân thành muốn hiểu thêm về cô, Hàn Lâm chẳng qua ở lại để xem kịch, góp vui.

Vừa mới ngồi xuống ghế, Ruki liền vào thẳng vấn đề.

"Tôi đã xác định được thân phận của cô, hiện tại liền theo tôi trở về."- Không hề có chút quanh co, lòng vòng, khó hiểu, ý của anh đều thể hiện trên mặt chữ.

“Thân phận của tôi có liên quan gì đến anh sao? Còn nữa, tại sao tôi phải nghe theo sắp xếp của anh?”- Buồn cười thật đấy. Người này còn cho rằng cô nhất quyết phải nghe lời anh ta sao? Anh ta lấy đâu ra sự tự tin đó vậy?

“Tiểu công chúa, anh ta không dám láo với em nữa đâu, không cần phải lo.”- Hàn Lâm ghé lại gần người Thu, đưa miệng đến sát tai cô mà nói nhỏ. Không biết là vô tình hay cố ý, môi anh lại khẽ chạm vào vành tai cô, khiến cả người cô bỗng run lên, cảm giác tai ngứa ngứa nhưng lại không dám gãi. Vì vậy, cô liền ném cho anh một cái lườm sắc lẹm. Tuy vậy, trong mắt những người khác lại biến thành hai người đang trao đổi tình cảm, cái nhìn của cô liền trở thành liếc mắt đưa tình rồi.

Hơn nữa, bảo là nói nhỏ nhưng thực ra âm lượng lời nói của anh cũng vừa đủ cho Ruki ngồi ở ghế đối diện nghe được. Sau đó, cả năm người còn lại đều nhìn thấy sắc mặt anh ta đen mất phân nửa, mắt còn tóe ra tia lửa điện như muốn đánh chết Hàn Lâm. Lại chứng kiến những cử chỉ đầy “thần mật” của Hàn Lâm với Thái Thu, khuôn mặt của anh ta càng thêm đen. Nếu không phải hoàn cảnh không phù hợp, thực sự Thu sẽ muốn cảm thán: “Khuôn mặt này chắc có thể đem ra so sánh ngang bằng với Bao Công rồi!”

Cảnh Hạo, Lâm Ngao cùng Chính Thiên căn bản là bỏ qua lời nói của Hàn Lâm, chỉ chú ý tới hành động của anh ta. Nhìn bộ dạng tràn ngập tính đùa giỡn của anh ta đối với Thu, cả bọn đều muốn nhào tới, lời anh ta ra xử hội đồng. Sau đó, nhìn biểu cảm “thẹn thùng” cùng với cái liếc mắt “chứa chan tình cảm” của cô với anh ta, cả ba người đều muốn phát hỏa.

“Hoàng tử Hatashi, anh yên lặng một chút cũng không có ai dám nói anh bị cảm đâu.”- Giọng nói thật lạnh nha~ Mùi thuốc súng thật là nồng nha~

“Cậu cảm được tôi à?”- Hàn Lâm vui vẻ đáp trả. Thật là rất hiếm có khi nào mà anh có thể chứng kiến bộ dạng muốn đánh người nhưng lại không thể của tên này nha. Vậy nên, vừa nhìn thấy vẻ mặt này của cậu ta, anh liền rất sung sướng. Bởi vậy, vì lí gì mà anh lại không tiếp tục chọc giận cậu ta nha?

Người đàn ông nào đó rất không phúc hậu mà nghĩ như vậy, ý định của anh ta lại càng không có chút nào liên quan tới hai chữ “luong thiện”.

Thái Thu đầu đầu nhìn Hàn Lâm đang cố ý chọc giận Ruki. Tên này là sợ tình hình hiện tại chưa đủ loạn hay sao vậy? Thật là muốn nhào tới đá cho anh ta vài phát mà. (=”)

Hàn Lâm đáng thương, bị cả một lũ người nảy sinh ý định hành hung anh rồi. Nhưng mà, cũng đáng đời.

Ba người đàn ông còn lại rất nghiêm túc lắng nghe cuộc nói chuyện giữa Hàn Lâm với Ruki, mong có thể tìm ra một chút thông tin gì đó liên quan đến thân thể của Thái Thu. Nhưng mà, “Hoàng tử Hatashi”? Là đang nói đến Hàn Lâm hả? Tên này có chút phong thái nào của hoàng tử sao?

Ba nam chính đều rất phiền não. Điều họ muốn biết không phải là thân phận của Hàn Lâm a. Không phải là bảo có chuyện liên quan tới thân phận của tiểu Thu sao? Vậy sao còn dây dưa chưa nói ra hả?

Mấy người nào đó rất không tự giác ý thức được chính mình là người ngoài, không được phép biết tới sự tồn tại của St. Martin cũng như thân phận thật của Thái Thu.

Không muốn tiếp tục để ý tới sự khiêu khích của Hàn Lâm, Ruki quay sang nói với Thu: “Hiện tại cô phải nhanh chóng theo tôi trở về. Nếu thuận theo thì tốt, nhưng nếu cô cố tình không đi cùng, bất kể thân phận, tôi bắt buộc phải dùng vũ một số cách khác để mang cô về.”

“Chỉ sợ anh không có năng lực đó.”- Cảnh Hạo lúc này mới lên tiếng, kèm theo đó là nụ cười lạnh lẽo. Anh không muốn nói cái gì mà “Anh làm gì như là phạm pháp”, “Anh làm như vậy là không đúng”. Những người như bọn họ căn bản chẳng cần để ý nhiều đến pháp luật, cũng không quan tâm thế nào là phải- trái, đúng- sai mà chỉ cần biết xem bản thân có cảm thấy hợp lí hay không.

Lâm Ngao: “...”- Sao anh cứ thích cướp lời thoại của tôi thế?

Chính Thiên: “...”- Đúng có ra vẻ anh hùng chính nghĩa như thế, tôi còn tốt hơn cậu. Còn nữa, bảo vệ tiểu Thu là việc của tôi mới đúng.

Thái Thu: “...”- Người cần nói là tôi mới đúng. Anh nhanh mồm nhanh miệng như thế làm gì!!!

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

“Không cần xét xem Ruki có làm được hay không, nhưng tôi khẳng định là người nhà của Thái Thu có năng lực ép cô ấy trở về!”- Người nói là Hàn Lâm. Giọng điệu của anh mang theo nét nghiêm túc khó có được.

Thái Thu trầm mặc. Cô không phải là chưa nghe qua gia thế thật sự của nguyên chủ. Lần trước Hàn Lâm đã nói qua với cô. Tuy vậy, chỉ cần một phần thông tin đó, cô cũng có thể biết được năng lực làm việc của những sinh vật được gọi là “người thân” kia của cô lớn mạnh đến nhường nào. Có thể giúp cho một công ty vốn là gần như không có chút danh tiếng nào trong giới thương nghiệp như công ty của Trịnh trong vòng hai năm đã trở thành công ty tầm cỡ quốc tế trong cái thế giới đầy rẫy người tài như vậy, họ còn có thể là người bình thường sao? Nhưng mà cũng không thể kể đến năng lực của ông Trịnh cũng rất tốt, nếu không đã không thể duy trì tốt Trịnh thị đến tận bây giờ, còn sinh ra được một đứa con gái tâm cơ thâm trầm như Trịnh Thu Thủy. Cò đối với bọn họ vẫn là cực kì hâm mộ đâu, nhưng cũng không phải là không có oán hận...

Những lời Hàn Lâm nói ra đối với ba người Cảnh Hạo có thể nói vừa là tin tốt, đồng thời cũng được coi như là tin xấu. Tốt là vì nếu gia thế của cô lớn như vậy, họ cũng không cần phải quá lo lắng về an toàn của cô, tuy rằng an toàn đó không phải là tuyệt đối. Phải biết rằng trong những gia đình có gia thế lớn mạnh như vậy, việc người thân ám hại nhau chẳng phải là điều mới lạ gì nữa. Nhưng như vậy còn đỡ hơn việc cô lúc nào cũng bị đối thủ của gia đình ba người nhìn chằm chằm, còn muốn tùy thời ra tay hãm hại. Còn nói là tin xấu, nếu cô không muốn về, vậy bọn họ làm thế nào để giữ cô lại mà bảo vệ tốt a? Chẳng lẽ lại phải cùng nhau hợp tác?

Ý kiến này rất tốt, nhưng là điều mà mấy người đàn ông luôn tự tin vào năng lực của chính mình như bọn họ rất khó chấp nhận. Hơn nữa chuyện này còn liên quan tới hạnh phúc cả đời của bọn họ đó.

“Quần Lâm Ngạo, Trần Cảnh Hạo, Lăng Chính Thiên, ba người có thể tránh mặt một lúc được không?”- Thu bỗng lên tiếng đề nghị. Cô muốn hiểu biết rõ hơn về thân thế của chính mình nhưng nếu bọn họ còn ở đây, dù là Hàn Lâm hay Ruki đều sẽ không chịu nói.

Ba vị nam chính nào đó cũng coi như là người thức thời, nghe Thu nói vậy liền biết chính mình ở lại cũng không thể nghe được thông tin gì nên liền đứng dậy, đi vào trong bếp nấu ăn dưới sự chỉ dẫn của Cảnh Hạo. Chức năng cách âm nơi này rất tốt, mấy người Thái Thu nói chuyện ngoài phòng khách sẽ không bị bọn họ nghe được, cô cũng tin rằng ba người đó không nghe lén.

“Được rồi, coi như là ở đây không có người ngoài nữa nên hai người không cần lại tiếp tục úp úp mở mở, nói thẳng vào vấn đề đi. Tôi có quyền biết rõ ràng tất cả những điều có liên quan đến thân phận của chính mình.”- Thu dùng ánh mắt nghiêm túc, cũng không thiếu đi một phần xa cách. Cô thích Ruki không có nghĩa là cô sẽ bắt chấp thái độ của anh mà tiếp tục thân thiết. Trong cái thời đại này, phụ nữ coi đàn ông là trời của mình chắc cũng sắp tuyệt chủng rồi, cô lại cũng không muốn làm mặt nóng áp mỏng lạnh.

Nhìn thái của cô đối với mình so với người xa lạ còn lạnh lùng hơn, trong lòng Ruki không rõ là tư vị gì. Đáng lẽ anh nên hài lòng với cách cư xử này của cô, bởi đó chính là điều anh muốn, nhưng giờ phút này, khi cô thực sự làm vậy, anh lại không có chút vui vẻ nào mà ngược lại, cảm giác khó chịu không ngừng len lỏi.

Thật kì quái! Anh không thích cảm xúc dư thừa này!

Dứt khoát gạt bỏ những suy nghĩ rối ren trong đầu, Ruki bỗng nhiên đứng dậy khỏi ghế, đi tới trước mặt tay phải đặt chéo sang ngực trái, Thu cúi chào một góc vừa đúng 45 độ. Sau đó, chưa hề kịp phản ứng lại, tiếng nói trang nghiêm, cung kính của anh đã vang lên.

“Thần- Ruki Matsukari xin chính thức ra mắt công chúa. Rất hân hạnh được gặp người.”

Bị hành động và lời nói của Ruki làm cho kinh động, Thu bị sốc tới suýt chút nữa thì ngã ngửa. May mắn là sofa có chỗ dựa ở đằng sau, nếu không thì cô xấu mặt rồi. Nhưng, cô rất không hiểu những việc đang diễn ra trước mắt.

Công chúa? Là đang gọi cô hả? Thời đại này còn có hoàng gia tồn tại nhưng mà cũng không trùng hợp đến nỗi cô cũng là người hoàng gia chứ?

Liếc mắt sang nhìn Hàn Lâm đang bình thần ngồi bên cạnh, ánh mắt cô còn mang theo nồng đậm ý dò hỏi. Thấy vậy, anh ta liền đáp lại ánh mắt không thể tin được của cô bằng một cái gật đầu khẳng định vô cùng chắc chắn.

Đang đùa cô sao? Nghi thức của hoàng gia không phải ít đâu!

Thái Thu thật muốn khóc ròng sau lại nhớ đến người nào đó còn đang cúi người với mình, cô liền bắt đầu đi lên tiếng: “Anh trước tiên đứng thẳng lại, qua bên kia ngồi xuống sau đó chúng ta lại nói một chút.”

Ruki lại nghe lời một cách lạ thường, rất an tĩnh lại chiếc ghế ngắn đối diện cô đã chỉ mà ngồi xuống. Người cũng đã an vị, Thu lúc này mới lại lên tiếng.

“Anh nói rõ một chút, rốt cuộc tại sao lại gọi tôi là công chúa?”

“Ngài là con gái của nữ hoàng, đương nhiên sẽ xứng với chức danh công chúa này.”

“Anh không cần phải dùng kính ngữ. Không cần biết là tôi có phải công chúa mà anh nói hay không nhưng anh hơn tuổi tôi, tôi không quen nghe người nhiều tuổi hơn mình lại cung kính với mình. Hơn nữa, anh có thể nói rõ hơn một chút về hoàn cảnh nơi mà anh nói là nhà tôi được không?”- Thân thái của Thu rất không tự nhiên khi nghe Ruki gọi mình là “Ngài” một cách cung kính như vậy.

“Nhà cô chính là ở St. Martin. Đây được coi như một thế giới song song với Địa Cầu. Có khá nhiều người ở nơi đó biết về Trái Đất nhưng ngược lại, người nơi này lại không hề hay biết đến sự tồn tại ở St. Martin. Văn minh nơi đó có phát triển hơn Trái Đất một chút, con người còn sở hữu siêu năng lực. Nhưng năng lực đó chỉ có thể sử dụng ở St. Martin, tới thế giới khác nó đều sẽ bị tự động phong ấn lại, nhưng sẽ có một số trường hợp đặc biệt được lưu lại một phần năng lực đủ để người sở hữu tự vệ. Thế giới đó được chia làm nhiều tộc: tộc Vampire (Ma cà rồng), tộc Angel (Thiên thần), tộc Devil (Ác quỷ), tộc Wolfman (Người sói), tộc Exorcist (Pháp sư), tộc Witch (Phù thủy). Cô là người của tộc Angel.”- Ruki nói một mạch không ngừng nghỉ một giây nào.

“Cậu nói vậy có nửa phần không đúng. Cô ấy cũng coi như là người của tộc Exorcist chúng tôi.”- Hàn Lâm lắc lắc ngón trỏ, lên tiếng phản bác lại câu nói cuối cùng của Ruki.

Trong khi đó, Thu lại hoàn toàn đơ ra như tượng đá. Trong đầu cô đang lặp đi lặp lại lời nói của Ruki.

Siêu năng lực? Tộc Ma cà rồng? Tộc Thiên Thần? Tộc Pháp sư?... Quan trọng hơn, nguyên chủ hóa ra lại không phải là người bình thường? Công chúa tộc Thiên thần sao? Cô làm sao gánh nổi chứ?

Trong đầu Thu bỗng nảy ra ý tưởng muốn chạy trốn. Không phải là cô không muốn thực hiện lời hứa với nguyên chủ, nhưng thân phận thật của cô ấy đối với cô quả thực là rất khó chấp nhận. Con người cô từ trước đến nay chỉ tin vào những điều khoa học đã chứng minh, nào có nghĩ đến một ngày phải tin tưởng thật sự có những con người có siêu năng lực chứ? Mà cũng không phải là cô hoàn toàn thất hứa. Dù sao thì cô cũng đã biết được mẹ ruột của

“Thái Thu” là ai rồi. Nữ hoàng tộc Angel, địa vị quả thực rất cao quý. Vậy gia thế của cô đúng thật là rất cường đại.

Nhưng cô không cần! Cô chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản bình thường, nhưng thân là một công chúa, cô có thể sống bình thường được sao? Không thể!

Từ xưa đến nay, tranh chấp nơi hào môn có bao giờ ngừng lại? Vốn trong những câu chuyện cổ tích mơ mộng còn có những tình tiết tranh giành, ám hại nhau trong hoàng gia, huống chi thực tế còn tàn khốc hơn cổ tích gấp trăm ngàn lần!

“Trốn đi!” Trong đầu cô chỉ còn tồn tại hai từ này. Nhưng cô lại hiểu rõ, bản thân không có được năng lực đó...

“Có thể tôi ở nơi này đến hết tháng không?”- Giọng điệu của cô mang theo một chút cầu khẩn. Cô muốn có thời gian để nghĩ cách trốn chạy một thời gian, đợi đến khi có thể chấp nhận thân phận này, cô sẽ quay về.

“Không...”- Ruki định dứt khoát từ chối thỉnh cầu của cô thì lại bị tiếng nói của Hàn Lâm cắt đứt.

“Tôi sẽ là người đảm bảo cho cô ấy. Dù sao thì mấy người cũng không gấp gấp đến nỗi phải lập tức đưa cô ấy trở về? Lúc không cần thiết thì không dốc toàn lực đi tìm, lúc xảy ra chuyện lại tìm mọi cách để kiếm rồi ép cô ấy trở về sao?”- Giọng điệu đúng là đầy rẫy châm chọc.

“Chuyện của chúng tôi không liên quan đến anh.”- Ruki lạnh băng nhìn lại Hàn Lâm.

“No no no! Cô ấy ngược lại là con gái của một vị gia chủ trong tam đại gia tộc Exorcist, hoàng tử Hatashi tôi hoàn toàn có quyền quyết định.”- Điều bộ của Hàn Lâm tuy rằng rất cộc nhả, nhưng giọng điệu lại vô cùng uy nghiêm, giống như ép buộc người nghe không được làm trái lời anh ta.

“Anh nói thật dễ nghe. Vị gia chủ kia đã mang công chúa Erika tới làm con nuôi cho Trịnh gia, ông ta đã không có quyền gì với cô ấy cả.”- Ruki cười đến lạnh buốt.

“Chẳng lẽ anh lại sợ tôi giờ trò trước mặt mấy người? Cũng chỉ có mười ngày!”

“Không cần khiêu khích, tôi chỉ muốn chắc chắn.”

“Nếu không thể thỏa hiệp, chúng ta liền chơi đùa một chút.”- Cười nhếch miệng thật đều cang a!

“Hai người không cần tranh chấp. Ruki Matsukari, anh muốn ép tôi về St. Martin sợ rằng còn phải tốn nhiều tâm tư lắm. Và lại, anh dám không nghe đến lời của công chúa là tôi đây?”- Thái Thu lạnh lùng phun ra từng từ, từng từ một. Có lợi thế là thân phận công chúa, cô không sử dụng một chút thì thật quá uổng phí rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Sau một hồi lờ qua tiếng lại, Ruki cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, nhưng với điều kiện là phải có vài người ở bên cạnh trông coi cô. Thu đành nhắm mắt cho qua, kệ đi, cô mới không thèm quan tâm lắm đâu. (>_<)

Khi Ruki đang định rời đi, Hàn Lâm lại nhanh miệng nói: “Ồ lại một lúc đi, hôm nay mấy người bọn tôi mở tiệc sinh nhật tiểu công chúa.”- Thêm Ruki là thêm phiền phức cho mấy tên kia rồi. Hắc hắc...

Người đàn ông nào đó rất không phúc hậu mà nghĩ.

Thu nghe anh nói vậy liền trừng mắt bất mãn. Giữ anh ta lại làm cái gì chứ? Còn nữa, đây là nhà cô hay nhà Hàn Lâm vậy? Anh còn giữ người ta lại tự nhiên như chủ nhà ấy, vô duyên!

Xong, cô liền hừ lạnh, không thèm để ý tới hai người họ mà đi thẳng vào trong bếp. Cô cũng không muốn phòng bếp nhà mình bị mấy người đàn ông kia phá hủy.

Không ngờ suy nghĩ của Thu lại... chuẩn xác như vậy. Vừa mới nhìn đến phòng bếp, cô liền phát hoảng. Không caanf đùa cô như vậy chứ? Đây rõ ràng là bãi rác. Nước bẩn tun tõe, lá rau rơi đầy đất, bột mì vung vãi, còn bị dính nước, chắc chắn sẽ bám chần vào sàn... Khỏi cần nói cô cũng biết những thứ này là tác phẩm của ai. Trần Cảnh Hạo coi như là biết nấu ăn nhưng Lăng Chính Thiên với Quân Lâm Ngạo, tài năng của họ cô thật là không dám khen tặng mà. Cái đồng hồ hỗn độn này không phải là “việc tốt” của họ cô thì không làm người!

Thấy khuôn mặt đen sì của Thu, Chính Thiên cùng Lâm Ngạo cười “ha ha” hai tiếng để chứa chấy. Đây cũng không phải bọn họ cố ý mà, chỉ là lỡ tay

thôi được không hả?

“Đi ra ngoài! Khi nào dung bữa xong ở lại dọn dẹp!”- Thu nghiêng rặng nghiêng lợi phun ra từng từ một, bộ dạng hung dữ đến nỗi Trần Cảnh Hạo đang đứng một bên xào nấu cũng phải rùng mình ớn lạnh. Cô khi tức giận rất đáng sợ a~

“A! Anh đi ngay!”- Quân Lâm Ngạo cười giảng hòa, nhanh chân chạy trước. Lăng Chính Thiên cũng cố nặn ra một nụ cười mà anh nghĩ là rất hòa nhã ngụ ý xin lỗi. Nhưng đáng tiếc, người nào đó từ trước đến nay vẫn chưa cười bao giờ, lần này cười lên quả thực là rất dọa người. Nhìn điệu cười này giống như là đang khinh bỉ chọc tức người ta ấy. =))) (W: Ai xem ReLIFE rồi thì tưởng tượng đến nụ cười của Hishiro với Rena ở mấy tập đầu ấy, Phuong nhìn lần nào cũng muốn chết cười)

Tuy rằng quá trình thực hiện quả thật là vô cùng gian nan nhưng cuối cùng sáu người cũng vẫn tốt đẹp ngồi vào bàn ăn, tuy rằng không khí này thật là... không ai dám khen tặng. Ngọt ngào muốn chết a! Thu còn có cảm giác khói thuốc súng mù mịt, nhưng chắc là tưởng tượng thôi...

Điều quan trọng chính là, cô được một lần trải qua cảm giác được người khác nhớ tới sinh nhật của chính mình rồi a. Rất vui!

#

Buổi tối, Thu đột nhiên trở về Trịnh gia dưới sự hộ tống của hai vệ sĩ bất đắc dĩ. Ông bà Trịnh thấy cô không có việc gì mà trở về liền có vẻ vô cùng ngạc nhiên. Cũng đúng thôi. Đứa con gái nuôi này của họ đang yên đang lành lại đề nghị ra ở riêng, muốn đi làm kiếm tiền, không nhận trợ cấp của bọn họ, và lại vừa chuyển đi liên hiếm có dịp về dinh thự nhà họ Trịnh bọn họ. Vậy mà hiện tại cô lại không thông báo trước mà về nhà, họ bị kinh ngạc cũng dễ hiểu.

Nhưng điều kì lạ là Thái Thu lại trở về tìm bọn họ. Trước đây cô còn sợ tránh mặt họ bao nhiêu cũng không đủ nữa là.

“Con có việc gì muốn nói sao?”- Ông Trịnh có chút tò mò. Việc gì lại khiến con bé phải đích thân tới đây nói với bọn họ a? Lại còn có thêm hai người đàn ông giống như vệ sĩ của nó đi cùng nữa.

“Tôi... Con phải về nhà rồi. Bọn họ đã cho người tới đón.”- Thu có chút không quen với cách xưng hô này, lời nói vẫn có vài phần gượng gạo.

“A? Nhanh vậy sao?”- Bà Trịnh ngồi ở một bên, trên mặt hiện lên biểu cảm nghi hoặc. Thực ra người đàn ông kia cũng không có nói lúc nào sẽ mang Thái Thu trở về. Nhiều năm trôi qua như vậy rồi bà cũng nghĩ bọn họ không nhớ tới Thái Thu nữa, họ lại đúng thời điểm này mang con bé trở về.

“Khi nào con đi?”- Ông Trịnh có chút dăm chiêu đặt câu hỏi.

Thực ra ông vẫn luôn cảm thấy có lỗi với đứa nhỏ này. Tuy bọn họ đồng ý với người kia rằng sẽ chăm sóc và nuôi nấng con bé nhưng lại chưa bao giờ thực sự quan tâm đến nó. Chỉ cần là thứ đồ con bé thích, bọn họ đều cho. Nhưng đó chỉ là vật chất, bọn họ không thể cho nó tình thân. Sau đó con bé ngày càng trở nên khó dạy, bọn họ cũng ngày càng thờ ơ, cũng không thêm chú ý nhiều mà mỗi tháng chỉ gửi một khoản tiền cho cô tiêu sài. Dần dần, bọn họ còn trở nên xa lạ hơn cả người ngoài.

“Hết tháng này. Nhưng con không muốn về!”- Hai mày cô nhíu chặt lại. Giọng điệu này của cô giống như một đứa trẻ cứng đầu đang làm nũng với bố mẹ mình vậy, nhưng chính Thu cũng không nhận ra điều này.

“Chúng ta không thể giúp được gì cho con cả.”- Thế lực của người kia quá lớn, bọn họ không có được tự tin có thể thắng.

“Con sẽ nhờ những người khác giúp đỡ nữa, chỉ cần hai người đồng ý hợp tác thôi.”- Cô hơi mím môi. Thế lực của bố mẹ ruột “Thái Thu”, chính cô cũng đã hiểu được phần nào. Chỉ dựa vào sự giúp đỡ của Trịnh gia, cô nhất định không có khả năng trốn được bọn họ.

“Được thôi. Khi nào cần giúp đỡ thì thông báo cho ta một tiếng.”- Ông Trịnh gật đầu thờ dãi.

Bà Trịnh vốn chỉ im lặng ngồi một bên, lúc này lại mở miệng: “Xin lỗi con vì những việc xảy ra trong thời gian qua.”- Đầu bà hơi cúi xuống.

“Vâng.”- Cô cũng không thể nói một câu: “Không có gì”, cô chẳng làm được công việc của Thánh nữ. Yên lặng một lúc, Thu mới tiếp tục lên tiếng: “Con lên gặp chị nói vài chuyện, hai người nên đi ngủ sớm đi ạ.”

Thấy hai người gật đầu thì Thu mới nhấc gót đi ra khỏi phòng.

“Cốc cốc.”

Cửa phòng nhanh chóng mở ra. Trịnh Thu Thủy nhìn thấy người bên ngoài là Thái Thu liền kinh ngạc, sau đó liền mở rộng cửa, thân hình hơi né sang một bên, tỏ ý mời cô vào bên trong.

“Ngồi đi.”- Thu Thủy chỉ vào chiếc ghế son tím bên cạnh bàn học.

“Tôi muốn cùng chị nói một số chuyện, không phiền chứ?”- Thái Thu ngược mắt lên nhìn Thu Thủy.

“Không sao, hiện giờ tôi cũng đang rảnh.”- Trịnh Thu Thủy gấp chiếc laptop trên bàn lại, ngồi xuống ghế đệm xoay trước bàn học, tùy ý nói.

“...”- Thu nhất thời không biết nói gì cho phải. Giữa nữ chính với nữ phụ, thật khó để có một cuộc nói chuyện hàn gắn tình cảm a.

“Sao thế?”- Ánh mắt dò xét quét tới.

“Tôi chỉ muốn vài ngày còn lại trong tháng này chúng ta có thể chung sống thân thiết giống như hai chị em thật sự, không phải là diễn kịch. Dù sao thì hết tháng này tôi cũng không còn ở đây nữa.”- Cô nhìn thẳng vào mắt Thu Thủy, đồng đặc nói.

“Tôi nghĩ... tôi đã già vờ đủ tốt rồi chứ? Vẫn bị cô nhận ra sao?”- Thu Thủy lắc đầu cười nhạt, giọng nói lại có chút thân thiết.

“Tại sao phải làm như vậy?”- Thu rất thắc mắc. Cô vẫn chưa từng nghĩ ra nguyên chủ đắc tội với Trịnh Thu Thủy từ khi nào để cô ta phải tìm mọi cách hãm hại cô ấy.

“Lúc tôi chỉ mới hai tuổi, bố mẹ đột nhiên mang cô về nhà, nói tôi phải đối xử với cô thật tốt, còn không được tranh giành gì với cô. Lúc đó tôi vẫn một mực nghe theo nhưng sau đó, bố mẹ ngày càng cưng chiều cô. Chỉ cần là thứ cô muốn, bọn họ đều sẽ đáp ứng nhưng chỉ cần tôi mở miệng yêu cầu, bọn họ sẽ nói cái này không tốt, cái kia không tốt, rồi lại không hợp. Bởi vậy, tôi bắt đầu đố kị với cô, nghĩ rằng vì có cô nên bố mẹ mới không thương tôi cho nên tôi bắt đầu học cách giả vờ ngoan ngoãn, cố gắng học tập thật tốt để bố mẹ vui, cũng ít khi đòi hỏi điều gì. Sau đó, họ quả thực chú ý đến tôi nhiều hơn, nhưng vẫn không hề chiều theo ý tôi, trong khi cô vẫn được sống rất thoải mái tự do, tiền tiêu vặt của cô còn nhiều hơn cả tôi nữa. Tôi oán hận cô, muốn cô ở trong mắt họ trở nên thật hư hỏng, bọn họ sẽ không thương cô nữa nhưng dù cho tất cả mọi người đều xem cô không vừa mắt, họ cũng vẫn để cô thoải mái như trước.”- Dừng lại một chút, cô tiếp tục nói: “Sau đó, khi biết cô cùng Quân Lâm Ngao có hôn ước, tôi cũng lên kế hoạch để phá hủy nó, nhưng lại không ngờ cô chủ động yêu cầu hủy hôn. Sau đó, tôi không đoán được cô đang nghĩ gì nữa, mọi chuyện đều vượt khỏi tầm kiểm soát của tôi. Khi bị người khác đăng bản tin kia công khai cho mọi người xem, tôi đã hận cô đến nỗi muốn làm cô muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Nhưng rồi bố mẹ đã nói với tôi, tất cả sự sung túc, an nhàn mà tôi có được ngày hôm nay đều là vì sự xuất hiện của cô mà có được, tôi không muốn tin, nhưng nhìn thấy giấy tờ chuyển nhượng tài sản, tôi lại không thể chối cãi được gì nữa. Cảm giác ấy, bức bối và mệt mỏi lắm.”

Thu trầm mặc nhưng lại chăm chú nghe những lời bộc bạch của Trịnh Thu Thủy. Trong truyện chỉ đề cập tới những việc làm nổi bật ánh hào quang, những niềm của nữ chính, nhưng lại thiếu đi những mệt mỏi và cố gắng của cô ấy. Nguyên tác không nói tới gia thế mạnh mẽ của nữ phụ Trịnh Thái Thu, cũng không nói hết những tâm tư của cô ấy. Nữ phụ độc ác mà, ai sẽ nghĩ đến những nỗi khổ của cô ấy đây?

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

“Cô nghĩ chỉ mình cô thấy chán nản, mệt mỏi? Trong khi cô ghen tị với cuộc sống tự do vì không bị quản giáo của tôi, cô có từng nghĩ rằng bản thân đã hạnh phúc như thế nào? Bố mẹ quan tâm cô việc này việc kia chính là vì quan tâm cô! Còn với tôi, họ chẳng qua chỉ là vì trách nhiệm, chẳng có bao nhiêu tình thương cả! Còn nữa, cô làm những việc như vậy mà không chịu suy nghĩ đến hậu quả sao? Hủy hoại thanh danh của một cô gái, để cô ta chịu đựng những lời sỉ vả cay độc của mọi người, cô đã từng nghĩ nó sẽ có hậu quả nghiêm trọng thế nào không? Cô làm như vậy còn thấy chưa đủ, lại tiếp tục cướp đi vị hôn phu mà tôi đã từng yêu đến phát cuồng! Cái ghen tị của cô cũng thật là to lớn.”- Thái Thu rất không nhân nhượng mà thẳng thắn nói ra những lời châm chọc. Đùa à? Chỉ vì ghen tị mà Trịnh Thu Thủy này hết lần này tới lần khác đi công kích nguyên chủ, khiến cô ấy nhiều lần muốn phát điên luôn. Nếu không phải cô xuyên tới đây, số phận của cô ấy không phải kết thúc bi thảm lắm sao? Ôi, CMN, cô muốn chửi thẳng mặt bà nữ chính này quá à. (=.=)

“Cô...”- Trịnh Thu Thủy nghẹn họng.

“Cô, cô cái con khỉ nhà nhà cô! Cô CMN ghen tị thì cũng một vừa hai phải thôi. Giật bỏ thì cũng phải quang minh chính đại mà giật, đừng có vừa ở sau công kích, sau lại còn giả vờ hiền lành đáng thương. Mẹ nó! Cái thời này người như vậy cũng tồn tại nhiều như vậy, được yêu thích đến thế à!?”- Bạn nhỏ nào đó đang bùng cháy, máu chiến đã tăng lên level max rồi.

Trịnh Thu Thủy dở khóc dở cười. Hóa ra đứa em gái nuôi mà cô ta nghĩ rằng không biết cái gì là mắng chửi, phản bác khi... điên lên lại hăng máu như vậy. Đồng thời, sắc mặt của Thu Thủy lại có phần không tốt, hóa ra những việc làm của cô ta đều đã bị Thái Thu biết được, chẳng qua là không muốn nói ra mà thôi. Hoặc là Thu đã tự biết rõ rằng dù cô có nói bao nhiêu lần đi nữa thì cũng sẽ chẳng có người nào chịu tin tưởng, không những vậy, họ còn cho rằng cô cố ý bôi nhọ chị gái ấy chứ. Làm như vậy chỉ càng gây thêm phiền phức cho chính cô mà thôi.

“Chính tôi bây giờ cũng phải chịu báo ứng rồi mà, người tôi yêu lại yêu cô đó thôi.”- Trầm mặc một lúc, Trịnh Thu Thủy mới nói.

“...”- Người cô ta nói tới không phải là Quân Lâm Ngao đó chứ? Nhưng mà anh ta yêu cô à? Sao giờ cô mới biết vậy?

Thấy mặt Thái Thu bỗng ngơ ra, Trịnh Thu Thủy vốn đang mặt ủ mày chau cũng phải buồn cười. Rõ ràng là một cô nàng mới trưởng thành, cũng chỉ có hai mươi tuổi, nói đúng hơn thì hôm nay cô đã hai mươi mốt, thì bộ dạng lúc nào cũng cực kì nghiêm túc, cẩn trọng của cô trong mấy tháng qua thực sự chẳng có chút phù hợp nào. Vậy mà, chỉ trong một buổi nói chuyện ngày hôm nay, Thu Thủy lại có thể nhìn thấy được nhiều về mặt của cô: ghét bỏ, phản nộ, ngờ ngác, đồng tình,... Thì ra, đây mới thực sự là cô.

Thu cũng không biết rằng trong lúc vô tình, bản thân đã bày hết cảm xúc của chính mình lên trên mặt. Không phải vì cô quên rằng Trịnh Thu Thủy là nữ chính cần phải đề phòng mà chính cô nghĩ, dù sao thì sau này cũng không gặp lại, cô việc gì phải bắt bản thân phải giả vờ này nọ. Làm như vậy rất tổn

sức, não bộ cũng sẽ mệt mỏi nha.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Trịnh Thu Thủy quyết định không tiếp tục nói. So sánh một cách công bằng thì, những điều cô ghen tị với Thái Thu quả thực là không nên, nó giống như cô đang lấy hạnh phúc của chính mình ra để chế nhạo Thu vậy. Hơn nữa, những điều cô làm với đứa em gái nuôi này kì thực cũng đều không thể tha thứ được. Giấu nỗi lòng này vào trong tim thôi, còn phải từ từ bù đắp lại sai lầm nữa. Nhưng không biết có kịp hay không. . .

Trọng điểm là, không biết rằng Thái Thu có thể tin tưởng vào việc cô muốn bù đắp hay không thôi.

Trịnh Thu Thủy không thuộc dạng nữ chính bánh bèo, cô ta rất thông minh, cũng rất thức thời. Nếu không có năng lực thì trong nguyên tác, cô ta sẽ không dễ dàng thu được những nam nhân xuất sắc khi vào dàn hậu cung của chính mình, mặc dù sức hút của nữ chính bàn tay vàng rất lớn.

“Ngoan, về nhà đi, em gái. Con gái đi đêm rất nguy hiểm”- Trịnh Thu Thủy bất ngờ đưa tay ra vỗ vỗ đầu Thu làm cô vừa mới tỉnh táo thì lại lập tức tiếp tục ngán người. Man mẫn, thời gian ngu ngơ lần này diễn ra rất nhanh.

Thái Thu có chút bức mình, nhưng cũng lại cảm thấy rất hài hước. Thái Thu cô vừa là một bà cô già sắp ba mươi, còn có võ trong người mà giờ này lại bị một cô gái mới hai mươi ba tuổi đối xử giống như bé gái cần được chăm sóc. Không những vậy, người làm ra việc này còn là nữ chính đại danh đỉnh đỉnh, người tiếp nhận lại là nữ phụ đối đầu với cô ta mọi lúc mọi nơi!

“Tôi còn có hai người kia làm vệ sĩ”- Thu bắt đầu dĩ đáp lại. Đành chịu thôi, ai bảo bây giờ cô nhỏ tuổi hơn người ta. Nhưng mà, Trịnh Thu Thủy hôm nay đối với cô có phải quá tốt hay không? Có âm mưu gì à?

Thôi, kệ đi. Dù sao cũng không hại chết được, cùng lắm là hủy hoại thêm một chút danh dự còn sót lại của cô trong mắt người đời, mà cô chắc cũng chẳng ở lại nơi này lâu đâu.

“Vậy thì về ngủ đi. Mai không cần đi làm à? Không sợ chết đói sao?”- Ý tứ trong lời nói dường còn mang theo mấy phần đùa giỡn, không khí đúng là thoải mái hơn lúc ban đầu nhiều.

Thu lắc lắc đầu, quả quyết trả lời: “Không có tiền lương thì vẫn có trợ cấp của Trịnh gia mà, tôi lo cái gì. Nếu không được thì lại phải tìm tới bố mẹ nuôi ăn bám”- Nói xong còn nhe răng cười. Lúc này, cô từ từ đứng dậy từ trên ghế, vẫy vẫy tay chào tạm biệt: “Tôi về đây, ngủ ngon.”

“Về cẩn thận, ngủ ngon.”- Năm chữ đơn giản, nhưng lại rất ấm áp. Thái Thu giống như cảm nhận được quan hệ bất hòa giữa cô với cô nàng nữ chính này vì việc thân phận cô bại lộ mà tốt lên không ít. Kì thực thì, ngoài việc gây hại cho trật tự cuộc sống hiện tại của cô thì sự kiện này cũng rất có tính tích cực mà.

Sau khi Thái Thu rời đi, căn phòng lại trở về với trạng thái yên tĩnh ban đầu. Trịnh Thu Thủy hơi gục đầu xuống bàn, vẻ mặt cũng không còn thoải mái như ban nãy mà giống như đang kìm nén một thứ cảm xúc nào đó, rất khó khăn.

“Ngao, lần này phải biết trân trọng cơ hội ở bên cô ấy nhé!”- Lời nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, giống như muốn nhấn nhủ với người đàn ông kia, lại giống như lời tự nhắc nhở đối với chính mình. Cô biết, Quân Lâm Ngao thực sự vượt khỏi tầm nhìn của chính mình rồi. . .

Suy nghĩ của Thái Thu không hề sai, người Trịnh Thu Thủy yêu quả thực là Quân Lâm Ngao. Cô vẫn chưa thử nghĩ tới một lý do khách quan để Trịnh Thu Thủy có thể tiếp nhận Quân Lâm Ngao, chính là tình yêu. Nếu không có tình cảm, muốn ép một người kiêu ngạo như Trịnh Thu Thủy tự mình đi tranh giành tình cảm của anh thực sự là một việc quá mức khó.

#

Trở về nhà, Thu quả quyết đã hai người tạm được coi là vệ sĩ của cô tới một nơi nào đó cách chính mình xa một chút. Dù đã tận lực làm quen, nhưng cô chính là không thể nào nhanh chóng chấp nhận được việc mình bị người khác đi theo giám sát đến 24/24. Tuy vậy, cô cũng vẫn rõ ràng một điều. Với tính cách cẩn thận, chu toàn của Ruki, anh không thể không cài đặt một vài thiết bị theo dõi để đề phòng cô lên kế hoạch trốn mất. Dù sao thì họ chắc cũng không thiếu mấy thiết bị công nghệ cao như vậy đâu nhỉ? Hiện tại chính là thời kì đỉnh cao của thiết bị công nghệ hiện đại nha, thế kỉ 22 đó.

Haizzz. . . Mai tới công ty rồi cầu cứu trợ sau vậy.

#

Ngồi trên xe Trần Cảnh Hạo, Thu lần đầu tiên cảm thấy thật vui vẻ thỏa mãn. May nhờ có anh mà hai tên vệ sĩ kia đã bị đuổi đi không thương tiếc. Oa! Ai bảo tên này là nam chính yêu nghiệt cơ chứ!

Nghĩ ngợi một lúc, Thái Thu bắt đầu mở lời: “Chờ chút, giờ chưa muộn, chúng ta đi ăn sáng ở đâu đó đi, tôi có chuyện muốn nói”- Việc này cô đã suy nghĩ cả đêm rồi.

“Ừ, vậy chúng ta tới nhà hàng lần trước đi.”- Trần Cảnh Hạo rất nhanh gật đầu đồng ý. Có thêm thời gian để ở gần cô, anh còn ngại quá ngán đó.

Nhà hàng lần trước trong lời nói của Cảnh Hạo chính là nơi mà anh đưa cô tới ăn sáng khi hai người vừa mới trở thành người yêu của nhau. Có lẽ vì vậy mà anh rất có cảm tình với nơi này.

Gọi đồ ăn xong, Thu đưa túi xách của mình cho Trần Cảnh Hạo, nói: “Trước tiên anh có thể xem giúp tôi xem trong này có thiết bị theo dõi nào hay không đã, tôi không rành về mấy thứ này.”- Dù sao trong này là phòng riêng, cô có thể tạm thời không cần lo bản thân bị người theo dõi. Nhưng, có lẽ là

cô không nghĩ đến năng lực của một số người còn vượt xa tưởng tượng của cô. Những việc có thể diễn ra trên thế giới này, chỉ có điều cô không nghĩ đến chữ tuyệt đối không phải là không thể có.

Trần Cảnh Hạo vui vẻ cười tủm tỉm cầm túi xách của cô xem xét. Cô đây là đang tin tưởng anh nha, bước tiến này quả thực là vô cùng đáng mừng.

Cuối cùng là, anh từ trong túi xách quả thực tìm ra một thiết bị ghi âm mini chỉ bằng một nửa hạt đậu, thật là không biết một đồ vật nhỏ như thế sao lại có chức năng ghi âm được nữa. Thời đại hoàng kim của công nghệ điện tử a...

“A, em không nghĩ tới trên người cũng có thể bị đặt đồ theo dõi sao?”- Ý tứ chính là, có cần anh kiểm tra trên người một lượt hay không!

Trần đại thần, anh thực vô sỉ quá đi! >_<

Thái Thu rất không kiên nhẫn mà lườm người nào đó một cái như muốn đốt cháy người ta. Anh làm ơn có phong phạm nam chính đại thần một chút đi.

Nhưng mà, Thu quả thực có chút hoang mang. Nếu ở trên người cô quả thực có thứ đồ gì đó thì phải làm thế nào bây giờ? Nhưng mà hôm qua cô có gội đầu nha, quần áo cũng có thay mà. Với lại, từ lúc đó cô vẫn chưa tiếp xúc gần với Ruki và người của anh tan ha, đối với Hàn Lâm cô cũng là tận lực tới gần mà. Chắc không có việc gì đâu?

Chờ cho phục vụ mang đồ ăn đã gọi lên, Thu mới tiếp tục mở miệng: “Có lẽ yêu yêu của tôi rất quá đáng nhưng lần này rất mong anh có thể giúp đỡ tôi một việc.”- Hờ, cô cảm thấy da mặt chính mình quả thực là vô cùng dày mới đem chuyện của bản thân phiền đến một vị bạn trai hờ trên danh nghĩa này.

“Em nói đi.”

“Chính là, anh giúp tôi trốn khỏi đây có được hay không? Tôi... không muốn về nhà...”- Thu ngập ngừng nói.

Trần Cảnh Hạo đương nhiên cũng không muốn cô về cái nơi gọi là nhà mẹ ruột đó. Anh muốn điều tra thân phận thật của cô cũng khó, vậy thì khi cô về nhà, anh còn có cách nào để gặp được cô nữa chứ? Vậy nên, yêu cầu này anh đương nhiên muốn đồng ý! Chi là...

“Nghe nói, thân phận thật của em có bối cảnh rất lớn? Anh chính là sợ rằng một mình anh sẽ không thể giúp đỡ được...”- Lần đầu tiên Cảnh Hạo cảm thấy vô lực trước một việc, mà nó còn liên quan tới người anh yêu.

“Xin lỗi...”- Tuy đã dự đoán được câu trả lời nhưng Thu quả thực vẫn không giấu được sự thất vọng. Cô chỉ là muốn hi vọng một chút thôi...

Trần Cảnh Hạo hơi cup mắt xuống: “Anh có thể nhờ người khác cùng giúp.”- Mối mòng hơi mím lại, lần này đành phải hợp cùng mấy người kia. Dù sao thì anh cũng sẽ không nghĩ muốn cô rời khỏi chính mình, không muốn sau này sẽ không thể gặp lại cô...

Bất lực... Anh cảm thấy bản thân thật quá vô dụng. Chỉ việc giúp cô trốn đi cũng không thể.

“Vậy... cảm ơn anh.”- Ngọn lửa hi vọng dường như lại bắt đầu nhen nhóm trong lòng cô, dấu biết rằng bản thân có thể sẽ lại một lần nữa thất vọng.

Tiếp đó, hai người chính là dùng bữa sáng trong yên lặng, rồi lại lên xe tới công ty Thu trong lặng yên...

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Sau khi tới công ty, Thu vẫn làm việc như ngày thường, chỉ là tốc độ nhanh hơn hẳn. Điều này làm mấy người đồng nghiệp cùng phòng có phần nghi hoặc nhưng cũng không buồn hỏi, dù sao thì cũng không liên quan gì đến họ cả.

Đến cuối giờ, khi người trong phòng đã tan làm gần hết, Thu mới ngừng lại động tác gõ bàn phím của mình, còn vờn vai cùng hít thở sâu vài cái. Sau khi thấy tệp văn bản có thông báo đã gửi, cô còn cẩn thận lưu lại bài trong máy xong mới tắt máy đứng dậy.

Bộ phận phụ trách khách hàng doanh nghiệp nước ngoài này, tuy cô mới chỉ vào làm không lâu nhưng nghĩ tới việc chính mình sắp phải rời khỏi, trong lòng vẫn không khỏi sinh ra một chút tiếc nuối. Nhưng là, cô không còn lựa chọn nào khác...

Sau khi đã chào hết những đồng nghiệp còn lại trong phòng, cô mới chậm rãi rời đi. Vào trong thang máy, cô ngược lại không có đi xuống mà lại nhấn tầng 30 của văn phòng chủ tịch. Vào giờ này, chủ tịch hẳn là vẫn chưa rời đi, những mối làm ăn cần ông trực tiếp tham gia chắc cũng không nhiều lắm.

“Con muốn thôi việc?”- Giọng Lưu Huy trầm trầm đặt câu hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào Thái Thu.

“Dạ.”

“Có thể cho ta biết lí do không?”

“...”

Thái Thu trầm mặc. Cô nghĩ rằng, chuyện kia có càng ít người biết càng tốt. Và lại, dù sao bố mẹ nuôi cũng là người quen của mẹ ruột cô, việc họ có thể vì tình nghĩa ngày xưa mà nói ra chuyện của cô là điều có thể xảy ra, dù sao thì lí do họ nhận nuôi cô cũng là vì người đó mà.

“Hôm nay con tới Lưu gia chơi nhé? Từ khi nhận nuôi tới giờ con vẫn chưa tới nhà chúng ta lần nào cả.”- Biết cô không muốn nói nguyên nhân, Lưu Huy liền lập tức đổi chủ đề.

“Dạ.”- Thái Thu nhu thuận gật đầu đồng ý. Cô cũng muốn tới nhà bố mẹ nuôi chơi một chút, có thể gặp được anh chị em nuôi gì đó có vẻ cũng khá vui mà? Cô chính là chưa bao giờ có một người thân nào đâu, à, không tính những người thân giả là người Trịnh gia a.

#

“Có chuyện gì sao? Thế nào lại gọi tôi đến chỗ này?”- Quân Lâm Ngao liếc mắt nhìn Trần Cảnh Hạo cùng Lăng Chính Thiên, vẻ mặt có chút ngạc nhiên thoáng hiện rồi biến mất ngay sau đó.

Không chỉ Lâm Ngao, Chính Thiên cũng có đôi phần ngạc nhiên với đề nghị tụ tập đột ngột của Cảnh Hạo, nhưng trên mặt anh vẫn không có biểu cảm gì khác biệt. Mặt than muôn đời vẫn chỉ là mặt than a~

“Có việc cần sự giúp đỡ của hai người...”- Chưa để Chính Thiên cùng Lâm Ngao nói thêm câu nào, Cảnh Hạo đã nhanh chóng lên tiếng bổ sung: “... liên quan tới tiểu Thu.”

Quân Lâm Ngao mới nghe vậy quả nhiên liền ngậm miệng ngay tức khắc.

Chính Thiên hơi nhếch mày lên, tỏ ý rằng mình vẫn đang chú ý lắng nghe. Đây cũng là lần đầu tiên ba người nói chuyện từ trước tới giờ, cũng là lần đầu tiên anh cùng với Cảnh Hạo cùng ngồi lại nói chuyện với nhau kể từ khi anh quyết định tới tranh giành tình cảm của Thái Thu cùng với bọn họ.

“Hai người chắc hẳn cũng đã suy nghĩ về gia thế của gia đình tiểu Thu rồi nhỉ? Cũng đã nghĩ đến thế lực của bọn họ cường đại bao nhiêu rồi đúng không?”- Trần Cảnh Hạo chậm rãi đặt ra câu hỏi.

“Anh có ý gì?”- Lâm Ngao nhàu mày.

“Nói vào vấn đề chính.”- Chính Thiên không kiên nhẫn nêu kiến nghị.

“Được rồi.”- Cảnh Hạo cười nhạt một tiếng: “Tiểu Thu không muốn về, tôi cũng không muốn và tin chắc các người cũng vậy. Tuy nhiên, tôi tự biết chỉ một mình tôi sẽ không giúp đỡ được cô ấy nên mới hạ mình nhờ các cậu giúp. Thế nào?”

“A? Vậy hai người các anh không muốn chính thức giới thiệu lại với thân phận thật sao?”- Lâm Ngao cười như không cười nhìn hai người Cảnh Hạo cùng Lăng Chính Thiên. Anh chính là không hoàn toàn tin vào thân phận của bọn họ đang dùng.

“Thật nhạy bén!”- Cảnh Hạo không tiếc nói ra một câu khen ngợi, nhưng trong mắt đã không còn ý cười ám áp mà anh luôn dùng để nguy trang, thay vào đó là đôi mắt sắc bén, thâm trầm khó dò: “Chủ tịch Kaindonesu, đặc công Iris, chính thức ra mắt cậu, Quân đại thiếu gia.”

“Thiếu chủ Huyết Long.”- Ngắn gọn, súc tích, lạnh như băng, đây chính là những từ ngữ quen thuộc dùng để đặc tả Lăng Chính Thiên.

Quân Lâm Ngao ném cho Trần Cảnh Hạo một ánh mắt khinh bỉ nặng nề. Tên này chính là lưu manh giả danh trí thức! Làm sát thủ đi giết người lại còn học đòi làm bác sĩ cứu người, cũng không sợ có ngày sẽ bị tâm thần phân liệt à? Nhưng mà... anh cũng chưa nghĩ đến thân phận thực sự của hai tên này khủng bố như vậy đâu.

Đối với thân thế của Lăng Chính Thiên, Lâm Ngao ngược lại không hề kinh ngạc. Tên này quá lạnh lùng a! Làm người thừa kế của bang hội kia chính là siêu cấp hợp lí, ờ, tuy rằng anh chưa được chứng kiến năng lực của hắn.

“Xong rồi, ngài Iris, giờ anh liền nói ra kế hoạch của anh đi.”- Lâm Ngao trở lại với vẻ mặt nghiêm chỉnh.

“Quân Lâm Ngao, trước tiên anh liền tìm một nơi ở an toàn cho cô ấy trước đã, Chính Thiên sẽ lo việc che mắt người của Ruki Matsukari. Khi làm xong việc của mình, anh liền tới giúp Chính Thiên, chúng ta cũng không thể để Hàn Lâm biết được chuyện này.”- Cảnh Hạo cảm thấy bản thân không thể tin tưởng được người đàn ông kia. Anh cảm nhận được người đàn ông tên Hàn Lâm này tuyệt đối không đơn giản, là đối tượng nguy hiểm cần nhận cách ly. Trọng yếu là, tên này biết được thân phận thật của bảo bối nhà anh rồi, aizzz, rất không thoải mái a. Hơn nữa, với năng lực của ba người là anh, Lăng Chính Thiên cùng Quân Lâm Ngao, khi ba người hợp tác với nhau, Cảnh Hạo đã nắm chắc được đến tám, chín phần mười rồi. Mặc dù anh cực kì khó chịu khi phải nhờ đến mấy tình địch của mình lo chuyện người yêu bảo bối, nhưng mà, đành chịu thôi, ai kêu anh không có năng lực chứ.

Thái Thu mà biết được suy nghĩ này của Trần Cảnh Hạo chắc chắn sẽ không do dự mà hét thẳng vào mặt anh. Đùa sao? Đường đường là nam chính đại

thần quyền lực đầy mình mà còn kêu than rằng bản thân không có năng lực, vậy thì một người vốn bình thường như cô chẳng phải chính là phế vật hay sao?

#

“Người yêu của tôi chẳng lẽ cũng không được phép vào nhà tôi à?”- Thái Thu trừng mắt bất mãn, giọng điệu gay gắt nói với người mà Ruki để lại trông chừng hành động củ cô. Ai nha, cô chẳng qua là muốn cùng Trần Cảnh Hạo nói một chút về việc “đưa nhau đi trốn”, khụ, là mang cô đi trốn mà bọn họ lại có tình làm vật cản, khiến cô vô cùng không hài lòng. Bởi vậy, để đuổi mấy tên đáng ghét này đi, cô phải cho Trần Cảnh Hạo một thân phận quang minh chính đại, có thể đường đường chính chính mà gặp cô, lại không khiến cho người khác nghi ngờ a!

Trong khi Thái Thu đang khổ não suy nghĩ, Cảnh Hạo lại cực kì vui vẻ mà nở nụ cười tươi rói. Là do ư? Đương nhiên là vì cô nói với người khác rằng anh là người yêu của cô rồi! Thân phận chính thức được thừa nhận và được người khác biết đến đôi khi cũng là một việc đáng vui mừng, tuy rằng công việc của mấy tên này thật khiến anh khó chịu. Hiện tại anh nhìn bọn họ hình như đã có chút thuận mắt rồi nha. Nhưng dù là có chút thuận mắt, chung quy vẫn là người của cái gai chết tiệt kia, anh cũng không muốn buông tha dễ dàng như vậy.

“Nếu không thì chúng ta tới nhà anh đi.”- Trần Cảnh Hạo nhanh chóng nêu lên sang kiến. Dẫn cô về xem nhà mình a, chẳng phải thân càng thêm thân sao? Hắc hắc... Và lại, ai mà biết được tên Ruki kia có cài đặt thiết bị đặc biệt nào đó bên trong căn hộ của cô không chứ.

Thái Thu cũng đã nghĩ đến việc này nên khi nghe Cảnh Hạo nói vậy cũng có đôi phần bị thuyết phục. Nhưng mà, một nam một nữ ở chung với nhau, còn là ở trong nhà anh ta, sẽ không xảy ra việc gì đó chứ? Nhưng nói chuyện trong nhà chắc cũng không an toàn. . .

Suy nghĩ trong đầu Thu liền rồi thành một đoàn. Đi, hay không đi đây?

So sánh một chút xem tự do về sau quan trọng hơn hay chuyện tình cảm quan trọng hơn, một hồi sau, Thu liền đưa ra quyết định.

Đi chứ! Tại sao phải sợ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương 52:

Dù Thái Thu đồng ý tới nhà Cảnh Hạo để bàn chuyện nhưng vẫn chưa thoát khỏi sự giám sát kim kẹp của hai người vệ sĩ kia, điều này khiến cô cảm thấy hết sức bất đắc dĩ bất quá lại không thể làm gì nên đành nuốt giận vào trong, đem hai người đó tận lực đá ra ngoài. Sau đó, cô liền rất tự nhiên kéo Trần Cảnh Hạo vào trong, giống như là đang rất nóng lòng muốn biết được kế hoạch giúp cô chạy trốn lần này của anh. Và lại, cô cũng muốn biết là rốt cuộc anh đã tìm ai để hợp tác nha. Có thể lên cùng thuyền với người đàn ông này thì chắc cũng không phải người không có năng lực đâu.

Ban đầu, Trần Cảnh Hạo chính là vô cùng nghiêm túc mà cùng cô nói chuyện, bàn bạc nhưng càng về sau, anh càng có xu hướng ngả ngón trên đầu. Điều này khiến Thái Thu thực sự muốn đập cho anh vài phát, kéo anh cách xa chính mình đến vài mét.

Rốt cuộc là mấy vị nam chủ này đã uống nhầm vị thuốc nào rồi hả? Thời gian này bọn họ không những tự dung tìm tới quần quít lấy cô mà còn tranh đấu gay gắt, nhưng lại không phải là vì công việc nha. Không những vậy, mấy tên này gần đây quả thực có phần ngày thơ quá đáng, giống như là đang giành giật thứ đó chơi yêu thích vậy.

A phi! Cô mới không phải là đồ chơi đâu! Nhưng mà, bọn họ quả thực là quá bất bình thường rồi, lúc nào cũng thích chạy theo cô làm việc này việc nọ, còn bày ra bộ dạng siêu cấp vô si nữa. Đặc biệt là mặt than lạnh nhạt Lăng Chính Thiên cũng tham gia vào việc này a. Thật là khó tưởng tượng.

Ây da, chắc đầu óc bọn họ đều có vấn đề hết rồi. Không lo đi tìm nữ chính bồi đắp tình cảm lại muốn chạy theo cô tìm phiền toái. Nhưng nghĩ đến việc họ cùng nữ chính gần gũi thân thiết, cô dường như lại cảm thấy rất khó chịu. Cô dường như đã trở thành một con người ích kỉ đến đáng khinh rồi. Thật đúng là có tiềm năng làm tiểu tam nữ phụ a~

Còn đan suy nghĩ về tư chất làm đối tượng vô cùng đáng diệt trừ của bản thân thì người nào đó đã muốn áp sát mặt mình tới trước mặt cô, hơi thở nam tính phất phốc tràn ngập khoang mũi. Cảm nhận được khác thường, Thu giật mình tỉnh táo lại, cái trán lại vô tình xô về trước, đập vào mí mắt người kia.

“Ay...”- Trần Cảnh Hạo bỗng kêu một tiếng, tay đưa lên xoa xoa mí mắt. Trong khi đó, đôi con ngươi đầy u oán của anh lại hướng về phía cô giống như muốn cáo trạng. Về mặt giống như cô con dâu nhỏ bị bắt nạt này lại đặt vào trên người anh khiến Thái Thu nhất thời có cảm giác như bị sét đánh, cả người đơ ra như tượng đá.

Không cần a! Một đại nam nhân mang danh đại thần hai mặt siêu cấp tàn nhẫn như anh sao lại bày ra cái dáng vẻ nữ nhân yếu đuối cầu che chở a! Tha cho cô đi!

Thu rất không bình tĩnh mà giọng tay đầy đầy Trần Cảnh Hạo cách xa khỏi mình. Tuy nhiên, sức lực cô sử dụng đối với anh quả thật là chẳng có chút tác động nào, người ta vẫn ngồi sừng sững một chỗ nha. Hiện tượng này làm Thái Thu vô cùng tức giận, cô cũng không phải là dạng nữ nhân chân yếu tay

mềm mà, sao lại không thể khiến Trần Cảnh Hạo này một chút nhúc nhích cũng không có cơ chứ! Thiên lý ở đâu a!?

Thấy bàn tay nhỏ bé của nữ đang dùng sức dí dí vào người mình, chân còn đá đá vài phát, Cảnh Hạo thực sự muốn phá lên cười cho hả dạ. Sao bảo bối của anh lại có thể đáng yêu như vậy cơ chứ! Rất muốn đề cô xuống mà yêu thương thật nhiều nha~

Trần Cảnh Hạo có một đặc điểm rất nổi bật, chính là không muốn để chính mình chịu thiệt. Cho nên, người đó quả thực bị đề xuống ngay lập tức.

“Ách, này...”- Thu giãy giụa hai chân, đá loạn xạ lên người Trần Cảnh Hạo, ý nghĩ muốn đạp anh ra xa.- “Tình trạng lên nào.”- Thu nghiêng răng nghiêng lợi quăng ra một câu, biểu cảm vô cùng tức giận. Cô cũng không phải là bán thân để cầu sự giúp đỡ của người khác!

Thấy cô thực sự muốn nổi bão, Trần Cảnh Hạo cũng thu liễm lại đôi chút, nhưng anh quả thật rất muốn gần gũi với cô nha. Nhưng mà, đối diện với ánh mắt lạnh lùng đậm bạc kia của cô, anh cũng không có can đảm tiếp tục ép buộc. Dù sao thì thời gian còn dài, sợ gì không có thời gian cùng cô bồi đắp tình cảm. Tuy vậy, ít ra anh cũng muốn cùng cô làm một chút chuyện thân mật của những đôi yêu nhau nha. Ví như...

“Chụt...”- Hai đôi môi bất ngờ tiếp xúc với nhau khiến Thái Thu không kịp phản ứng. Sau đó, khi đã lấy lại tinh thần, cô liền không chút do dự mà dùng hết sức kéo mặt anh ra. Động tác vừa thực hiện, hai bàn tay nhỏ đã bị Cảnh Hạo dùng một tay giữ lại, đồng thời còn nhẹ phát ra vài từ.

“Chúng ta là người yêu mà.”

Một câu nhắc nhở rất ngắn nhưng cũng đủ làm Thái Thu an tĩnh lại. Thân mật cũng được coi là chuyện vô cùng bình thường của những đôi yêu nhau. Huống chi, bây giờ cô còn đang bị người khác theo dõi gắt gao; nếu không hành động tự nhiên một chút chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Dù sao thì cả cô và Trần Cảnh Hạo đều đã chính thức thừa nhận mối quan hệ của hai người, cô còn đồng ý tới nhà anh một chuyến, người khác tự nhiên sẽ nghĩ tình cảm của bọn họ có lẽ rất tốt. Nếu như có người theo dõi mà không thấy hai người có chút hành động rõ ràng nào thể hiện tình cảm thì chắc chắn sẽ bị nghi ngờ.

Một nụ hôn này của Cảnh Hạo hoàn toàn không lấy nhiệm một chút tình dục mà chỉ đơn giản là môi lưỡi giao triền, thể hiện tình cảm một cách thuần khiết, chân thực nhất. Hai đôi môi gắt gao dán chặt vào nhau, chiếc lưỡi cùng nhau treu đùa, cảnh tượng vô cùng thân mật ấm áp. Mãi cho tới khi Thái Thu đã gần như vô lực mà dựa vào người Cảnh Hạo, hai má ửng hồng cùng đôi mắt mê ly câu hồn, anh mới chịu buông tha. Nếu còn tiếp tục, anh sợ chính mình liền hóa thân thành cảm thú mà muốn cô mất.

“Anh đưa em về nhà nhé?”- Đổi tinh thần cô trở lại bình thường, Cảnh Hạo mới vui vẻ lên tiếng. Dù không thể cùng cô làm “chuyện kia” nhưng anh cũng không hề bất mãn mà ngược lại, chỉ hôn được cô cũng đã khiến tâm tình anh vui sướng như muốn bay lên mây. Ừm, cô không phải là người dễ dãi, đây là điều đáng mừng nha. Lần trước anh được lợi chẳng qua là nhờ vào thuốc kích dục nên chẳng thể chứng minh được điều gì. Và lại, kì thực thì Cảnh Hạo vẫn có chút khúc mắc, sợ cô vì chuyện anh nhục mạ cô với Quân Lâm Ngao mà không thêm để ý tới anh nữa, còn không nguyện tới gần anh. Nhưng những chuyện xảy ra gần đây khiến anh an tâm không ít, cô cũng đã chịu tin tưởng mà nhờ tới sự giúp đỡ của anh, cũng không còn bài xích anh tới gần nữa. Xem ra chiến thuật “đẹp trai không bằng chai mật” này rất hữu dụng nha, anh cần phải tiếp tục vô si hơn nữa thì mới có thể sớm ngày rước được vợ về đồng thời kết thúc nỗi lo bị mấy tên đàn ông đang có ý định không tốt với bảo bối a. Bài chia sẻ kinh nghiệm theo đuổi bạn gái trên mạng kia quả thực là có công dụng rất tốt nha.

#

Ngày mà ba người Cảnh Hạo quyết định giúp cô trốn đi chính là vào ba ngày trước khi thời gian cô yêu cầu thêm với Ruki đến hạn. Nhờ vào người của Huyết Long cùng người Quân gia đánh lạc hướng, cộng thêm sự phối hợp của Trần Cảnh Hạo và Thái Thu, cô cuối cùng cũng có thể rời đi.

Những ngày trước, quả thực Ruki đã cài khá nhiều người âm thầm theo dõi cô, ngoài hai người vệ sĩ luôn theo cô sát nút. Có thể nói, hai người này chẳng qua chỉ có tác dụng tạm thời ngăn Thu lại khi cô có ý định bỏ trốn mà thôi, người trông chừng cô còn rất nhiều. Những thiết bị theo dõi được cài trong nhà và những đồ vật cô tiếp xúc cũng không phải là ít. Có thể thấy rằng Ruki rất quyết tâm với việc phải mang Thái Thu về St. Martin bằng được. Hàn Lâm tuy cũng muốn mang Thu về nơi đó nhưng vẫn duy trì chỉ có một người bí mật đi theo cô như trước, tuyệt đối không để cho ai khác biết được. Tuy nhiên, người này vẫn bị lọt vào phạm vi xử lí của đám người Trần Cảnh Hạo. Anh thà rằng đối phó nhầm lẫn với một người còn hơn là để cho một tia tai họa có khả năng sinh trưởng. Tất cả người của Hàn Lâm cùng Ruki đều bị thuộc hạ của Cảnh Hạo, Chính Thiên cùng Lâm Ngao tạm thời thay thế. Cho đến lúc hai người họ phát hiện ra bất thường thì Thái Thu đã sớm vượt xa khỏi tầm theo dõi của bọn họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

“Em sẽ sống tại đây.”- Trần Cảnh Hạo xách vali hành lí của Thái Thu vào ngôi nhà hai tầng trước mặt họ, đồng thời lên tiếng.

Ngôi nhà này được xây dựng tại một vùng ngoại ô ở tỉnh Y nước C. Ban đầu, Quân Lâm Ngao vốn muốn mang cô rời khỏi nước C luôn nhưng nghĩ tới mỗi lần tới thăm cô lại phải đi một quãng đường dài hơn, thêm vào đó là việc Thu không đồng ý, cuối cùng anh mới quyết định chọn nơi này làm điểm dừng chân. Nơi này không khí coi như trong lành, dễ chịu hơn trong thành phố nhiều lắm, khung cảnh cũng rất tốt, là nơi ở không tệ.

“Trần Cảnh Hạo, cảm ơn anh, tuy tôi biết rằng lời cảm ơn này có nói bao nhiêu lần cũng không đủ.”- Thái Thu nhìn Cảnh Hạo với ánh mắt tràn ngập

cảm kích. Anh sẵn sàng giúp đỡ cô trong khi chẳng hề biết rõ lí do là gì, cũng không quan tâm đến những hậu quả sẽ gặp phải khi làm việc này.

Thu không biết tình cảm của bản thân dành cho Trần Cảnh Hạo là gì, chỉ rõ ràng một điều, cô đã không còn sợ hãi, chán ghét anh như trước. Trải qua rất nhiều chuyện, cũng đã có một khoảng thời gian nhất định, chính cô đã ý thức được tình tiết truyện đã vì sự việc cô xuyên tạc mà rẽ sang một hướng hoàn toàn khác. Cũng vì điều này mà tâm trí cô đã buông lỏng không ít, đã không còn quá đề phòng với những người được gọi là nam chính như bọn họ, ngay cả nữ chính Trịnh Thu Thủy cô cũng không còn có nhiều ác cảm như lúc đầu.

Đến thế giới này gần ba tháng, ngoài Ruki ra, có thể nói rằng người quan tâm cô nhất chính là Trần Cảnh Hạo. Không rõ vì sao mà mỗi khi cô gặp chuyện thì người ở bên cạnh cô gần như đều là Trần Cảnh Hạo. Sau bao nhiêu chuyện anh đã làm cho mình, nói cô không cảm động chắc chắn là nói dối, những cô lại không nghĩ đến việc bản thân có thể yêu anh. Người ta nói: “Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng”, đã từng vì Ruki mà nhận lấy tổn thương về mình, cô không muốn lại phải giẫm vào vết xe đổ, cảm giác trái tim đau đến nghẹt thở vì những lời nói của Ruki cô vẫn còn khắc ghi.

Hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Cô không muốn ảo tưởng bản thân sẽ nhận được yêu thương lâu dài của anh rồi lại nhận lấy đau thương khi tình mong...

#

“Các anh mang cô ấy đi đâu rồi?”- Ruki lạnh lẽo nhìn chằm chằm Quân Lâm Ngạo, ngay lập tức đặt câu hỏi.

“Sao anh lại cho rằng tôi mang cô ấy đi, mà không phải người khác? Có chứng cứ sao?”- Lâm Ngạo không một chút tránh né ánh mắt sắc bén như muốn xé thịt anh của Ruki, cười trừ tức đáp lại. Anh đây muốn chọc cho tên này tức chết luôn mới tốt!

“Cô- ấy- đâu- rồi!?”- Ruki gằn giọng. Kiên nhẫn của anh dường như sắp bị mài mòn hoàn toàn.

Không tiếp tục giả ngu, Lâm Ngạo liền thu lại nụ cười cợt nhả, thay vào đó là nụ cười nửa miệng vô lại vô cùng gọn đôn.

“Tôi đã cố gắng mang cô ấy đi, còn có thể nói cho anh biết nơi ở hiện tại của cô ấy? Ruki Matsukari, anh dường như nghĩ tôi thành thẳng ngu rồi! Hoặc là, anh vốn không biết đến đạo lý này? Thiếu năng sao?”- Lời nói ác độc khiến người nghe thật muốn phun máu.

Khí lạnh tỏa ra từ người Ruki dường như muốn đóng băng tất cả mọi thứ xung quanh ngay lập tức. Hắn đột nhiên túm lấy cổ áo Lâm Ngạo, dùng lực đâm mạnh vào mặt anh. Quân Lâm Ngạo vốn chưa kịp phản ứng đã nhận ngay cú giáng mạnh mẽ đó, thân hình lão đảo vài cái đã ổn định lại thấy cú đâm tiếp theo của Ruki sắp giáng xuống, liền hơi né mặt sang một bên đồng thời nâng chân nhằm bụng hắn mà đá. Ruki vì tránh cú đá của anh mà bàn tay đang túm áo của Quân Lâm Ngạo đã buông lỏng. Nhân lúc đó, Lâm Ngạo liền phản công, nắm đầm liền hướng mặt Ruki mà hạ xuống. Hai người cứ như vậy mà đánh qua đánh lại, kết quả là... chẳng ai thắng ai, trên mặt mỗi người còn được tô điểm thêm mấy vết bầm tím sưng đỏ, bụng còn bị trúng cú đá của người kia mà nhói lên đau đớn, âu phục vốn trắng thơm đẹp để giờ lại nhàu nhĩ bẩn thỉu. Tình hình chung của hai người lúc này chỉ có thể kết luận lại bằng một từ: Thảm!

Đánh nhau hết hơn một tiếng đồng hồ, cả hai người lúc này đều đã thở hồng hộc, vội vàng bù lại lượng oxi hao hụt. Tuy vậy, sự lạnh lẽo trong mắt Ruki vẫn không hề giảm đi một chút nào mà còn có xu hướng khuếch trương.

“Cô ấy không muốn về nhà, anh có quyền gì mà ép buộc? Làm tổn thương cô ấy một lần còn muốn làm tiếp lần thứ hai? Anh có cái quyền hạn đó sao?”- Ánh mắt Quân Lâm Ngạo trở nên sắc lạnh. Anh thừa nhận bản thân ghen tị với người đàn ông này chết đi được. Anh ta không những quen biết cô từ nhỏ, hiện tại còn giành được tình cảm của cô, anh ghen muốn phát điên lên! Rõ ràng đã bị hắn tổn thương sâu sắc, cô ấy vẫn không ngừng nhớ tới hắn!

Nghĩ như vậy, Quân Lâm Ngạo cũng không khỏi tự giễu bản thân. Sáu năm cô ấy quen anh cũng là sáu năm cô chịu tổn thương, bị sỉ nhục, ghét bỏ, khinh thường. Anh cũng đâu có khác gì người đàn ông này cơ chứ? À, đương nhiên khác, tổn thương anh gây ra Thái Thu còn sâu hơn anh ta gấp trăm ngàn lần!

“Tôi có quyền ép cô ấy trở về hay không cũng không nhọc tới Quân đại thiếu gia anh tới suy xét!”- Hắn cố tình không để ý tới hai câu nói đằng sau của Quân Lâm Ngạo, giống như muốn trốn tránh một thứ cảm xúc khó hiểu nào đó đang giày vò chính mình.

“Vậy tôi cũng không cho rằng việc cô tiểu Thu muốn rời đi hay không là có liên quan tới anh. Công việc của tôi còn rất nhiều, không có thừa thời gian để tiếp đón người khách rảnh rỗi như anh, mời ra ngoài.”

Biết rõ có đến nơi này cũng không thể lấy được thông tin mình muốn, hắn vẫn cố chấp muốn đến, quả thực là muốn tìm ngược.

#

Thái Thu chuyển đến thành phố Y sống đã được tròn một tuần. Trong mấy ngày này cô quả thực đã chán đến mức muốn móc meo toàn thân. Người nào đó còn rảnh rỗi sinh nông nổi mà nghĩ đến khoản tiền bồi thường vì phạm hợp đồng lớn lao kia mà khóc không ra nước mắt. Mặc dù số tiền đó là do Trịnh gia cấp cho nhưng cô vẫn xót muốn chết a.

Nhưng, trọng điểm là, cô giống như được ba người Trần Cảnh Hạo bao nuôi rồi. Việc ăn ở bọn họ đều lo toàn bộ, cô chỉ cần ngồi đó hưởng lợi, không hề giúp đỡ hay đền đáp được điều gì. Làm như vậy thì dù có là loại người không biết xấu hổ cỡ nào cũng sẽ có lúc tự biết ngưng ngưng hưởng chi cô tự nhận rằng da mặt của bản thân cũng không dày đến nỗi đạo thương bất nhập, đạn bắn không thủng. Bởi vậy, cô chính là muốn thoát ra khỏi cục diện này nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách làm làm cho khả thi, có tác dụng hơn một chút. Nhưng mà nghĩ thế nào cũng không thấy hợp lí.

Chẳng lẽ là phải lấy thân báo đáp? Aiza, đây là một loại tình tiết vô cùng quen thuộc trong ngôn tình, còn được coi là bà mối của nhiều đôi nam nữ chính nha. Tuy vậy, với tình huống hiện tại của cô thì cùng lắm cũng chỉ được coi là một vai nữ thứ quan trọng nên có nhiều đất diễn một chút chứ nào có thể bay từ vị trí một nữ phụ siêu cấp bị thảm lên ghế nữ chính hào quang tứ phía, mỹ nam vây quanh cơ chứ. Điều quan trọng là không biết mấy người bọn họ có nguyện ý cho cô lấy thân báo đáp không đó chứ. Một người phụ nữ thân thể dơ bẩn như cô, ai sẽ muốn cơ chứ...

Aizzz... Cô bị sâu cái quái gì chứ! Chẳng phải là từ trước tới nay cô vẫn không hề để ý tới suy nghĩ của người không liên quan về chính mình hay sao? Thế nào mà bây giờ lại nghĩ nhiều như vậy để làm gì!

Nhưng mà... cô rất muốn làm việc gì đó để trả ơn bọn họ. Nhưng với năng lực cùng hoàn cảnh hiện tại, cô có muốn thì cũng chẳng thể làm được gì. Thu bỗng nhiên cảm thấy thật chán nản, cô giống như đang dần mất đi phương hướng, giống như một lữ khách đi trong sa mạc, không biết phải đi tới nơi nào mới có thể tìm được ốc đảo cứu mạng...

Giờ chẳng lẽ lại chịu thua rồi quay về, mặc cho Ruki cưỡng chế mang về St. Martin sao?

Không thể nào! Nếu vậy thì bao nhiêu công sức của cô cùng Trần Cảnh Hạo, Quân Lâm Ngao và Lăng Chính Thiên chẳng phải sẽ thành công dã tràng hay sao? Làm như vậy thì công sức bọn họ bỏ ra cho kế hoạch bỏ trốn lần này của cô chẳng phải đổ sông đổ biển? Vậy bọn họ cần thận che dấu từng li từng tí như vậy để làm gì chứ? Bỏ cuộc dễ dàng như vậy, thà rằng ban đầu cô cứ ngoan ngoãn nghe lời Ruki mà trở về khỏi cho bọn họ phải mệt nhọc!

Vì vậy, cô không thể khiến cho bao nhiêu cố gắng của bọn họ trở thành công cốc! Phiền não một chút thì sao chứ? Cùng lắm thì chịu đựng bức bách thêm một chút, cô mới không tin bản thân nghĩ không ra cách để trả ơn bọn họ. Dù sao thì, lợi thế của cô chính là hiểu rõ thân phận của ba vị nam chính này; còn tính cách, từ từ tìm hiểu thôi. Thứ cô không thiếu nhất hiện tại chính là thời gian. Dùng những ngày này để hiểu thêm về tình cảm của chính mình, dần dần chấp nhận thân phận công chúa kia, cũng tạo thêm điều kiện để quên đi tình cảm đối với Ruki. Chính cô cũng biết rằng dù hiện tại bản thân trốn đi được nhưng cũng không thể mãi mãi làm rùa rụt đầu, cũng sẽ có ngày cô phải tiếp nhận thân phận thật của chính mình. Còn việc cô cần làm lúc này là báo đáp lại những gì mà ba người đàn ông kia đã làm cho chính mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Một năm dù có dài đến đâu cũng sẽ trôi qua, thời gian chẳng bao giờ dừng lại. Tính ra, Thái Thu rời khỏi thành phố A cũng đã tròn một năm, sinh nhật lần thứ hai mươi hai của cô cũng chỉ vừa trôi qua được vài ngày.

Cuộc sống của cô tại thế giới này kì thực là tốt hơn kiếp trước đến trăm ngàn lần. Tại nơi này, cô không phải lo nay lo mai, ngày nghỉ chỉ biết rúc trong căn phòng trọ nhỏ lấy xem anime, đọc truyện online để giải trí, không còn luôn phải cô đơn một mình... Từ khi xuyên tới đây, dù đôi lúc phải chịu những áp lực lớn nhưng so với trước kia đúng là đã khá hơn nhiều lắm.

Hơn nữa, sinh nhật năm nay, cô đã rất vui vẻ thỏa mãn.

Bánh sinh nhật, thức ăn, hoa, quà... rất nhiều thứ được chuẩn bị cho cô. Quan trọng nhất, là có người cùng cô đón sinh nhật. Trần Cảnh Hạo, Lăng Chính Thiên, Quân Lâm Ngao, còn có... Trịnh Thu Thủy. Trước đây Thu chưa từng dám nghĩ tới việc sẽ có ngày bốn người bọn họ có thể cho cô một sắc mặt tốt, chứ đừng nói đến việc tỉ mỉ chuẩn bị sinh nhật cho cô. Nữ phụ vốn bị người người xa lánh, chán ghét lại hòa hợp vui vẻ ở chung với nữ chính và các nam chủ, tổ hợp này quả thật là kỳ lạ.

Quay trở lại với hiện tại, Thái Thu hơi mỉm cười với những suy nghĩ của chính mình, bàn tay thon dài trắng muốt vuốt nhẹ những phím đàn. Một năm qua, ngoài việc dịch tài liệu và lên ý tưởng cho Quân thị, giúp đỡ Lăng Chính Thiên cùng Trần Cảnh Hạo làm một số việc, thời gian còn lại nếu không muốn đọc truyện, xem anime, cô chính là dùng để tập võ hoặc chơi đàn. Đắm mình vào những nốt nhạc, tâm hồn cô dường như lại trở nên bình thản lạ kì, mọi buồn phiền giống như bị dòng nhạc tạm thời cuốn trôi. Cây dương cầm này đã trở thành một người bạn thân thiết của cô rồi.

"Kiss the rain", giai điệu trầm buồn, nhẹ nhàng, nhưng lại là bản nhạc mà cô thích nhất. Trước đây, mỗi khi có điều phiền lòng, chỉ cần có thể, cô đều sẽ mở bản nhạc này lên nghe. Nhớ có lúc cô còn kiên trì mất hơn hai tháng để nghiên cứu nhạc lí, sau đó xem từng nốt nhạc, học thuộc nó, mong ước sẽ có một ngày bản thân có thể tấu lên khúc ca ấy. Giờ, ước nguyện đã thành hiện thực rồi.

Từng nốt nhạc trầm bổng phiêu du bên trong căn phòng nhỏ. Âm nhạc tuyệt diệu cùng người còn gái đẹp tựa tiên nữ đang chăm chú chơi đàn khiến Cảnh Hạo vừa bước vào phòng phải ngẩn ngơ ngắm nhìn. Cô ấy thật đẹp!

Trong một năm tiếp xúc với Thái Thu, anh mới phát hiện ra một điều, hóa ra từ trước tới nay bản thân vẫn chưa hề hiểu được cô gái này. Khác xa với cái danh vô dụng bên ngoài, cô hóa ra lại có rất nhiều tài năng. Ai lại nghĩ đến việc một cô nàng trông ngu ngu ngơ ngơ như vậy thì ra lại là một hacker tài năng? Ai đoán được rằng một người nổi tiếng ngu ngốc khi làm việc cũng rất chuyên nghiệp? Ai có thể cho rằng một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại là cao thủ teakwondo? Lại ai có thể nghĩ tới, con người tưởng chừng như thô tục đó khi chơi đàn lại trầm tĩnh xinh đẹp đến nhường này?

Cô ấy che giấu rất tốt đó chứ, ngay cả anh lúc trước cũng không thể nhìn ra được bất cứ thứ gì cơ mà.

Nhẹ bước tới cạnh đàn, Cảnh Hạo bất ngờ ôm lấy Thái Thu từ sau lưng, mặc cho cô hiện tại đang đánh đàn dở dang, tiếng đàn dần tan vào không khí, căn phòng phút chốc trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của hai người.

“Sao anh lại tới đây? Hôm nay không phải làm gì sao?”- Thái Thu không chút tức giận vì bị người khác làm gián đoạn công việc yêu thích, giọng nói nhẹ nhàng hỏi. Nghe kĩ liền có thể nhận thấy trong lời nói đã ít đi mấy phần xa cách của trước kia, thay vào đó là sự dịu dàng có phần thân thiết, tựa như là đang nói chuyện với người cô yêu thương vậy.

Không thể không nói rằng Trần Cảnh Hạo là người rất cơ hội. Nhân khi cô đang cần một nơi để dựa dẫm, muốn được một người ở bên quan tâm chăm lo, anh liền hết sức nhiệt tình mà tới bên cạnh cô, cùng cô vượt qua “thời gian khó khăn” đó. Vì vậy, tình cảm của hai người hiện tại coi như rất tốt.

“Nhớ em quá nên không làm việc được.”- Cảnh Hạo vô sỉ nói, xong liền nhân cơ hội hôn Thu một cái thật kêu. Sau đó, người nào đó lại vẫn lưu luyến không rời, dán sát mặt mình lại trên mặt cô.

Bị hơi thở đầy nam tính chặt chẽ vây lấy, còn nghe lời tán tỉnh siêu cấp trắng trợn của anh, Thái Thu có chút chịu không nổi mà đưa tay đẩy đẩy Cảnh Hạo ra. Dù vậy, người nào đó vẫn ngoan cố giữ chặt lấy, một chút tinh thần thỏa hiệp cũng không có.

“Này, anh đứng đắn một chút có được hay không hả?”- Thái Thu vừa bực mình, vừa buồn cười nhìn tên đàn ông làm ra hành động cổ chấp đậm chất ngây thơ này với mình. Càng tiếp xúc lâu với tên này thì hình tượng nam chính lạnh lùng, tà ác của hắn trong cô càng bị phá hủy trầm trọng là sao hả?

“Ừm, em thật thơm...”- Cảnh Hạo trực tiếp bỏ đi câu nói của cô, sau đó đáp lại bằng một câu rất là... không liên quan. Tiếp theo, chưa để Thu kịp bực mình, môi hai người đã một lần nữa dán lại với nhau. Lần này, rõ ràng là Cảnh Hạo không có ý định rời đi như trước. Anh quyến luyến ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô, chăm chú hôn lên từng chút một, thật dịu dàng và cẩn thận, nâng niu giống như trân bảo. Nhân lúc Thu còn chưa kịp phòng bị, đầu lưỡi nóng bỏng đã quen thuộc xông vào khoang miệng cô, thân mật treu đùa quần quít cùng chiếc lưỡi nhỏ nhắn kia.

Cảnh Hạo đặt Thái Thu lên chiếc đàn piano trong phòng. Tay anh mơn trớn trên mắt cô, môi cô. Bất chợt, anh cúi xuống ngậm lấy đôi môi non mềm ấy. Thật ngọt! Đó là tất cả những gì Cảnh Hạo nghĩ khi hôn Thái Thu. Thái Thu hơi giãy dụa một chút vì thiếu dưỡng khí, cô va vào các phím đàn khiến chúng phát ra tạp âm chói tai. Cảnh Hạo ôn nhu cười với cô, cô như đắm chìm trong đôi mắt dịu dàng ấy.

Đến khi cô lấy lại lí trí, thì cả hai người đã trần trụi đối diện nhau. Thái Thu đỏ mặt ôm ngực, khẽ quát:

"Đây là phòng đàn."

"Phòng đàn thì như thế nào?" Cảnh Hạo ngậm lấy vành tai cô, khẽ cắn một cái khiến cô run lên.

Thái Thu không dám kháng nghị nữa, cô sợ nếu cố nói thêm điều gì, tiếng rên rỉ sẽ bật ra khỏi miệng. Cái thân thể đáng chết này!

Đầu ngón tay hơi thô chạm vào da thịt trắng nõn dưới bụng Thái Thu, vén chiếc áo thun của cô lên cao. Bàn tay to lớn có phần hấp tấp, lại không dám lơ là mà cảm nhận sự mềm mại tinh tế trên làn da trắng mịn màng của người con gái. Đã bao lâu rồi anh chưa được chạm vào cô?

“Anh vì em mà nhìn lâu như vậy, lần này em phải chịu trách nhiệm!”- Giọng nói trầm khàn gọi cảm nhuộm màu dục vọng vang lên ngay sát bên tai Thái Thu, đôi môi nóng bỏng của Cảnh Hạo lại như có như không đụng chạm với thùy tai khiến thân thể nhạy cảm của cô khẽ run lên, trong họng bật ra một vài tiếng rên rỉ mơ hồ.

Âm thanh đó giống như một liều thuốc kích thích, khiến cho Cảnh Hạo càng thêm hưng phấn, bên dưới càng thêm trường đau đến vô cùng khó chịu, bàn tay hoạt động càng thêm gấp gáp. Không khí trong phòng dường như càng trở nên nóng bức người.

Trong phòng đàn, khắp nơi đều là hương vị ái muội gợi tình. Cảnh xuân vô hạn...

#

Đàn ông bị cấm dục đã lâu một khi làm trở lại, dù có nhe nhả lễ độ đến đâu cũng có thể ngay lập tức hóa thân thành cầm thú. Lần thân mật này khiến Thái Thu sâu sắc hiểu được đạo lý đó. Cả người cô hiện tại đều vô cùng mệt mỏi, đau nhức, đến nỗi ngay cả nhấc tay cũng khó khăn. Từ phòng đàn ra phòng khách rồi lại vào phòng ngủ, cô còn không nhớ rõ bản thân và Cảnh Hạo đã làm bao nhiêu lần. Đáng hận hơn nữa là, người kia dường như càng làm lại càng hưng phấn!

Thái Thu phần nộ nghiêng răng kèn kẹt, nhìn người đàn ông đang nằm ôm mình ngủ ngon lành mà lòng vô cùng căm phẫn. Dựa vào cái gì mà cô bị vắt kiệt sức lực mà hắn lại có thể tiêu dao thoải mái mà hưởng thụ hả!?

Dường như cảm nhận được sự oán hận mạnh mẽ của Thái Thu, người vốn đang an an bình bình nhắm mắt ngủ kia lại từ từ tỉnh lại, tinh thần giống như còn cực kì sáng khoái.

“Bảo bối, buổi sáng vui vẻ!”- Cảnh Hạo sức sống tràn trề, vui vẻ lên tiếng. Và mọi người đừng thắc mắc vì sao lại là buổi sáng, bọn họ là “cày cấy” từ buổi chiều đến tối khuya!

Vui vẻ con cún nhà anh! Thái Thu rất tức giận, liền hừ lạnh một tiếng, trực tiếp không thèm để ý tới người nào đó.

“Vẫn còn rất mệt sao?”-Cảnh Hạo tủm tỉm cười, lại quan tâm hỏi han Thu một câu. Sau đó, liền bị cô trừng mắt nhìn lại, ý tứ rất rõ ràng: ‘Anh còn dám hỏi à?’

Cảnh Hạo cảm thấy vẻ mặt đó của cô rất đáng yêu, anh quả thật là rất muốn bật cười nhưng lại sợ cô thẹn quá hóa giận mà cạch mặt với mình nên liền cố gắng nén lại. Anh cũng không muốn bị cắt mất phúc lợi.

“Em nghỉ ngơi đi, anh đi làm bữa sáng.”- Nói chưa xong đã thấy cô trùm chăn bao kín người.

Cảnh Hạo thấy vậy vẫn là không nhịn được mà bật cười, sau đó liền đứng dậy mặc quần áo, làm vệ sinh cá nhân xong thực sự đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Lăng Chính Thiên đang chễm chệ ngồi trên sofa ngoài phòng khách, nhìn hắn với ánh mắt không tốt.

À, có người đang ghen! Dự là sắp tới sẽ có bão rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 55

“Đến sớm thế?”- Trần Cảnh Hạo chịu khó lên tiếng trước, bình thường thì sẽ khiến Lăng Chính Thiên cảm thấy có chuyện tốt trong công việc của anh, nhưng tình hình hiện tại không giống, tâm trạng tên Cảnh Hạo này quả thực vô cùng tốt. Nếu chỉ là vui vẻ vì chuyện khác, Chính Thiên cũng sẽ hưởng ứng cùng anh ta, nếu như không có cái giọng điệu đắc ý tràn ngập này. (=.=)

“Không phải anh vẫn đến trước rồi à?”- Giọng nói vẫn lạnh lùng như trước, nhưng với tư cách là một người bạn lâu năm, Cảnh Hạo vẫn có thể nhận ra được sự khác thường trong giọng nói của Chính Thiên. À, tên này là đang ghen.

Người nào đó không phúc hậu nhếch môi cười nhạo. Cậu tốt nhất nên ghen chết đi! Mặt than không có kinh nghiệm tình trường như cậu cũng muốn tới tranh giành tình cảm cùng tôi? Đợi kiếp sau có lẽ vẫn không có phúc thắng được. Hừ!

Mồ nam tò ra rất khinh thường bạn chí cốt, chỉ kém việc hất tóc ngửa mặt lên trời mà cười to vài tiếng châm chọc. Sau đó, Cảnh Hạo dứt khoát không tiếp tục chậm chễ, đi vào nhà bếp hoàn thành mục tiêu làm bữa sáng của mình.

#

Hung hăng chọc đũa vào bát mì, Thái Thu giống như đang muốn lấy nó làm vậy để trút giận. Tưởng tượng cái bát tròn tròn là bản mặt của Trần Cảnh Hạo, hừ hừ, tôi chọc hồng mặt anh.

À, bỏ cái này qua một bên đã...

“Quân Lâm Ngao, Lăng Chính Thiên, chị, sao mấy người lại kéo nhau tới đây rồi?”- Thái Thu kì quái liếc nhìn mấy tuấn nam mỹ nữ đang ưu nhã ăn... mì tôm. Chịu thôi, ngoài thứ này ra thì nhà cô hết thực phẩm rồi. Cũng không phải cô lười đi mua đâu, mà thực sự là quên mất tiêu, đạo này trí nhớ kém quá đi :3.

Mà nói đến người cô gọi là chị, còn có ai khác ngoài nữ chính Trịnh Thu Thủy chứ? Tiếng “chị” này được hình thành cũng là cả một quá trình đấy. Thu Thủy cũng cảm thấy, bản thân quyết định làm điều này coi như là tự trừng phạt bản thân được phần nào rồi.

Ai đã từng trải qua cảm giác chỉ có thể trơ mắt nhìn người mình yêu ra sức yêu thương, quan tâm cô gái khác mà không thể làm gì chưa? Thu Thủy chính là đứng trải qua nửa năm trong tình trạng này đó. Và lại, để biết được Thái Thu ở chỗ này, cô cũng tốn không biết bao nhiêu công sức đâu. Những lần đầu cô nằng cô gắng xin bố mẹ cho biết nơi Thái Thu chuyển tới và kết quả nhận được đến cuối cùng vẫn chỉ là một chữ “không” dứt khoát rõ ràng. Cuối cùng, cô liền hạ quyết định tới tìm Quân Lâm Ngao.

Cô nhận được, chẳng phải là ánh mắt chăm chú dịu dàng như trước kia, mà chính là thái độ xa cách tận cùng, cùng ánh mắt khinh thường không chút che giấu, có lẽ chủ nhân đôi mắt đó cũng lười giấu nó đi. Cuối cùng, đều do Thu Thủy mặt dày bám theo, mới có thể có được một ánh mắt cùng hai tiếng “Chuyện gì?” của anh.

“Em... Cho em gặp tiểu Thu đi...”- Trịnh Thu Thủy cắn môi, cúi thấp đầu, che đi hết biểu cảm đau lòng trên khuôn mặt. Lúc trước, tiểu Thu cũng bị đối xử như vậy nhỉ? Có thể còn quá đáng hơn nữa, bởi ít ra lúc này Quân Lâm Ngao chịu cùng cô nói chuyện, còn tiểu Thu phải đợi nhiều năm như vậy, đối lại cũng chỉ là tổn thương sâu đậm. Thu Thủy như vậy, đã là quá may mắn rồi...

Nhưng cũng được xem là báo ứng mà, phải không?

“Tiểu Thu? Cô thân với cô ấy lắm à? Còn muốn tìm cô ấy để làm thí nghiệm cho những thủ đoạn ghê tởm của cô sao?”- Ánh mắt Lâm Ngao lập tức trở nên lạnh băng, ánh mắt rét buốt như muốn làm đông chết người trước mặt. Cô ta hại Thu chưa đủ, giờ cô ấy tránh đi rồi mà vẫn không muốn buông tha?

“Không, em...”- Thu Thủy lưỡng cổng ngẩng đầu lên, vội vàng muốn biện bạch, nhưng nhìn thấy ánh mắt như muốn băm vằm Thu Thủy thành trăm mảnh của Lâm Ngao, lại vội vàng tiếp tục cúi xuống né tránh. Nơi trái tim, đau quá...

Một lần thất tín- vạn lần bất tín, huống chi Thu Thủy khiến Lâm Ngao mất đi niềm đi ở mình không chỉ một lần? Có thể tin tưởng được nữa sao?

Quá khó...

Rốt cuộc, Thu Thủy lấy một phong thư từ trong túi xách ra, đưa cho Lâm Ngao.

“Mang cho tiểu Thu giúp em nhé, làm ơn.”- Giọng điệu đầy ý van nài, cầu khẩn, lại chẳng thể đổi lấy một tia cảm xúc giao động từ Lâm Ngao, anh ngay cả liếc phong thư cũng không thèm liếc! Lâm Ngao cảm thấy, hiện tại dù đựng vào đồ của á Trịnh Thu Thủy này cũng khiến anh không chịu nổi, thực sự quá ghê tởm, mặc dù anh cũng chẳng muốn xét đến bản thân “bản” đến mức nào đâu.

Trịnh Thu Thủy thấy vậy, biết không có kết quả nên liền quay người rời đi, bước chân lao đảo suýt ngã, nhưng vì cố gắng giữ thăng bằng tốt, Thu Thủy vẫn đi khỏi phòng một cách đàng hoàng. Ra đến cửa, mặc cho ánh mắt của người khác, cô nằng nặt dựa vào tường, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lại cố động viên chính mình. Để được người khác tin tưởng thêm một lần nữa quả thật là khó khăn đến cực điểm, nhưng cô nằng nặt cũng không phải người dễ bỏ cuộc. Không còn mù quáng với sự ghen ghét của bản thân, Thu Thủy tỉnh táo hơn rất nhiều, cũng nhận thức rõ được những việc làm không thể tha thứ của bản thân đối với Thái Thu, vậy nên, cô muốn cố hết sức bù đắp. Một chút nhục nhã, đau khổ này đã thấm vào đâu chứ...

Nghĩ một lát, rốt cuộc Thu Thủy cũng đứng thẳng dậy rồi rời đi, bức thư kia cũng không cầm lại. Thu Thủy cô có nhiều kiên nhẫn, chẳng ngại lại viết thêm một vài bức thư nữa. Đây cũng chính là một trong những ưu điểm của cô nằng nặt chính này.

Những ngày sau đó, Thu Thủy vẫn kiên trì tới nhờ Quân Lâm Ngao chuyển thư giúp mình. Sau nhiều lần bị làm phiền, cuối cùng Lâm Ngao cũng đành phải đồng ý mang tới cho Thái Thu. Thực ra, ban đầu anh không muốn mang mấy phong thư này cho Thái Thu cũng là vì tâm tư riêng. Anh sợ, nếu như khi nhìn thấy thư của Trịnh Thu Thủy lại nhớ tới những lần anh đã tổn thương cô rồi tiếp tục xa lánh anh thì phải làm thế nào? Cố gắng lắm cô mới lại bắt đầu có hảo cảm với anh cơ mà. Nhưng anh biết, cũng không thể trốn tránh mãi, nên mới có thể chịu đồng ý mang thư của Trịnh Thu Thủy cho Thái Thu. Anh cũng không nghĩ cô ta còn kiên trì đến nỗi mỗi ngày gửi cho Thái Thu một bức thư. Nhìn về mặt kinh ngạc của Thái Thu mỗi lần đọc nó, nói anh không có chút tò mò nào là nói dối, dù sao thì đó cũng là bản năng của con người, nhưng anh cũng không dám mở ra đọc một lần nào cả, chỉ vì sợ Thái Thu hiểu lầm, mặc dù anh cũng không rõ cô có muốn chú ý đến hành động của bản thân hay không...

Trịnh Thu Thủy kiên trì suốt năm tháng trời, cuối cùng đánh đổi được sự đồng ý cho cô nằng nặt Thái Thu từ cô, mà cô đã quyết định, dù là Cảnh Hạo, Chính Thiên hay Lâm Ngao cũng không cần được. Ba người chỉ có thể cho người âm thầm theo dõi hành động của Trịnh Thu Thủy, nếu cô ta dám có ý định tiết lộ một chút gì về chỗ ở của Thái Thu, bọn họ cũng không tiếc gì cái mạng này của cô nằng. Họ cũng không thể hoàn toàn tin tưởng người phụ nữ này.

Chỉ là, bảo bồi gọi cô ta một tiếng “chị” rồi, bọn họ làm gì còn cách thẳng thừng ném cô ta đi chứ. Vậy cứ coi như là nửa chị vợ đi...

Ôi, cái lịch sử này có thể được coi là “đắm máu và nước mắt” chưa? (==)

Quay lại vấn đề chính thôi. Tình hình là Thái Thu vẫn đang chăm chăm quan sát mấy tuần nam nữ ngồi gần mình, chờ đợi câu trả lời. Kì thực thì, ngắm mấy người họ cũng rất vui, đều là người đẹp hiếm có nha, quả thực không hổ danh là những nam nữ chính xinh đẹp nhất truyện. Thu không muốn thừa nhận đâu, nhưng mà thật sự là cô chỉ thích đọc những truyện mà nam nữ chính đẹp tuyệt trần thôi... Đây mới là lí do quan trọng nhất để cô đến với quyền truyện sắc này đó. =.=” Tuy rằng người ta vẫn nói “Tốt gỗ hơn tốt nước sơn” nhưng bạn dám chắc bản thân có đủ kiên nhẫn để nghiên cứu bản chất của một người xấu ma chê quỷ hờn sao? :3

Cái này chính là đầu mối bí kịch!

“Anh/Chị không có việc gì để làm cả.”- Giống như đã hẹn trước, cả ba người rất ấn ý mà hợp xướng, Thu Thủy kèm theo một cái nhún vai, Lâm Ngao bồi thêm nụ cười tươi sáng mà không chói lóa, Chính Thiên khuyến mãi một cái lắc đầu cùng khuôn mặt xuất hiện biểu cảm ôn hòa hiếm thấy. Aiza, may mắn là không có áp thấp nhiệt đới như lần đầu bọn họ ngồi lại một chỗ nha.

“Không có việc gì? Mấy người mà rảnh đến độ đó chắc? Nói ra không ngượng à?”- Thái Thu không phúc hậu mà vạch trần lời nói dối của cả ba, chính là từ đầu tới cuối vẫn không thèm để ý tới Cảnh Hạo, làm người nào đó bút tóc khó chịu.

“Bảo bồi, sao em không hỏi gì đến anh cả?”- Người nào đó giả vờ đáng thương xán lại gần kéo kéo áo của Thái Thu, đôi mắt cún con đáng thương.

“Cút.”-Hai tiếng nói đầy bất mãn vang lên, đồng thời cánh tay Cảnh Hạo bị giăng ra khỏi người Thái Thu. Người ra tay, còn ai khác ngoài hai người Lâm Ngao với Chính Thiên chứ? Chỉ cần có chuyện liên quan tới Thu, bộ dạng của họ nhất quyết sẽ trở thành như vậy.

“Vợ ơi!”- Cảnh Hạo không có chút tinh thần tự biết xấu hổ, tiếp tục làm ra vẻ yếu ớt mà vẫy tay phát tín hiệu cầu cứu với Thái Thu.

“Cút! Ai là vợ của anh hả?”- Hiện tại chính Thu cũng muốn xông vào quần áo với Cảnh Hạo.

“Em nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng đã sờ, có khi đã mang trong người baby của chúng ta, em còn dám phui sạch trách nhiệm sao?”- Mỗ nam không biết vô liêm sỉ là cái gì, rất tự nhiên tố cáo Thái Thu một cách thẳng thừng.

“Anh...”- Mỗ nữ nghiêng răng nghiêng lợi.

Trịnh Thu Thủy ngồi một bên thấy mấy người loạn thành một đoàn liền cố hết sức nín cười. Mấy người này tụ lại với nhau thế nào cũng có chuyện hay để xem. Ừ, mặc dù cô nàng vẫn chẳng quên được tình cảm đối với Quân Lâm Ngao, nhưng dù vậy thì còn có nghĩa lý gì nữa đâu?

Coi như là một người ngoài cuộc tình tào quan sát tình hình, Thu Thủy tự nhiên nhận ra được trạng thái quan hệ của bốn người Thái Thu. Nói thẳng ra, cô cũng không hề cảm giác được quá nhiều địch ý của những người đàn ông này dành cho những tình địch của họ, không phải vì họ không yêu Thái Thu, mà ngược lại còn là rất rất yêu. Trực giác của Thu Thủy vốn rất nhạy, cô cảm nhận được điều này cũng không phải là điều gì kì lạ. Quan trọng lắm, cô đã thấy được sự thỏa hiệp trong những người đàn ông cao ngạo này rồi, họ chấp nhận cùng có Thái Thu, để cô không phải khó xử lựa chọn, đó dường như chính là thỏa thuận ngầm giữa ba người. Để ý tới cảm nhận của Thu nhiều đến như vậy, tận tâm chu đáo đến như vậy, sao có thể nói là không đủ yêu thương chứ?

Nhận biết này chẳng khiến Thu Thủy kinh ngạc một chút nào. Dù sao thì chế độ đa thê, đa phu đã chẳng còn mới lạ gì ở cái thời đại này, có gì đáng ngạc nhiên?

#

Hai tuần lễ trôi qua, lịch trình của năm người vẫn chẳng chút thay đổi. Cuối tuần này, tất cả lại tụ tập lại nhà Thái Thu. Biết là vậy, Thu liền lấy đồ trong tủ ra chuẩn bị nấu ăn. Mấy người họ suốt ngày dán mắt vào màn hình vi tính, cần bổ sung nhiều vitamin A một chút, vậy nấu món, ừm, cá chép sốt xì dầu đi.

Cầm con dao đập vào đầu cá, sau đó bắt đầu mổ cá, mùi tanh truyền tới khiến bụng cô bỗng nhiên cồn cào khó chịu, động tác trên tay bị lệch đi, dao lại cắt trúng ngón tay. Nhưng Thu lại không để ý nhiều đến vậy, cô buồn nôn...

Thu bùm miệng chạy vội vào toilet, cố gắng để bản thân không nôn ran gay lúc này. Một hồi móc họng, ho khạc, khuôn mặt Thái Thu đã có chút xanh xao. Rồi khỏi toilet, cô đi ra ngồi nghỉ trên chiếc sofa trong phòng khách, cả người giống như muốn là ra.

Lúc đi vào, Chính Thiên bị bộ dạng này của cô dọa đến phát hoảng.

“Em làm sao vậy?”- Giọng nói cùng khuôn mặt tuấn tú tràn đầy sự quan tâm lo lắng.

“Không sao cả, chỉ là hơi mệt, nghỉ một chút sẽ tốt.”- Thu yếu ớt trả lời, nhưng nhìn tình trạng hiện tại làm sao có người không biết là cô nói dối chứ.

Nhìn thấy ngón tay còn đang chảy máu của cô, Chính Thiên vội vàng nói: “Chờ anh một chút.” Xong liền chạy đi lấy hộp cứu thương, mang thuốc ra sát trùng cho cô rồi lấy uro dán lại. Làm xong, Chính Thiên lập tức lấy điện thoại ra, kết nối liên lạc.

“Trần Cảnh Hạo, tới đây nhanh lên.”- Biết rằng Cảnh Hạo cũng đang trên đường tới nơi này, Chính Thiên lập tức gọi cho hắn. Giọng nói của anh lộ ra mấy phần sốt sắng làm Trần Cảnh Hạo cũng không yên lòng, không hỏi gì mà lập tức tăng tốc chạy tới. Xe Quân Lâm Ngao đi đằng sau thấy vậy cũng đuổi theo sát nút.

#

Vừa vào đến nhà, Lâm Ngao, Cảnh Hạo và Thu Thủy liền thấy ngay Thái Thu yếu ớt nằm trong lòng Chính Thiên. Cả ba hoảng hốt chạy lại, Cảnh Hạo lập tức nói: “Mang cô ấy vào phòng.”

Chính Thiên lập tức bế xốc Thu mang tới phòng khám chữa bệnh dưới tầng ngầm của căn nhà. Nơi là do bọn họ cố tình xây lên phòng khi Thu bị bệnh. Quả thật là chu đáo đến mức khiến người ta ghen tị.

“Cô ấy làm sao?”- Cảnh Hạo vừa khám cho Thu xong đã bị Quân Lâm Ngao cùng Chính Thiên kéo ra hỏi, Thu Thủy cũng muốn làm vậy lắm mà không dám, chỉ có thể đứng một bên nghe.

“Cô ấy...”- Về mặt trầm trầm làm trái tim của ba người nào đó bị treo cao ba thước (=300 cm).” Moahaha, tôi sắp thăng cấp làm papa rồi, haha...”- Người nào đó không để ý đến thái độ của mọi người, về mặt bỗng nhiên xoay chuyển 180 độ, còn cười một cách vô cùng man rợ nữa chứ. Chính là, nghe tin này, tất cả đều triệt để cứng đờ người rồi, ai thêm nghĩ gì về thái độ này nữa chứ.

“Cậu... làm bố?”- Mặt Chính Thiên tối sầm lại.

“Đúng vậy đúng vậy. Haha...”

Có hai người ngón ngang trong gió...

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Quyết Định Cho Tương Lai

Kiểm lại niềm vui sướng vì sắp được làm cô của bản thân, Trịnh Thu Thủy len lén nhìn sang Quân Lâm Ngao. Sắc mặt của anh lúc này quả thật là không tốt cho lắm.

Cô ấy có thai rồi! Là với Trần Cảnh Hạo...

Đây chính là suy nghĩ duy nhất đang hiện hữu trong tâm trí Lâm Ngao cùng Chính Thiên vào lúc này. Cả hai người đều biết rõ, khoảng thời gian này, người có thể cùng cô làm chuyện kia chỉ có một mình Cảnh Hạo, vậy thì thân phận của đứa bé kia, khỏi cần nói thì mỗi người cũng đã tự đoán được.

Lại bị chậm thêm một bước... Lần nào họ cũng là kẻ chậm chân... Nếu đứa nhỏ này của cô là con ruột của họ thì tốt biết mấy! Cả hai người thậm chí còn nghĩ tới, nếu hiện tại bản thân làm chuyện đó cùng Thái Thu, liệu có thể hay không. Chưa được cùng cô "vận động" một lần, trong khi đó tên Cảnh Hạo này đã lên giường với Thu hai lần, làm đến nỗi có luôn bảo bảo, bọn họ vô cùng không cam tâm! Nhưng nghĩ lại, làm như vậy nhờ khiến em bé trong bụng cô bị kinh động hay xảy ra chuyện gì, cô chắc chắn sẽ hận chết bọn họ!

Aizz... Có làm cùng cô hay không không quan trọng a! Điều trọng yếu là tên Trần Cảnh Hạo kia con mẹ nó lại có thêm lí do để lên mặt với bọn họ rồi!

Cả hành lang tầng hầm chỉ còn lại sự tĩnh lặng tới đáng sợ, không hề có một chút không khí vui vẻ khi nhận được tin Thu mang bầu. Mà Cảnh Hạo, sau khi để lại một câu thông báo thì đã lập tức quay vào chăm sóc Thái Thu, làm gì còn tâm trạng đứng đây quan sát sắc mặt bọn họ.

#

"Bảo bối, em đừng làm nữa! Mau qua đây nghỉ, để việc lại cho anh lo đi mà. Em làm vậy sẽ khiến bảo bảo bị mệt."- Trần Cảnh Hạo vội vàng giật lấy chiếc khăn lau của Thái Thu, nửa khuyên nửa ép buộc đỡ cô ra phòng khách, đặt người nào đó ngồi lên sofa. Hiện tại cô cũng đã có bầu được hơn 3 tháng, bụng đã hơi nhô lên, khuôn mặt cũng đầy đặn hơn hẳn. Điều này chứng tỏ cô được nuôi rất tốt nha.

Mấy người còn lại nhàm chán ngồi tại sofa nhìn Cảnh Hạo ra vẻ đắm đuối yêu thương. Lẽn Chính Thiên lạnh nhạt đã quen, nhìn thấy cảnh này cũng không phản ứng quá mức lắm, nhưng người nóng nảy như Lâm Ngao mà không lên tiếng thì thật quá phí.

"Cút! Trần Cảnh Hạo, anh CMN biết làm mấy việc này chắc, còn đứng đây ra vẻ!"- Lâm Ngao chính là cực kì không vừa mắt với tên chết tiệt nào đó, được lợi lại còn ra sức khoe mẽ trước mặt anh.

Cảnh Hạo cũng rất không phúc hậu mà tặng lại cho người nào đó ánh mắt khinh bỉ+ trêu trọc. Tôi có năng lực tôi có quyền, cậu cảm được à?

Thái Thu ngồi một chỗ, chờ hai người họ quăng đao xong mới lên tiếng: "Em có chuyện muốn nói với mọi người."

Nghe vậy, bốn người đều dừng lại cuộc chiến ngầm mà quay sang nghe.

"Sao vậy?"- Ngoài ý muốn, một người còn kiêu hơn kim cương vàng ngọc như Chính Thiên lại là người lên tiếng trước tiên.

Thái Thu hớn hân môi, sau đó trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Sau khi sinh đứa nhỏ, em sẽ... trở về nhà."

"Em..."- Lâm Ngao mở trừng mắt, còn cho rằng bản thân nghe lầm. Rõ ràng baby cũng đã có, cô còn muốn rời đi.

"Tại sao phải làm vậy?"- Trong lòng nổi lên một hồi sóng to gió lớn, Cảnh Hạo rất không cam lòng đặt câu hỏi. Đây cũng chính là điều mà cả anh, Chính Thiên, Quân Lâm Ngao cùng Thu Thủy đang thắc mắc.

"Em không muốn cả đời đều phải trốn tránh như vậy, con em cũng không cần phải chịu đựng cuộc sống đó!"- Thái Thu dứt khoát nói, ánh mắt tràn ngập ý chí. Việc này cô đã suy nghĩ rất lâu. Vốn là đã định rằng sẽ không tiếng động mà trở lại thành phố A rồi cam nguyện theo Ruki tới St Martin nhưng cô lại xảy ra quan hệ với Trần Cảnh Hạo, hơn nữa còn làm đến nỗi có luôn cả con. Nhưng sự việc này xảy ra, lại càng làm cho hành động của cô thêm kiên định. Dù sao cũng không thể trốn tránh được cả đời, chỉ bằng cứ sớm đổi mặt. Cô muốn giải quyết hết những vướng mắc về thân phận của bản thân xong mới có thể đường đường chính chính trở về, cho đứa con chưa chào đời của mình có được một cuộc sống quang minh chính đại, mà không phải là nỗi lo sợ bị phát hiện thân phận qua từng ngày.

"Em... sẽ trở lại nơi này chứ?"- Chính Thiên có phần ngập ngừng. Anh không biết gia đình thực sự của cô ở nơi nào, cũng không biết bọn họ là ai, mà chỉ có thể biết được năng lực to lớn của gia tộc đó qua lời nói của Hàn Lâm. Nếu cô không muốn trở về với họ, anh biết đi đâu để tìm cô bây giờ?

"Ừ."- Cô sẽ cố gắng thật nhiều, vì con mình, có lẽ là vì cả những người đàn ông này nữa. Cô không biết được bản thân đối với bọn họ có tình yêu hay không, chỉ là cảm giác rất muốn được ở cạnh, không muốn làm họ tiếp tục chịu giày vò. Là một người phụ nữ, cũng tự nhận bản thân là một người khá nhạy cảm, cô biết bọn họ đã nhượng bộ bao nhiêu vì cô, cũng phần nào nhận ra được tình cảm của họ. Chỉ là, cô không thể toàn tâm toàn ý yêu bất cứ người nào cả, những cũng tham lam không muốn mất đi bất cứ ai trong ba người...

"Vậy... thời gian này, chị ở cùng em nhé?"- Thu Thủy bỗng nhiên lên tiếng.

"Chị còn phải quản lí công ty mà?"

"Không sao cả. Chỉ cần nói chị ở lại chăm sóc em và đứa cháu sắp ra đời, chị còn lo bố mẹ sẽ lập tức đẩy chị tới đây làm người phục vụ cho em, lấy công chuộc tội đấy."- Thu Thủy cố tình pha trò mong xoa dịu được bầu không khí căng thẳng trong phòng. Nếu là trước kia, Thái Thu chắc chắn sẽ cảm thán một câu: Aizz... Thực ra nữ chính cũng rất có tố chất Bạch Liên Hoa chính hiệu nha! Cô ấy thực hiện rất tốt vai trò người hòa giải đây này.

“Chỉ mong hai người họ không bảo em dụ dỗ chị lười biếng là được rồi.”- Thái Thu cũng rất phối hợp mà pha trò cùng với chị gái nữ chính của mình.

“Tiểu Thu, anh cũng ở lại có được không?”- Quân Lâm Ngạo dè dặt giọng tay, giống như một học sinh trung học sợ làm sai bài tập mà rụt rè không dám giờ thẳng tay.

“Mấy người đàn ông các anh thì miễn đi. Mấy người dù sao cũng là người chính thức quản lý sản nghiệp, công việc cũng nhiều, ở đây cũng không có tác dụng gì cả. Thịnh thoảng tới là được rồi.”- Thu hơi lắc đầu, không đồng ý.

“Không được, anh là papa của đứa nhỏ, anh có quyền ở lại chơi cùng nó chứ. Mẹ đứa nhỏ, em không được cướp quyền của anh!”- Cảnh Hạo không vui mà lên tiếng kháng nghị, liền rước lấy hai ánh mắt sắc như dao của hai người nào đó.

“Đứa nhỏ bảo tôi là nó không cần anh chạy tới làm phiền nó.”- Thái Thu hừ một tiếng, ra vẻ đúng tình hợp lý mà thuyết giảng: “Tôi với nó liên tâm đắc, không cần hỏi lí do vì sao tôi hiểu nó nói gì đâu.”

Cái lí luận gì vậy???

Thu Thủy suốt chút nữa thì phì cười vì câu lí giải của Thái Thu. Sao giờ cô mới biết đứa em gái này của mình cũng có một mặt đáng yêu như vậy? Chẳng lẽ là vì chuyện có đứa nhỏ mà tính tình khác thường? Nhưng nghe nói phụ nữ đang mang bầu tính tình thường rất nóng nảy nha?

Người ta ít ra còn biết nén cười, còn Chính Thiên và Lâm Ngạo không thèm kiêng nể mà trực tiếp ném cho Cảnh Hạo mấy điệu cười đầy hả hê. Cho cậu đắc ý đấy, tiếp tục đắc ý đi! Haha... Ông trời đúng là có mắt!

Cảnh Hạo nghiêng răng tức giận, anh rất muốn quay sang đập cho hai tên kia vài quyền đó.

Tuy là vẻ bề ngoài có vẻ khó thuốc sung nòng nặc, nhưng cuộc sống hiện tại của bọn họ cũng coi như vui vẻ, bình yên. Chỉ là, sự bình yên này, có lẽ không bao lâu nữa sẽ không còn...

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Phiền Muộn.

“Em muốn nói chuyện gì thế? Bí mật như vậy.”- Lâm Ngạo tò mò lên tiếng, trong mắt vẫn là một mảnh dịu dàng cùng tình ý nồng nàn.

Thu cũng đã mang thai tới tháng thứ 7, bụng đã rất lớn, di chuyển cũng trở nên khó khăn hơn. Khuôn mặt xinh đẹp nay hơi phù lên, nhưng bù vào đó là vẻ dịu dàng, quyến rũ của một người phụ nữ cùng với khí chất dịu dàng của một người mẹ. Hơn nữa, thời gian này cô được dưỡng vô cùng tốt, sắc mặt hiển nhiên là vô cùng hồng hào khỏe mạnh.

Chính Thiên cùng Lâm Ngạo nhìn vậy đều âm thầm hài lòng. Mặc dù đứa nhỏ này không phải là con ruột của bọn họ nhưng nó lại là con của người phụ nữ mà hai người yêu thương, họ đương nhiên cũng muốn mẹ con hai người đều thật khỏe mạnh.

“Chỉ là... muốn nói rõ với hai người một việc.”- Thái Thu vẻ mặt nghiêm túc, nói.

Tại sao họ lại có cảm giác điều cô sắp nói dường như không phải lời gì tốt?

Cả Chính Thiên cùng Lâm Ngạo trong lòng đều nảy sinh ra cảm xúc khác thường. Không cần tò mò vì sao trực giác của bọn họ lại chính xác tới như vậy a, tác giả nguyên tác căn bản là đã muốn đem gần như những đặc điểm tốt đẹp tới gán cho nam chính trong truyện của bản thân rồi.

Sắc mặt của hai người đàn ông đồng thời trở nên nghiêm túc hơn hẳn, trái tim trong lồng ngực không biết vì sao lại đập loạn nhịp liên hồi. Chẳng lẽ là có chuyện không hay sắp xảy ra?

Sự thật chứng minh, trực giác của những sinh vật được gọi là nam chính cũng không phải là thứ mà người thường có thể sánh được.

“Em cảm thấy, chúng ta không nên tiếp tục như vậy. Em cùng Cảnh Hạo đã có con với nhau, cho nên, đợi khi em có thể trở lại, em và anh ấy sẽ kết hôn, chúng em đã quyết định rồi. Em muốn, là một cuộc hôn nhân chung thủy của hai người, vậy nên, từ giờ trở đi, xin đừng tiếp tục... dành tình cảm kia cho em nữa, em căn bản không xứng, hai người ưu tú như vậy, chắc chắn sẽ tìm được người tốt hơn em nhiều lắm!”- Thái Thu chậm chạp nói hết ý kiến của bản thân. Nhưng tháng này, thời gian rảnh rỗi của cô càng trở nên nhiều hơn trước, thời gian dùng để nghĩ tới những việc này lại càng nhiều. Đã từng có một thời gian bản thân giống như bị lạc trong sương mù, không xác định được đâu là mong muốn của bản thân, cũng chẳng hiểu rõ tình cảm của bản thân. Nhưng, thời gian nhiều như vậy, lại có Thu Thủy ở bên cạnh cùng chia sẻ, gợi ý, cô làm sao có thể tiếp tục không nhìn ra.

Cô thừa nhận, việc bản thân vẫn chưa từng quên đi tình cảm đối với Ruki mà đã đồng thời nảy sinh cảm tình không nên đối với Trần Cảnh Hạo, Quân Lâm Ngạo cùng Lăng Chính Thiên là điều vô cùng đáng si vạ. Nhưng, tình cảm đâu phải là thứ mà lí trí có thể điều khiển, đâu thể chỉ vì bản thân cảm thấy không nên mà có thể dừng lại? Cô căn bản chẳng thể khiến bản thân quên đi người đàn ông đầu tiên cho cô tình yêu thương ấm áp ở thế giới này,

cũng là người cô tình nguyện giao ra tình yêu cùng tấm thân xử nữ trinh trắng? Làm sao có thể bỏ qua tình cảm của bản thân đối với những người đàn ông vẫn luôn một mực quan tâm, thương yêu, còn luôn ở bên cạnh che chở, giúp đỡ những khi cô mất phương hướng, mỗi lúc cô muốn tùy hứng làm bừa? Tuy vậy, dây dưa mập mờ mãi cũng không phải là điều cô mong muốn, cô cũng không thể chỉ ích kỉ để ý tới cảm nhận của bản thân mà khiến người khác vì mình mà hi sinh vô điều kiện.

Là công chúa thì sao chứ? Chẳng phải cũng chỉ là một đứa bé bị người thân vứt bỏ thôi sao? Nói tài giỏi, thực chất bản thân cô lại chẳng có tài cán gì nổi bật cả, những thứ cô biết, Trịnh Thu Thủy hay những người khác có thể còn giỏi hơn. Luận tính cách, cô cũng chẳng phải là người khoan dung cao thượng gì, lại chẳng phải loại người dứt khoát trong mọi việc, lúc nào cũng mơ mơ màng màng, bản thân ngu ngốc lại vẫn cho rằng mình cái gì cũng biết, thích tự cho mình là đúng. Kì thực, thân là một nữ chính, Trịnh Thu Thủy quả thật là xuất sắc hơn cô nhiều lắm.

Một người chẳng thiếu khuyết điểm như cô, lấy tư cách gì mà làm cho những người đàn ông tốt đẹp kia vì mình mà hi sinh nhiều đến vậy? Đáng sao?

“Không thể!”

“Em không thể quyết định thay anh!”

Chính Thiên cùng Lâm Ngao nghe Thu nói dứt lời liền đồng loạt lên tiếng phản đối, ánh mắt gắt gao nhìn cô, thần sắc vô cùng kiên định. Hai người đi theo bên cạnh Thu lâu như vậy, chẳng qua là mong có một ngày cô sẽ mềm lòng mà chấp nhận mình, lại bỏ luôn cả kiêu ngạo, tự tôn cùng ý nghĩ độc chiếm mảnh liệt vốn có của bản thân, chấp nhận chia sẻ tình cảm của cô với người đàn ông khác, khiến cô sẽ vì vậy mà đối với họ cảm động, dù chỉ là một chút. Kết quả hai người muốn, tuyệt đối không phải là những lời này! Không phải!

Ai bảo yêu là không cần lí do chứ? Nếu không có, có phải là một ngày tình cảm phai nhạt, hai người chia tay cũng không cần biết nguyên nhân?

Lăng Chính Thiên chẳng phải tự nhiên mà có tình cảm với Thu. Ban đầu, anh đối với cô chẳng hề có một chút hứng thú cùng bận tâm nào cả! Nhưng từ khi thấy cô lạnh lẽo mà kiên cường đối đầu cùng một đám người mang ý nghĩ khinh miệt, bị lũ bạn học cậy đồng hiếp yếu ở trường, anh liền bị rung động thật sâu. Một cô gái mới chỉ hai mươi tuổi lại có thể quật cường đến nỗi dù bị đánh tới bầm dập, vẫn chịu đựng không hề rằng kêu lấy nửa lời, vẫn không chịu lùi bước mà chống lại những lời nhục mạ cùng lời củ đánh không thương tiếc. Hình ảnh cô lúc đó liền làm anh nghĩ đến lúc bản thân vừa mới tham gia đặc huấn đã bị chinh đến thế thảm cỡ nào, phải kiên cường chống đỡ qua những ngày tháng đó ra sao. Chính vào lúc đó, trái tim anh, trong vô thức đã rung động. Nhìn cô kiệt lực chấp hành hình phạt, chính anh cũng cảm thấy bản thân thật quá đáng, dù hình phạt này đối với anh lại chẳng là gì. Mà khi thấy cô vô lực dựa vào người Trần Cảnh Hạo, nhìn hấn điệu dàng sẵn sàng đối với cô, lòng mới càng khó chịu. Anh không biết, hóa ra cảm giác đó là ghen. Cảm giác... thật lạ lắm.

Ngờ rằng đó chỉ là cảm giác nhất thời, anh lại không ngờ tới, càng tiếp xúc nhiều với cô bản thân lại càng không thể kiềm chế mà tiếp tục hăm sâu vào thứ tình cảm tốt đẹp đó, càng muốn tới gần cô hơn...

Tình yêu mới đơm hoa gần hai năm, liệu có thể so sánh với sáu năm dài đằng đẳng? Lâm Ngao chính là yêu Thu trong năm năm, nhưng bản tính đào hoa cùng lòng kiêu ngạo, tự tôn cao ngất khiến anh không muốn thừa nhận bản thân thực ra đã yêu cô gái ngu ngốc cả ngày chỉ biết bám riết làm phiền mình, lại luôn làm ra những hành động khiến anh mất mặt kia. Lại chẳng thể nghĩ, một người bám dính mình giống như cô ấy, bỗng nhiên lại buông tha, không muốn tiếp tục để ý đến mình nữa. Có lẽ, cô mệt rồi, mệt vì mãi theo đuổi một người không bao giờ muốn đứng lại chờ đợi bản thân.

Mất đi rồi mới biết quý trọng, đây mãi là tật xấu mà rất nhiều người không thể tránh khỏi. Lâm Ngao chính là một trong số đó. Mãi bước nhanh về phía trước, không muốn dừng lại chờ đợi, bởi anh vẫn nghĩ sẽ mãi có Thái Thu đuổi theo ở phía sau, cô mãi mãi sẽ không buông được mình. Chẳng qua, đến khi anh nhìn lại, hóa ra người con gái ấy đã quá mệt mỏi, cô ấy bỏ cuộc rồi, không còn nguyện ý tiếp tục đuổi theo anh nữa...

Cảm giác... thế giới lúc đó giống như... hoàn toàn trống rỗng...

Anh không muốn lại phải tiếp nhận cảm giác đó thêm một lần nữa. Tuyệt đối không!

Rõ ràng cô đã có tình cảm với bọn họ rồi, lại trong lúc bọn họ vui mừng cảm nhận hắt cho họ một gáo nước lạnh, nói cô không muốn dây dưa một chỗ với hai người nữa, cô muốn cùng Trần Cảnh Hạo kết hôn! Gáo nước này, thực sự quá lạnh, lạnh đến thấu tâm can, lạnh đến muốn đông băng cả thế giới của hai người!

Tại sao lại trở thành như vậy chứ?

#

“Làm sao vậy?”- Cảnh Hạo bước vào phòng Thu, ôm lấy cô từ sau lưng, giọng nói dịu dàng tràn đầy từ tính vang lên trong căn phòng vốn đang vô cùng tĩnh lặng. Bàn tay anh cẩn thận vuốt ve cái bụng đang nhô cao của cô, thật nhẹ thật nhẹ, nhưng sợ chỉ cần bản thân mạnh tay hơn một chút sẽ làm cô đau, khiến đứa nhỏ trong bụng cô bị kinh động.

Thu xoay người lại, ánh mắt nhìn anh thật trầm lặng, lại có chút vô hồn, ý thức lại như đã bay xa. Cô lúc này, không còn vui vẻ linh động, lại tràn ngập tinh thần như trước mà lại mỏng manh mờ ảo, giống như một giấy sau có thể lập tức tan biến vào không khí.

Cảnh Hạo có chút hoảng hốt khẽ kêu lên: “Bảo bối...”

“Cảnh Hạo?”- Thái Thu lúc này mới mờ mịt ngược mắt nhìn người đàn ông anh tuần trước mặt mình, khẽ bật thốt ra một câu nghi vấn.

“Ừ, là anh. Có chuyện gì vậy? Tại sao lại ngơ ngác, thất thần thành cái dạng này?”- Tay Cảnh Hạo đưa lên vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của Thu, đồng

thời đáp lại cô.

“Có phải là em quyết định sai rồi không? Có phải là em quá ích kỉ rồi không?”- Thu liên tiếp đặt câu hỏi, gấp gáp vội vã, tay còn túm lấy tay áo Cảnh Hạo, nâng mắt lên nhìn anh hỏi.

“Là chuyện liên quan đến hai người kia sao?”- Cảnh Hạo hỏi lại thì liền nhận được cái gật đầu của cô.

“Thật ra... trước khi quyết định, chúng ta nên hỏi ý kiến của bọn họ trước...”- Cảnh Hạo hơi mím môi nói, trong lòng không khỏi có cảm giác co rút khó chịu. Anh không phải người rộng lượng, làm sao có thể dễ dàng chấp nhận chuyện bản thân phải chia sẻ người yêu với kẻ khác? Chẳng qua là không đủ can đảm để bắt cô phải lựa chọn. Anh thả nhãn tâm với chính mình, cũng không muốn cô phải chịu thêm phiền muộn cùng day dứt đau khổ.

“Họ cũng nói vậy.”- Thu nghe vậy liền hỏi tường lại cuộc nói chuyện của ba người.

_____ Ta là phân cách tuyến quá khứ _____

“Em vẫn luôn ích kỉ như vậy, thích thì một mực bám riết, không hứng thú liền lập tức vứt bỏ, chưa bao giờ để tâm tới cảm nhận của người khác!”- Hai mắt Lâm Ngạo đỏ lên, con ngươi đục ngầu, lời nói từng bước lên án sự tùy hứng của cô.

Chính Thiên lại một mực yên lặng nhìn cô chăm chăm, trong mắt lại là bao nhiêu ý tứ oán trách, trách cô không để ý tới cảm nhận của anh, chỉ biết làm việc theo ý mình.

Không khí ngột ngạt khiến người ta cảm thấy khó thở. Sau lời nói của Lâm Ngạo, cả căn phòng đều chìm vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng hô hấp dồn dập đầy tới giận, còn xen lẫn bất lực.

Thái Thu đứng như trời trồng, không biết phải làm thế nào mới tốt. Quả thật, cô chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của bọn họ cả, con người tùy hứng...

Chính là, đến cuối cùng, cả ba lại chẳng thể đưa ra một quyết định dứt khoát nào...

_____ Dải phân cách hiện tại _____

“Tiểu Thu, có thể ở cùng một chỗ với em đã là rất tốt, anh... không sao cả.”- Với công việc sát thủ của bản thân, anh cũng không rõ chính mình có thể sống được bao lâu, chết vào lúc nào. Anh không hi vọng rằng khi bản thân có xảy ra chuyện, lại chỉ có mình bảo bối phải cô độc đối mặt với tất cả. Dù sao, có thêm người ở cạnh chăm sóc cô, anh... có thể an tâm hơn chút ít.

Không phải là Cảnh Hạo không nghĩ tới việc rút khỏi công việc làm sát thủ, nhưng chuyện này lại không phải do anh quyết định. Vận mệnh của anh, hiện tại, hơn phân nửa đều nằm trong tay Boss. Muốn rời khỏi? Rất đơn giản, để lại mạng rồi người có thể đi.

Kì thật, nhân vật chính cũng không hoàn toàn là toàn năng, không phải là chuyện gì cũng có thể giải quyết. Người ta nhìn vào đều chỉ thấy những điều tốt đẹp trong ánh hào quang nhân vật chính, nào có để ý tới họ đã khổ sở thế nào, họ có bao nhiêu điều bất đắc dĩ?

“Không thể...”

“Được rồi, đừng tiếp tục phiền muộn nữa, sẽ không tốt cho tiêu bảo bối trong bụng em. Chắc em cũng mệt rồi, lên giường ngủ một giấc đi, anh ngồi đây trông chừng. Nhé?”- Cảnh Hạo ngắt ngang lời nói của Thu, lại dịu cô nằm xuống giường, khuyên nhủ cô nghỉ ngơi. Tuy lời nói có vẻ như muốn hỏi ý kiến của cô nhưng hành động của anh lại trực tiếp dứt khoát, không cho cô cơ hội cự tuyệt, đành phải ngoan ngoãn nằm yên.

Hôn nhẹ lên môi Thu, tay lại nhẹ vuốt tóc cô, anh lại nói: “Ngaoan, ngủ đi.”

Một lúc sau, khi xác nhận Thu đã thực sự chìm vào giấc ngủ, anh mới như thì thầm mà nói: “Anh sẽ giải quyết mọi chuyện, ngủ ngon nhé, bảo bối.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Rời Đi

“Cảnh Hạo, sau khi con ra đời, anh hãy chăm sóc nó thật tốt giúp em nhé.”- Thái Thu trịnh trọng nghiêm túc nhờ vả người đàn ông hòa nhã vui vẻ đang ngồi yên ngắm nhìn vùng bụng đã rất lớn của cô.

“Được rồi, em cũng có phần đó.”- Trần Cảnh Hạo nhún nhún mày, rất không hài lòng nhìn Thái Thu đang chuẩn bị tiếp tục dặn dò nhờ vả, giống như cô đang để lại di ngôn trước khi biến mất ấy. Anh vô cùng không thích ý nghĩ này, một chút xiu cũng không thể thích. Nhưng mà, cô thực sự là sắp đi mất rồi... Một khi cô sinh đứa nhỏ xong, chỉ cần thân thể khỏe lên, cô sẽ trở về gia tộc bí ẩn kia.

Quân Lâm Ngạo ngồi một bên nhìn hai người thân mật trao đổi tình cảm, nhìn qua nhìn lại cuối cùng vẫn không nhìn được mà “hừ” một tiếng đầy bất

mẫn. Anh đây cũng không phải là người vô hình có biết hay không hả?

Lăng Chính Thiên lại rất khinh thường việc làm ra hành động thu hút sự chú ý của người khác một cách... ngu xuẩn như vậy, liền vẫn ngồi yên lặng ngắm nhìn Thái Thu, tay mân mê chiếc cốc cà phê bằng sứ.

Gia tộc của cha mẹ ruột cô rốt cuộc là ở chỗ nào? Bọn họ là ai? Tại sao anh điều tra lâu như vậy lại không hề tìm được bất kì manh mối nào cả? Ngay cả tư liệu của tên Hàn Lâm cùng với Ruki Matsukari kia cũng vậy. Ngoại trừ Hàn Lâm có một hồ sơ rất hợp với thân phận người bình thường, có thể nói là không thể bình thường hơn, thì không thể tìm được thông tin nào. Còn Ruki Matsukari, hẳn lại không tra được một chút gì về thân phận của hắn, giống như người này không hề tồn tại trên thế giới này vậy. (W: Sự thật là như thế đó anh :sofunny:)

“Thu, em có điện thoại này.”- Trịnh Thu Thủy ngó đầu ra phá vỡ không gian đang tràn ngập sự lung túng trong phòng khách.

Thu nghe vậy có chút hí hửng đứng dậy, cẩn thận đi tới chỗ Trịnh Thu Thủy, tiện tay kéo cô nâng cùng vào trong, để lại không gian riêng cho mấy người đàn ông hai mặt nhìn nhau, lửa chiến bập bùng.

“Họ Trần kia, ban đầu anh nói cái gì?”- Quân Lâm Ngao nghiêng răng nghiêng lợi trừng người nào đó đang nhàn nhã vắt chân hình chữ ngũ, lòi máy tính từ trong chiếc cặp để cạnh ghế ra, bắt đầu làm việc. Nghe thấy lời nói của Quân Lâm Ngao, Trần Cảnh Hạo cũng không thêm ngừng đầu lên, đáp:

“Tôi có nói gì à? Chẳng nhớ gì cả.”

“Mẹ kiếp! Anh muốn ăn đấm à?”- Quân Lâm Ngao nổi giận.

“Anh có bản lĩnh đó sao?”- Cảnh Hạo nhướn mày, khinh thường ném cho Lâm Ngao sáu chữ.

“...”- Bọn nhỏ nào đó không có giá trị vũ lực cao hơn người ta, đã triệt để bị đàn áp rồi.

“Cậu định nuốt lời? Cô ấy không phải là của riêng cậu!”- Lăng Chính Thiên lúc này hóa thân thành anh hùng chính nghĩa tới giải cứu căn nhà khỏi quả bom sắp bùng nổ là Quân Lâm Ngao.

“Ừa, tôi muốn đọc chiêm, mấy cậu làm gì được tôi à?”- Tiếp tục gõ gõ bàn phím laptop.

“Con bà nó! Tôi liều mạng với cậu!”- Giờ phút này Quân Lâm Ngao đã hoàn toàn nổi đóa, bất chấp việc bản thân có đánh lại Trần Cảnh Hạo hay không, anh chỉ biết bản thân muôn đáp cho tên đáng chết này một trận.

Lăng Chính Thiên cảm thấy việc này thật là phiền toái, liền tự động né ra xa một chút, tránh cho bản thân bị vạ lây, tuy rằng anh cũng có niềm tin chính mình vẫn có thể tránh được quyền cước của hai tên... tăng động này. Dù sao thì chuyện gì cũng cần phải cẩn thận a, phải biết rằng điều gì cũng sẽ có ngoại ý muốn mà. Nhờ anh bị đánh vào rồi bầm tím mặt mày, khiến tiểu Thu chán ghét thì phải làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, thân thể Chính Thiên lại dịch ra xa thêm chút nữa. Tới một khoảng cách mà anh cho là đủ an toàn, Chính Thiên mới ổn định tư thế, giương mắt nhìn hai tên nào đó đang “tàn sát lẫn nhau”.

Không phải chỉ Hàn Lâm mới biết đến chiêu “ngao cò tranh đấu, ngư ông đắc lợi” đâu, anh cũng biết!

#

“Chị, chị đừng nói chuyện này cho ai biết nhé?”- Thái Thu nói chuyện điện thoại xong, quay sang dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn chăm chăm vào Trịnh Thu Thủy. Nếu ba người đàn ông kia biết chuyện này, chắc chắn sẽ không cho phép cô làm như vậy, có khả năng là cô cũng không cần đến St. Martin luôn ấy chứ. Nhưng mà vì đứa bé sắp chào đời...

“Vậy thân thể em...”- Thu Thủy nhú mày, vẻ mặt biểu lộ vẻ không đồng tình rất rõ ràng.

“Không sao cả, thân thể em có khả năng hồi phục rất mạnh.”- Đây chính là kết quả mà cô đúc kết được sau nhiều lần bị đau ốm- “Sau khi trở về em sẽ nói cho chị biết thân phận thực sự của em, chỉ sợ là sẽ dọa tới chị thôi.”

“... Tổ chất tâm lý chị rất tốt.”

“Hy vọng là vậy.”- Thu là lừa. Dường như cô đã hoàn toàn hòa nhập vào thế giới này rồi. Không còn oán trách, bẽ tắc như trước, hiện tại cô ngược lại cảm thấy vô cùng biết ơn nguyên chủ, nhờ cô ấy mà cô mới có được những thứ của hiện tại, được nhiều người quan tâm chăm sóc tỉ mỉ. Có được những hạnh phúc đó, giúp cô ấy tìm được bố mẹ ruột cũng chưa đủ để cô trả được hết ân tình này.

“Được rồi, chị đỡ em ra ngoài.”- Thu Thủy thở dài một hơi, đành phải thỏa hiệp.

Khi hai người đi ra tới phòng khách, thấy được cảnh tượng bên ngoài thì liền sùng sốt, tay Thu Thủy cũng hơi run lên. Cảnh tượng này thật sự là... khó để hình dung được.

Trần Cảnh Hạo và Quân Lâm Ngao mặt mũi bầm tím, quần áo lộn xộn mỗi người nằm vật ở một nơi, nhìn qua nhìn lại thì vết thương của Quân Lâm Ngao có vẻ nặng và nhiều hơn Trần Cảnh Hạo một chút. Thật sự là Cảnh Hạo cũng khó tưởng tượng được khi Quân Lâm Ngao liều mạng lại có thể kích phát tiềm năng mạnh tới như vậy nha, thật sự là chuyện đời khó lường.

Nhìn “đông hỗn loạn” trên nền nhà, Chính Thiên vẫn bàng quan đi tới chỗ Thu, cẩn thận đỡ lấy cô ngồi xuống ghế. Trịnh Thu Thủy thấy vậy cũng cẩn thận tránh mấy vật thể kia rồi cũng theo ngồi xuống ghế. Sau khi hai người phụ nữ đã an ổn ngồi xuống, Lăng Chính Thiên mới lại đi ra, đá đá hai “cái xác” kia vài cái, miệng còn nói thêm một từ “Dậy”, khuyến mãi thêm cái nhú mày cùng ánh nhìn vô cùng khinh bỉ khiến hai tên kia vô cùng tức giận. Quân Lâm Ngao bị tên đàn ông khôn kiếp nào đó “hủy dung”, lòng vô cùng không thoải mái hết:

“Mẹ nó, cậu cút ra chỗ khác.”- Sau đó nhìn đau, chống tay xuống đất, nâng người ngồi dậy. Anh vẫn biết rõ là hiện tại bản thân có liều mạng cỡ nào cũng không thể động được một sợi tóc của tên họ Lăng này mà.

Nhưng mà đó cũng chỉ là hành động động giới hạn trong phạm vi của Quân Lâm Ngao, Trần Cảnh Hạo và Lăng Chính Thiên cùng tham gia huấn luyện tại một nơi, hơn nữa Trần Cảnh Hạo còn tham gia trước hẳn hơn một năm, có thể đánh lại Lăng Chính Thiên không phải là điều lạ lùng gì. Mặc dù hiện tại nhìn khắp người anh có khá nhiều vết thương nhưng chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, hoàn toàn chẳng có chút ảnh hưởng nào tới bản lĩnh của người đàn ông này cả. Bởi vậy, anh đương nhiên phải bật dậy đánh cho tên hỗn đản kia một trận.

“Mấy người dừng lại một chút có được hay không hả? Lần nào tụ tập cũng bày ra bộ dạng đối đầu như có thù giết cha là sao? Mỗi lần gặp đều gây gỗ thì cũng đừng có gây trong này, rất làm phiền tới bảo bối của tôi có biết không hả???”- Bà chần búng cháy rồi.

Thấy cô phát hỏa, ba người đàn ông đều đồng thời ngoan ngoãn yên lặng thành thực đứng im một chỗ.

Trịnh Thu Thủy ở một bên quan sát mọi việc cảm thấy vừa buồn cười, lại có phần bất đắc dĩ. Cái gia đình này cũng thật đủ kì lạ. Ba ông chồng bình thường trong công việc đều xử lí mọi chuyện hết sức thông minh thủ đoạn, nhưng chỉ cần ở cạnh tiểu Thu một cái là y như rằng sẽ bộc phát tính cách... hâm đơ của bọn họ.

“Vợ, đừng tức giận, không tốt cho thân thể của em và đứa bé. Còn nửa tháng nữa là sinh rồi.”- Trần Cảnh Hạo chạy lại chỗ Thu, nhẹ nhàng quan tâm lo lắng.

Bọn họ chính là vậy. Chỉ cần đứng ở trước mặt cô thì mọi toan tính âm hiểm đều không muốn dùng, sợ cô sẽ kinh sợ rồi xa lánh mình.

#

Đứa bé ra đời vào trước một tuần ngày dự sinh nhưng vẫn không làm cho một chút việc ngoài ý muốn nào xảy ra, điều này khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đó là khi bọn họ chưa nhận ra...

Thái Thu mất tích!

Trần Cảnh Hạo, Quân Lâm Ngao cùng Lăng Chính Thiên hoàn toàn loạn hết cả lên, không chịu nghe ai nói gì liền cuống cuống điều động người đi tìm Thu. Tìm suốt ba ngày, họ mới biết được cô lên máy bay tới nước Z nhưng khi đuổi tới, dù đã tìm tới mọi góc ngách của đất nước này, họ vẫn không thấy được bóng dáng xinh đẹp kia. Cô... giống như hoàn toàn biến mất vào khoảng không vậy.

#

Trần Cảnh Hạo ngồi gần người ngắm nhìn bé trai sơ sinh đang nằm ngủ trong nôi, khuôn mặt đã không còn nhăn nhúm giống cái bánh bao như khi vừa mới sinh nữa, nhìn bé bây giờ rất xinh đẹp nha.

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Trịnh Thu Thủy bước vào, trên tay cầm một tờ giấy được gấp cẩn thận.

“Anh Trần, tôi có việc muốn nói với anh.”- Vốn muốn vỗ vai để gọi Trần Cảnh Hạo, Thu Thủy mới nhớ ra rằng người này ngoài Thái Thu thì đều không thích người nào khác chạm vào người.

Cảnh Hạo không buồn đáp lại, cũng chẳng nhìn Thu Thủy lấy một cái, tầm mắt vẫn một mực đặt lên người con trai.

“Chuyện có liên quan tới tiểu Thu.”

Nghe tới từ “tiểu Thu”, Cảnh Hạo lúc này mới quay đầu lại, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Trịnh Thu Thủy.

“Ra phòng khách.”- Trần Cảnh Hạo hạ thấp giọng nói, vén lại chiếc chăn nhỏ cho con rồi mới đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài. Mọi hành động của hắn đều rất khê khàng.

Thu Thủy nhìn lướt qua khuôn mặt tuần tú của đứa trẻ mới được gần ba tuần tuổi đang nằm trong nôi, sau đó cũng nhẹ nhàng đi ra ngoài, khép lại cửa phòng, sau đó còn không quên dặn người bảo mẫu vào chăm đứa trẻ một lúc.

“Chuyện gì?”- Trần Cảnh Hạo không kiên nhẫn lên tiếng trước. Thấy vậy, Thu Thủy cũng không thừa nước đục thả câu, chìa tờ giấy bản thân đang cầm trên tay ra, nói:

“Thái Thu bảo tôi đưa cho anh sau khi con bé rời đi.”

Cảnh Hạo nghe vậy, ánh mắt tối sầm lạnh, ánh nhìn chĩa vào người Trịnh Thu Thủy càng trở nên lạnh như băng: “Cô ấy đâu?”

“Về nhà con bé rồi.”

Nói cách khác, cô ấy tự mình lên đưa ra quyết định, còn nhất quyết phải giấu điểm bọn họ để trở về với bố mẹ ruột của cô ấy rồi?

Đôi mắt Trần Cảnh Hạo tối đen, tay nhận lấy tờ giấy nhỏ nhắn vuông vắn kia, miệng nói ra hai chữ “Cảm ơn”. Thu Thủy nghe xong hơi gật đầu sau đó xoay người trở lại căn phòng của đứa nhỏ kia. Tiểu Thu đã nói nàng phải chăm sóc đứa bé thật tốt, con bé cũng đã nghĩ xong tên cho thằng nhỏ rồi.

Trần Thế An... “Thế An”, một kiếp bình an...

#

“Cảnh Hạo, xin lỗi vì đã tự mình quyết định tất cả. Nhưng em không hối hận khi bản thân đã làm vậy, em đã chán ngấy với cảnh suốt ngày chỉ có thể ở trong nhà, cẩn cẩn thận thận để người khác không phát hiện ra sự tồn tại của chính mình. Em không muốn sinh con ra trong hoàn cảnh không quang minh chính đại như vậy. Em thiết nghĩ, dù sao cũng vẫn là phải trở về, không bằng rút ngắn thêm một chút thời gian để con chúng ta có thể đường đường chính chính ra đời tại bệnh viện như nhiều đứa trẻ khác, để khi nó hỏi chúng ta sẽ không phải hổ thẹn mà giấu điểm con hoàn cảnh lúc nó ra đời. Và lại, em đi sớm hơn một chút, có lẽ sẽ có thể giải quyết mọi chuyện xong sớm hơn, rồi lại trở về với hai bố con anh. Em biết bản thân ích kỉ, nhưng xin hãy tha lỗi cho em. Còn nữa, thời gian hơn hai năm qua, em cảm ơn anh đã hết lòng quan tâm tới em, cũng vô cùng cảm ơn khi anh đã cho em hiểu được cái gọi là tình yêu chân thật. Thất bại hai lần trong tình yêu, em rất sợ, nhưng lại muốn bản thân có thể thử đáp lại tình cảm của anh. Có lẽ thời gian rồi đi này sẽ giúp em thông suốt được nhiều việc hơn.

Cuối cùng, mong anh hãy giữ sức khỏe, chăm sóc con thật tốt giúp em nhé! Không cần tìm em, vì gia tộc bố mẹ ruột của em không thuộc phạm vi hiểu biết của mọi người, cũng gần như không có mối liên kết nào với mọi người cả.”

Cảnh Hạo kìm nén sóng ngầm mãnh liệt đang cuộn trào trong thâm tâm chính mình, bàn tay nắm thật chặt lấy lá thư của cô, nhíech môi cười khổ. Hóa ra là vậy...

#

Lâm Ngao nhìn chăm chăm vào lá thư trên tay mình, từng chút từng chút ghi nhớ lại những điều cô nói.

“Em chưa từng hối hận vì đã từng yêu anh, cũng chưa từng hận anh, và có lúc, em thật sự muốn hoàn toàn tách xa khỏi anh, nhưng chính anh đã khiến em không thực hiện được ý định của mình. Vào lúc em chấp nhận buông tay, anh lại một mực tiếp cận, chính là, em đã nghĩ bản thân sẽ coi như anh là người vô hình mà tiếp tục sống một cuộc sống thanh thản, không yêu không hận. Nhưng càng nhận được sự chăm sóc, lo lắng, rồi nhận rõ tình cảm của anh, em lại càng cảm thấy bản thân không thể bình thản lơ đãm mọi chuyện liên quan đến anh được nữa. Em yêu Ruki, nhưng cũng thích Cảnh Hạo, lại không muốn anh và Chính Thiên cũng rời xa mình. Bản thân em rất tham lam phải không? Anh có thể khinh bỉ, ghét bỏ em, đi tìm một người phụ nữ tốt hơn em, còn có thể toàn tâm toàn ý yêu anh. Nếu không, em đã tự nhủ với lòng mình rằng, nếu anh nguyện ý chờ đợi tới lúc em quay trở lại, chúng ta có thể ở chung một chỗ?”

Ừ, anh chấp nhận đợi cô, cũng giống như cô đã đợi anh sáu năm trời...

#

“Dù bên ngoài anh luôn tỏ ra lạnh lùng xa cách nhưng lại vẫn luôn âm thầm che chở, giúp đỡ em. Em cũng không biết rõ anh đã làm bao nhiêu chuyện vì em, nhưng bản thân lại vô cùng biết ơn anh. Người ta nói, những người đàn ông bề ngoài lạnh nhạt lại luôn âm thầm hi sinh, giúp đỡ cho một người phụ nữ chẳng hề có quan hệ với mình thì nhất định họ rất yêu nữ nhân đó, em cũng tin là vậy, nhưng bản thân lại chẳng thể toàn tâm toàn ý đáp lại tình cảm của anh, cũng không đủ can đảm để làm điều đó. Trước đây em từng nghĩ, nếu có một người đàn ông nguyện ý chờ đợi, tiếp tục yêu em đâu không biết tương lai sẽ ra sao, em nhất định sẽ yêu người ấy. Nếu anh đợi được đến thời điểm trở về mà chính em cũng không chắc chắn, chúng ta thử yêu nhau nhé? Nhưng em còn hứa hẹn như vậy với hai người đàn ông khác, cho nên anh cần phải suy nghĩ kĩ trước khi quyết định đấy nhé!”

Chính Thiên không giới biểu đạt bằng lời, nhưng hiện tại, trong giờ phút này, cảm xúc thư của cô trên tay và đọc thật kĩ, anh cảm nhận được lòng mình đang xao động từng hồi. Thì ra, cô hiểu anh...

Cô ngoài anh còn hứa hẹn với hai người đàn ông khác thì sao đâu chứ? Dù sao thì anh cũng đã sớm chấp nhận tình huống này. Không phải đợi cô thôi sao? Anh cũng không nghĩ bản thân sẽ bỏ cuộc, bởi việc chờ đợi này dường như đã trở thành một trong số những lí do để anh tiếp tục sống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quấn Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Nữ Hoàng Sarah II.

“Công chúa, mời vào.”- Người đàn ông nghiêng người làm tư thế mời. Tuy rằng hành động của anh ta trông có vẻ rất cung kính nhưng mắt anh ta lại chưa hề nhìn vào Thái Thu đến một lần, nơi đáy mắt còn nhiễm vào một chút phiền chán khó có thể che giấu. Thái độ này, chỉ cần để ý một chút là có thể nhận ra ngay.

Thái Thu thấy người đàn ông không có hảo cảm với mình thì cũng không có phản ứng gì. Dù sao thì cô cũng chỉ là một nữ phụ người gặp người ghét, hay nói đúng hơn với tình hình của hiện tại thì chính là một người vô cùng bình thường. Chính vì vậy nên cô cũng không thể khiến cho ai cũng yêu thích bản thân được, dù sao thì cái loại tài năng làm người gặp người thích thuộc tính năng đặc thù của nữ chính bàn tay vàng cũng không phải là thứ mà cô có thể có.

Mí mắt khẽ sụp xuống, Thu lạnh nhạt “Ừ” một tiếng để thể hiện bản thân có nghe được lời nói của người đàn ông này. Chờ đến khi hắn đã hoàn toàn rời khỏi, Thu mới không nhanh không chậm giơ tay lên gõ cửa.

Không lâu sau, cánh cửa đã được người mở ra từ bên trong. Người mở là một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, có vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị. Thấy Thái Thu, bà không hề tỏ ra thái độ ngạc nhiên hay tò mò mà chỉ yên lặng cúi người chào cô một cái, có lẽ là đã được dặn dò trước, hoặc cũng có thể là do trình độ che giấu cảm xúc của bà quá tốt.

“Công chúa, mời người đi theo già.”- Giọng nói có phần hơi khàn, còn mang theo hơi lạnh cùng sự nghiêm nghị.

Thái Thu không nói gì, yên lặng theo sau bà. Hai người đi phòng qua phòng ngủ rộng lớn sa hoa, đi đến một căn phòng được đặt rất nhiều tủ gỗ lớn, trên đó là rất nhiều sách, có cả sách bằng giấy truyền thống và một số sách điện tử.

Thái Thu âm thầm quan sát căn phòng một lượt, cuối cùng tầm mắt mới đặt lên người phụ nữ khí chất xinh đẹp, cao quý mặc một chiếc váy dài được cắt may tỉ mỉ, trên đầu đội vương miện bằng vàng được khảm những viên ngọc trai đen vô cùng tinh xảo. Nghe thấy tiếng bước chân của hai người, bà vẫn làm như không có chuyện gì mà tiếp tục công việc của mình, lật xem quyển tài liệu đang mở đặt trên bàn làm việc.

“Kính thưa nữ hoàng, công chúa đã tới rồi ạ.”- Người phụ nữ dẫn Thái Thu đi vào vô cùng cung kính mà cúi người thật sâu, giọng nói cũng đã bớt đi mấy phần nghiêm nghị cứng nhắc, thay vào đó là sự kính trọng phát ra từ đáy lòng. Thái độ của bà vô cùng cẩn thận, đúng mực, trong giọng nói mang theo sự tôn sùng khó tả.

Lúc bấy giờ, khi nghe xong lời bẩm báo của người phụ nữ kia, có lẽ cũng là thân tín của nữ hoàng, nữ nhân khí chất cao quý kia mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt ra lệnh cho cấp dưới của mình, ý bảo bà ta ra ngoài trước. Người phụ nữ rất hiểu ý chủ nhân của mình, liền đi lùi ba bước sau đó xoay người rời khỏi thư phòng bằng một con đường khác.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người Thái Thu và người có lẽ là mẹ ruột của nguyên chủ. Hai người đều nhất mực duy trì im lặng, làm không gian trong phòng yên tĩnh tới nỗi nghe được cả tiếng kim rơi. Thái Thu vốn không có ý định mở lời, bởi vì cô căn bản vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận được sự thật rằng trên đời này còn có một hành tinh tồn tại song song với Trái Đất, thậm chí khoa học kỹ thuật ở nơi này còn phát triển hơn Trái Đất vài phần. Và điều khiến cô đặc biệt quan tâm là, người nơi này có thể sử dụng được pháp thuật! Đây là chuyện hoang đường cỡ nào cơ chứ, một con người luôn theo chủ nghĩa duy vật như cô phải chấp nhận sự thật này như thế nào bây giờ?

Và một lí do quan trọng nữa khiến Thu lựa chọn yên lặng, chính là cô cũng không biết bản thân nên nói gì cả. Người này vốn đầu phải là mẹ ruột của cô cơ chứ!

“Rất tốt, rất có kiên nhẫn.”- Nữ hoàng bỗng cười nhạt một tiếng, đột nhiên mở miệng khen ngợi.

“...”- Thu vẫn rất trung thành với chính sách im lặng là vàng của bản thân.

“Không có chuyện gì muốn hỏi ta hay sao?”- Nữ hoàng chỉ tay vào chiếc ghế đối diện ghế ngồi của mình trước bàn làm việc, ý bảo Thu ngồi xuống, đồng thời cũng đặt câu hỏi.

Sau khi đã an vị trên ghế ngồi, Thu mới ngược mắt lên, nhàn nhạt nói một câu: “Nếu nữ hoàng muốn nói, thì tôi cần gì phải hỏi.”

Nữ hoàng Sarah II, cũng chính là mẹ ruột của nguyên chủ, nghe Thu nói vậy cũng không thể hiện biểu tình gì đặc biệt, bà chỉ hơi ngẩng đầu, miệng khẽ động: “Tốt! Vừa hay ta cũng không thích người nhiều chuyện.”- Dừng một lúc, bà tiếp tục nói: “Lần này gọi con về là có việc quan trọng cho con làm...”

#

Thu bước ra khỏi phòng làm việc của người phụ nữ được tôn là nữ hoàng Sarah II kia, đôi mắt có chút thất thần cùng vô hồn.

Cầu thân? Haha... Là cầu thân! Sao cái chuyện chỉ có ở thời phong kiến xa tít mù tắp này lại rơi vào trên người cô chứ!

“Công chúa, mời người đi bên này.”- Một nữ hầu khuôn mặt thanh tú đã đứng sẵn ngoài cửa tự bao giờ bỗng nhiên lên tiếng đánh thức Thái Thu khỏi dòng suy nghĩ miên man.

Công chúa? Cô được gọi là công chúa cơ đấy! Danh xưng này thật mỉa mai làm sao!

Thái Thu nở một nụ cười lạnh băng đầy châm chọc sau đó không nói lời nào mà nhìn vào người hầu gái. Cô gái kia nhìn thấy ánh mắt như muốn đông lạnh chính mình từ cô công chúa xinh đẹp mới trở về thì liền cảm thấy có chút áp lực, nhanh nhẹn dẫn đầu đi trước, mong sớm đến được phòng đã sắp xếp cho vị công chúa Erika này rồi chính mình có thể rời đi.

Băng qua hành lang dài cùng những khúc cua lòng vòng, Thu cuối cùng cũng đến được một căn biệt thự nhỏ được chuẩn bị để dành riêng cho mình. Trước khi rời đi, người hầu gái kia thông báo cho cô rằng buổi tối sẽ có tiệc chào mừng công chúa trở về nên muốn cô nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị tinh

thần cho chuyện này. Thu vẫn không nói gì, chỉ hơi liếc mắt tỏ vẻ mình đã hiểu. Cô vốn không muốn bản thân tỏ ra khinh người như vậy nhưng chuyện mà bọn họ ép cô làm quả thực đã vượt quá giới hạn chịu đựng của cô rồi. Dựa vào đâu mà họ lại ép cô phải làm vật hi sinh vì quốc gia của họ? Vì cái gì mà cô phải ủy khuất bản thân đi thực hiện mệnh lệnh của bà mẹ ruột đáng cười đó? Bà chẳng qua chỉ sinh cô ra rồi vứt bỏ, dựa vào đâu để thay cô quyết định cuộc đời?

Tất cả những câu hỏi này đều có chung một câu trả lời, bởi vì cô không có năng lực để chống lại mệnh lệnh của bà ta! Dựa vào bà ta là một vị nữ hoàng cao quý, quyền năng vô hạn, còn cô chỉ là một vị công chúa chẳng hiểu biết gì về thế giới này!

Thế giới này đáng cười như vậy đấy. Vì sợ sẽ hại đứa con đầu lòng của mình mà ngay cả chụp lại hình của nó để mang ra ngắm mỗi khi cần tiếp thêm động lực cô cũng không thể làm, chuyện này còn mĩa mai đến nhường nào cơ chứ?

Thu nằm vật ra chiếc giường lớn vô cùng mềm mại trong căn phòng, thở dài một hơi, lại có chút mệt mỏi mà nhắm mắt lại. Trong thế giới này, cô phải tự mình cố gắng phấn đấu chứ không thể để bản thân cứ suy sụp như vậy mãi được!

Âm thầm tự đưa ra quyết định trong lòng, Thu nhắm mắt lại chặt hơn, hai tay siết thành nắm đấm, vô cùng quyết tâm.

Được rồi, dù sao thì nhiều ngày nay cô vẫn chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, lúc này cũng nên ngủ một giấc để lấy lại sức thôi, đợi khi ngủ dậy rồi tắm rửa vậy. Dù sao thì... cô cũng không mắc bệnh sạch sẽ.

#

“Công chúa, đến giờ phải chuẩn bị rồi ạ, người mau dậy đi.”- Người hầu gái ban sáng dẫn theo một nhóm người tiến vào phòng, trên tay bọn họ đều là những hộp dụng cụ làm đẹp của hoàng gia.

Thái Thu vẫn ngủ.

“Công chúa...”

“Ồn ào quá, cắt đi!”- Thái Thu dung giọng lè nhè của người vẫn còn đang trong cơn buồn ngủ mà đuổi những người đến làm phiền giấc ngủ của mình.

Cô hầu gái nghe vậy vẫn duy trì sắc mặt bình thường nhưng trong lòng có vẻ như đã muốn. Vị công chúa Erika này có vẻ là người rất quan trọng, mình không thể đắc tội được, nhưng dường như tính tình của vị này không được tốt cho lắm. Dù mới gặp Thu được hai lần nhưng từ thái độ luôn luôn cau gắt, lạnh lùng trong cả hai lần gặp lập tức khiến cho cung nữ xác định Thái Thu là một người vô cùng khó gần. Trong lòng cung nữ muốn lập tức rời đi nhưng chức trách được nữ hoàng giao cho mình cũng không thể không thực hiện, cuối cùng, cung nữ đành phải rụt rè đưa tay ra lay lay Thái Thu, gọi: “Công chúa, người phải dậy để chuẩn bị cho dạ tiệc vào tối nay. Công chúa...”

“Biết rồi, đi ra ngoài, ta muốn tắm rửa!”- Thu cự mình, bật dậy, có chút cau gắt cắt ngang lời của cung nữ.

“Chuẩn bị cho ta một bộ đồ.”

“Dạ.”- Cung nữ hơi cúi người. Dù sao cũng đã ở trong cung ba năm, chuyện này cũng chưa đủ để làm nàng lo lên lo xuống, sợ sẽ bị công chúa ghi thù.

Một lúc sau, Thái Thu lững thững bước vào phòng tắm lớn, trực tiếp bỏ qua bồn tắm đã được chuẩn bị tốt mà mở vòi hoa sen ra tắm. Cảm giác nước ấm dội từ đầu xuống khiến cô tỉnh táo hơn hẳn.

Hai mươi phút sau, Thu bước ra khỏi phòng tắm, mở cửa bước vào phòng thay đồ ở ngay bên cạnh theo như lời nói của cung nữ thì liền đã thấy một bộ váy liền màu sắc dịu dàng, trang nhã đã được để gọn gang trên kệ để đồ. Mặc đồ xong xuôi, cô liền bước ra khỏi phòng tắm, để cho mấy nhà làm đẹp được nữ hoàng phái tới tự do làm công việc của họ trên người mình mà không có chút phản ứng nào.

Làm qua làm lại một lúc lâu, mãi đến hai tiếng đồng hồ sau, lúc Thu đã sắp ngủ gật thì cuối cùng công việc làm đẹp của mấy vị chuyên gia kia cũng kết thúc. Họ đưa cho cô một bộ váy dạ hội màu lam đậm được thiết kế tinh xảo sau đó bảo cô vào phòng thay đồ.

Bộ váy này được may rất khéo léo, vừa vặn tôn lên những đường cong đẹp nhất trên cơ thể Thái Thu, cũng tôn lên nước da trắng ngần của cô. Trông cô lúc mặc bộ váy, trên người lại toát ra hơi thở lạnh lùng, khiến người ta có cảm giác cô cao quý lãnh diễm như một vị nữ thần biển cả.

Mọi người đồng loạt ngẩng ra.

“Đi được chưa?”- Thu cau mày hỏi.

“Dạ, công chúa phải đến cung điện để gặp mặt nữ hoàng nữa ạ. Người sẽ xuất hiện cùng với nữ hoàng.”

Thái Thu nhú mày, gật đầu. Cô thực sự chẳng muốn tham gia mấy cái dạ tiệc vô bổ này, huống chi đêm nay cô có vẻ sẽ làm vật trưng bày để mọi người ngắm nhìn rồi đánh giá này nọ.

Chương 60: Cố Nhân

Tối, đại sảnh hoàng cung rực rỡ ánh đèn. Những luồng sáng phát ra từ chiếc đèn chùm pha lê cực lớn trên trần nhà cao vút, xung quanh là ánh sáng dịu nhẹ tỏa ra từ những chiếc đèn hoa hồng khiến cung điện theo lối kiến trúc Gothic phát huy cực hạn vẻ đẹp lung lẫy, sa hoa của nó. Khu vườn hoa hồng xanh được chăm sóc tỉ mỉ, nhìn vô cùng đẹp mắt cũng làm cung điện càng trở nên cuốn hút hơn vô số lần. Trên con đường lát đá đi vào cung điện là dòng người đông đúc với những bộ đồ trông có vẻ vô cùng quý giá, khí chất tỏa ra cũng chứng minh được thân phận không tầm thường của họ. Đây rõ ràng chính là lần tụ hội của quý tộc các quốc gia tại St. Martin.

“Àm ầm...”

Tiếng động to lớn phát ra từ chiếc phi cơ truyền vào tai mọi người từ sân cỏ cách đó khá xa. Đó là một chiếc máy bay có kích thước tương đương với máy bay trực thăng, nhưng lại không có cánh quạt, có lẽ thuộc dạng máy bay khách mini. Trên thân chiếc phi cơ này là biểu tượng một con chim ưng to lớn mạnh mẽ giương cánh, tư thế giống như chuẩn bị bay lên trời. Biểu tượng được điêu khắc tinh xảo từ vàng trắng lóe lên khi gặp ánh sáng chiếu ra từ trong cung điện làm mọi người nhìn thấy rõ logo trắng lẹ ấ.

Là tộc pháp sư! Còn là người hoàng gia đích thân tới dự!

Đừng hỏi tại sao bọn họ lại biết được. Chiếc phi cơ kia là đồ dành riêng cho thành viên có chức vụ cao trong hoàng gia tộc Pháp sư. Hơn nữa, đến tiếp đón người trên máy bay còn có Đại công chúa Lancy tộc Angel bọn họ.

Tuy rất muốn nhìn vị hoàng tộc cấp cao của tộc Pháp sư rốt cuộc là người nào nhưng những quý tộc này đều là muốn mà chẳng thể làm, không phải vì phạm vi pháp thuật không cho phép mà hoàng cung nghiêm cấm sử dụng pháp thuật lung tung a!

Thôi vậy, dù sao chút nữa cũng sẽ thấy được thôi. Một vài quý tộc muốn gặp người hoàng gia tộc Pháp sư đã nghĩ vậy.

Mọi người vẫn tiếp tục lũ lượt đi vào đại sảnh rộng lớn của cung điện, nơi bữa tiệc sắp bắt đầu.

Phía xa xa, từ nơi chiếc phi cơ vừa đáp xuống, một người đàn ông mặc bộ đồ thêu biểu tượng hoàng tộc của tộc Pháp sư đưa ánh mắt có phần trông chờ nhìn vào cung điện.

Cô ấy đã trở về rồi sao?

Hàn Lâm, hay nói đúng hơn chính là Hatashi Walz- nhị hoàng tử, người đã được định sẵn sẽ thừa kế vương vị của tộc Pháp sư, ánh mắt hơi lóe sáng, trong lòng cũng có phần nôn nóng muốn nhanh chóng chứng minh suy nghĩ của bản thân nhưng bước chân vẫn khoan thai, chậm rãi như cũ, khuôn mặt vẫn là vẻ tươi cười xã giao thường ngày khiến người khác không thể nhìn ra anh đang suy nghĩ gì trong đầu.

Cùng lúc đó, tại cổng hoàng cung, có ba người vừa thu lại đôi cánh mà đáp xuống đất. Khuôn mặt người đàn ông đi đầu rất lạnh, nhưng trong mắt lại mang theo tia dịu dàng như có như không, ánh mắt hần nhìn chăm chăm vào cung điện. Bên cạnh hắn là hai người con trai cao lớn khác, một người có mái tóc ngắn màu đen mượt, người còn lại có mái tóc màu đỏ rực như ánh lửa; một người có vẻ trầm tĩnh chừng chặc, người kia lại khiến người ta có cảm giác nóng nảy như lửa.

“Ruki, em nhớ là hai năm nay anh đâu có thích chạy tới hoàng cung tham gia mấy buổi tiệc lăng nhăng này đâu? Sao hôm nay lại nổi hứng bỏ hết công việc mà chạy tới đây vậy?”- Cậu chàng tóc đỏ tò mò sán lại hỏi, nhưng cũng không dám đi tới quá gần. Khí lạnh trên người Ruki rất lạnh đó, cậu ta còn chưa muốn bị đông chết đâu, cái lí do từ vong này nói ra sẽ rất mất mặt đó. Đường đường là Angel thần hỏa ai lại chết vì lạnh chứ.

Tò vè có điều suy nghĩ một lúc, ba người cũng đã đi được một đoạn, cậu chàng kia mới lại nói tiếp:

“Aiza, em biết rồi. Hôm nay vị công chúa gì gì đó mà lần trước anh được lệnh đi tìm kia tự động trở về, anh chắc chắn là muốn đi gặp cô ta rồi len lén trèo phọt!”- Đôi mắt màu đỏ sậm hơi lóe lên ánh sáng hưng phấn, thái độ của cậu ta chính là kiêu sọ thiên hạ không đủ loạn.

“Lãnh Hàn, rốt cuộc là ai đặt cho cậu cái tên này vậy? Trước khi đặt tên còn không biết xem tính cách người được đặt tên như thế nào, thật là mất mặt!”- Chàng trai tóc đen đi bên cạnh bất đắc dĩ nhún mày, sau đó lại lên tiếng chế giễu.

“Hoàng Thần chết tiệt, trí nhớ cậu kém cũng không cần phải biểu hiện ra bên ngoài chứ! Đây là lần thứ một trăm bao nhiêu cậu hỏi về vấn đề này rồi há?”

“Là vì cái tên của cậu quá ‘sáng tạo’ thôi.”- Chàng trai tóc đen cười cười đáp trả.

“Ngậm miệng lại đi.”- Ruki ngoảnh đầu sang lờm hai người nào đó, khiến Lãnh Hàn lập tức ngừng ngay ý định phản công lại, ngoan ngoãn khép miệng mà bày ra bộ dạng quý ông, dâng hoàng đi vào cung điện.

Ba người rất nhanh đã vào tới đại sảnh. Sự xuất hiện đồng thời của ba vị thiếu gia của ba gia tộc lớn của Angel khiến rất nhiều tầm nhìn đột ngột hướng

vào họ. Trong khi đó, Ruki lặng lẽ di chuyển nhanh vào một góc khá khuất của đại sảnh, trên đường đi còn tiện tay lấy ly rượu trên bàn tiệc bằng phép thuật.

“Lâu rồi không gặp.”- Giọng nói trầm thấp của một người đàn ông đột ngột vang lên khiến Ruki không thể không di chuyển tầm nhìn của mình. Thấy được người đến là ai, anh quả quyết tiếp tục quay mặt đi, ánh mắt chăm chú đặt vào phía cầu thang lớn.

“Hiện tại thân phận của tôi là hoàng tử ngoại quốc, đầu óc đại thiếu gia nhà Matsukari như cậu không phải là đã bị mù rồi chứ?”- Giọng nói kia lại vang lên.

“Hoàng tử Hatashi, nếu muốn nói chuyện, tôi nghĩ sẽ có nhiều người thích hợp để nói với cậu hơn tôi nhiều.”- Ruki lạnh mắt liếc nhìn Hatashi Walz.

“Tôi không nghĩ vậy. Tiểu Thu nha, cô ấy có thể sẽ...”- Nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Nghे Hatashi gọi Thái Thu thân mật như vậy, tay Ruki hơi siết lại, nhưng cũng không hề quay đầu lại nữa, ánh mắt chăm chú dán vào nơi cầu thang. Cùng lúc đó, giọng nói của vị nữ bá tước cũng vang lên.

“Nữ hoàng, Đại hoàng tử Lance, Tam công chúa Erika tới!”- Ánh mắt của hai người cùng tất cả khách khứa của hoàng tộc đều tập trung lên người cô gái xinh đẹp đến tuyệt điểm đang khoác tay hoàng tử Lance mà chậm rãi đi xuống. Trong mắt cô là cảm xúc lạnh lùng hằn sâu.

Ruki cùng Hatashi nhìn Thái Thu không hề chớp mắt, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: ‘Quả nhiên là cô ấy!’

Dường như cảm nhận được tầm mắt nóng rực khác thường, Thái Thu hơi nghiêng đầu nhìn qua. Bất gặp gương mặt thuộc mà mình không muốn thấy nhất, đáy lòng cô vẫn xẹt qua một chút cảm xúc đau đớn, nhưng đã không còn đau đến nổi tê tái như trước, nó chẳng qua chỉ giống như bản năng nhất thời. Nhìn đến Hàn Lâm đang đứng bên cạnh Ruki, trên mặt Thái Thu hiện lên vẻ ngạc nhiên thoáng qua.

Hóa ra, trong truyện không có nam chính nào biết được gia thế của Hàn Lâm là bởi vì hắn vốn không phải người của thế giới người thường.

Thái Thu khách sáo gật đầu chào hai người một cái, thái độ hoàn toàn giống như đối với người xa lạ, không còn đan xen một chút tình cảm phức tạp nào, sau đó, cô quay đi. Thu dùng hành động và thái độ tương tự như vậy để chào hỏi khách mời trong bữa tiệc.

Thấy thái độ không khác gì đối với người xa lạ mà Thái Thu dùng với mình, nơi lồng ngực Ruki nhói lên. Không còn lưu luyến, đây chính là điều mà cô muốn cho anh thấy. Tình cảm mà cô dành cho anh lúc trước, có lẽ đã không còn nữa rồi...

Nụ cười trên khóe môi Hatashi, cũng chính là Hàn Lâm, khi nhìn thấy thái độ của Thái Thu cũng nhạt dần. Cô ấy chưa bao giờ có tình cảm với chính mình, anh biết, nhưng khi cô dùng ánh mắt xa lạ đó mà đối mặt với mình, anh vẫn không kiềm chế được mà khó chịu.

Cổ nhân tương phùng, nhưng cảm giác lại xa lạ như vậy, xa cách đến nghìn trùng...

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quên Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Hôn Ước.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người lục tục kéo nhau ra về. Dần dần, những âm thanh cười đùa nói chuyện trong đại sảnh dần thưa thớt. Khi khách khứa đã về hết thì vị công chúa Erika nào đó cũng đã chạy mất từ bao giờ rồi.

Trên chiếc ghế xích đu màu trắng trong vườn hoa hồng xanh, một cô gái an tĩnh ngồi ngắm cảnh. Bộ đồ dạ hội của cô quét qua quét lại dưới đất, nhưng dường như điều này chẳng đủ để làm chủ nhân của chiếc váy chú ý tới nó. Người này chính là người vừa mới trốn khỏi Hoàng cung, công chúa Erika. Sự gò bó trong bữa tiệc dành cho giới quý tộc cùng những khuôn mặt cười, những lời hỏi thăm ân cần đầy giả dối của những con người xa lạ ấy làm cô khó chịu.

Erika thừa nhận là từ khi xuyên qua thế giới này, vì muốn mọi người không nghi ngờ bản thân, cô đã học cách để che giấu tính cách già dặn của một người phụ nữ 29 tuổi của bản thân và thay vào đó là cách ứng xử nên có của một vị tiểu thư hai mươi tuổi vẫn luôn sống bằng tiền của bố mẹ. Tuy rằng cô đã dọn ra ngoài sống và tự tìm công việc, nhưng có lẽ sẽ có người nghĩ rằng đó chỉ là hành động giả dối của cô với gia đình mình mà thôi.

Nói là già vò, nhưng không biết từ lúc nào mà tính cách đó gần như đã trở thành bản năng của cô, cuộc sống bình yên, được yêu thương chiều chuộng khiến cô gần như mất đi tất cả bản năng phòng bị vốn có lúc ban đầu của mình. Đây có lẽ là cái giá lớn nhất phải trả cho cuộc sống hạnh phúc của cô tại thế giới này.

Erika thầm thở hắt một hơi, ánh mắt càng trở nên mông lung. Không biết lúc này tiểu An nhà cô thế nào rồi? Có ngoan ngoãn, khỏe mạnh hay không? Có biết tới người mẹ là cô hay không? Thu Thủy có sống tốt hay không? Còn ba người đàn ông kia sống như thế nào? Hàng loạt câu hỏi cứ chạy dài trong đầu khiến tâm trí vốn đã loạn của cô giờ lại càng thêm rối như tơ vò...

“Sao bỗng dừng lại tình nguyện trở về?”- Hatashi xò tay vào túi quần, thẳng lưng đứng đối diện với Erika.

“Chuyện này hình như không có quan hệ gì với anh nhỉ? Tôi cũng không có nhiệm vụ phải trả lời đúng không?”- Erika hơi nhếch mắt lên, có chút vẻ bất cần đáp lại, bộ dáng nhàn nhả tự nhiên.

Hatashi hơi lặng đi một lúc, sau đó lại tiếp tục mở miệng: “Em thay đổi rất nhiều.”- Không chỉ là về bề ngoài, mà còn có khí chất và tính cách.

“Ừ.”- Erika nhún vai, từ chối cho ý kiến.

“Em hẳn phải biết chuyện mình sắp phải đổi mặt chứ?”

Nghe vậy, Erika như ong mảy khó hiểu, nhưng một lúc sau, biểu cảm trên mặt cô lại trở về với vẻ thản nhiên như lúc ban đầu.

“Người đó là anh à?”- Cô lần đầu tiên chịu ngược mắt lên đối diện với Hatashi. Đề tài này có lẽ đã thu hút được sự chú ý của cô, chuyện liên quan tới vị hôn phu của cô.

Câu nói này Erika chỉ đáp lại như một hành động cần thiết để duy trì đối thoại, giữ phép lịch sự chứ không thật sự nghĩ cái người mà mình sắp phải kết hôn kia là người đàn ông này. Anh ta là nam chính đó! Dù thân phận và bối cảnh thay đổi thì cũng sẽ không làm thay đổi được danh nam chính này của anh ta đâu. Và lại, cô cũng không nghĩ sẽ có chuyện trùng hợp như vậy, đầu cô có hỏng thì cũng sẽ không nghĩ tới khả năng đó đâu. Có truyện nào mà nữ phụ hoặc nhân vật quần chúng có hôn ước với hai vị nam chính sao?

Nghĩ vậy, Erika liền không muốn nói tiếp nữa. Nếu Hatashi không phải vị hôn phu chưa thấy mặt kia của cô thì làm sao hẳn biết được người đó là ai chứ. Hatashi cũng không phải người của hoàng tộc của tộc Angel, làm sao có thể biết được thân phận của người kia, vị mẹ ruột làm nữ hoàng của cô cũng nói là chuyện đính hôn của cô chưa được công bố cơ mà.

A, đúng rồi! Rõ ràng chuyện này chưa được công bố, sao tên này lại biết được?!

Erika bỗng nhận ra điều bất ổn. Nhưng suy xét đến thân phận của năng lực của người này, cô liền tìm được lời giải thích phù hợp, bất quá năng lực của hẳn cũng quá mạnh đi, nhanh như vậy mà đã tra ra.

Thấy ánh mắt cô lại trở về với cảm xúc lạnh nhạt, trong lòng Hatashi thầm cười khở. Cô gái này, luôn luôn không cho anh mặt mũi như vậy, còn coi anh là nhân vật nguy hiểm mà tạo ra bức tường ngăn cách thật dày, thật cao. Mà nói cũng lạ, trước kia cô vốn là một đứa con gái thích trang điểm lòe loẹt đến phản cảm mà kiêu ngạo ngênh ngang, vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn lại có thể thay đổi thành một con người gần như trái ngược. Anh đã từng đọc qua nhiều quyển sách tâm lý học, trong đó có vài cuốn nói về chứng rối loạn nhân cách. Nghe nói nguyên nhân là do tai nạn hay là gặp phải một chuyện gì đó kích thích quá giới hạn chịu đựng, nhưng quả thật là anh không tài nào đoán nổi lí do làm một con người mạnh mẽ nhưng Trịnh Thái Thu bị đã kích đến mức đó. Đúng vậy, anh thừa nhận Trịnh Thái Thu trước đây là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa tố chất tâm lý cũng thuộc loại siêu cường. Rốt cuộc sức chịu đựng của cô ta phải mạnh tới đâu mới có thể bỏ qua hết sự thờ ơ, lạnh nhạt của bố mẹ và sự khinh bỉ, chán ghét của người đời để có thể sống vô tư, thanh thản như vậy.

Kì thật thì Trịnh Thái Thu của hiện tại cùng trước kia cũng khá giống nhau, Hatashi kết luận như vậy bởi vì anh đã cho người theo dõi Trịnh Thái Thu từ rất lâu về trước, khi Lâm Hiểu Linh còn chưa trở thành Trịnh Thái Thu. Tính cách của Trịnh Thái Thu trước rất lạnh nhạt, cứng đầu và không hề chịu thua ai, trừ người mà cô ấy yêu tha thiết- chính là Quân Lâm Ngao. Cô ấy có thể bỏ tất cả lòng tự tôn, tự trọng gì đó của mình để theo đuổi, quan tâm Quân Lâm Ngao nhưng không có nghĩa là cô sẽ đối xử như vậy với tất cả mọi người. Ngoại trừ Quân Lâm Ngao, cô sẽ không bao giờ ngoan ngoãn nghe lời hay có chút nhẫn nhịn nào đối với người khác. Giống như khi bị người khác miệt thị, nhục mạ hay dùng vũ lực bắt nạt, cô đều sẽ không suy nghĩ gì mà đáp trả lại, không cần biết đến bản thân có năng lực đánh bại lũ người kia hay không. Mỗi lần bị giảng viên hay bố mẹ giáo huấn, cô sẽ thản nhiên đeo tai nghe, mở nhạc đến âm lượng lớn nhất, thỉnh thoảng còn chề họ phiền...

Cho dù mọi người có nói con người hiện tại và trước đây của cô có khác biệt vô cùng lớn, thậm chí là còn xa hơn cả khoảng cách một trời một vực nhưng với Hatashi mà nói, kì thực thì cô chỉ là thay đổi một số thói quen, không hề biến mất cho đi tình cảm như trước nữa mà thôi. Người ta nói: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời”, có một số tính cách của cô đúng là không dễ dàng mà thay đổi được, hoặc căn bản là sẽ chẳng bao giờ thay đổi.

“A, ở đây không có ai cả, chúng ta gọi nhau bằng tên cũ đi, cái tên Erika mà nữ hoàng kia đặt cho em thật không thuận tai tạo nào!”- Hatashi tỏ vẻ rất không hài lòng với cái tên mới của Thái Thu. Sau đó, anh mới bồi thêm một câu: “Không ngờ em tài như vậy, chưa ai nói cũng biết tôi là vị hôn phu của em.”- Tên này. Không biết học được cái kiểu nói chuyện quan trọng cuối cùng ở đâu nữa, nhìn bản mặt đầy ý đùa giỡn của hẳn đúng thật là đáng ăn đập mà.

Erika đang định phản bác lại hẳn nghe câu cuối cùng thì ngăn người ra, toàn thân hóa đá phát phơ trong gió đêm, bước chân của người đang đi tới bên này cũng khựng lại.

“Hôn phu?” Tại sao bỗng nhiên Thái Thu lại có một vị hôn phu? Không phải cô mới trở về sao? Ngay cả hộ pháp còn chưa có, tại sao đã có hôn ước?

Sắc mặt vốn lạnh lùng của người đàn ông giờ này bỗng nhiên xuất hiện cảm xúc hoảng hốt. Tại sao lại như vậy?

“Này, anh đùa cái gì chứ!”

“Nhìn mặt anh giống như đang đùa hả?”- Hatashi tự chỉ vào mặt mình mà hỏi.

Cái bản mặt gian thương của anh làm sao có thể để cho người khác đoán được anh đang nghĩ gì chứ! Tên lừa gạt này! Trong lòng Erika thầm mang

Hatashi ra mắng.

“Anh nói rõ đi.”- Cố kìm nén cảm giác muốn chửi bới người đàn ông trước mặt, Erika nghiêng răng nghiêng lợi quăng ra bốn chữ.

“À, cái này thực ra rất đơn giản. Trước khi em về vài ngày, nữ hoàng Sarah II đã bàn bạc cùng với bố anh về việc định ra hôn ước giữa anh với Tam công chúa của Angel nha. Ban đầu anh còn không biết đó là em nên nhất quyết bỏ qua, may là ông ấy không thêm đề ý. Giờ thì may rồi, vị Tam công chúa kia mà là em thì anh tình nguyện ‘bán thân vì nước’.”- Tên nào đó nghe rồi cười tí tỏn, quả thật là muốn ăn dế mèn. Đó chính là suy nghĩ của Thái Thu vào lúc này, nhưng thật sự là cô không rảnh rỗi để biến ý nghĩ này thành hiện thực, cũng không dám làm vậy. Đùa sao? Hẳn đường đường là hoàng tử quyền cao chức trọng, được coi như là người thừa kế vương vị của tộc Pháp sư, một Tam công chúa mới trở về, không có bất cứ quyền lực và sức mạnh nào như cô ném dế vào hẳn thì không phải là muốn chết sao?

“Sao lại trùng hợp như vậy?”- Thái Thu nhún mày, cảm thấy chuyện này thật sự là không thể chấp nhận được. Rõ ràng vừa nãy cô suy nghĩ hùng hồn như vậy mà. May là cô còn chưa nói ra, nếu không thì giờ liền đẹp mặt rồi.

“Không trùng hợp, đây chính là duyên phận của chúng ta nha.”- Hatashi ra vẻ nghiêm túc sửa lại lời nói của cô.

Cái gì mà duyên phận chứ cái tên không bình thường này. Có duyên phận nào nảy sinh giữa nam chính với một nhân vật quần chúng đã có con, và có thể là cũng đã có chồng sao? Có sao? Có sao?! Nhưng mà cô không thể nói ra chuyện mình đã có con để phòng ngừa vạn nhất có người sẽ dùng đứa bé để uy hiếp cô. Tuy cô tin tưởng vào năng lực của Trần Cảnh Hạo, Lăng Chính Thiên và Quân Lâm Ngao nhưng chuyện gì cũng sẽ có ngoại ý muốn, cô tốt nhất là nên thay đứa con của mình đẹp đi cái ngoại ý muốn đó. Hơn nữa, lấy chính con mình ra làm lá chắn dường như không được tốt cho lắm. Vì vậy, cô nhất quyết sẽ không nói ra chuyện đứa nhỏ.

Làm sao đây? Một người phụ nữ đã có con như cô sao có thể lấy chồng khác chứ? Chuyện này bị phát hiện không phải là cô liền xong đời sao? Cô đã hứa rằng bản thân sẽ bình an trở về, làm sao có thể nuốt lời?

“Không được!”- Một giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên cắt đứt dòng cảm xúc hoang mang của Erika.

“Ruki Matsukari, cậu phát điên cái gì? Không dung chạy ra đây nói một câu ‘Không được’, đường đường là người thừa kế của một đại gia tộc, tôi không nghĩ cậu sẽ xử sự như vậy với hoàng tử tộc khác?”- Hatashi thu lại nụ cười vô hại trên mặt, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm nghị mà một hoàng tử vốn nên có.

Nghe thấy cái tên ‘Ruki Matsukari’ phát ra từ miệng Hatashi, người Erika bỗng nhiên nảy lên như bị điện giật, cả người khựng lại trên xích đu, né tránh ánh mắt đang nhìn mình của người kia.

Làm sao đây? Cô vốn tưởng rằng bản thân đã có thể bình thản đối mặt với hắn nhưng hiện tại gặp mặt mới biết rằng hóa ra chỉ là bản thân tự lừa mình dối người, cô từ đầu tới cuối đều không quên được hắn, hiện tại gặp mặt chỉ có thể yên lặng mà trốn tránh hắn.

Thấy Erika vẫn tránh đi không thêm nhìn mình, trong lòng Ruki khổ sở một hồi. Có lẽ, từ ba năm trước cô và hắn đã chẳng liên quan gì tới nhau nữa rồi, đó cũng chính là kết quả do hắn một tay tạo ra cơ mà. Giờ cô không bày ra bộ dạng thâm hại mà dõi theo hắn nữa, hắn đã đạt được mục đích rồi, tại sao bản thân lại chẳng thể vui nổi?

Hắn suy nghĩ ba năm, rốt cuộc vẫn không hiểu đến cùng là bản thân yêu Trịnh Thái Thu hay là Lâm Hiểu Linh, hoặc là, hắn đã biết chắc được đáp án nhưng lại không muốn thừa nhận. Nếu hắn yêu Lâm Hiểu Linh, vậy tình cảm suốt bao nhiêu năm tuổi trẻ của hắn đối với Trịnh Thái Thu là cái gì? Hắn yêu thương, ở bên săn sóc cô ấy là vì gì chứ? Tình cảm cuồng nhiệt kia lại có thể bị thay thế trong khoảng thời gian vài tháng ngắn ngủi sao? Điều đó chứng minh hắn căn bản là một kẻ trắng hoa đáng khinh, không đáng có được tình yêu?

Những suy nghĩ đã dẫn dắt Ruki suốt ba năm qua, khiến anh chỉ có thể dung công việc bận rộn để nhấn chìm nó. Nhưng cho đến hôm nay, vào giây phút hắn nghe thấy cô đã có hôn ước với Hatashi, sau này sẽ là vợ hắn ta, Ruki chợt sáng suốt. Anh dần vật lộn như vậy, rốt cuộc thì thế nào? Người trước mắt chỉ có Lâm Hiểu Linh, cũng chính là Trịnh Thái Thu của hiện tại, còn người kia đã không còn, có lẽ cũng đã tìm được hạnh phúc của riêng mình rồi. Giờ anh tự ngược mình ngược người thì được gì?

“Tôi không đồng ý với hôn ước này, không thích hợp. Nếu cậu thích thì Nhị công chúa Evi sẵn sàng làm vợ cậu đấy.”- Khí thế của Ruki cũng không hề chịu thua kém so với Hatashi, dù sao họ cũng đều là con nhà quý tộc được đào tạo để trở thành người thừa kế.

“A, vậy cậu đi tìm nữ hoàng Sarah II bàn luận một chút.”- Hatashi cười nhạt, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng.

“Tôi đương nhiên sẽ làm vậy, không cần cậu nhắc.”- Ruki lạnh lẽo đáp lại.

“A, vậy tôi chờ kết quả!”- Kết thúc bằng một nụ cười trên tức, Hatashi quay qua bắt ngờ hôn vào má Erika còn đang ngẩn ngơ một cái, sau đó sung sướng rời đi. Anh rất tự tin với tỉ lệ thành công của hôn ước này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quần Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Sau khi Hatashi rời đi, không khí nơi xích đu liền trở nên trầm mặc. Erika chỉ im lặng, chăm chú nhìn ngắm những đóa hoa hồng xinh đẹp được trồng trong vườn, còn Ruki lại mãi ngập ngừng, không biết bản thân nên mở lời như thế nào mới tốt.

“À ừm... Mấy năm qua em thế nào?”- Không khí quá mức tĩnh lặng khiến Ruki có chút hoảng hốt. Hơi thở vô cùng nhẹ, nhẹ đến nỗi chỉ cần có một chút không chú ý, anh sẽ có cảm giác cô không còn tồn tại ở trước mặt chính mình nữa. Nhận thức đó khiến Ruki gần như ngay lập tức nhìn chăm chăm vào Erika, mắt không dám rời đi một giây nào, chỉ sợ rằng chỉ cần anh băng đi một lúc thì sẽ không thể nhìn thấy được cô gái mà anh thương nhớ suốt ba năm qua.

“...”

Lúc bấy giờ, Erika mới ngẩng đầu lên, thẳng thắn đối mặt với Ruki. Ánh mắt của cô rất bình tĩnh, cũng vô cùng xa cách, ánh nhìn này tựa như đang nhìn một kẻ xa lạ. Nó khiến cho hơi thở của Ruki thoáng ngừng lại, một ánh mắt này, khiến lòng anh đau đến quặn thắt, trái tim khó chịu giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang gặm cắn từng hồi. Thật đau!

“Tôi sống rất tốt, cảm ơn đã quan tâm.”- Erika nở nụ cười khách sáo, nhẹ giọng đáp lại. Vào lúc này, cô thật sự không biết mình nên đối mặt với anh thế nào, chỉ có thể tỏ ra hồ hững như vậy. Có lẽ anh sẽ vui. Lúc trước anh vẫn cảm thấy cô rất phiền, vậy thì hiện tại, nếu cô tỏ ra hai người không quen biết, có lẽ anh sẽ không phiền chán nữa, mà hai người, có lẽ cũng không tiếp tục gặp lại.

Thầm nở một nụ cười cay đắng, cũng vô cùng giấu cợt. Cô cũng đã có con với người đàn ông khác rồi, còn ở đây lưu luyến cái gì nữa chứ? Chỉ cần khiến tên Hàn Lâm kia, hay đúng hơn là hoàng tử Hatashi Wazl của tộc Pháp sư đồng ý hủy bỏ hôn ước thì cô có thể lên trở về thế giới kia rồi.

Lúc này, Erika vẫn không biết rằng muốn thoát ra khỏi St Martin cũng cần phải có người có quyền thế trong hoàng tộc hoặc các đại gia tộc của St Martin mới có thể mở kết giới thông ra bên ngoài. Hơn nữa, cô vẫn không biết rằng, còn có những chuyện khó chấp nhận hơn nữa còn đợi cô ở phía sau...

“Đúng rồi. Tôi sẽ không ở đây lâu đâu, nên anh không cần lo tôi sẽ cướp đi cả người thân và những quyền lợi mà đáng ra nên thuộc về ‘Thái Thu’”. Điều tôi muốn nói chỉ có vậy, tạm biệt.”- Erika đứng dậy khỏi xích đu, không chút chần chờ mà rời đi. Erika không biết, khi nghe những lời đó của cô, Ruki đã đau đớn như thế nào.

Nhìn bóng dáng cô dần biến mất sau biển hoa hồng xanh, Ruki giống như vô lực ngồi xuống xích đu. Anh đưa hai tay ôm đầu, trái tim đau đớn như bị kim châm.

Đây chính là báo ứng sao? Cô đang trừng phạt anh vì những thương tổn trước đây mà anh gây ra cho cô sao? Lúc trước, khi bị anh dùng những lời lẽ cay nghiệt để nhục nhã, phải chăng cô còn đau hơn anh hiện tại?

Hatashi Wazl và Trần Cảnh Hạo nói đúng, anh hối hận rồi, còn vô cùng hối hận, hận bản thân tại sao lại trì hoãn như vậy! Rõ ràng đã yêu cô, tại sao còn cố chấp muốn tổn thương cô!? Để hiện tại bản thân phải đau đớn như vậy... Tất cả đều là do anh gieo gió nên gặt bão mà thôi...

Lòng tự cao...

#

Sau bữa tiệc ra mắt, nữ hoàng cho phép Erika được nghỉ ngơi trong ba ngày tiếp theo. Ba ngày này, cô căn bản chẳng rời khỏi phòng lưu trữ các tài liệu liên quan tới St. Martin và tộc Angel. Cũng nhờ vậy, cô mới bàng hoàng phát hiện ra rằng tộc Angel này không những là tộc duy nhất có một chút tư tưởng trọng nữ khinh nam (chỉ là một chút mà thôi), hơn nữa, mỗi vị công chúa sau khi sinh ra, đã xác định được năng lực pháp thuật của bản thân thì phải tiếp nhận hai hộ pháp có pháp thuật tương đồng. Mà theo như nhận thức từ “Sử kí Angel”, sau khi hiểu được chức trách của hai vị hộ pháp này, Erika thật sự là muốn ném sách chửi thề. Hộ pháp chẳng qua chỉ là mỹ danh, chứ nói thẳng ra, hai người đó chính là đàn ông của công chúa, không những có trách nhiệm là bảo vệ công chúa, hơn nữa còn kiêm luôn cả chức vị “chồng nhỏ”! Thật sự là chẳng khác nào tiểu thiếp của đàn ông thời phong kiến! Nhưng cũng không hẳn là vậy, ít ra những người này có quyền lực cao hơn những tiểu thiếp thời phong kiến kia, bởi dù sao họ cũng là người của gia tộc lớn của tộc Angel này.

Erika cười lạnh. Đây là muốn tặng thêm “hai người chồng nhỏ” cho cô sao?

#

Ba ngày nhanh chóng trôi qua. Vào buổi sáng ngày thứ năm Thái Thu, hay phải gọi là Erika tới St. Martin, có một nữ hầu tước tới trước cửa phòng gọi cô tỉnh giấc. Lúc đó Erika vốn đã thức dậy, cũng đang làm vệ sinh cá nhân nên cô không đáp lại, nữ hầu tước kia cũng không vội vàng thúc giục. Mặc dù những người không phải hoàng tộc như bọn họ bị vô hiệu hóa pháp lực khi ở trong hoàng cung vì cấm chế bao bọc nơi đây nhưng khả năng nghe của người dân tại St. Martin phần lớn đều rất tốt, vị nữ bá tước này hẳn cũng nằm trong số đó, nên bà ấy nghe được tiếng nước chảy từ bên trong nên mới không nóng nảy.

Chờ thêm một lúc nữa, liền thấy Erika bình tĩnh bước ra khỏi phòng, trên người cô mặc một bộ váy liền thân màu trắng.

Màu trắng nha~ Trước đây, khi nghĩ ra một thiên thần (Angel), cô vẫn hay liên tưởng rằng cả người họ đều là một màu trắng tinh khiết, ngay cả ánh sáng xung quanh người họ chắc chắn cũng vô cùng nhu hòa sạch sẽ, khiến người ta cảm thấy thoải mái. Vậy mà khi gặp được những sinh vật có cái mác “tộc Thiên Thần” này, cô cảm thấy suy nghĩ của bản thân đúng là quá mức tốt đẹp rồi. Những “thiên thần” này chẳng qua cũng chỉ giống những con người bình thường mà thôi, thất tình lục dục đều đủ cả.

“Tam công chúa, nữ hoàng cho gọi ngài tới phòng trắc nghiệm pháp thuật.”- Nữ bá tước kia cúi người, bộ dạng rất cung kính mà thông báo. Tuy nhiên, giọng điệu nhàn nhạt không có chút ý tứ kính trọng nào đã thể hiện rõ thái độ của bà ta.

A, tới rồi sao?

Erika hơi giương môi lên, trong mắt toàn bộ đều là ý tứ lạnh nhạt mà giễu cợt, nhưng cô vẫn không hề phản đối mà thân nhiên đi theo vị nữ bá tước kia. Erika không thắc mắc là vì sao người đến tìm mình lại là bá tước mà không phải cung nữ, bởi cô đã biết cung nữ bình thường không có tư cách tới gần phòng trắc nghiệm pháp thuật của hoàng tộc, điều này cô đọc được trong bản cung quy.

Phòng trắc nghiệm pháp thuật chẳng qua cũng chỉ giống như căn phòng bình thường, nhưng nó lại có chút không giống, bởi vì trong phòng chỉ có một bộ ghế salon, ở giữa căn phòng là một chiếc kệ bằng gỗ lim vô cùng vững chắc, phía trên là một quả cầu chi lớn hơn nắm tay đứa trẻ năm tuổi một chút, hoàn toàn trong suốt, đặc biệt là nó còn phát ra ánh sáng êm dịu cùng với luồng năng lượng vô cùng tinh khiết.

Nữ hoàng Sarah II tới trước đã ngồi trên ghế salon, thấy Erika đi tới thì quay đầu lại nói với cô:

“Cô tới đặt tay lên quả cầu trên giá gỗ kia, dồn hết tinh thần lên quả cầu đó là được.”- Xung hô xa lạ, giọng điệu cũng thật quá xa cách, người không biết nhìn vào tuyệt đối không nghĩ bọn họ là hai mẹ con ruột thịt, nếu họ không đem khuôn mặt của hai người này ra so sánh.

Erika không nói gì mà chỉ gạt đầu tỏ ý chính mình đã hiểu, sau đó liền tới gần quả cầu kia, thoáng hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi đặt tay lên quả cầu. Nữ hoàng Sarah II ở một bên cũng đồng thời lập nên một kết giới ngăn cách quả cầu với nơi bà đang ngồi, phòng trường hợp xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tuy vậy, bà vẫn không quên theo dõi theo sự biến động của quả cầu.

Thấy quả cầu mãi không có phản ứng, mà hai hàng lông mày của Erika không ngừng nhíu lại một chỗ, nữ hoàng Sarah II không hài lòng mà thoáng nghiêm mặt, giọng nói cũng cứng rắn và áp bách hơn.

“Tập trung tinh thần cao độ, không được nghĩ đến những chuyện khác. Ngày hôm nay cô chắc chắn phải biểu hiện rõ lĩnh vực pháp thuật của bản thân!”

Erika cắn chặt răng, cuối cùng vẫn cố gắng điều tiết tâm tình, thả lỏng thân thể, ngăn lại những suy nghĩ vẫn luôn phiền nhiễu bên trong bộ não của mình, dồn tất cả tinh thần vào cánh tay tiếp xúc trực tiếp với quả cầu thủy tinh. Lúc này, quả cầu bắt đầu có phản ứng. Màu xanh nước biển dần trung hòa vào quả cầu thủy tinh làm màu sắc của nó chuyển dần sang màu xanh lam.

Là hệ thủy, hơn nữa linh lực cũng có độ tinh khiết không tồi. Nhưng, pháp thuật hệ thủy quả thật quá yếu!

Vào lúc nữ hoàng Sarah II nhíu mày biểu hiện sự không hài lòng của mình, bà còn đang định lên tiếng, quả cầu lại một lần nữa biến đổi, trong sắc xanh của biển dần hòa lẫn thêm những tia sáng màu đỏ rực như lửa. Thấy vậy, trong mắt bà lóe lên một tia sáng kì dị. Nữ bá tước đang quan sát quả cầu cũng không nhận được mà nhỏ giọng thốt lên:

“Song hệ Thủy- Hỏa! Nước với lửa vậy mà có thể dung hợp lại!”

Ánh sáng của quả cầu tiếp tục duy trì thêm một lúc thì dần dần nhạt đi rồi tắt hẳn, Erika cũng từ từ mờ mắt ra, sắc mặt có hơi mệt mỏi. Dù ban nãy cô nhắm mắt lại, tập trung tinh thần vào quả cầu thủy tinh này nhưng vẫn nghe được câu nói của vị nữ bá tước kia. Pháp thuật của cô là song hệ thủy- hỏa. Lúc trước cô vẫn luôn thắc mắc rằng tại sao bản thân lại có năng lực tự chữa thương với khối óc nhanh như vậy, hóa ra là nhờ vào pháp lực hệ Thủy. Nghe nói người có dị năng hệ Thủy phần lớn đều có khả năng chữa thương, có lẽ cũng không phải nói khoác đi.

“Tìm hộ pháp phù hợp đi.”- Câu này là nữ hoàng Sarah II nói với vị nữ bá tước kia. Sau đó, bà nhìn sang Erika còn đang đứng cạnh quả cầu mà hơi ngần ra, nói:

“Con về phòng nghỉ ngơi dưỡng sức đi, ngày mai bắt đầu học những pháp thuật cơ bản. Vài ngày nữa sẽ tiến hành tiếp nhận hộ pháp.”- Nói xong liền quay người rời khỏi.

Erika tự động bỏ qua câu nói sau cùng của nữ hoàng Sarah II, chỉ nhận thức rằng bản thân phải bắt đầu học pháp thuật vào ngày mai. Ghi nhớ lại việc bản thân sắp phải làm, cô liền rời khỏi phòng trắc nghiệm pháp thuật, trở lại phòng mình dưới sự hướng dẫn của một người hầu trong cung, còn vị nữ bá tước kia đã đi cùng với nữ hoàng Sarah II.

#

“Công chúa Erika, kể từ bây giờ tôi sẽ là người dạy pháp thuật cho Người trong hai tháng tới, mong Người cố gắng học tập.”

Dạy pháp thuật cho Erika là một người phụ nữ khoảng 40 tuổi, khuôn mặt bà vô cùng nghiêm nghị, lạnh nhạt, không hề vì thân phận công chúa của Erika mà có một chút nhún nhường nào. Còn thời hạn hai tháng mà bà nói chính là thời gian mà nữ hoàng Sarah II cho Erika học tất cả những kiến thức cơ bản và thực hành kĩ năng. Sau hai tháng, cô sẽ bắt đầu nhập học tại St. Martin- Trường học pháp thuật chung của quý tộc, hoàng gia đa tộc của St. Martin.

Bạn đang đọc truyện *Ta Muốn Làm Nhân Vật Quân Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.